

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZDEMİR İNCE

2. BASIM

AKP'nin
kısa
TARİHİ

“Türk Sağının İdeolojik ve Siyasi Arka Planı”

ÖZDEMİR İNCE AKP'nin kısa TARİHİ

“AKP ile Cemaat arasında bir ortakyaşarlık (sembiyotik) ilişkisi vardır. Bu ilişki takır tukur bir mekanik ilişki değil, tam anlamıyla bir biyolojik ilişkidir, yani iki canlı varlığın iç içe geçmiş hayati ilişkisidir. Herhangi bir şekilde biri zarar görürse ikincisi de zarar görür. Peki bu ilişki neden sona erdi, ortakyaşam ilişkisi sona erince taraflar üzerindeki etkisi ne olur?”

“İktidardaki hükümeti beğenmemek, onu değiştirmek, onun yerine geçmeyi istemek başka, iktidarı ele geçirip devletin yapısını ve rejimini değiştirmeye yeminli olmak başka. Bunlardan birincisi demokratiktir ve yasaldir; ikincisi ise anayasa ve yasadışıdır.”

Türkiye aydınlanma mücadelesinin usta ve keskin kalemlerinin başında gelen isimlerden Özdemir İnce *AKP'nin Kısa Tarihi*'nde, Türk sağının ve özellikle de AKP'yle başlayan ulusal devletin tasfiye sürecinin ideolojik, siyasi, ekonomik ve sosyal temellerini irdeliyor. AKP'nin kuruluşundan 17-25 Aralık sürecine, Ergenekon ve Balyoz kumpaslarından Topçu Kışlası ve Gezi olaylarına kadar bütün kritik dönemlerde hareket tarzını belirleyen bitmek tükenmek bilmeyen Cumhuriyet düşmanlığına mercek tutuyor.

siakitap.com

 /sia_kitap
/siakitap
/siakitap

₺ 35

Özdemir İnce

1936'da Mersin'de doğdu. Ortaöğrenimini bu kentin okullarında yaptı. Yükseköğrenimini Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde tamamladı (1960). Paris Üniversitesine bağlı "Institut des Professeurs de Français à l'Etranger" ve "Institut de Phonetique"te öğrenim görüp sertifika aldı (1965-1966). Aydın ve Muğla liselerinde çalıştı (1967-1969). 1969 yılında TRT'ye geçti. TRT'de televizyon metin yazarı, öndenetim ve redaksiyon müdürü, program ve yayın planlama müdürü, genel müdürlük müşaviri ve uzman olarak çalıştı. 1982 yılında emekli olduktan sonra Can Yayınları'nda editörlük ve Telos Yayıncılık'ta genel yayın yönetmenliği; 2000-2012 yılları arasında *Hürriyet* gazetesinde, Nisan 2012-Nisan 2014 döneminde *Aydınlık* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. 18 Eylül 2018'den bu yana *Cumhuriyet* gazetesinde yazmaktadır.

Şiir ve yazıları yirmi kadar dile çevrildi. Şiirleri Fransızca, Bulgarca, Yunanca, İtalyanca ve Makedoncada kitap olarak yayımlandı.

Mallarmé Akademisi (Paris) ve Avrupa Şiir Akademisi (Lüksemburg) üyesidir. Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres (Fransa, 1990) Nişanı sahibidir.

Türkiye'de edebiyat ve gazetecilik alanlarında birçok ödül alan Özdemir İnce Fransa'da Max Jacob Şiir Ödülü (2006); Bulgaristan'da Penyo Penev Uluslararası Şiir Ödülü (2010) aldı.

Yapıtları

Şiir: *Rüzgâra En Yakın Yerde-Toplu Şiirler 1; Susan Denizin Sesiyle-Toplu Şiirler 2; Bir Başka Dil-Toplu Şiirler 3; Şaman Sözü-Toplu Şiirler 4; Uzaktan Daha Uzak Yakından Daha Yakın-Toplu Şiirler 5; Elli Yıl Sonra 'Kargı'; Karadelikte Bir Yolculuk & Tersine ya da Sapkın Ayetler; Opera Kahkahası, Gençler İçin 50 Turfanda Miir.*

Deneme, Eleştirel Deneme: *Şiir ve Gerçeklik; Tabula Rasa; Yazınsal Söylem Üzerine; Şiirde Devrim; Yazmasam Olmazdı (Söz ve Yazı; Tarih Bağışlamaz; Çile Törenleri); Mahşerin Üç Kitabı (Dinozorca; Bu Ne Biçim Memleket; Yaşasın Cumhuriyet); Mevsimsiz Yazılar; Gördüğünü Kitaba Yaz; Pazar Yazıları; Tersî Yüzü; Isırganın Faydaları; Yedi Canlı Cumhuriyet; Yazmasam Olmazdı; 100 Pazar Yazısı; Denek Taşı; Fesatlar Sarmalında Türkiye; Cumhuriyetsiz Demokrasi; Demokrasiz Demokrasi; Direnen Cumhuriyet; Kırlangıcın Okuma Uçuşu; Demokrasi ile Diktatorya Arasında; Cehaletin Rönesansı; Egemenlik Cehaletindir; Edebiyattan Politikaya Türkiye'de Ne Var Ne Yok; Edebiyat ve Siyaset Olarak Hayat; Edebiyat Sadece Edebiyat Değildir; Cumhuriyet'in Şairi Nâzım Hikmet-Cumhuriyetsiz Şair Necip Fazıl.*

Araştırma, İnceleme: *Türkiye'nin Sırat Köprüsü Açılım Masalı; İmam Hatip Saltanatı ve İmamokrasi; Din İman Masa Kasa; Ters(ine) Yazılar; Başyücelik Devleti; Ortak Akılsızlık Halleri; Cumhuriyet'in Üç Fedaisi; Yaşar Kemal Türkiye'dir.*

Söyleşi: *Ne Altın Ne Gümüş*

Özel Kitap: *Agios Ritsos*

Sia Kitap: 40

Güncel: 7

AKP'nin Kısa Tarihi

“Türk Sağının İdeolojik ve Siyasi Arka Planı”

Özdemir İnce

© **Özdemir İnce**, 2020

© **Sia Kitap**, 2020

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Mayıs 2020

2. Basım: Haziran 2020

ISBN 978-605-06163-1-6

Yayıncı Sertifika No: 45101

Genel Yayın Yönetmeni: *İlknur Özdemir*

Yayına Hazırlayan: *Salih Yavuz*

Son Okuma: *Sakine Yalçın*

Kapak Tasarımı: *Yeşim Ercan Aydın*

Grafik Tasarımı ve Uygulama: *Yeşim Ercan Aydın*

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 39295

Tel: 0(212) 463 71 25 Küçükçekmece - İstanbul

Sertifika No: 41707

Sia Kitap, Günötesi Yayıncılık İletişim Ltd. Şti.'nin tescilli bir markasıdır.

SİA KİTAP

Feneryolu Mah. Bağdat Cad. No: 115/2

C Blok D: 2 Kadıköy - İstanbul 34724

Tel: 0(216) 550 1881 Faks: 0(216) 337 81 81

www.siakitap.com | bilgi@siakitap.com

Özdemir İnce

AKP'nin
kısa
TARİHİ

“Türk Sağının İdeolojik ve Siyasi Arka Planı”

İÇİNDEKİLER

<i>Önsöz Yerine Cumhuriyet'e Layık Olmak!</i>	7
Merkez Sağın Trajedisi (1)	11
Merkez Sağın Trajedisi (2)	13
Merkez Sağın Trajedisi (3)	16
Türk Baharı Ne Zaman?.....	19
François Hollande'ı Dinlerken, RTE'yi Dinlerken.....	21
Küçük Amerika'nın İşleri	24
Yarın 19 Mayıs ya da Kendi Düşen Ağlamaz	27
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? (1).....	30
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? (2)	33
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? (3).....	35
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? (4).....	38
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? (5)	41
Dikkat! Başbakan'ın Nevri Dönüyor!	44
Felaketin Adı.....	47
Suriye ve Çaresiz Başbakan	50
İmam-Hatip Mafyası	53
Hükümet İstifa!	56
Davutoğlu'yla Hesaplaşma Zamanı.....	59
Sefil Darbe	62
Başbakan Nefret Suçu İşlemiyor mu?	65
Bana Davetlini Söyle... ..	69
AKP'nin Yeni Çıkmazlar Haritası.....	72
Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler (1)	75
Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler (2)	78
Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler (3)	81
Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler (4)	84
İlk Türk Tankı Ne Zaman Yapıldı?	87
Taksim Kışlası ve 31 Mart İsyanı.....	90
Vatandaş ve AKP	93
Bir Garip Adam: Numan Kurtulmuş.....	96
Bülent Arınç'ın Ayarsız Dili	99
Başbakan'ın Osmanlı Hülyası.....	103
Osmanlı'da Rüşvet Üzerine.....	106
Anayasayı AKP Engelliyor.....	109
Kişiyi Özel (İsmlarlam) Demokrasi.....	112
Ne Vesayet Ne de Hacr	115
AKP Niçin İktidarda? (1)	119

AKP Niçin İktidarda? (2)	122
Vaiz ve Müşteki Başbakan	125
2013 Yılında Siyaset Tarzı	128
AKP Şanslı, Çünkü Muhalefet Yok!	131
Şu AKP'nin Tuhaf İşleri	134
Kusura Bakmayın... ..	137
Askerin Vesayeti, Dinin Vesayeti (1)	140
Askerin Vesayeti, Dinin Vesayeti (2)	142
Askerin Vesayeti, Dinin Vesayeti (3)	145
Askerin Vesayeti, Dinin Vesayeti (4)	148
Ama Arap Milliyetçisi	151
AKP Tarikatı Medreselerinde Bilim	157
“İlahiyat Okuyan İşsiz Kalmaz”	161
31 Mart'tan 31 Mayıs'a Taksim	164
Sizi Kim Kurtaracak?	167
Erdoğan Hoca'nın Çapulcu Halka Karşı Cihadı	170
Neyin İntikamı? Bu İş Özürlü Bitmez Gibi... ..	174
Taksim Komünü, Siyaset ve Siyasal Partiler	177
Korku Eşiği Aşıldı mı?	180
Tayyip Usta'nın Tarihe Geçmesidir	183
İmajımız Yıkılmış	187
Bre Kasap Bu Nasıl Hesap?	190
Paranız Batsın E mi!	191
Mal Bulmuş Mağribi Gibi	193
“Sümeyye Maaş Almıyormuş!”muş... ..	196
Altına Hücum!	199
Hezeyan	202
AKP Tarikatı Dimyat'a Giderken... ..	205
Hükümette Büyük Sevinç	220
Müslüman Kardeşler Belası	224
30 Ağustos 2013	237
“Müslüman'ız, Bizden Mucit Çıkamaz”	240
AKP Tarikatı Saltanatında Akademik Kariyer	243
Pazar Zembilinden Çıkan Sefil Darbe	246
Cumhuriyet	278
Hâcce Milletvekillerinin Hal ve Gidişi	281
Deme Be Yahu!	285
Yar Bana Bir Eğlence Medet	288
Tekke ve Zaviyeler	291
Çıldırılmış Bunlar!	298
Peki Siz Neredesiniz?	302

Rüşvet, İrtikap, İhale	305
2014'ten Korkuyorum!	309
Ver Türbanı, Yağmala Kasayı.....	312
Suriye Cehenneminden Dehşetengiz Manzaralar.....	315
Bir Kez Daha “Makamın Değiştirim Gücü”	319
Opus Dei	322
Actopus Dei	325
Tarihe Geçmek.....	328
Tarihe Kalmak	332
R. T. Erdoğan’da Tecessüm Eden Allah’ın Vasıfları.....	336
Bir Kez Daha Kültür ve Demokrasi.....	339
Bir Kez Daha “Demokrat Parti’den AKP’ye”	343
Masal Masal Matitas	346
AKP, Muhalefet ve Fethullah Cemaati	350
Biz Solcuyuz, Siz Hırsız.....	353
Bir Kez Daha Vasatın Karizması	356
“Bir Kez Daha”lar Üzerine.....	360
Bir Kez Daha Milli İrade Safsatası.....	364
Bir Kez Daha Amirler ve Abiler.....	367
Kutuplaşma Saplantısı, Hezeyanı ve Yanılsaması.....	371
Dört Konuda Çok Fena Çuvalladınız	374
Bir Kez Daha Kamu Vicdanı Palavrası!.....	378
3 Kasım 2002’den 30 Mart 2014’e	381
Kendini Soka Akrep.....	383
Komik Bir Balkon Konuşması.....	387
Erdoğan’ın Zati Sungur Zaferi	390
Bu Nasıl Türkiye’ye Teşekkür?.....	393
Gadınlar Reiz Olamaz Agam!	397
Hırsızlık Tavsiyesi, Hırsızlık Fetvası.....	400
Halkımız AKP’ye Değil (Bozuk) “Düzen”e Oy Veriyor (1).....	404
Halkımız AKP’ye Değil (Bozuk) “Düzen”e Oy Veriyor (2).....	407
İkisi de Cumhurbaşkanı Olamaz, Olmamalı	411
Necip Fazıl ve Cumhurbaşkanı Gül.....	415
Dizin.....	428

Önsöz Yerine

CUMHURİYET'E LAYIK OLMAK!¹

Bu ülkede kim ki Cumhuriyet'i kendine layık görmemektedir, kendisi Cumhuriyet'e layık değildir. En başta *Üç Tarz-ı Siyaset*'in² Panislamcı ve İslamcı kesimi, kesinlikle Cumhuriyet'e layık değildir. Kim ki aşağılamak için cumhuriyetin önüne Kemalist sıfatını koymaktadır, Cumhuriyet'e kesinlikle layık değildir. Kim ki ısrarlı bir şekilde ve utanmadan "Kemalist Cumhuriyet, Müslüman dindarları, gayrimüslimleri, Kürtleri, Alevileri, köylüleri ezmiş ve ötekileştirmiştir," demektedir, Cumhuriyet'e hiç mi hiç layık değildir.

Ancak, 2013 yılında 90 yaşına girecek olan Cumhuriyet'in İslamcılardan, Panislamistlerden başka samimi, inançlı, yeminli ve sürekli beğenmeyi ve düşmanı yoktur. Neo-muhafazakârlarlar, neoliberaler, müflis ve miadı dolmuş solcular gibilerin hepsi dönemsel düşmanlardır. Bunlar arasında bazı müflis ve miadı dolmuş solculara içtenlikle acırım: Aileleri, yaşamları yani biyografileri yüzünden Cumhuriyet karşıtı ve düşmanı olmuşlardır. Dedeleri, babaları ve kendi kusurlu geçmişleri yüzünden Cumhuriyet'le hesaplaşmak, ona hesap sormak, ondan intikam almak isterler. Öykülerini ve gerekçelerini çok iyi bilirim, ama terbiye gereği açıklamam.

Çıkar ve para karşılığı olarak Cumhuriyet karşıtlığı ve düşmanlığı yapan sefil toplumculara, tutmalara, yanaşmalara, kuyruklara ve ücretli askerlere gelince, bunları "adam sınıfı"ndan saymam.

1 *Aydınlık*, 29 Ekim 2012.

2 Yusuf Akçura, Lotus Yayınevi. Kitap, "Ne olacak bu memleketin hali?" sorusuna ciddi bir cevap arayan ilk yazılı metindir. 1904'te yayımlanmıştır. İslamcılık, Türkçülük, Osmanlıcılık ekseninde irdelemelerde bulunan bir eserdir.

Eğri Oturup Doğru Konuşalım

Derin korku ve travmaları olan Cumhuriyet, Müslüman dindarlara, gayrimüslimlere, Kürtlere, Alevilere, köylülere, 1923-1945 yılları arasında, topluduruma bağlı olarak (konjonktürel olarak) zaman zaman iyi davranmamıştır. Bu inkâr edilemez.

Ama topludurum (konjonktür) dediğimiz olguyu ve şeyleri genelleştirmek ve peşini hiç bırakmamak derin ve tedavisi mümkün olmayan bir ruhsal hastalığın belirtisidir. Başta Almanya, Sovyetler Birliği, ABD olmak üzere bütün dünya, kendi Kürdüne, kendi dindarına, kendi işçisine, kendi azınlığına Türkiye'den daha iyi davranmamıştır. Bir ayıp ve günah yarsa (ki vardır) bu, bütün dünyaya aittir.

İkide bir, İstiklal Mahkemeleri'nden, bastırılan Kürt isyanlarından, Varlık Vergisi'nden, Cumhuriyet ve laikliğe karşı kalkışmaların kovuşturulmasından, komünist tevkifatlarından söz etmek zihinsel ve ruhsal hastalık belirtisidir. Bunlar unutulsun diyen yok! İnceleneceklerse bir kadavra incelenir gibi, bir cesede otopsi yapılır gibi yapılmalı.

Böyle yapılırsa, her kötülük doğrudan doğruya Kemalizme ve erken Cumhuriyet dönemine bağlanmaz. Kadavra serinkanlılıkla incelenir, otopsi sapıtmadan, bilinçli bir şekilde yapılır.

Ne yazık ki böyle yapılmamıştır: Sözde tarihçiler, kötülemek ve suçlamak için, Cumhuriyet devrimlerinin halka sorulmadan yapıldığını iddia etmişlerdir. O zaman ben de, “Bre hödükler, hangi halk bir öncü peşinde gitmeden devrim yapmıştır ve hangi öncü devrimci halka sorarak devrim ve reform gerçekleştirmiştir?” diye sormak zorunda kalmışımdır.

Yüzde 98'i okuma yazma bilmeyen halk, Cumhuriyet'in Harf Devrimi yüzünden bir gecede cahil konumuna düşürülmüş; medreseler, tekke ve zaviyeler kapatılmış (ki doğrudur! Ama neden?), camiler kapatılmış (yalandır), depo (kısmen doğrudur) ve ahır (yalan ve iftiradır) yapılmış... Bereket, camilerin meyhane ve kerhane yapıldığını ileri sürecek kadar vicdansız ve akılsız değiller.

Gerçekleri ve Doğruları Konuşalım

Dış destek ve kışkırtı olmasaydı, bu rezilliklerin, bu ihanetlerin hiçbirisi günümüz boyutlarında olmazdı. Ama kuklacılık yapan, uzaktan kumanda aletini elinde tutan emperyalizme, küresel sermayeye, CIA'ya ve ABD'nin ona bağlı sivil toplum örgütlerine, Almanya'nın vakıflarına kızmaya hakkımız olduğunu düşünmüyorum. Atalarımız ne demiş? "Keçi kuyruk sallamazsa teke mekildemez!"

İktidardaki hükümeti beğenmemek, onu değiştirmek, onun yerine geçmeyi istemek başka, iktidarı ele geçirip devletin yapısını ve rejimini değiştirmeye yeminli olmak başka. Bunlardan birincisi demokratiktir ve yasaldir; ikincisi ise anayasa ve yasadışıdır. Erbakan Hoca'nın Milli Görüş partileri: Milli Nizam, Milli Selamet, Refah (Anayasa Mahkemesi kapattı), Fazilet (Anayasa Mahkemesi kapattı) partileri ikinci türden siyasal partilerdir. Hedefleri laik Cumhuriyet'i yıkmak idi.

Türkiye'ye karşı kendi hesap ve çıkarlarına uygun bir müttefik arayan emperyalizm ve küresel sermaye bu damardan bir ortak bulmak, yoksa çıkarmak, hazır değilse hazırlamak zorundaydı. Hatırlamak için, bu yılın mayıs ayında yayımlanan "Başbakan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi?" başlıklı beş yazımı okumanızı tavsiye ederim.

Emperyalizm ve küresel sermaye, "İsviçre'de öğrenim görmüş kasaba kızı"na benzeyen Türkiye'yi yüz yıldır çıkarlarının odağında olan Ortadoğu'da istemiyordu. Çünkü Araplara kötü örnek oluyordu. Bu nedenle, en kısa zamanda eski haline dönmesi, tekrar muhafazakârlaşması, başını örtmesi, törpülenmesi, yeniden ehlileştirilmesi gerekiyordu. Bu nedenle, 1990'ların ortalarında harekete geçip dönemin Refah Partisi il başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı buldu. Anayasa Mahkemesi'nin elinden bir oylama hilesiyle kurtulan AKP, iktidarda bulunduğu on yıl içinde Cumhuriyet'in içini boşalttı ve Suriye kapılarına dayandı.

Emperyalizm, küresel sermaye ve küçük ortakları AKP'nin amacı: 2023 yılına kadar 1923 Cumhuriyeti'nin defterini dürmek.

Bu arada, AKP yordakılarına serzeniŖte bulunmak “tenezzöl” sınırlarını zorlar.

Cumhuriyet’in ve cumhuriyetçilerin de bir tek amacı (var di-yemiyorum) bu defteri dürdürmemek olmalı.

MERKEZ SAĞIN TRAJEDİSİ (1)¹

Merkez sağın trajedisi, bazen de komedisi konusunda çok yazı yazdım. Özellikle 1990'lı yıllarda, geçen yüzyılda. Bunlar, dergilerde yayımladığım kapsamlı yazılardır. Doğan Kitap'ın yeni basımlarını yapmak istemediği *Yazmasam Olmazdı* ve *Mahşerin Üç Kitabı* adlı kitaplarımda yer alır. 2000 yılından itibaren bu konuda *Hürriyet* gazetesinde yayımladığım yazıların büyük bir bölümü daha sonra yayımlanan kitaplarımda yer almaktadır.

Bu yeni yazıyı, dostum Tanju Cılızoğlu'nun eski sağlık bakanlarından, günümüz Demokrat Partisi'nin ileri gelenlerinden ve *Yurt* gazetesi yazarı Rifat Serdaroğlu ile yaptığı söyleşiden² etkilenererek yazdım. Özellikle de şu cümle: "Yeni merkez sağ Atatürkçülüğe, vatanseverliğe, laik Cumhuriyet'e, ulusal birliğin korunmasına sahip çıkmalıdır."

Sözünü ettiğim yazılarda yukarıdaki cümlenin benzerlerini serzeniş olarak kaç kez yazdım, kim bilir. Türkiye merkez sağını Avrupa'daki benzerlerini örnek almaya kaç kez davet ettim, kim bilir?!

* * *

Merkez sağ partiler, merkez sol partiler gibi kurulu düzenin, statükonun partileridir. Biraz daha tutucu olurlar.

Statükoların her zaman iyi ve kötü yanları vardır; paranın yazı ve tuğra tarafları gibi. Türkiye gibi bir ülkede, sağ ve sol merkez partileri, Cumhuriyet'in kuruluş ilkelerini, Anayasa'nın ilk dört maddesi ile 174. Maddesi'ni birlikte savunurlar. Birlikte savunmak zorundadırlar. Yol ayrımı anayasanın "sosyal devlet"

1 *Aydınlık*, 4 Mayıs 2012.

2 *Aydınlık*, 23 Nisan 2012.

anlayışında olabilir ve kuşkusuz kendilerine özgü ekonomik programları olacaktır.

Batı ülkelerinde bu böyle olmuştur. Ama Türkiye’de hiçbir zaman böyle olmamıştır.

Ortanın solunda olmak CHP’nin aklına ancak Temmuz 1965 tarihinde gelmiştir. Bu konuda İsmet İnönü şöyle der: “...Aslında laikiz dediğimiz günden beri ortanın solundayız.”¹

Peki CHP, “Ortanın solu!” dediği zaman bir merkez sağ partisi olan Adalet Partisi ne demiştir? “Ortanın solu Moskova yolu!” Kafiye iyi oturuyor.

* * *

Adalet Partisi, ortanın sağ olması gereken yerinin ilhamını kimden ve neden almıştır? Komünizmle Mücadele Derneği’nin adını mutlaka duymuşsunuzdur. İşte oradan. MHP’nin ilham kaynağı da bu dernektedir. Milli Görüş partilerinin tamamının, günümüz AKP’sinin yöneticilerinin mahalle mektepleri ve medreseleri Komünizmle Mücadele Dernekleridir.

İş burada kalsa çok iyi. Geriye doğru iz sürmeye devam edersek: Serbest Cumhuriyet Fırkası’nı (1930), Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası’nı (1924), Cumhuriyet öncesinin Ahrar ve Hürriyet ve İtilaf fırkalarını bulursunuz.

Hürriyet, İtilaf ile Ahrar fırkaları İttihat ve Terakki’ye muhalefet etmek için kurulmuşlardır. Prens Sabahattin ile Damat Ferit’in partileridir. 31 Mart ayaklanmasını bu partiler çıkarmış ve Sevr’i bunlar imzalamışlardır.

Günümüz İslamcılar, iktidarın ücretli askeri liberaller, CHP’yi İttihat ve Terakki’nin devamı olmakla suçlarlar, ama bunları, Ahrar ile Hürriyet ve İtilaf’ın torunları olmakla suçlamak kibar CHP’nin aklına gelmez. Gelsesin, daha iyi!

* * *

1 *Kim* dergisi, 13 Ağustos 1965.

1995'te *Dünya* "Kitap" dergisinin Mart sayısında bakın neler yazmışım bu konuda:

"Atalarınız olan partilerin adları Demokrat ve Adalet olması-na karşın bu bağlamda ne gibi reformlar ve iyileştirmeler yaptınız 1950'den bu yana? Öğretim birliğini sağlayan yasayı çiğneyerek niçin yüzlerce imam-hatip okulu açtınız? (Bunu ancak aşırı dinci, antilaik ve şeraitçi partiler yapabilir.) 1960'tan bu yana Avrupa'yla bütünleşmeyi amaçladığınız halde, anayasa, yasalar ve mevzuatı neden 1995'e kadar, liberal ve demokrat bir Avrupa ülkesinin düzeyine getiremediniz, getirmek amacıyla çaba göstermediniz, üstelik bu amaca yönelik çabalara karşı çıktınız? 14 Mayıs 1950 tarihine kadar, çağdaşlaşmak yolunda çok önemli mesafeler almış ilk, orta ve yükseköğrenimin düzeyini niçin bozdunuz, ortaöğretime neden sistem anarşisi getirdiniz, üniversiteleri niçin liseleştirdiniz?"¹

1965 seçimlerinden sonra Süleyman Demirel'in kendine danışman yaptığı, 1977 genel seçimlerinde Milli Selamet Partisi'nden milletvekili adayı olan, Süleyman Demirel'in 43. hükümeti döneminde Başbakanlık müsteşarı yapılan, 24 Ocak Kararları'nın mimarı olan kimdi? Merkez sağın ipini çeken Turgut Özal değil mi?

MERKEZ SAĞIN TRAJEDİSİ (2)²

"İmam-hatip okullarının gayesi, sadece din adamı yetiştirmek değildir. Dinini bilen Türk vatandaşı doktor, mühendis, hâkim olsa daha iyi değil mi? Bugün ortaöğretime giden 3 milyona yakın öğrencimizin 240-250 bini klasik eğitime ilaveten din eğitimi veren bu okullara gidebiliyor. Bu okulların önü üniversiteye açıktır. Onu biz yaptık... Şayet Kuran kursları veya din eğitimi, bu kanuna (Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na) ters düşüyorsa yanlış olan, din eğitimi değildir, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'dur...

1 *Yazmasam Olmazdı*, Doğan Kitap, s. 441.

2 *Aydınlık*, 7 Mayıs 2012.

İslam birliği konusunda asıl mesele, her ülkenin İslam'ı doğru anlayıp tatbik ederek Kuran'ın getirdiği nizamı yaşamaya çalışmasıdır. O zaman, İslam dünyası gerçek manada güçlenmiş olur.”¹

* * *

Yukarıda okuduğunuz paragraf kimin ağzından çıkmış olabilir? Cumhurbaşkanı Gül'ün mü, öz imam-hatipli başbakanın mı, bir AKP kodamanının mı?

Hayır! 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in ağzından çıkmış. Süleyman Demirel, bu alanda ikinci büyük liderdir. 1975-78 yılları arasında 233 imam-hatip okulu açmıştır.

Bir numaralı lider Menderes ise, yapıp ettiklerini bir yana bırakalım, 1957 yılında Ödemiş'te yaptığı konuşmada, “İstanbul'u ikinci Mekke, Eyüp Sultan Camisi'ni de ikinci bir Kâbe yapacağız,” müjdesini vermektedir.

26 Haziran 1965 tarihinde Milli Eğitim Bakanı Cihat Bilgehan bir başka müjde vermektedir: “İmam-hatip okullarını bitirenler, ilkokul öğretmeni olacaklar!”

Bunları görüp tanıklık ederek, 1980'li, 1990'lı yıllarda, Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP ve Doğru Yol partilerinin İslamcı ve milliyetçi radikallere limonluk görevi yaptığını, folluk hizmeti verdiğini yazıyordum; “Dikkat edin, gövdenize giren bu parazitler bir gün beyninize ve gövdenize egemen olacak ve sizi yok edecek!” diye yazıyordum. Bir başka yerde şunları yazıyordum: “Türkiye merkez sağ demokrasiyle, insan haklarıyla, düşüncüyü ifade özgürlüğüyle neden ilgilenmiyor? Neden?”² Batı dünyasındaki örnek ve modellere bakınca, aklı başında olan herkesin sorması gereken bir çelişkiydi bu.

“Son on yıldır, Türkiye merkez sağının komik, trajik ve trajikomik durumunu, aralarında *Varlık* dergisi de olmak üzere birkaç dergide yazdım. Türkiye Cumhuriyeti'nin, demokrasinin

1 <http://blog.milliyet.com.tr/cdenizkent>.

2 *Yazmasam Olmazdı*, Doğan Kitap, s. 444.

geleceğinin solun yüksek bilincine bağlı olduğu kadar merkez sağın adam olmasına da bağlı olduğunun altını kaç kez çizdim.”¹

* * *

Asla gücendirmek istemediğimiz Rifat Serdaroglu yakınıyor: “Cumhuriyet’in çok partili hayata geçmesinden bu yana Cumhuriyet’in değerlerine açıkça karşı olan bir siyasi parti iktidara geliyor. Anayasa Mahkemesi’nin laiklik karşıtlığının odağı olarak mahkûm ettiği bir partinin ülkeyi götüreceği yer İran tipi bir İslam cumhuriyetidir. Bunu da on yıldır adım adım gerçekleştiriyorlar.”²

Sanki 1990’larda Özdemir İnce yazmış gibi.

Rifat Serdaroglu, merkez sağın kendini yenileyip ayağa kalkabileceğini sanıyor. Bu mümkün mü? Kendi ifadesine göre tarikat ve cemaatler, para dahil güçlerini kullanarak merkez sağda ışığın yanmasına engel oluyormuş.

Rifat Serdaroglu’nun özlemini çektiği, benim şart saydığım merkez sağın yerinde artık yeller esiyor. AKP, merkez sağı kendi bulunduğu yere (İslamcı sağa) çekerek onun yerine oturdu ve mirasına el koydu.

Merkez sağ, 1950-2002 yılları arasında, büyük Cumhuriyet’in karşısında, bilerek-bilmeyerek, karşıdevrimi besledi, büyüttü ve yarattığı canavar kendisini de yedi. Artık merkez sağ için herhangi bir umut yok. Serdaroglu’nun sözünü ettiği merkez sağ, şimdi gerçekten cumhuriyetçi ise, karşılıksız çek değil, noter tasdikli bir senet vermeli.

1950-2002 yılları arasında merkez sağ gerçekten cumhuriyetçi değildi. Kimi mensupları Cumhuriyet’in değer ve erdemlerini yeni yeni fark ediyor, anlıyor.

Keşke Demokrat Parti’yi çağdaş bir merkez sağ parti yapsalar ve AKP’ye altın tepside sundukları oylarını geri alabilseler. Benim bütün temennim bu!

1 *Mahşerin Üç Kitabı*, Doğan Kitap, s. 430.

2 *Aydınlık*, 23 Nisan 2012.

Bu arada, Serdaroğlu yaşayıp gördüklerinden ders çıkartarak CHP ve MHP'yi uyarıyor, "CHP ve MHP'deki cemaatçi vekiller AKP'den fazla!" diyor.

Aslına bakarsanız, 2002'den bu yana AKP'ye stepnelik görevi yapan MHP için iş işten geçmiş durumda. 4+4+4 yasasını destekleyen ve hurafenin din kılığında laik okullara girmesini teşvik eden MHP'nin aslında AKP'den herhangi bir farkı yok.

Ders almak için, geriye, 1950'lerin Demokrat Partisi'ne özenen CHP kalıyor.

(Bu üç yazılık diziye Demokrat Parti kongresini dikkate almadan başladım. Kongreyi değerlendirme, üçüncü yazıdan sonra.)

MERKEZ SAĞIN TRAJEDİSİ (3)¹

Rifat Serdaroğlu kardeşimizin sözünü ettiği Demokrat Parti ile Namık Kemal Zeybek'in genel başkan olduğu DP aynı parti mi? Aynı ise yandık!

O Namık Kemal Zeybek ki *Radikal* gazetesinde yazdığı yazılarla beni İslam düşmanı ilan etmiş ve bacanağı Aydın Doğan'a gammazlamıştı (28 Temmuz 2010-18 Ağustos 2010). Benim Bolşevik mi, Menşevik mi, komünist mi olduğuma karar vermemiş, ama (kendince) azgın bir İslam düşmanı olduğum kesinmiş. O sırada, avukat arkadaşlar, beni hedef gösterdiği için N. K. Zeybek'i mahkemeye vermemi tavsiye ettiler ama ben böyle bir şeyi kendime yediremedim.

Kuru deriden bal çıkartmak niyetinde değilim. Konumuz merkez sağ olduğu için N. K. Zeybek aklıma geldi. Komünizmle Mücadele Derneği geçmişi var mı bilmiyorum, ama MHP – ANAP – DYP içinde yer almış, bakanlık yapmış. 2011'de DP'nin genel başkanı olup 1 yıl bu görevi sürdürmüştü.

Şimdi size iki ölçüt (kriter) vereceğim: Bir merkez sağ mensubu, kimseyi "İslam düşmanı" olmakla suçlamaz. Laik okulun

1 8 Mayıs 2012.

laik cumhuriyetin temeli olduğunu bildiği için Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu savunur. Somut rnek: Hiçbir gerçek merkez sağ mensubu 4+4+4 yasasını savunamaz.

* * *

Sanılanın tersine, Türkiye’de sol değil, merkez sağ sürekli bunalım yaşadı.

Ama yerini, yurdunu, adresini yitirmek bir ciddi bunalımdır. İktidar yıllarını bir mirasyedi gibi geçiren, olanakları har vurup harman savuran merkez sağ bunalımdadır. Çünkü baba-ata evinde bir İslamcı parti oturmakta ve kendisinin asıl merkez sağ parti olduğunu iddia etmektedir. Merkez sağ işgal altındadır. Bu durum ülkenin geleceği için son derece tehlikeli. AKP’nin boşalttığı yere kim gelecek, o boşluğu legal, illegal kim(ler) dolduracak?

Birçok aday var: Türk Taliban, El Kaide, Selefiler, Müslüman Kardeşler... Ya da bir başka radikal oluşum. Ve şurası kesin ki bu oluşum “Antikapitalist Müslümanlar” olmayacak.

Görüyorsunuz: Merkez sağın yerini kaybetmesi sonucu Türkiye’nin başına neler geldi. Ve daha neler gelecek!

* * *

Merkez sağın en büyük günahlarından biri, ülkede cumhuriyetçi bir merkez sağ kitlenin oluşumuna katkı yapmaması bir yana, bu oluşumun gerçekleşmesine izin vermemesidir. Merkez sağın kemikleşmiş bir oy kitlesi hiçbir zaman olmamıştır. Oysa solda bu kitle vardır. Bu kitle, tek başına, şimdilerde, Cumhuriyet’i korumaktadır.

Turgut zal’dan bu yana merkez sağ kabul edilebilecek kitle ve taban büyük bir hızla lmpenleşti. Lmpenin partisi, ideolojisi, dini-imanı, etiği-ahlakı olmaz. Merkez sağı yönetenler hiza ve istikametlerine bu kaypak lümpen yığışımından baktıkları için yerlerini-yurtlarını kaybettiler ve Türkiye’yi çıkmaza soktular.

Bir kongre ile bunalımdan çıkamazlar, çünkü AKP’ye kaptırdıkları yığışım ile aynı dili konuşamayacaklar. Yeni bir kitle yaratmak için en azından çeyrek yüzyıl çalışmayı göze almaları gerek.

* * *

Ne söylesem, ne yazsam artık boş. En iyisi, Konstantinos Kavafis’in 1911 yılında yazdığı “Tanrı Antonius’a Sırt Çeviriyor” başlıklı şiirini okuyalım.

Eğer, gece yarısı, duyulursa ansızın / geçişi görünmeyen bir alayın / eşsiz müziklerle ve seslerle – / boyun eğen yazgına, başarısız girişimlerine / ve hep hayalde kalan tasarılarına hayatının / ağlama sakın boş yere. / Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğit olarak, / veda et ona, bu giden İskenderiye’ye. / Aldanmayasın sakın, demeyesin hele: / “Bir düştü bu, kulaklarım yanlışı duydu.” / Böylesine boş umutlara tenezzül etme./ Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğit olarak, yaraşircasına böyle bir kentte yaşamak kısmet olmuş birine / yaklaş sarsılmaz bir kararla pencereye / ve duygulanarak dinle, ama / yakarmaları ve sitemleriyle değil korkakların. / Son bir haz olarak dinle onları, / o gizemli ordunun benzersiz çalgılarını / ve veda et ona, yitirmekte olduğun İskenderiye’ye.¹

* * *

Bu şiiri dilimize çevirirken büyük bir acı çektim, ne zaman hatırlasam içime bir hüznün bastırır. Konum, “Geçti Bor’un pazarı” durumudur, ama eşeği sürececek bir Niğde de yok.

2012’nin Süleyman Demirel’i keşke 1965’in Süleyman Demirel’i olsaydı.

Benim için, yeni dönemde üç merkez sağ politikacı örneği var: Hüsamettin Cindoruk, Ufuk Söylemez ve Rifat Serdaroğlu. Hüsamettin Cindoruk mükemmel bir cumhurbaşkanı adaydır.

Namık Kemal Zeybek’in yeri ise merkez sağ bir Demokrat Parti değil, AKP...

1 *Bütün Şiirleri*, Türkçesi: H. Millas – Ö. İnce, Varlık Yayınları.

TÜRK BAHARI NE ZAMAN?¹

Mart ayı başlarında Atina’da Akdeniz ülkelerinden yazar arkadaşlarla konuşuyorduk. Tunuslu bir arkadaş, “İslamcı tehlikesine rağmen diktatörlerden kurtulduğumuz için mutluyuz!” gibilerinden saçmalamıştı. Bunun üzerine Makedon arkadaşım, akademi üyesi, şair Vlada Uroseviç, “Türkiye’ye bahar ne zaman gelecek?” diye sordu.

Bu zihin açıcı soruya şöyle cevap verdim: “Bahar dediğiniz o kara bahar Türkiye’ye çoktan geldi. 2002’de. Şimdilerde “Sarı Sıcak Yazı”nı yaşamaktayız. Ardından “Pastırma Yazı” gelecek. Ama Arap ülkelerine gelen bahar değil kara kış!”

“Sizinki nasıl oldu?” diye sordular. Şöyle anlattım:

* * *

Biliyor musunuz bilmem, Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) adlı bir parti 2002 yılında iktidara geldi. O zamandan bu yana seçim kazana kazana ülkeyi yönetiyor. İktidarını ülkeyi yönetmek için değil, rejimi değiştirmek için kullanıyor.

AKP’nin başbakanı, “Demokrasi bugüne kadar bazen amaç, bazen araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar da olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey,” sözleriyle ünlü.

Demokrasiyi tramvaya benzetmesiyle de ünlü. İstedğin istasyonda inersin!

Buna demokrasi değil abrakadabra denir.

Bir ülkenin, bir devletin “sistemi” yani rejimi değiştirmesi, futbol takımlarının antrenör değiştirmesiyle sistem değiştirmesine benzemez. Bir devletin sistemini anayasası, anayasal ve yasal statükosu belirler. Seçimle, demokrasi ile sistemler gidip gelmez,

¹ *Aydınlık*, 11 Mayıs 2012.

hükümetler gidip-gelir. Aslına bakarsanız, iktidara bu kafayla gelen partiler ve liderler (Hitler, Mussolini, Salazar, Franco) bir daha gitmemek üzere gelirler. Bunun için suç işlerler; suç işledikçe, seçimle gitmeleri olanaksızlaşır.

AKP, Cumhuriyet'in laik düzenine karşı olduğu Anayasa Mahkemesi tarafından saptanmış bir partidir. Aynı Anayasa Mahkemesi, AKP'nin selefi olan partileri de aynı ve benzer nedenlerle kapatmış ve bu karar Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından kabul edilmişti.

* * *

Aslına bakarsanız, Türkiye'nin kara baharının tohumları daha Lozan Konferansı'nda ekilmişti. İmzacı emperyalist devletler, Ankara'daki Millet Meclisi'nin kuracağı devletin Avrupai bir devlet olmasını istemiyordu. Çünkü böyle bir rejim kendisini koruyabilirdi. İmzacı emperyalistlerin ve ABD'nin korktuğu oldu ve Ankara'daki meclis 1923 yılında laik amaçlı bir cumhuriyet kurdu. Bir yıl sonra (1924), çağdaşlaşmanın önündeki engelleri kaldırmak amacıyla devrim yasalarını çıkardı. Bu yasalar sadece Türkiye için değil bütün dünya için bütün zamanların en önemli, en etkili yasalarıdır. AKP, işte bu nedenle, laik okula ve akılcı eğitim-öğretime acilen son vermek istiyor.

Kestirmeden söylemek gerekirse, seleflerinin (Milli Selamet, Nizam, Fazilet ve Refah partileri) olduğu gibi AKP'nin de amacı, bu yasaları ortadan kaldırarak Cumhuriyet'i temellerinden yıkmak.

Bunun böyle olduğunu ve olacağını 1970'lerden itibaren söylemekteydik. 2000'den itibaren haykırarak, yalvararak söyledik. Ama karşıdevrim, Türkiye'nin 1950 yılında başlayan "renkli devrim"i kendi kadrolarını yetiştirmiş ve eksik-gedik kapatmak üzere kiralık bir kadro da ayarlamıştı. Bu kadronun içinde Ah-rar, Hürriyet ve İtilaf fırkalarının, Kürdistan Teali Cemiyeti'nin ve öteki etnik derneklerin, Wilson Prensipleri Cemiyeti'nin, Terakkiperver Cumhuriyet ve Serbest Cumhuriyet fırkalarının,

Demokrat Parti'nin, Milli Selamet, Nizam, Fazilet ve Refah partilerinin kalıntıları, çocukları ve torunları ver alıyordu. Hepsinin Cumhuriyet'e karşı kuyruk acıları ve hınçları vardı. Babalarının, dedelerinin intikamını almak için AKP iktidarının "Yabancılar Lejyonu"na ücretli (kiralık) asker olarak yazıldılar. Bunlara, 12 Mart'ta bozguna uğramış Acilci solcuları, goşistleri de eklemek gerekir. Bir yığın çapsızın "Yabancılar Lejyonu"na yazılmalarının nedeni nasıl açıklanır? İleri demokrasi için mi, askeri vesaleti ortadan kaldırmak için mi?

Benim 1975'ten bu yana kesmediğim sakalıma anlatsınlar!

* * *

Doğal olarak, "Yabancılar Lejyonu"ndan söz ettim ama katılan kiralık askerlerin adını saymadım. Tafralarına bakmayın, ABD'nin, Avrupa Birliği'nin sivil toplum örgütlerinin dışında Meriç'in batısında kimse tanımaz onları. Bunlar "ana rahmine 'haklı' düşenler"dir ve şoförün yanında oturmayı severler. Ve tamamı beslemedir!

Silivri'deki ve Hasdal'daki TSK kurbanlarına gelince: Hizmet ve komuta ettikleri kurumun, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde, solcuları ve Kemalistleri ezerek Cumhuriyet'i nasıl savunmasız bıraktığını, sanırım anlamışlardır artık. 12 Mart ve 12 Eylül olmasaydı, bulundukları yerde olmazlardı. AKP zaten olmazdı.

Başbakan'ın noktasıyla "nokta!"

FRANÇOIS HOLLANDE'I DİNLERKEN, RTE'Yİ DİNLERKEN¹

François Hollande, seçimi kazandıktan sonra seçim bölgesi Corrèze'de konuşuyordu. Fransız televizyonunda bir yandan yeni cumhurbaşkanını dinliyor, bir yandan ağzından

1 14 Mayıs 2012.

çıkacak bir sözü bekliyordum. Sonunda beklediğim şeyi söyledi ve daha sonra söylev boyunca birkaç kez tekrarladı. “*Vive la République! Vive la France!*” (Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Fransa!) dedi. Ve içim ferahladı.

Ama aynı şeyi, eski cumhurbaşkanı Sarkozy de söyledi.

İkisini de çoğunlukla gençler dinliyordu. Onlar da, “Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Fransa!” diye haykırıyordu.

Çocukluğumda her söylevin sonunda sık sık duyduğum, “Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Türkiye!” haykırışını duymayalı çok yıllar oldu. “Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Türkiye!” boş laf değildir. Bu, Cumhuriyet sayesinde, yurttaş olmanın, vatandaş olmanın yüksek bilincini ifade eder.

Bir siyasetçi, bir bakan, bir başbakan, bir cumhurbaşkanı, bir vatandaş söylevinin sonunda “Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Türkiye!” demiyorsa, diyemiyorsa, o, cumhuriyetçi değildir, karşıdevrimcidir. Türkiye’de bütün siyasal partiler anayasal zorunluluk dolayısıyla cumhuriyetçi olmak zorundadır!

* * *

Bildiğim kadarıyla, hayatının herhangi bir anında, “Yaşasın Cumhuriyet!” diyememiş olan Başbakan RTE, Adana parti kongresinde yaptığı konuşmada bakın ne diyor:

“Bu terör örgütü ve uzantıları ikide bir ‘tek dil’ dediğimizi söylüyor. Biz hiçbir zaman tek dil ifadelerini kullanmadık. Dört tane çizgimiz olduğunu söyledim. Bir tek millet. Bizde ayrımcılık yok. İki; tek bayrak dedik. Bu bayrağımızın rengi şehitlerimizin kanıdır. Üç; tek din dedik. Dil değil din, din. Tek devlet dedik.”

Cumhuriyetçiler itiraz edince, önce “mutat zevat” sonra kendisi tevil yoluna gidiyor, sözü çevirmeye kalkıyor. Tevilci başı Hüseyin Çelik’e inanacak olursak, Başbakan güya “tek dil” diyeceğine “tek din” diyesiymiş.

Dil sürçmesi olmuşmuş. Başbakan’ın dediğine bakılırsa “tek vatan” diyecekmiş de “tek din” demiş. Hüseyin Çelik’in açıkla-

ması kabul edilebilir, ama “vatan” ve “din” sözcükleri arasında sürçme olmaz. Başbakan bal gibi “tek din” dedi. Gerisi yutturmaca!

* * *

Bakın size, sözde kalmayan, dil sürçmesi olmayan bir uygulamalı örnek vereceğim: Erzurum Atatürk Üniversitesi profesörü ve Türkiye Psikiyatri Derneği Erzurum Şube Başkanı Nazan Aydın, Erzurum’daki camilerin birçoğunda yapılan ezan yayınındaki ses şiddetinin yasal ve tıbbi limitin üzerinde olduğunu söylemiş. Yasal olan 65 desibel yerine cami hoparlörlerinden 104 desibele varan şiddette ses yayıldığı belirlenmiş. Prof. Dr. Aydın, suç duyurusunda bulunmuş. Yasal dayanağı da var: Çevre Kanunu’nun 182 ve 184. maddeleri. (Ben de ekleyeyim: Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bu konuda emirnamesi, genelgesi var.)

Başvuruyu değerlendiren Cumhuriyet Savcısı Yusuf Eraslan, “Ezanın gürültü olarak nitelendirilmesi mümkün değildir,” görüşü ile kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiş. Prof. Dr. Aydın, ölüm tehdidi aldığını söylüyormuş.¹

Çokdinli ve laik bir ülkede, ezan 104 desibel ile okunursa bal gibi gürültü olur. Aynı desibelle mevlit de okusan, hatim de indirsen gürültü olur. Her vatandaş yasalara uyulmasını ve sağlanmasını cumhuriyet savcısından ister. Eğer bir cumhuriyet savcısı Erzurum Cumhuriyet Savcısı gibi davranırsa suç işlemiş olur. Çünkü savcının özel yorum ve tercihi değil, Cumhuriyet’in yasaları geçerlidir.

* * *

Ancak, bir müezzinden hoparlörün sesini biraz kısmasını istesenez, yüzde 99’u size, “Siz Müslüman değil misiniz?” sorusuyla çıkışır.

1 Hürriyet gazetesi, 8 Mayıs 2012, s. 5.

Başbakan istediği kadar tevil etsin, bu ülkede tek din uygulaması vardır.

Son yılların modası: Ağzını açan ve bir mazeret uydurmak isteyen herkes “küreselleşen dünya”dan söz eder. Ekonomi elbette zenginler için küreselleşiyor, fakirler için küreselleşiyor. Ama paylaşım ve eşitlik konusunda küreselleşmiyor. Ama nüfus bakımından küreselleşme doğru ve gerçek. Avrupa’da belki 10-15 milyon Müslüman yaşıyor. Yaşadıkları ülkelerin gerçekten demokrat olanlarında camiler de var. Bırakın 65 desibeli, hoparlörden ezan okumak bile yasak. Yasak kuşkusuz ırkçılıktan, İslam düşmanlığından değil elbette. Öyle olsaydı, camilere izin verilmezdi. Hem insan sağlığı, hem de çok dinlilik dolayısıyla hoparlörle ezan okunmasına izin verilmiyor. Türkiye’te tek din uygulaması vardır. Gerisi yalan! Bunun yaygın kanıtı, “Nüfusun % 99’unun Müslüman olduğu bu ülkede...” cümlesi!

Başbakan “dil sürçmesi” açıklamasında samimi ise, ezan okumalarında 65 desibel sınırına uyulması konusunda bir bakanlar kurulu kararı çıkartsın.

KÜÇÜK AMERİKA’NIN İŞLERİ¹

Nizam Abimin kızı Şirin Payzın harika bir iş yaptı: Suriye seçimlerini izlemek üzere kalktı Şam’a gitti. Beşar Esad’ın sağ kolu Buseyna Şaban’la yaptığı söyleşi 8 Mayıs Salı günü CNN Türk’te yayımlandı.

Bu işler böyle olur: Olay yerine gideceksin, gözlerinle göreceksin, ilgililerle, taraflarla konuşacaksın. Şirin’in yaptığı söyleşiden öğrenilecek çok şey var ama, en önemlisi Buseyna Şaban’ın şu cevabı: “Erdoğan komşularla sıfır problem sloganıyla yola çıktı ama sonunda sıfır komşu sonucuna ulaştı.”

AKP’nin, RTE’nin ve bir monşer (!) olmayan dönemin dışişleri bakanları Davutoğlu’nun ham hayale dayanan dış politikasının görkemli iflası bu.

¹ *Aydınlık*, 16 Mayıs 2012.

Belli ki tam yetkiyle konuşan Buseyna Şaban'ın, RTE'nin İtalyan *Corriere della Sera* gazetesine verdiği demeçte "Esad rejimi bitmiştir!" sözüne verdiği cevap da çok etkileyici:

"Sistem, rejim ve cumhurbaşkanı ilgili her şeye Suriye halkı karar verir. Tıpkı benzer şekilde Türk halkının verdiği gibi," diyor.

Şirin Payzın, söyleşinin bir bölümünü 9 Mayıs 2012 tarihli *Radikal* gazetesinde yayımladı. Orada şöyle yazıyor:

Türkiye sınırından Suriye'ye sızan silahlı çeteler olduğunu ve sorunların NATO'yu çağırarak değil iyi ilişkilerle çözüleceğini söyleyen Şaban, "Biz NATO Genel Sekreteri Rasmussen'den bile, 'Suriye'ye saldırma planımız yok,' açıklamasını duyarken Türkiye'nin, '5. Paragraf uyarınca NATO'yu devreye sokarız,' demesi tuhaf bir çelişki," diye konuşuyor.

RTE, sadece Türk halkını değil Suriyelileri de enayi sanıyor. NATO sözleşmesinin beşinci maddesinin uygulanması için bütün üyelerin olumlu oy kullanması gerekir. Bir üye bile karşı çıkarsa NATO'nun eli kolu bağlanır. Beşar Esad bunu bilmiyor mu?

Batı ajansları kaynaklı Suriye haberlerinin tek taraflı olduğunu bilen biliyor. Ama ülkemiz medyası AKP iktidarının hınk deyciliğini yaptığı için, çoğu, gerçeklerin üzerini kapatıyor.

7 Nisan 2012 tarihli *Aydınlık* gazetesinde bir haber Suriye konusundaki yalanları biraz aralıyordu:

"Katar şeyhinin finanse ettiği El Cezire'den istifa eden deneyimli 5 mubabir çok çarpıcı itiraflarda bulundu. İstifa eden deneyimli muhabirler Suriye'deki gerçeklerin El Cezire'de gösterilenlerden çok farklı olduğunu açıkladı."

"Çarpıtma haberlere örnek olarak kanalın muhabiri Ebu Salih'in Humus'ta küçük bir çocuktan ağır yaralanmış gibi yapmasını istemesi ve muhaliflerin öldürdüğü sivillerle ilgili görüntülerin askerler tarafından yapılan katliam gibi sunulması gösteriliyor."

Bağımsız *Yurt* gazetesi 9 Mayıs 2012’de AKP iktidarının yalanlarını bozuyor. Ömer Ödemiş’in Şam’dan yaptığı haber şöyle:

“Başbakan Erdoğan’a müthiş öfke var. Bizi gören herkes sözü Erdoğan’a getirip ağır laflar söylüyor. Yaşlı bir Suriyeli, Erdoğan’ı Şaron’a, Rabin’e benzetiyor. ‘Onlardan daha kötü,’ diyor. Soluksuz devam ediyor. ‘Çünkü onların düşman olduğunu biliyoruz. Ama Erdoğan ikiyüzlü, bizi kandırdı,’ diyor. ‘One minute’ olayı olduğunda yine Suriye’deydim. Halk sokaklara dökülmüş, sloganlar atıyordu. Çok şaşırmıştım. Ortadoğu halkının böyle bir tavra, duruşa ihtiyacı vardı. Uyarlamak istemişim, ‘Siz tanımıyorsunuz daha Erdoğan’ı,’ diye, ama kâr etmemişti. Pek çok yeni doğan çocuğa Erdoğan ismini koymuştu Suriyeliler. Şimdi nüfusa gidip değiştirme telaşındalar.”

* * *

Ben de aynı durumla Kahire’de, Beyrut’ta ve İsrail’deki Araplarda rastlamıştım. Onların söylediği gibi “Erdugan” yaman bir adamdı, Mehdi gibi bir şeydi, kurtarıcıydı sokaktaki halkın gözünde. “One minute” hepsini büyülemişti. Ama Arap aydınları sokaktaki halk gibi düşünmüyordu, galiba onlar da halkını beğenmeyen (!) jakoben elitlerdi. Aydınlar, Erdoğan ve çantadan yetişme dışışleri bakanının yeni Osmanlı siyasetini tamamen red ediyorlardı. Emperyalist siyaset olarak görüyorlardı.

Dostum, Lazkiyeli Adonis, *The Telegraph*’a verdiği demeçte, “Rejime karşıyım ama Müslüman Kardeşler’in iktidara gelmesine de karşıyım. Suriye, Mısır’a değil Irak’a benzeyecek. Bu da şiddete yol açacak. Ben her türlü şiddete karşıyım, Gandhi’den yanayım. Halk kendi kendini özgürleştiremiyorsa özgürlüğü hak etmiyor demektir!” diyor.¹

Adonis’le konuşmak İngiliz’in aklına geliyor da bizimkilerin

1 <http://www.telegraph.co.uk/culture/books/bookreviews/9086902/A-Page-in-the-Life-Adonis.html>

aklına gelmiyor. Konuşsalar, Adonis, “Araplarda din ve devlet birbirinden ayrılmadan halk iktidarı gerçekleşemez, demokrasi de gelmez!” diyecek.

* * *

Celal Bayar, ABD gezisinden dönünce, “Türkiye, yakında küçük Amerika olacak!” demişti. Bayar’ın bu öngörüsü nihayet gerçekleşti. RTE, Ortadoğu’da ABD’nin taşeron-jandarması olarak Celal Bayar’ın rüyasını gerçekleştirdi. Bakalım tezkere alma noktasında ne yapacak?

Suriye “Çocuk katili Erdoğan!” haykırılarıyla inliyor.

YARIN 19 MAYIS YA DA KENDİ DÜŞEN AĞLAMAZ¹

Çocuklar gibi Cumhuriyet(in) Saati’ni bozuyorlar. İçinde ne var diye merak ettiklerinden değil, inadına. Ama zevahiri kurtarmak için, parçaları toparlarken, her nedense hep laiklik çarkı başta olmak üzere, devrim yasasının çarklarını dışarıda unutuyorlar. Unutkanlıktan değil elbette, domuzluktan!

Yarın 19 Mayıs!

* * *

Cumhuriyet(in) Saati’ni bozanlar, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı’nı “ulusal bayram”dan saymıyorlar. “Resmi bayram”mış...

Bakanlar Kurulu’nun kaleme aldığı ve Cumhuriyet çocuğu Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün onayından çıkan “Ulusal ve Resmi Bayramlar ile Mahalli Kurtuluş Günleri, Atatürk Günleri ve Tarihi Günlerde Yapılacak Tören ve Kutlamalar Yönetmeliği”ne göre, 19 Mayıs resmi bayramlar arasında yer

1 *Aydınlık*, 18 Mayıs 2012.

alıyor. Böylece 19 Mayıs'ın omuzlarından ulusallık apoleti sökül-müş oluyor.

Bu saat bozan yönetmeliğin 6. Maddesi'ne göre "Atatürk'ü Anma ve Gençlik ve Spor Bayramı" törenleri şöyle yapılacak:

1. Atatürk'ü Anma ve Gençlik ve Spor Bayramı 19 Mayıs günü, Atatürk'ün 19 Mayıs 1919'da Samsun'da karaya çıktığı saat olan 07.00'de başlar ve saat 24.00'te son bulur. (Buna da şükür: Hiç olmazsa Atatürk'ün 19 Mayıs 1919'da Samsun'da karaya çıktığını kabul ediyorlar. Ö. İ.)

2. Gençlik ve Spor bakanı, günün anlam ve önemini belirten mesajını medya aracılığıyla bildirir. ("Türbana özgürlük" ister! Ve "19 Mayıs'ın Kuran'daki yeri" unutulmuş.)

3. Gençlik ve Spor bakanı bir il törenine katılır.

4. Atatürk anıt ve büstüne gençlik hizmetleri ve spor müdürlüğü, bulunmaması halinde mülki amirin görevlendireceği bir müdürlük tarafından çelenk konulur. Çelenk konulduktan sonra İstiklal Marşı ile birlikte bayrak göndere çekilir.

5. Kutlama komitelerince hazırlanan programda yer alan diğer faaliyetler uygulanır. Programda tören geçidi ve tebrikata yer verilmez. (Ancak öğle namazı için topluca ve doğruca camiye gidilir.)

* * *

Yarın stadyumlarda spor gösterileri yapılmayacak ancak kasa panayırı gösterileri var (ama Şahmeran ve Afrika Ormanlarında Büyüyen Kaplan Kız çadırları eksik.) Kendilerince iyi bir önlem: Çünkü kızları çarşafa sokup çiftetelli oynatmaktan kurtulacaklar.

Ey ahalî, nine ve nenelerinizin 1930'lar, 40'lar, 50'ler ve 60'larda 19 Mayıs törenlerinde çekilmiş fotoğraflarına bakın. O kıyafetler yüzünden hiçbirî kötü yollara düşmedi, aile meclisi kararı ile infaz edilmediler, tam tersine mutlu aileler kurdular. O fotoğrafları, bir yerlere saklayın, tarihimizi unutturmak için onları toplayıp imha edebilirler. Fotoğraflara bakınca nine ve

nenelerinizin ne denli güzel ve çağdaş olduklarını anlayacaksınız. Saçları kim bilir nasıl savruluyordu Cumhuriyet rüzgârında!

* * *

Bu yönetmelik değişikliği Cumhuriyet'i silmek operasyonunun önemli adımlarından biridir. Önce devlet kurum ve kuruluşlarından Cumhuriyet bilinci ve ruhu kapı dışarı edildi, şimdi halkın belleğinden ve günlük hayatından kovuluyor.

Daha önce de yazdığım gibi AKP iktidarı, Cumhuriyet'e, devlete, kültüre, milli eğitime, tarihe ve devrimlere karşıdır, dahası düşmandır!

Devlete, devletin laik düzenine karşı olduğu Anayasa Mahkemesi tarafından kabul ve ilan edilmiştir. Devlet kurumlarında memurun şeyh, müdürün, genel müdürün mürit olduğu, mürit albayın şeyh astsubay başçavuşun karşısında secde ettiği bir durumda devlet düzeninden söz edilebilir mi?

Kültüre karşıdır: Heykel yıktırmakta, tiyatroları kapatmaya çalışmakta, yazar, aydın ve sanatçılara açıkça düşmanlık etmektedir.

Milli eğitime ve devrimlere karşıdır: Çünkü başta Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu yürürlükten kaldırmış, imam-hatipleri laik okulların yerine geçirmiş, öğretimde 4+4+4 gericiliğini yürürlüğe sokuşturmuştur.

Tarihe karşıdır, çünkü Said Nursi, Şeyh Said ve avanesi, Seyyid Rıza ve avanesi, İskilipli Atıf Hoca gibi müseccel Cumhuriyet ve devrim düşmanları bu iktidar tarafından aklanmaktadır. Bu iktidar Cumhuriyet tarihini saptırmakta ve bilinçli bir şekilde kirletmektedir. Pek yakında, Cumhuriyet'i kuran kadroyu, başta Atatürk olmak üzere, Silivri'de mahkûm edecektir. Anıtkabir'in topluca ziyareti er geç yasaklanacaktır.

* * *

Tarihin her döneminde görülmüştür: Kendi düşen ağlamaz, iki gözü birden çıkar!

BAŞBAKAN ERDOĞAN'I KENDİSİYLE YÜZLEŞTİRELİM Mİ? (1)¹

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan yakın tarihimizde derin arkeolojik kazılar yapmaya pek meraklı. Özellikle CHP konusunda... Arada bir Arapça “*Men dakka dukka!*” lafını tekrarladığını da hatırlıyoruz. “Çalma başkasının kapısını çalarlar kapını,” anlamına geliyor. İncil’de de böyle bir ayet vardır:

“Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanacaksınız. Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirsiniz, aynı ölçekle alacaksınız. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, ‘İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım,’ dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar. O zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.”²

(Bu alıntı ünlü atasözümüzün kaynağını göstermesi bakımından da çok faydalı oldu.)

* * *

Yazı masamın üzerinde *Aydınlık* dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli 487. sayısı duruyor. Kapakta, günümüz başbakanı RTE’nin bir portresi, portrenin üzerinde şu manşet yer alıyor: “*Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz, Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor!*”

Eşeğimi sağlam kazığa bağlamak için, *Aydınlık*’ın genel yayın yönetmeni ve başyazarı Serhan Bolluk’a telefon edip sordum: “Recep Tayyip Erdoğan bu sayıdan dolayı dergiyi mahkemeye verdi mi?”

Serhan Bolluk cevap verdi: “Hayır Abi, ne mahkemeye verdi, ne de tekzip etti!”

1 21 Mayıs 2012.

2 Matta, 7:1-5; Luka, 6:37-38. 41-42.

Elimiz sağlam artık ama gene de çok dikkatli olmalı. Belediye başkanı başbakan olduğundan bu yana sadece üzerinden düştüğü atı mahkemeye vermedi. Gölgesine basanı mahkemeye veriyor...

* * *

Sinan Onuş imzalı haber derginin 4, 5 ve 6. sayfalarında yer alıyor: “Amerika Tayyip’e oynuyor... Abramowitz ile Tayyip Erdoğan’ın 6 yıl önceye dayanan dostluğu... RP’deki ‘sivil toplumcu’ görüntünün mucidi Abramowitz... Helsinki Yurttaşlar Derneği üyesi Ali Bulaç, Tayyip Erdoğan’ın konuşmalarını yazıyor... Tayyip Erdoğan’ın destekçisi MÜSİAD, ABD ile iç içe... RP’li üst düzey yetkili: ‘Cemaat operasyonu Amerikan politikası’...”

Bu yazının yayımlanmasının üzerinden tamı tamına 15 yıl 7 ay 1 gün geçmiş. 14 Ağustos 2001 tarihinde kurulan partinin kuruculardan Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, İdris Naim Şahin, Binali Yıldırım ve Bülent Arınç partinin önde gelen isimleri. Bünyesinde Milli Selamet Partisi-Refah Partisi-Fazilet Partisi (Milli Görüş), Anavatan Partisi (Turgut Özal’a yakın isimler) ve Adalet Partisi-Doğru Yol Partisi (merkez sağ) kökenli isimleri barındırmakta.

* * *

15 aylık bir parti olarak 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde en yüksek oy oranını alarak (geçerli oyların % 34.63’ü) Abdullah Gül başkanlığında 58. Cumhuriyet Hükümeti’ni kurdu. Aldığı siyaset yasağı nedeniyle kabine ve TBMM’de yer almayan genel başkan Erdoğan’ın bu yasağı, Cumhuriyet Halk Partisi’nin de desteklediği bir anayasa değişikliği ile kaldırıldı. Erdoğan, 8 Mart 2003 tarihinde Siirt’te yapılan yenileme seçimlerinde milletvekili seçilerek Meclis’e girdi. Bunun üzerine Gül başkanlığındaki 58. Hükümet’in 11 Mart 2003 tarihindeki isti-

fasının ardından, 15 Mart 2003'te 59. Cumhuriyet Hükümeti'ni kurdu.¹

Demek ki Recep Tayyip Erdoğan, *Aydınlık* dergisinin bu yayınından tamı tamına 4 yıl 11 ay 24 gün sonra AKP kurucu genel başkanı, 6 yıl 4 ay ve 25 gün sonra başbakan olmuş.

Böylece derginin falı ya da gerçeklere dayalı öngörüsü gerçekleşmiş. Yani: Morton Abramowitz görüşmesinden sonra Allah, Recep Tayyip Erdoğan'a, "Yürü ya kulum!" demiş.

Allah'ı ve ABD'yi arkasına alan hangi kulun sırtı yere gelir ki RTE'nin gelsin?!

* * *

Bu Morton Abramowitz denen zatın özyaşam öyküsü bir casuslar kralının, bir iş bitiricinin portresi: 1953 yılında Standford Üniversitesi'ni bitirmiş. 1 Şubat 1985 ve 19 Mayıs 1989 tarihleri arasında Ronald Reagan başkanlığı döneminde ABD Haberalma Araştırma Dairesi direktörlüğünü (İngilizce: Bureau of Intelligence and Research) yapmış. 1991 yılında, Türkiye'nin Ankara Büyükelçiliği görevinden ayrılmış ve ABD İçişleri Bakanlığı'ndan emekli olmuş. 1991-1997 yılları arasında Carnegie Vakfı'na bağlı uluslararası çatışma ve krizlerin önlenmesi için çalışan Carnegie Uluslararası Barış için Bağış Komitesi'nin (İngilizce: Carnegie Endowment for International Peace) başkanlığını yapmış. 1997-1998 yıllarında Uluslararası Kriz Grubu (İngilizce: International Crisis Group) başkanlığında bulunmuş. Dış İlişkiler Konseyi (İngilizce: Council on Foreign Relations (CFR) kıdemli üyesi. CFR'nin yayını olan *Foreign Affairs*) dergisinde yazmakta. ABD'nin Uzakdoğu (Çin ve Kore) ile ilgili kitapları bulunmakta. Balkanlar'daki çatışmalar ve Kosova problemi ile ilgili çalışmaları olmuş.

1 Wikipedi Özgür Ansiklopedi.

BAŞBAKAN ERDOĞAN'I KENDİSİYLE YÜZLEŞTİRELİM Mİ? (2)¹

Sinan Onuş'un yazısından aktarmaya devam edelim:

* * *

Morton Abramowitz geçen Salı günü (*ya 8 ya da 15 Ekim.*) Recep Tayyip Erdoğan ile makamında görüştü. Tayyip Erdoğan basına, Abramowitz'in "sıcak ve olumlu bir mesaj" getirdiğini söyledi.

RTE, mesajın içeriğini elbette söylemiyor ama *Aydınlık* bir yolunu bulup öğreniyor:

"*Aydınlık*'ın RP'ye yakın kaynaklardan öğrendiğine göre, Abramowitz ile Erdoğan arasındaki görüşmenin mesaj içeren bölümü şöyle:

Abramowitz: Siz İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde bu kadar başarılarla imza attınız. Bundan sonra artık kendinizi Türkiye çapında bir insan olarak tanıtmaya yolları bulmalısınız.

Tayyip Erdoğan: Ben herhangi bir mücadelenin, veliahtlık, başkanlık yarışı içine girmek istemiyorum. Böyle bir gayretim yok.

Abramowitz: Biz niyetiniz olsun diye söylemiyoruz. Bu sizin ülkenizin yararınadır. İstanbul Ortadoğu'nun başkentidir. Siz burayı yönetip yıldızınızı parlattığınıza göre Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz. Bunun adını illa liderlik koymayın."

Uygun Olta, Uygun Yem

Recep Tayyip Erdoğan, RP'nin İstanbul Belediye Başkanı. Ancak bundan ibaret değil. Pazar günü yapılan RP kongresinin divan başkanlığı koltuğunda oturuyordu. Daha da önemlisi, Kongre'de Erbakan takiiye konuşması yaparken, RP adına, RP'nin gerçek niyetlerini ortaya koyan konuşmayı Erdoğan yaptı. Erbakan tecriti kırmak için topluma seslenmek rolünü üstüne almıştı. Şeriatın savaş bildirgesi ise Erdoğan'ın ağzından okundu.

1 *Aydınlık*, 22 Mayıs 2012.

Erdoğan için ‘Erbakan’ın veliahtı’ değerlendirmesi öteden beri yapılır. Nitekim kongredeki rolü ve tutumu, söz konusu değerlendirmeleri fazlasıyla doğruladı.

Basın önündeki yalanlamalara rağmen Tayyip Erdoğan, Erbakan sonrasının liderliğine hazırlandığını bütün davranışlarıyla ortaya koyuyor.”

Altı Yıl Önceye Dayanan İlişki

“Amerika, oltayı atacağı adamı ve oltaya takacağı yemi özenle seçiyor. Bu olta yeni atılmış da değil. Abramowitz daha Ankara’da ABD büyükelçisi iken, Recep Tayyip Erdoğan ile ilişkiye geçti. Erdoğan o zaman, RP Beyoğlu İlçe başkanı idi. Kasımpaşa’da bir vakıftaki tanışma toplantısında, dönemin RP İstanbul İl yönetiminden bir yetkili de vardı. Buluşmayı ayarlayan, RP’nin dışa açılma kapısı işlevi gören ‘solcu’ bir gazeteciydi. Şimdi İkinci Cumhuriyetçilerin şeriatçı kanadının önde gelenlerinden Mehmet Metiner¹ de bu ilişkinin kurulmasında rol aldı. RP ile arası açık olan Metiner, bu görüşmenin ardından Tayyip Erdoğan’la birlikte toplantılara katılmaya başladı.

Abramowitz ile Erdoğan, bu tanışmadan sonra birçok kez, kamuoyundan gizli olarak bir araya geldiler. Erdoğan Belediye başkanı seçildikten sonra, Büyükşehir Belediyesi’nin Florya’daki lokalindeki buluşmalarının tanıkları var.”

* * *

Bence, son elli yılın en önemli haberi olan bu yazının, 20 Ekim 1996 tarihinde yayımlanmasından sonra 28 Şubat 1997 tarihine tamı tamına 4 ay 8 gün geçmiş. Recep Tayyip Erdoğan ve arkadaşları AKP’yi 4 yıl 9 ay 24 gün sonra kurmuş.

Bir siyasetçinin hayatında çok kısa bir süre. Bu 4 yıl 9 ay 24 gün içinde neler oldu neler.

Bu nasıl iş? Sinan Onuş’un anlattığı bir öykü mü, yani bir

¹ Şimdi AKP milletvekili.

kurgu (*fiction*) mu, yoksa bir bilimkurgu (*science-fiction*) metni mi? Nedir Allah aşkına? Gazeteci diliyle bir asparagas mı?

Bu yazıyı 20 Ekim 1996 günü ve daha sonra okuyanlar, mutlaka, *Aydınlık* dergisinin “malum kompo merakı”na (!) yormuş olmalılar.

Bunları Fethullah Hoca yazsa ya da söylese, rüyada gördü diyeceğim. Çünkü Fethullah Hoca geleceği rüyasında görüyor:

“Herhangi bir insanın, üç aylık çalışma ile, bir-iki ‘erbain’ (kırk gün inzivaya çekilme) çıkartmakla, gözünü yumduğunda üç ay sonra olacak hadiseleri sapmadan veya az bir inhırafla söyleyebilmesi, içinde bulunduğu ülkenin içtimai ve siyasi gelişmelerini çok önceden kestirip ifade edebilmesi, hükümet şu zaman düşecek, şu parti kazanacak, başbakan filan kişi olacak, Cumhurbaşkanlığı’na filan kişi seçilecek, şeklinde tahminlerde bulunabilmesi –biraz tecrübe ettiğim için bilerek söylüyorum– hiç de zor değildir.¹”

* * *

Ne dersiniz, Sinan Onuş, Fethullah Hoca’nın yanında staj görmüş olabilir mi?

20 Ekim 1996 tarihini ve Refah Partisi 5. Büyük Kongresi’nin tarihi olan 13 Ekim 1996’yı internette bir araştırın, çok ilginç şeyler var.

BAŞBAKAN ERDOĞAN’I KENDİSİYLE YÜZLEŞTİRELİM Mİ? (3)²

Arşivde araştırma yaparken, 21 Nisan 2007 tarihinde *Hürriyet* gazetesinde yayımlanmış konuyla ilgili bir yazımı buldum. Adı “Şu Feleğin İşine Bak!” Birlikte okuyalım:

1 “Şeytanın Telkinleri”, son güncelleme: 27 Ekim 2006. / Bkz: *Bilim ve Gelecek*, Ocak 2012. s. 35.

2 *Aydınlık*, 23 Mayıs 2012.

15 Nisan 2007 tarihli *Aydınlık* dergisinden ilginç şeyler öğrendim. Çoğunuzun dergiyi okuduğunuzu sanmadığım için bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum:

“Tarih: 16 Şubat 1997. *Cumhuriyet* gazetesinden Leyla Tavşanoğlu, İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek’le röportaj yapıyor. Bir yanıt şöyle: “Perinçek: ABD Tayyip Erdoğan’ı başbakan, Abdullah Gül’ü de Dışişleri bakanı yapacak. CIA’nın yan kuruluşlarından Rand Corporation’ın yayın organında da bu yazıldı.”

Doğu Perinçek, bu saptamayı 3 Kasım 2002 seçimlerinden 5 yıl 8 ay önce yaptı. *Aydınlık* da 20 Ekim 1996 tarihinde “Abramowitz, Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor” kapak haberiyle ABD’nin Erdoğan’a verdiği görevi duyurmuştu.

Gülen AKP Mimarı

Erdoğan’la Abramowitz’in ilk teması kapatılan Refah Partisi’nin ilçe başkanırken kuruldu. Bu temasın ardından Tayyip İlçe Başkanlığı’ndan İl Başkanlığı’na ve oradan da İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı’na çıkarıldı.

CIA İstasyon Şefi Graham Fuller, 2001’de “İslami hareketin liderliği” görevini, Tayyip Erdoğan’ın “yenilikçileri”ne verdi. Fuller, *Aktüel* dergisinin 520’nci sayısında “Fazilet içerisinde yenilikçi kanat İslami hareketin lideri olacak,” dedi. Erdoğan’ın kuracağı partinin “mimarlığını” da Fethullah Gülen yaptı.

Tayyip Erdoğan, CIA şefleriyle görüştüktan sonra TÜSİAD’a, “Turgut Özal’ın bıraktığı yerden gideceğim,” sözünü verdi.

15 Nisan 2007 tarihli *Aydınlık*’ta bunlar yazılı.

20 Ekim 1996

Ben kartezyen, rasyonel ve kuşkucu bir insanım. Eğer *Aydınlık* dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli sayısının kapağının tıpkı basımını 15 Nisan 2007 tarihli derginin 6’ncı sayfasında görme-

seydim, alıntıladığım satırlar bana bir komplocu palavra olarak gelebilirdi.

Aydınlık dergisinin kapağında, “Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor,” diye yazan 20 Ekim 1996 tarihli sayısını mutlaka okumuşumdur. Ama okuduğuma dair en küçük bir bilgi kırıntısı yok belleğimin bir yerinde. Demek ki okuduktan sonra bir falcılık palavrası olduğunu düşünerek unutmuş olmalıyım.

Ama *Aydınlık* dergisi R. T. Erdoğan’ın Türkiye Cumhuriyeti başbakanı olacağını 3 Kasım 2002 seçimlerinden tamı tamına 5 yıl 8 ay önce ilan etmiş. Cumhurbaşkanı adayı olmasına kendisi mi yoksa aynı merciler mi karar verecek? 2007 yılının Şubatı’nın 20’nci günü benim gözüm iyice korkmuş durumda.

Şeyhin Şeyhi Kim?

AKP, MKYK’sı yedi saat süren toplantıdan sonra cumhurbaşkanı adayını tek başına seçmesi için parti başkanı ve Başbakan R. T. Erdoğan’ı yetkilendiriyor. Midemi bulandıran bu değil. Demokrasinin “d”sinden habersiz bir partiden beklediğim bir şey. Tarikatların sivil toplum örgütü kabul edildiği bir ortamda, kuşkusuz, “şeyh”in tek karar mercii olması pek doğal. Ama şeyhin şeyhi kim? Bunlar kabul edilir gibi değil. Benim midemi bulandıran, kendilerini amorf demokrasinin savunucusu ilan etmiş kalem erbabının bu açık seçik mutlakiyetçi (otokratik) duruma itiraz etmemeleri. Bu türden insanlarla karşılaşmamak için köşe bucak kaçıyorum. Olur da karşılaşır, ellerini sıkmak zorunda kalırım, elim kirlenir diye!..

Beş yıl sonra, 2012 yılının mayıs ayında bu yazıyı yazarken, şaşkınlıktan ağzım bir karış açık! Helal olsun vallahi! Bir ülke halkı nasıl oluyor da böylesine bir mandepsiye bastırılır, tuzağa düşürülür, kandırılır.

Şimdi hemen saldıracaklar: Büyük Türk milleti asla mandepsiye basmaz, çürük mal almaz! Türk halkına hakaret etme! Müslüman Türk halkına yukardan bakma! Ne olacak pis jakoben herif!

28 Şubat, RTE'nin okuduğu şiir yüzünden kısa süren hapis-hane keyfi, ardından CHP sayesinde milletvekili seçilip başbakanlık koltuğuna kurulması... Bunların hepsi bir siyasi tiyatro oyununun sahnelenmesi olabilir mi, olamaz mı?

3 Kasım 2002 seçiminden sonra hiçbir unvana sahip olmayan RTE'nin Beyaz Saray'a bir başbakan gibi kabul edilmesini de unutmayalım. Beyaz Saray'a davet eden adam onun pek yakında en sadık başbakan olacağını biliyor mu, bilmiyor mu? Adamın arkasında Allah var, sarayı beyaz koskoca ABD var, cinci ve büyücü, dilbaz ve râvi Fethullah Hoca var; CIA'nın Graham Fuller'i var, IRI'si (Uluslararası Cumhuriyetçi Enstitü) ile NDI'si (Ulusal Demokrasi Enstitüsü), Freedom House var; bilumum yerli ve yabancı Sefil Toplum Örgütleri (NGO'lar) var, var oğlu var! Bir tek Dalay Lama eksik! Belki o da vardır!

Acıyan bize acısın!

BAŞBAKAN ERDOĞAN'I KENDİSİYLE YÜZLEŞTİRELİM Mİ? (4)¹

Çok bilmiş “gazata muharrirleri”, “Azizim, paranoya yapmayın, adamlar 28 Şubat'ta ağızlarının paylarını aldılar, Milli Görüş gömleğini çıkarıp attılar! Neden inanmıyorsunuz samimiyetlerine!” diye çemkirirlerdi bize. Biz, Milli Görüş'ün gömlek değil, yüzülmez türden gergedan derisi olduğunu söylüyorduk. Ve hakarete uğruyorduk!

Ne idi çıkardıkları gömlek, bir anımsayalım isterseniz!

* * *

Tuhaf bir şey oldu, *Sözcü* gazetesi “unutuldu” sandığım bir ve aynı kaynağa başvurdu. 15 Mayıs tarihli *Aydınlık* da oradan

1 24 Mayıs 2012.

alıntı yaptı: R. T. Erdoğan, “Osmanlı eyaletler sistemi kurulabilir,” demiş.

1990’larda İkinci Cumhuriyet ayakları ortaya çıkınca Metin Sever ve Cem Dizdar ilgililerle röportajlar yapmışlar, daha sonra bu söyleşileri *2. Cumhuriyet Tartışmaları*¹ adıyla yayımlamışlardı. Dört beş yıl önce kitabı kitaplığımda bulamadım. Sonunda Metin Sever’i aradım. Kendisinde bir adet vardı. Bana gönderdi. Recep Tayyip Erdoğan bölümünün fotokopisini çektirdim ve kitabı kendisine iade ettim.

Ardından Metin Sever’e telefon ettim. Böylesine aranan kitabın yeni baskısının neden yapılmadığını sordum. “Sorun yayınevi ise, sana kitabı basacak yayınevi bulurum,” dedim. Aradan geçen bunca yıldan sonra, söyleşi yaptığı kişilerle ikinci kez söyleşi yapmayı düşünüyormuş, güncelleme gerekiyormuş. Güncellemeyi ikinci kitap olarak yayımlayabilirdi ya neyse...

Haber vereyim: Çok bereketli bir kitaptır. Kovayı kuyuya sarkıt, ne yazı konuları çıkar. Konumuz Recep Tayyip Erdoğan. Araplar “Erdugan” diyor.

* * *

RTE: “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider.”²

(**Ö. İnce:** Demokrasi kesinlikle ve sürekli bir amaçtır. Araç değildir. Demokrasinin amacı Hitler’i iktidara getirmek değildi. Hitler, demokrasiyi amaç olarak değil araç olarak kullandı. Demokrasi ile düzenler gelip düzenler gitmez. Hükümetler gelir hükümetler gider. Demokrasi bir hümanist düzeni sürekli kılmak için vardır. Ezcümle: RTE, teokratik devlet kurmak için demokrasiyi araç olarak kullanamaz ama kullanıyor.)

RTE: “70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda ‘tekçi’ olmuştur ve bu tek

1 *2. Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993.

2 *Age*. s. 419.

olan şeyi de kendisi seçmiştir. Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve halka dikte ettirilmiştir.”¹

(Ö. İnce: Türkiye Cumhuriyeti, Almanya, İspanya ve İtalya gibi, bağımsız bir kaç devletin bir araya gelmesiyle kurulmamıştır. Üniter devlet olarak kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken Anadolu Beylikleri en az 500 yıldır tarihe gömülmüştü. Hukuk halka sorulmaz, halkın vekilleri tarafından Meclis’te yapılır. Bunları bilmek için âlim ve muallim olmak gerekmez. Ciddi bir lise öğrenimi gereklidir. Bir imam-hatipli liseyi dışarıdan bitirince demek ki böyle oluyor.)

RTE: “Ne yazık ki Türkiye’nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır.”²

(Ö. İnce: Bu iddianın bir palavra olduğunu anlamak için sıradan bir tarih kitabı okumak yeter. Ama artık vakit çok geç!)

RTE: “Türkiye Cumhuriyeti 1923’den bu yana sürekli olarak bir gerileyişin içindedir.”³

(Ö. İnce: Yukarıdaki açıklamanın aynı!)

RTE: “Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bozuk. Bugün İstanbul’un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlaki açıdan çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır.”⁴

(Ö. İnce: İstanbul (eski) Belediye Başkanı haklıdır. Onun belediye başkanlığında yerli olan fuhuş, onun başvekilliği döneminde uluslararası hale gelmiştir. Ahlak ve bağımsızlık ilişkisi de bir “nokta”ya kadar doğru, ama kendi döneminin Deniz Fenerlerini, kendi döneminin deveyi hamuduyla götürme yöntemlerini açıklamanın bir başka yolu yoktur. Belediye Başkanı, Başvekil’in taşeronluk siyasetini çok iyi açıklıyor.)

RTE: “Bir diğer sorunumuz da askeri bağımsızlığımızın tehlikeye girmesi. NATO’nun baskısı elimizi kolumuzu bağlıyor. Bir diğer sıkıntımız da milli bütünlüğümüzün tehlikede olması. Bunu şu şekilde açayım; resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor,

1 Age. s. 420.

2 Age. s. 421.

3 Age. s. 421.

4 Age. s. 421.

bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. 'Türkiye Türklerindir' gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir.”¹

(Ö. İnce: Belediye Başkanı çok haksız. NATO olmaz ise başvekil Suriye'yi nasıl işgal eder? Ama son Şikago (Chicago) toplantısında NATO'nun ihanetine uğradı. Al başına belayı, şimdi Suriye politikası da iflas etti. “Mon Cher”siz dış politika adım başı çukura düşer. Fi mes'ele, fi komşi düşman!)

BAŞBAKAN ERDOĞAN'I KENDİSİYLE YÜZLEŞTİRELİM Mİ? (5)²

Dün yorumunu yarım bıraktığımız alıntıyla olan işimize devam edelim. Çünkü çok verimli düşünceler içermekte:

* * *

RTE: “Resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. 'Türkiye Türklerindir' gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir.”³

(Ö. İnce: Resmi ideolojideki “Türk” sözcüğünün ırkçılıkla hiçbir ilişkisi yoktur. Federal devletlerde bile bütün oluşturu-cu devletlerin (eyaletlerin) adı değil, sadece biri anılır: Alman-

1 Age. s. 422.

2 *Aydınlık*, 25 Mayıs 2012.

3 Age. s. 422.

Almanya, İtalya-İtalyan, İspanyol-İspanya, ABD-Amerikalı gibi. Bireyler ancak özel konuşmalarında kökenlerini söylerler. Almanya vatandaşı olmuş Türkler ve Kürtler bile Alaman'dır. Fransa'nın eski cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy Yahudi-Macar karışımıdır, yeni cumhurbaşkanı François Hollande ise Hollanda kökenlidir. İkisi de, "Yaşasın Fransa!" diyorlar.

İstanbul (eski) Belediye Başkanı, demek ki Morton Abramowitz'in ve ABD'li sefil toplum örgütlerinin etkisindeymiş o sıralar.

Cumhuriyet'ten başka bir inanç birliği mi istiyor? Yani Milli Görüş gibi ya da aslında Gayri Milli Görüş gibi, Nurculuk ya da Nakşibendilik gibi, Fethullahçılık gibi?

Özellikle dinsel olmak üzere, Cumhuriyet'in yerine hiçbir inanç birliği geçemez! Eski Belediye Reisi bu gerçek ve doğruyu hâlâ anlamış görünmüyor.

* * *

RTE: "Bu durumda (yani Kürtler, Ö. İ.) ayrı yaşamak isterlerse,) belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şeyler yapılabilir."

(Ö. İnce: Ah, ah! Ciddi lise öğrenimi görmeyince böyle olur. 1919 yılında Osmanlı'nın bütün eyaletleri bağımsızlığına kavuşmuştu ya da manda ve sömürge olmuştu: Macaristan, Kırım, Yunanistan, Arnavutluk, Sırbistan ve eski Yugoslavya'yı oluşturan devletler, Romanya, Moldova, Bulgaristan, Irak, Suriye, Lübnan, Arabistan yarımadası devletleri, Mısır, Libya, Cezayir, Tunus... Ve 1919'da Anadolu beylikleri diye de bir şey yoktu. "20 Cemaziyelevvel 1263 (1846) tarihinde idaresi istisâl edilen Kürdistan eyaletinin teşkili hakkındaki Sedaret lüzum arızası" yani küçükten büyüğe yazılan arz yazısının sonuçları bile uzun ömürlü ve kalıcı olmamıştır. Yani, sizin anlayacağınız, Irak ve Suriye örneğinde olduğu gibi Anadolu cetvelle eyaletlere bölünemez muhterem Reis! Bölündü diyelim, bu, Türkiye'nin üniter yapısının ikiye bölünmesi olmaz mı?)

RTE: “(Etnik yapıları, dinsel grupları, Ö. İ.) Ümmet kavramı içinde düşünmüyorum ki, İslam’ın devlet planı içinde düşünüyorum. ‘Adil Düzen’ diye tanımladığım bir devlet çerçevesi içinde ele alıyoruz. Ümmetin içinde zaten Hristiyan’ın, Yahudi’nin olması söz konusu değil. Ama ümmet, Hristiyan’la da, Yahudi’yle de kendi hukuklarını belirleyerek yaşayabilir.”¹

(Ö. İnce: Al sana, Morton Abramowitz’in “Medine Vesikası” yutturmacası. Sinan Onuş 20 Ekim 1996 tarihli Aydınlık dergisinde yazıyor: “Hazreti Muhammed’in henüz egemenliğini kurmadan önce dile getirdiği, Museviler ve putperestlerin haklarına saygı göstereceğini belirleyen anlaşmaya dayanıyor. Çok kısa uygulanan bu politika, İslam’da takiyyenin ilk örneği sayılıyor.” Yani bir ara moda olan “çokhukukluluk” zırvası!)

RTE: “Türkiye şimdilik buna (başkanlık sistemine, Ö. İ.) hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize tavsiyesi. Bunun oluşması için serbest piyasanın oluşması lazım.”²

(Ö. İnce: Belediye başkanlığı döneminde başkanlık sistemini ABD emperyalizminin tavsiyesi olarak kabul eden Reis, başbakan olunca, demek ki, ABD emperyalizminin tavsiyesini yerine getirecek.)

RTE: “Bir fazilet rejimi olarak takdim edilen demokrasinin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani % 51, % 49’a tahakküm eder. Oysa bize göre % 99’un % 1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hak-

1 Age. s. 424.

2 Age. s. 431.

ları elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referansları ile doludur.”¹

(**Ö. İnce:** Vay, vay, vay! Duy da inanma! Yüzde 49 ile % 51 üzerinde tahakküm kuran RTE’miz ileri demokrasi yönünde hızla ilerliyor. “Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz” diyor. Ve bunu kanıtlamak için Silivri’de ve Hasdal’da ağırlamak üzere düzenekler kuruluyor ve milletin vekilleri oralarda ağırlanıyor.)

* * *

Son olarak: “Türkiyelilik”² deyişini kullanmaya o yıllarda meraklı imiş!...

DİKKAT! BAŞBAKAN’IN NEVRİ DÖNÜYOR!³

Başvekil Hazretleri Recep Tayyip Erdoğan 15 Mayıs 2012 tarihinde yapılan grup toplantısında Fenerbahçe-Galatasaray derbisi sonrası yaşanan olaylara değinirken, bu sezon tribünlerde boy gösteren kadın taraftarlara da bir hayli sert çıktı. Başbakan Erdoğan, sporda şiddetin ve tahammülsüzlüğün temelini fanatizm olduğunu belirterek, “Seyirciye kapalı, hanım ve çocuklara açık bir maçta bile kadınların nasıl küfrettiklerini görünce şahsen nevrime dönüyor. Böyle bir şey olabilir mi, böyle bir şey kabullenilebilir mi?”⁴ dedi.

Noktanın Noktasında

Başbakan “bu noktada” ülkemizin hanımlarına (yani kadınlarına) seslenirken hicap duyduğunu dile getiriyor. Başbakan’ın konuşmasında iki sözcük kullanımı öne çıkıyor: “Nevri dönmek”

1 Age. s. 432.

2 Age. s. 431.

3 *Aydınlık*, 28 Mayıs 2012.

4 16 Mayıs 2012 tarihli gazeteler.

ve “hicap duymak”. Bu iki deyimın sözlüksel anlamına bakalım:

Nevri dönme: “Belli etmemeye çalıştığı öfkesi, kızgınlığı yüzünden anlaşılmaq, çok sinirlenmek” anlamında kullanılır. Ama düpedüz “tepesi atmak” anlamına gelir.

Hicâp duymak: Utanma, sıkılma.

Senin Belleğin Yoksa

Bir başbakan ülkesinin kadınlarının ya da vatandaşlarının yaptıkları ya da karıştıkları uygunsuz bir olay hakkında, “Utandım, sıkıldım,” diyebilir ama asla, “Nevrim döndü, tepem attı,” diyemez, dememeli. O zaman karşısındakinin de nevri döner. Karşınızdakinin nevri döndüğü zaman söyleyeceklerini başbakan kadronuza sığmıp mahkemeye götürürseniz, yaptığınıza delikanlılık denemez.

“Ananı al da git!” ne demek? Adam sana, “Asıl sen ananı al da git! Ağzını topla, cebini yokla!” derse, korumalar adamın üzerine çullandığı zaman ne yapacaksın?

Ayıptır, olmuyor! Aşağıdaki belgeyi bir internet blogundan aldım:

“Başbakan, Baykal ve Bahçeli’ye ‘Tekirdağ Türküsü’ ile seslendi; ‘Derelerin çakılı nerden aldın bu akılı. Baykal bir yana Bahçeli bir yana. İkisinin resmini çıkarsınlar yan yana... Baykal’a 10 koyun teslim etseler kaybeder geri gelir.’

R. Tayyip Erdoğan: ‘Baykal’ın kılavuzu karga.’ (Bu sözün gerisini biliyorsunuz.)

R. T. Erdoğan, İsrail ile ilişkilerin bozulmayacağını şu sözlerle açıkladı: ‘Biz eşşegi sağlam kazığa bağlıyoruz, merak etmeyin.’

Erdoğan, Kırklareli’de de muhalefetin hiçbir eser yapmadığını öne sürerek, ‘Eşşek ölür kalır semeri, insan ölür kalır eseri. Eşşek bile bir semer bırakıyor, onunla anılıyor’ dedi.”

Başbakan Vecizeleri

Hürriyet gazetesi yazarı Mehmet Y. Yılmaz merak etmiş Başbakan RTE’nin vecizelerinden bazılarını derlemiş (*Hürriyet*, 31.01.11, “Mazeretim var asabiyim ben”)... Birkaç tanesini buraya aktaracağım:

– “Aksırıncaya, tıksırıncaya kadar içiyorlar,” sözünü, “O andaki gerilimim olarak alınsın. İnsanım, hatasız kul değilim ki,” diye açıklamış.

(Bay Başbakan, sizin gerilmeye, sağa-sola laf yetiştirmeye hakkınız olmamalı diye düşünüyorum! Çünkü siz BOP’un eşbaşkanı olan bir başbakansınız! Cipram diye bir hap var, sakinleştirici. Hürriyet’te yazarken kullanıyordum. Şimdi bıraktım. Aydınlık’ta yazmanın sakinleştirici etkisi var. Ucuzdur! Ama siz gene de güvendiğiniz bir doktora danışın!)

– “Köşe yazarları her istediğini yazamaz. Patron gerekirse kusura bakma, sana burada yer yok demelidir. Herkes çizgisini bilsin. Köşe yazarlarını uyarmak zorundayım. Maaşını ödediğin yazara hâkim ol!”

(Köşe yazarı, kendisine küçücük bir saygısı varsa, yasaların denetiminde istediğini yazar. Patron eğer kendisine saygısı varsa bu yazıyı yayımlar. Başbakan, kendisine ve ülkesine saygısı varsa, bu yazıyı içine sindirir! Bakın başbakan, Hürriyet’te yazmıyorum artık ama Aydınlık’ta yazıyorum!)

Dede Korkut’tan Korkma!

Bu ay, *Uzaktan Daha Uzak Yakından Daha Yakın* (Kırmızı Yayınları) adlı yeni bir şiir kitabım yayımlandı. Size bu kitaptan bir şiir okumak istiyorum.¹

“Dede Korkut okutmalı şu mağrur fânîye / balkon konuşmaları yapmadan biraz önce, / o da pir öğrensin artık veda etmeyi, // bir erkek gibi, o pek sevdiği sahne gösterişine. // Deli Dumrul’a bile kalmadı şu mis dünya, / “sürmeyecek böyle ne sevincin, ne de utkun” / Tepegöz olsan, Camoka olsan, ne yazar! // At ürker atar seni üzerinden, bu ne gaflet, / ayağın bir kıymığa takılır, tökezlersin, / düşer koltuk altında sandığın o sırça dünya. // Çok feyizli bir meseldir, âkıbet kül ve tuz, / ne demektir iki gözüm, eşekten düşen karpuz?!”

1 *Uzaktan Daha Uzak, Yakından Daha Yakın*, Kırmızı Yayınları, 2012, s. 275.

FELAKETİN ADI'

Belki bilirsiniz, “ana rahmine Kadir Gecesi düşmek” diye bir deyim vardır. Yeteneksiz, yetersiz ama işleri tıkırında olan Allah’ın şanslı kulları için kullanılır. İyi, kötü demeden bunlar için “karizmatik” sıfatı da kullanılıyor.

Örneğin İsmail Cem, mal meydanda olduğu halde, solcuların hası, TRT genel müdürlerinin kralı idi. Politik hayatı onun “solcuların hası” olmadığını kanıtladı, ama kimilerine göre hâlâ TRT’nin, özellikle de televizyonun kralı. Güya, gelmiş geçmiş en iyi Dışişleri Bakanı idi ama bir de meslekten hariciyecilere ve bakanlık kadrolarına sorun...

Ününün doruklarında olduğu günlerden birinde, bir hatunla, İsmail Cem’i tartışıyorduk. Hatuna, “Sana 12 soru soracağım, sen cevap vereceksin, cevapların İsmail Cem’in berbat bir genel müdür olduğunu kanıtlayacak!” dedim. Kabul etti ve verdiği 12 cevapla benim iddiamı kanıtladı. Açmaza düşünce, son olarak şu anlamlı cümleyi söyledi:

“Ama onun gözleri yeşil!”

Karizma Olmayan Karizma

Karizma olmayan karizma işte böyledir. Recep Tayyip Erdoğan’ın karizmatik olmak için ne yeteneği, ne birikimi, ne de deneyimi vardı, ama “Karizmatik R. T. Erdoğan” oldu. Birey ve başbakan olarak hiçbir ulusal başarısı yok ama başbakan oldu ve 12 yıldır başbakan. Sadece 2012 yılında uğradığı bozgunlar siyasal hayatının sonu olmalıydı, ama belki siyasal hayatının ortasında bile değil!

R. T. Erdoğan üzerine parıltısız bir kitap okuyorum, okudum: Turan Yılmaz, *Tayyip, Kasımpaşa’dan Siyasetin Ön Saflarına*, Ümit Yayıncılık, Haziran 2001.

Turan Yılmaz’ın *Tayyip* kitabında yazdığına göre, Erbakan ve arkadaşları, “Geçmişte parlak bir kariyeri yok, karizması da yok,” diye, R. T. Erdoğan’ın AKP’nin İstanbul il başkanı olma-

sına karşı çıkmışlar. Ama piyasa romancılarından “köylü gelini” Elif Şafak’ın kahramanları için yazdığı ve dediği gibi, kader ağ-larını örmüş:

- 1984: R. T. Erdoğan AKP Beyoğlu ilçe başkanı oldu.
- 1985: AKP İstanbul il başkanı oldu ve partinin MKYK üyesi seçildi.
- 27 Mart 1994: İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı seçildi.
- 20 Ekim 1996: *Aydınlık* dergisinin kapağı: “Abramowitz, Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor.”
- 26 Mart 1999: R. T. Erdoğan Pınarhisar Cezaevi’ne girdi.
- 24 Temmuz 1999: R. T. Erdoğan cezaevinden çıktı.
- 22 Haziran 2001: Anayasa Mahkemesi Fazilet Partisi’ni ka-pattı.
- 14 Ağustos 2001: Adalet ve Kalkınma Partisi, R. T. Erdoğan başkanlığında kuruldu.
- 3 Kasım 2002: AKP genel seçimi kazandı ve iktidara geldi. Ama R. T. Erdoğan milletvekili olamadı.
- 18 Kasım 2002: Abdullah Gül 58. Hükümet’i kurdu.
- 8 Mart 2003: R. T. Erdoğan, CHP marifetiyle kendisi için ayarlanan özel yerel seçimi kazanarak Siirt milletvekili oldu.
- 15 Mart 2003: R. T. Erdoğan, 59. Hükümet’i kurdu, başba-kan oldu ve hâlâ başbakan.

CIA Parmaklı Peri Masalı

Karizmadan yoksun R. T. Erdoğan bugün (16 Temmuz 2012) AKP’nin başkanı, 15 Mart 2012’den bu yana Türkiye Cumhuriyeti’nin başbakanı; eşbaşkanlıkları falan da var.

Bu sıradan adam nasıl oldu da 10 yıldır bir tür “tek adam” olarak Türkiye’yi diktatörce yönetiyor? Bir mimari başya-pıt sandığı için Kayseri’de gördüğü bir “kiç” caminin aynı-sını ve çok büyüğünü İstanbul’un Çamlıca Tepesi’ne dik-meye, diktirmeye tek başına karar verebiliyor. Sayesinde, AKP bir siyasal parti mi yoksa bir miskinler tekkesi mi belli değil.

21, 22, 23, 24 ve 25 Mayıs 2012 tarihlerinde yayımlanan “Başbakan Erdoğan’ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi?” başlıklı yazı dizimi anımsayalım. Yazılarıma, 20 Ekim 1996 tarihli *Aydınlık* dergisinin kapağından söz ederek başlamıştım: “Abramowitz, Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor.”

Şimdi bir sözcük uyduracağım: “Karizmatör”, “Karizma fabrikatörü” Abramowitz’in parmağı olmasaydı, R. T. Erdoğan’ın “imajı” Kasımpaşa’nın, Beyoğlu’nun, İstanbul’un sınırları dışına zor taşardı. R. T. Erdoğan, solda bir yerde yer alsaydı, sıradan kalırdı, sıradan kalmaya mahkûmdu...

Kim İnanır Sana?

Recep Tayyip Erdoğan’ın siyasal yaşamında üç dönem var:

1. Siyasete ilk girdiği ve iktidara gelme umudundan yoksun olmanın verdiği isyan duygusuyla Cumhuriyet rejimine karşı esip gürlediği dönem.

2. İktidarın eteğine kadar tırmandıktan sonra “eşekten düşme”nin yarattığı travma, bunalım, güvensizlik ve kuşku ile içine girdiği takiyye evresinde ilk döneminde söylediklerinin inkârı ve sözde uzlaşma yaltaklanmaları. Bunların örnekleri Turan Yılmaz’ın kitabında bol bol var.

3. 2007’de ve Silivri duruşmaları ile TSK’nın sindirilmesi üzerine aslına rücu.

Turan Yılmaz, *Tayyip* kitabının 107. sayfasında, R. T. Erdoğan’ın “yakında ülke yönetimine geldiklerinde normal lise-lerde imam-hatip müfredatını okutacakları”nı yazıyor.

Bu yeminlerini şimdi 2012 yılında gerçekleştiriyorlar. Aynı kitabın 260, 275 ve 281. sayfalarında laikliğin kendince tanımını yapıyor ve, “Tek çözüm laiklikte,” diyor.

Ben de 275. sayfanın kıyısına şunları yazmışım: “Anayasa laik kalacak, ama laik okul İslami okula dönüştürülecek, Diyanet İşleri fetva verecek... İşte böyle bir laiklik!”

Anlayacağınız referansı İslam olan bir laiklik! Olur mu? Olduğunu görmüyor musunuz?

NOTA BENE:

15 Temmuz 2012 tarihli *Aydınlık* gazetesinin 7. sayfasında, “CHP gözünü Bekaroğlu’na dikti!” diye bir haber var. Gazetenin yanıldığını temenni ederim. Yoksa, “o göz” kör olur!

SURİYE VE ÇARESİZ BAŞBAKAN¹

Yalçın Doğan, Diyarbakır DHA muhabirleri Faruk Balıkçı ile Ferit Aslan ve ben, 2003 yılının Temmuz ayında ABD’nin ikinci seferini izlemek üzere Irak’a gitmiştik. Bağdat’ta ABD askerleri tarafından esir alındık. Birkaç saniye ile ölümden döndük. Irak’taki gözlem ve deneyim ve görgü tanıklıklarımızı içeren yazılarım 24, 25, 26, 27, 28 ve 29 Temmuz 2003 tarihli *Hürriyet* gazetesinde yayımlandı.

İzlenim ve Tanıklıklar

– “Kuzey Irak’ta federatif bir Kürt devleti çoktan kurulmuş. Ancak bu federasyon, Kürtler ile Araplar arasında henüz değil. Talabani ile Barzani’nin kurduğu federasyon,” diye yazmışım.

– Irak’ın Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin başkenti olan Erbil’deyiz. “Diyarbakır DHA muhabirleri Faruk Balıkçı ile Ferit Aslan, ‘Abi sana istersen merkez bankasının binasını da gösterelim,’ demezler mi? Demek ki merkez bankaları olacak. Bunun anlamı ne? Irak Kürdistanı falan feşmekân bakanlığının, genel müdürlüğünün hiçbir kıymeti harbiyesi olmayabilir... Ama Irak Kürdistanı Merkez Bankası’nın ne anlama geldiğini anlamayanlar gidip Kara Fakı’ya bir muska yazdırsınlar,” diye yazmışım.

Faruk Balıkçı ile Ferit Aslan çok deneyimli savaş muhabirleri. Galiba Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin parlamento binasının önünden geçiyoruz. İkisinden biri, bana bir karenin köşelerine dikilmiş dört adet yüksek sütunu gösteriyor ve açıklıyor:

1 3 Ağustos, 2012.

“Bu sütundan her biri bir simge. Türkiye, İran, Suriye ve Irak’ta yaşıyan Kürtleri simgeliyorlar. Dikkat edersen sütunların üst uçları açık, bağlantılı değil. Dört ülkede yaşıyan Kürtler tek bir Kürt devleti kurdukları zaman bu sütunlar birle ecek ve üzerine bir çatı oturacak,” diyor.

Ferit Aslan hâlâ DHA’da mı bilmiyorum. Ama Faruk Balıkçı hâlâ Doğan Haber Ajansı’nda. Geçen hafta *Hürriyet*’e Kamışlı’dan yazdı. Ama Başbakan R. T. Erdoğan’ın onun yazdıklarından zırnık kadar bir Şey anladığını sanmıyorum.

Geçmiş Bug nd r

S vres Antlaşması’nın III. Kesim’inde yer alan 62, 63 ve 64. Maddeler Kürdistan’la ilgilidir. 62. Madde Kürtlerin yerel özerkliğiyle ilgilidir. 64. Madde’yi birlikte okuyalım:

“İşbu Antlaşma’nın yürürlüğe konu undan bir yıl sonra, 62. Madde’de belirtilen bölgedeki Kürtler, bu bölgedeki nüfusun çoğunluğunun Türkiye’den bağımsız olmak istediklerini kanıtlayarak Milletler Cemiyeti Konseyi’ne ba vururlarsa ve bu bağımsızlığı onlara tanımayı Türkiye’ye önerirse, Türkiye, buna uymayı ve bu bölgeler üzerinde bütün haklarından vazgeçmeyi, Şimdiden y k mlenir.”

Margaret Macmillan, *Paris 1919*’da o günlerin birkaç yıl sonrasını Şöyle tasvir eder:

“Lozan Antlaşması, Versailles’a, Trianon’a, St. Germain’e, Neuilly’ye ve Sevr’e benzemiyordu, yani Paris Barış Konferansı’nın ürünü olan antla malardan farklıydı. Curzon içinden, ‘ imdiye kadar biz kendi barış antla malarımızı dikte ediyorduk’ diye d  nmekteydi. ‘ imdi d  manla pazarlık ediyoruz, çünkü düşmanın ordusu var, bizim yok. Duyulmamı  bir durum’.”¹

1 Margaret MacMillan, *Paris 1919: Dünyayı De i tiren Altı Ay*, ODTÜ Yayın ılık, s. 442-443.

Sèvres hükümlerinin Anadolu'ya uygulanabilmesi için 27 tümen asker gerekiyordu.¹ Lord Curzon işte bundan yakınıyordu.

Margaret Macmillan kitabında Lozan sonrası Kürtlerine de değinir:

“Kürtler kaderlerine hiçbir zaman sessizce razı olmadılar. Paris Konferansı sırasında da ısrarcı bir güce sahip olan Kürt milliyetçiliği, baskı altında geçen yıllar içinde daha da güçlendi. Paris'te kendilerine verilen vaatler ve Sevr Antlaşması'nın şartları, Kürtlerin yüreğinde her zaman bir anı ve bir umut olarak kaldı. 1919 yılının yaz mevsiminde, bir dizi Kürt ayaklanmalarının ilkinde, isyancıların lideri koluna bir Kuran'ı bantla tuttururken, Müttefiklerin vaatlerinin ve Wilson'un, On Dört Nokta'sından birinin kopyasını da yapıştırmıştı. O maddede Türk olmayan milletlere verilecek özerklikten söz edilmekteydi.”²

Başbakan Sadece Hava Basıyor

Günümüz Türkiye'si'nin durumu bir bakıma Sèvres sonrasına benziyor. Ama o zamanlar Türkiye'nin gelecekteki kaderini, AKP kadrosunun nefret ettiği Cumhuriyet'in kurucu kadrosu elinde tutuyordu. Başta Mustafa Kemal ve İnönü olmak üzere kurucu kadro, bulundukları yerden geleceği görmekteydi. Günümüzün kaderini elinde tutan AKP kadrosu ise, başta Başvekil ve Hariciye Veziri olmak üzere, ortalıkta tavuskuşu gibi kabarıp kostaklanmakta.

Başbakan'ın dünya liderleri arasında hiçbir gradosu, yaptırım gücü ve prestiji yok. O var sanıyor ve buna inanıyor. Ve Barzani'ye, “Kürt devletini unutun, Kürt devletine izin yok!”³ mesajını gönderiyor. R. T. Erdoğan'ın vereceği izin Barzani'nin ya da Suriye Ulusal Konseyi'nin umurundaydı sanki.

Irak Kürtleri AKP iktidarı ve başbakanıyla dilediği gibi oynadı. Sıra şimdi Suriye Kürtlerinde. Türkiye Kürtlerinin liderlerinden biri de yıllar önce, “Sèvres Antlaşması'nın uygulanmasını hayal ediyoruz,” diyordu.

1 Age. s. 438.

2 Age. s. 444.

3 *Hürriyet*, 27 Temmuz 2012.

Bunlar olurken, R. T. Erdoğan karşısındaki görünmez dev aynasında kendine hayran olmayı sürdürüyor, ama olan-biteni kesinlikle anlamıyor. Muhataplarının tamamı ondan çok daha akıllı.

Ne Olacak Şimdi?

Türkiye için en büyük sorun Kuzey Irak ve Kuzey Suriye’de ayrı ayrı ya da birleşik bağımsız Kürt devleti ya da devletleri kurulması değil. Yarın olmasa bile bu nasıl olsa gerçekleşecek, Erbil’deki dört sütun arasına hatıl atılacak. Sıra İran ve Türkiye’ye de gelecek. Bu kaçınılmaz bir son ve başlangıç. Asıl tehlike, Arap ülkelerinde kader olduğu görülen İslam devletinin Suriye’de de kurulması. Başbakan İslam devletinin, devletlerinin kurulmasına karşı değil. Yeter ki laik devlet olmasın! İslamcı Kürt devletinin hayallerini kuruyor.

İMAM-HATİP MAFYASI¹

7 Ağustos günü yayımlanan “Sünni Din Bezirgânları Artık Özgür” başlıklı yazımı okuyan bir okur “Sünni madrabazlar”ın CHP’nin Tek Parti Dönemi’nde uğradığı zulmün (!) ne menem bir zulüm olduğuna açıklık getirdi:

Zulüm

Bir toplantıda din madrabazlarından biri CHP’nin Tek Parti Dönemi’nde uğradıkları zulmü konuşmacıya laf atarak hatırlatmış. Bunun üzerine konuşmacı laf atana sormuş:

“Hangi ibadeti yapmak istedin de yapamadın? Namaz mı kılamıyordun, hacca mı gidemiyordun?”

Madrabaz, konuşmacıyı yanıtlamış: “İbadeti yasaklamaya gücünüz yetmez. Siz bizi masadan ve kasadan uzak tutuyorsunuz.”

Müthiş bir yanıt. Hiç duymamıştım. *Aydınlık* okuru devam ediyor: “Yani tüm dertleri masaya ve –özelikle de– kasaya yavaş-

1 *Aydınlık*, 20 Ağustos 2012.

makmış. Bunu yapamadıkları için gerçekten de ‘zulüm’ gördüklerine, acı çektiklerine inanıyorum. Düşünsenize, kasa orada, başkaları yanaşmış (örneğin: ANAP, DYP) ama bunlar yanaşmıyor. Bu ‘zulüm’ değil mi, onlar açısından? İlk işleri burada (Isparta) aç kurtlar gibi saldırmak oldu. Şevket Demirel’in bir benzetmesi var: Malı kışın aylarca ahıra kapatırsın. Sonra bahar gelince çayıra saldıığında yeşil otlara nasıl saldırırsa bunlar da deliler gibi paraya saldırdılar. Nasıl mı? Örneğin, benim üzerinden her gün geçtiğim kaldırımını tam 4 defa söküp, buranın taşını oraya, oranın taşını buraya yeniden döşeyerek. Tabii utanma vs beklemek boşunadır.”

Aç Kurtlar Gibi

Arkalarına İslam’ı aldılar, aksırıncaya, tıksırıncaya kadar, çatlayıncaya kadar yiyecekler. Mafya yasası gereği sonra amip gibi bölünüp birbirlerini yiyecekler ve birlikte çürüyecekler.

Benim bu tür mafyalardan korkum yok. Çünkü kural gereği, İslamcı Al Capone’u, gene İslamcı Al Capone temizleyecek.

Beni ürküten mafya programını ÖNDER İmam-Hatip Liseleri Mezunları ve Mensupları Derneği’nin hazırladığı broşürden okuyoruz (6 Ağustos 2012 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinden aktarıyorum):

“İmam-hatip liselerinin önündeki engeller kalkmıştır. İHL’den mezun olunca; hem dininizi üst düzeyde öğrenecek hem de tıp, hukuk, siyasal, mühendislik gibi her çeşit üniversiteye girebileceksiniz. Hem halkın önüne geçip imam-hatip olabilecek hem de öğretmen, doktor, avukat, hâkim, kaymakam, müfettiş, mimar olabileceksiniz.”

Yeryüzünde bunun benzeri bir öğretim sistemi yoktur. İlkel ve bayağı bir köle yetiştirme sistemi. İlkil ilk ve ortaöğretimde beyinleri yıkayıp ütüleyecekler; bilim karşıtı dogmalarla tıka basa dolduracaklar ve düşünen insan yerine uzaktan yönetilen kalas robotlar yetiştirecekler ve ülke yüzeyini bu türden piranalarla işgal edecekler.

Atom Bombasından Beter

Bu düşmanca bir programdır. Başbakan'ın, "İmam-hatipler milletin gözbebeği olacaktır," yobaz talimatına gönderme yapılan broşürde, "Yeni dönemde Türkiye'nin gözbebeği olacak olan imam-hatip liselerine kayıta geç kalmayın," uyarısı yapılıyor.

Sonra sıra velilere geliyor:

"Çocuklarımız imam-hatip ortaokullarını bitirdiğinde; hem yüce kitabımız Kuran-ı Kerim'i öğrenecek hem de Anadolu veya öğretmen lisesine gidebilecek, hem Hz. Peygamber'in hayatını öğrenebilecek hem de fen lisesi veya imam-hatip lisesine gidebilecek."

Çocuklar kesinlikle gerçek Kuran-ı Kerim'i öğrenemeyecekler, çünkü öğretmenleri de Kuran-ı Kerim Arapçasını bilmezler. Çocuklar laik okullarda öğrendikleri İngilizce ve Fransızca kadar Arapça öğrenemeyecekleri için Kuran'ı anlamalarına olanak yoktur. Ancak onu ezberleyecekler ve saptırılmış Türkçe mealini okuyacaklar. Ama buna karşın tamamı softa ve yobaz olacak. Said Nursi ve Fethullah Gülen türü meczupların kölesi olacaklar; kafa ve ruh sağlıklarını yitirecekler. Dahası, ana-babalarından nefret edecekler, kadını ve erkeği anlama yeteneğinden yoksun olacakları için de sağlıklı bir yuva kuramayacaklar.

İmam-Hatipte Kötü Alışkanlık Yokmuş

İmam-hatip okullarının "sosyal, beşeri ve fen bilimleri ile birlikte İslami ilimleri aynı müfredat altında göstermesi bakımından Türkiye'ye özgü bir tecrübe" olarak tanıtıldığı bilgi notunda ise, "Gençlerimize bu okullarda değerler eğitimi verildiği için kötü alışkanlıklar yok denecek kadar azdır," görüşü dikkat çekiyor.

Bu cümle, laik okulların bile isteye AKP hükümeti tarafından sabote edildiğinin itirafıdır.

Broşürün sözünü ettiği "Türkiye'ye özgü tecrübe" Said Nursi'nin Van'da kurmayı hayal ettiği "Medresetü'z-Zehra" ucubesini örnek almaktadır.

Sonuç Olarak

Sonuç olarak: AKP hükümeti pedagoji bilimine aykırı altı kaval üstü şaşane bir öğretim sistemi içinde Türk gençliğini özgür ve bilimsel düşünceden uzak, kumanda aletiyle güdülebilir bir insan sürüsü haline getirmek istemektedir. ÖNDER'in broşüründe de itiraf edildiği gibi, uygar dünyada böylesine kaçık ve budala bir okul ve öğretim sistemi bulunmamaktadır.

Düşünsenize, gerçek beden eğitimi, müzik, resim derslerinden yoksun bırakılan çocuklarımız “din dersi” adı altında haftada sekiz saat irtica, hurafe ve üfürükçülük dersi alacaklar. Ağustos ayında yapılacak atamalar sonunda 8 bin başlık din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmeni açığı kapatılmaz ise müftülük, imamlık ve Kuran kursu öğreticiliği yapan (ama pedagoji sertifikası bulunmayan) İlahiyat Fakültesi mezunları ders verecek. Ve bu yetkisiz ve yeteneksiz kimselerin mezun ettiği zavallı çocuklar dünya ile yarışacaklar (!).

Böyle bir uygulama karşısında bütün “aklı başında Türkiye”nin ayağa kalkması, isyan etmesi, uygulamayı yargıya götürmesi gerekmektedir. Ama tıpkı Osmanlı gibi Türkiye de uyuyor. Bütün dikkatini 2 ve 3. sayfalara vermiş olan basın çürümeye devam etmektedir.

HÜKÜMET İSTİFA!

Bir hükümetin istifa etmesini istemenin siyasal açıdan hiçbir önemi yoktur. Seçmen, onu kulağından tutup iktidar koltuğundan indirmeli. Gerisi boş. Zaman, AKP hükümetinin istifa edip yerine bir başka hükümetin gelmesi değil. Zaman, AKP hükümetinin bir daha (en azından çok uzun süre) gelmemek üzere seçimle iktidardan gönderilmesi. Öyle gönderilmeli ki bir daha ayağa kalkmamalı. “Hükümet istifa!” diye haykıran kitle, AKP’yi bir daha iktidara gelmemek üzere gönderecek seçmene dönüşebilecek mi bakalım?

Gaziantep'li

23 Ağustos 2012 tarihli gazetelerin çoğunda, on binlerce Gaziantep'in bombalı saldırıda hayatını kaybeden yurttaşlarımız son yolculuğuna uğurlarken, "Hükümet istifa!" diye haykırdığı yazıyordu. AKP'ye dönük protestoları engellemek isteyen polis, Atatürk rozetli ve elleri Türk bayraklı, yaşı kırkın altında vatan-daşları cami avlusuna almamış.

Gaziantep'te bombalı saldırıda hayatını kaybeden dördü çocuk dokuz yurttaşımız için, kuşkusuz herkes son derece üzgün... Dayanılmaz bir trajedi... Ancak bu yazımın konusu, bu dayanılmaz trajedinin duygusal yanı değil, bir kısım halkın, bu dayanılmaz acının baskısıyla "Hükümet istifa!" diye haykırması.

"Hükümet istifa!" diye haykıranların da içinde bulunduğu Gaziantep'li seçmen kitlesi 2002 ve 2007 seçimlerinde AKP'ye 7 milletvekili çıkartacak kadar oy vermiş. 2011 seçimlerinde bu sayı 2 artarak 9'a ulaşmış. 2002 seçimlerinde CHP 3 milletvekili çıkarmış. 2007 ve 2011 seçimlerinde de CHP 2, MHP 1 milletvekili çıkarmış.

Sayıların diline bakacak olursak: Gaziantep'li seçmen 2002'den bu yana, AKP iktidarından son derece memnun. 2007 ile 2011 yılları arasında ülkemizde ve dünyada meydana gelen olaylar, Gaziantep'li seçmenleri hep AKP lehine etkilemiş. Şimdiye kadar, PKK'nın kurşun ve bombasıyla şehit olan hemşerileri için yerel olarak tepki göstermişler, ama belki de bu şehitleri toprağa verirken "Hükümet istifa!" diye bağırمامışlardır. Şimdi, bu olaya karşı tepki olarak haykırıyorlar, çünkü onurlarının kırıldığını hissediyorlar... Evet, Gaziantep'li onur kırıcı bir hakarete uğradılar ve belki de ilk kez başlarına gelen felaketten PKK kadar AKP hükümetinin de sorumlu olduğunu hissettiler. Bu da bir duygusal aşamadır, ama bu duygusal değişim, düşünsel bilinçlenmeye yol açacak mı?

Gaziantep'li ve Öteki Seçmenler

Vatandaşların acılarına olan derin saygıyı unutmadan, şu çarpıcı soruyu sormak zorundayız: AKP'nin ülkeyi iyi yönetemedi-

ğinin anlaşılması için PKK'nın her yerleşim yerini, Gaziantep'te olduğu gibi, bombalaması mı gerekiyor?

AKP iktidarı, 2002'den bu yana Cumhuriyet'in laik rejimini değiştirmek için planlı ve programlı bir biçimde inatla çalışmakta. Anayasa Mahkemesi'nin kararları bu parti için sinek vızıltısı düzeyinde. Ama seçmen halk, "Hükümet istifa!" diye haykırmadı, haykırmıyor.

AKP iktidarı, 2002'den bu yana, Cumhuriyet'in geleneksel "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" politikasına aykırı olarak, yurt içinde ve dışında saldırgan bir politika izliyor; "komşularla sıfır sorun" siyasetinden "sıfır komşu, bol sorun" bunalımına ulaştı ve pek yakında belki ülkeyi Suriye ile savaşa sokacak. Ama seçmen halk, bu politikayı protesto etmek için, "Hükümet istifa!" diye haykırmadı, haykırmıyor.

Memleket Tarumar

AKP iktidarı, 2002'den bu yana, ülkenin tarımını yerle bir etti, 2012 yılında hayvanların karnını doyurmak için dünyanın taa öbür ucundaki memleketlerden ot ve saman ithal ediliyor. Aynı dönemde hayvancılığı yok etti, şimdi Güney Amerika ülkelerinden hormonlu sığır eti ithal ediliyor. Ama, "Hükümet istifa!" diye bağırın yok.

AKP iktidarı, 2002'den bu yana, Cumhuriyet'in 1923'ten itibaren yarattığı, kurduğu sanayi kuruluşlarını (Türk Telekom, Erdemir, İsdemir, TÜPRAŞ, madenler, şeker fabrikaları, limanlar, Sümer Holding, Tekel ve daha nicelerini) yabancılara değerlerinin çok altında acımadan satarken seçmen halkımızın sesi bile çıkmadı. Kimse, "Hükümet istifa!" diye haykırmadı.

AKP iktidarı, 2002'den bu yana, başta polis, adliye ve milli eğitim kurum ve kuruluşları olmak üzere ya kendi denetimi altına alıp "yandaş" haline getirdi ya da cemaat ve tarikatlara peşkeş çekti. Seçmen halk en küçük bir tepki göstermedi, "Hükümet istifa!" diye ayağa kalkmadı.

AKP iktidarı, 2002'den bu yana, Cumhuriyet devriminin bü-

t n yasalarını türlü biçimlerde yürürlükten kaldırdı, kaldırıyor. Seçmen halk kılını kıpırdatmıyor.

Ali Bo a adlı bir milletvekili (Muğla), “Bütün okulları imam-hatip okulları yapma şansını elde etmiş durumdayız,” diye itiraf-ta bulunuyor. Seçmen-halk, bunun Cumhuriyet düzeninin sonu anlamına geldiğinin farkında bile değil. Oysa bütün Türkiye’nin, “Hükümet istifa!” diye haykırması gerekir.

Sadece seçmen halkın bir kesimi, ucu doğrudan kendisine dokunduğu için, ilköğretimde “4+4+4” uygulamasına karşı bi-raz olsun tepki gösterdi, ama geri kalanın umurunda bile değil.

Duygusal Değil Siyasal Tepki

Seçmen halkımız, AKP’nin bir daha gitmemek üzere iktida-ra yerle ti inin farkında bile değil. Başka  lkelerde yapılan iki kurulu  zam, halkın tepkisine yol açarken, bizimkiler, zamları karşılamak için bir yolunu bulmaya  alı ıyor.

Her geçen gün “millet” ya da “ulus” olma niteliğini yitiren “halk” sonunda siyasal bilinçten yoksun amorf “yı ı ım”a dönüşür. Bir yı ı ımın, “Hükümet istifa!” diye haykırmasının, önümüzdeki ilk seçimlerde kanıtlanana kadar, en küçük bir kıymeti harbiyesi yoktur.

Ateş sadece d  t    yeri değil her yeri yaktı ı zaman (belki) bilinçlenen bilinçsiz yı ı ımın kader defterinde “k le olmak” ya-zılıdır.

DAVUTOĞLU’YLA HESAPLA MA ZAMANI¹

Hürriyet gazetesi (17 Eylül 2012) Cansu  amlıbel’in Dı ı le-ri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile yaptığı s yle iyi yayımladı. Bay Davutoğlu gazetedeki fotoğraflardan birinde Atatürk’ n S y-lev’inin  zg n halini elinde tutuyor. Hiçbir anlamı ve simgesel değeri olmayan bir fotoğraf. Çünkü Bay Davutoğlu, i  ve dış siyasat anlayışıyla, 1923 Cumhuriyeti’nin karşısında duran bir

1 20 Eylül 2012.

insan. “Yurtta Sulh Cihanda Sulh” ilkesini yok sayan ve ülkeyi büyük bir olasılıkla savaşa sokacak bir siyasetçi.

Bay Davutoğlu’na göre, 60’lı, 70’li yılların üniversite gençliğinin zihninde ortak bir algı varmış: “Kimseye muhtaç olmayan, bağımsız, vakur bir ülke. Solcusu da, sağcısı da, İslamcısı da... Kimisi buna Büyük Doğu diyor, kimisi Tam Bağımsız Türkiye diyor, kimisi Büyük Türkiye diye kavramsallaştırmıştır. Kim ne derse desin biz bu rüyayı terk etmedik, terk etmeyeceğiz,” diyor.

Bay Davutoğlu, gerçeği ters yüz ediyor: “Kimseye muhtaç olmayan, tam bağımsız, vakur bir Türkiye” sadece solun şiarı ve rüyası idi. Sol rüyasının peşinde koşarken, Bay Davutoğlu’nun Büyük Doğucularının, Akıncılarının, ülkücülerinin solcuları tepelemekten başka düşleri yoktu.

Tipik Bir Sağcı ve İslamcı

Bay Davutoğlu tipik bir sağcı ve İslamcı: Bunlar sözcüklerin büyüğü gücüne iman ederler; bunlar için gerçekler yoktur, sözcükler vardır. Gerçekleri inkâr edersiniz, gerçekler yok olur.

Bu, bunların ilk belirgin özelliğidir. İkinci özellikleri de habbeyi kubbe yapmalarıdır. Hele “habbe” kendi habbeleriye. (Habbe= Buğday, arpa, susam gibi küçük şeyler.)

“Solcu”, bunların tam tersidir, kubbeyi habbe yapar. Sözcüklere değil gerçeklere inanır ve sözcükleri şairlere bırakır.

Bay Davutoğlu’nun söyleşide ağzından çıkanlar bu iddiamızı doğruluyor ve kendi Yeni Türkiye’si’nin 6 özelliğini sıralıyor:

1. Toplumsal özgüven (yani gerçeklere değil sözcüklere dayanan hindi özgüveni Ö. İ.);
2. İnsan haklarına dayalı özgürlükçü bir anayasal çerçeve (yani Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin kararları altında ezilen; anayasa ve yasa tanımayan bir çerçeve Ö. İ.);
3. Doğu’nun erdemini Batı’nın rasyonalitesi ile birleştiren bir kültürel Rönesans (Batı’nın rasyonalitesi bir gerçek ama Doğu’nun erdemli olduğu bir varsayım, bir ham hayal, bir laf... Ö. İ.);
4. Farklılıkları içselleştirici ve harmanlayıcı bir siyasal kültür ve düzen (yani “Sünni” zorbalık düzeni, Ö. İ.);

5. Verimliliği sosyal adalet anlayışı ile sentez eden sürdürülebilir bir ekonomik kalkınma (yani yandaşı zenginleştiren, yoksula “sadaka” veren sosyal adaletsizlik düzeni Ö. İ.);

6. Bütün bunlara dayalı uluslararası alanda etkin ve sözü geçen bir küresel güç (Bay Davutoğlu insanları güldürdüğünün farkında bile değil: Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nde, Suriye konusunda boş sandalyelere konuştuğunu unutmuş; ağalara meydancılık yapmayı, getir-götür işlerinde kullanılmayı; taşeronluk yapmayı küresel güç olmak sanıyor. Sansın, ama bir dışişleri bakanının sanmak hakkı yoktur. Bay Davutoğlu, “Bir Türk olarak, Orta Asya’da o kadar çabadan sonra bir Türk Konseyi’nin kurulmamış olmasının eksikliğini duyuyor”muş... Elini tutan mı var, haydi kur da görelim. Bunlar dünyayı “köpeksiz köy” sanırlar. Sen, Türk Konseyi’ni şimdilik ertele biraz, birlikte konsey kurmayı hayal ettiğin devletlerin Kuzey Kıbrıs Türk Devleti’ni tanımalarını sağla. Bunlar Halep hakkında atıp tutarken arşını evde unuturlar. Ö. İ.).

Ulus Devlet Değil Ulusal Devlet

Gene bir çeviri hatası: *Etat-nation*’u, kim “ulus devlet” olarak Türkçeye çevirmiş ise halt etmiş. Doğru çeviri “ulusal devlet”tir. Ve buradaki “ulusal”ın ırk ile etnisite ile hiçbir ilişkisi yoktur: ABD ve Avrupa Birliği’nin bütün üyeleri birer ulusal devlettir.

Bütün sağcı ve İslamcılar ve de İkinci Cumhuriyetçiler gibi postmodern zihniyetli olan Bay Davutoğlu ulusal devlet karşıtı. Ama uluslararası toplantılarda elini sıktığı bütün Dışişleri bakanlarının kendi ülkeleri için ulusal devlet temsilcileri ve savunucuları olduklarını anlayamıyor. Bay Davutoğlu, yeryüzünün kendi ulus devletine karşı olan ilk ve tek Dışişleri bakanı. “19. yüzyıl ideolojisi olan ulusçuluk Avrupa’da feodalite ile bölünmüş yapıları bir araya getirip ulus devletleri doğurdu. Bizde ise tarihten gelmiş organik yapıları dağıtarak geçici ve suni karşıtlıklar ve kimlikler ortaya çıkardı. Hepimizin bu ayrıştırıcı kültürle hesaplaşma zamanı geldi,” buyuruyor.

Bay Davutoğlu bilmiyor: Bismarck Alman birliğini kurmadan önce de birliği oluşturacak olan krallıklar, prenslikler “Alman” idi. İtalya’da da Cavour öncesinde aynı durum vardı. Fransa zaten öyleydi. “Bizde tarihten gelmiş organik yapılar” anlamsız bir laf. Avrupa’daki Osmanlı topraklarında kurulan devletlerden söz ediyor ise, fethedilmiş topraklardaki Osmanlı düzeni “tükürük yapıştırması”ndan başka bir şey değildi. O düzeni savunana “emperyalist” deniliyor.

Araplardan söz ediyor ise Türklerin aklına uluslaşmayı hal ve gidişleriyle Araplar getirdi.

Orta Asya’da pantürkist olan Bay Davutoğlu, Mehmed Şevket Eygi gibi “Kurtuluş İslam birliğindedir” diyorsa, tavukları bile güldürür.

Bunlar işin görünen tarafı, görünmeyen yanda ise 1923’te kurulan Türkiye Cumhuriyeti’nin bir laik, demokratik ulusal devlet olması eleştirisi gizli.

Ulusal devlet karşıtlığını ilham aldığı Francis Fukuyama’nın, daha sonra, “Ulus devlet egemenliğine geri dönmekten ve bir kez daha devleti nasıl daha güçlü ve verimli kılabileceğimizi anlamayla çalışmaktan başka seçeneğimiz yok,” diye günah çıkardığı kitabı¹ mutlaka okumalı. Ulus devlet adamı fena teper!

SEFİL DARBE²

İktidarlar, demokrasilerde ilke olarak seçim sonuçlarına göre değişir; ama seçimle rejimler değişmez. Rejim ancak devrimle, darbe ile değişir. Ama Türkiye’de seçimle iktidara gelen İslamcı partiler rejimi kemirmeye başlamışlar, bu nedenle Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmışlardır.

Seçimle iktidara gelen ve üç dönem iktidarda kalan AKP, rejim değişikliğini göz göre göre, pervasızca yapmaktadır.

1 *Devlet İnşası*, Remzi Kitabevi, s. 142.

2 *Aydınlık*, 24 Eylül 2012.

Önce polis kadrosuna kendi yandaşlarını yerleştirdi ve Fetullahçı kadronun Emniyet'te yuvalanmasına göz yumdu. Sonra başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere kendi kadrolarını yerleştirdi. Referandumdan sonra Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu, Anayasa Mahkemesi'ni, Danıştay'ı ve Yargıtay'ı ele geçirdi.

Uyduruk ve kanıtsız iddialarla TSK'ya, sivil aydınlara ve basına karşı sindirme ve yok etme davaları açıldı. Son olarak, ilk ve ortaöğretimin laik okulları imam-hatip okullarına dönüştürölerek İslamileştiriliyor. Hükümet hiç çekinmeden anayasal ve yasal suç işliyor. Darbe yapıyor. Seçmen AKP'ye laik cumhuriyet rejimini değiştirsın diye oy vermedi. Veremez zaten. Rejim değişikliği için seçim yapılmaz! Sorsanız, Taha Akyol gibi âkil ("âkil", "yiyen" anlamına gelir) ve hakem (!) yazıcılar, "İktidarlari seçmen cezalandırır!" diye vecize gevelerler.

Gerçekten de, Türkiye gibi kurum ve kuralları oturmamış kırılğan ölkelerde kötü niyetli iktidar partilerine karşı rejim kendisini nasıl savunacak?

AKP Rejim Değiştiriyor

AKP'nin laik rejimi İslami rejime dönüştürme tutkusunun karşısındaki en büyük engel, İç Hizmet Kanunu ile cumhuriyet rejimini korumakla görevlendirilmiş TSK idi, şu anda da TSK'dır. Demokrasilerde ilke, siyasal partilerin devletin şeklini ve niteliklerini değiştirmeden iktidara seçimle gelip seçimle gitmesidir. Demokrasi, bütün siyasal partilerin iyi niyetli olduğunu düşünür. Allah aşkına biri bana cevap versin: Türlü hile ve desise ile yüksek mahkemeler dahil devletin kurum ve kuruluşlarını ele geçiren kötü niyetli bir iktidara karşı rejim kendisini nasıl koruyacak? Ya yasa ile koruma görevi verilmiş ordu ya da halk ayaklanmasıyla.

Türkiye'de TSK'nın bu görevi zaman zaman dejenere ettiğini ve görevden gelen yetkiyi kötüye kullandığını biliyoruz.

Türkiye'nin açmazı budur: Demokrasiyi araç olarak kullanan ve rejimi değiştirmeye yeminli dinci partiler ile rejimi korurken

demokratik düzeni berbat eden bir ordu. Ama asıl suç, rejimi korumaya çalışan orduda değil, laik ve demokratik cumhuriyet rejimini mutlaka değiştirmek isteyen ve bunun için demokrasiyi istismar eden kötü niyetli siyasal partidedir.

Düzmece Davalar

AKP'nin, rejimi tamamen yıkmak için, laik okulları, üniversiteleri ve harp okullarını ele geçirmesi gerekiyordu. 21 Eylül 2012 günü sonuçlanan "Balyoz davası" bu sonuca ulaşmak ve TSK'yı tamamen çökertmek için tezgâhlanmış davalardan biridir. Bir başkası "Ergenekon" denen dava... Birkaç tane daha var.

Ben bu davaların ne gerekçelerine, ne duruşma süreçlerine, ne savcılarına ne de yargıçlarına inandım. Bunların hepsinin kararları önceden verilmiş ve böyle sahnelenen teatral davalar olduğunu düşündüm. Bir gün AKP demokratik yoldan iktidardan uzaklaştırılır ve bu davalar mahkemelik olursa, günümüzün iktidarı, bu mahkemelerde görev alan herkesi beş kuruşa satacaktır.

Balyoz Davası

Bence, davalar arasında en inanılmaz olanı Balyoz davası! Bu davada 250'si tutuklu 365 sanık vardı. Bunlardan 100 kadarı muvazzaf ve emekli general ile amiral. Aralarında kuvvet komutanları, ordu komutanları var. 100 kadar emekli ve muvazzaf general ile amiral, cumhuriyet rejimi için tehlikeli gördüğü, İslamcı iktidar partisine karşı darbe yapmaya karar verecek ve türlü nedenlerle darbe yapmayacak. Aradan zaman geçecek, cumhuriyet düzenini kökten değiştirmeye kararlı bir İslamcı parti gerekli düzenlemeleri yapacak, özel yetkili mahkemeler kurulacak, bu mahkemeler bu general ve amiralleri ile öteki yüksek rütbeli subayları tutuklamaya kalkışacak... Ve bu askerler kendi ayaklarıyla tıpış tıpış ifade vermeye gidecek, kuzu kuzu teslim olacaklar... Bunu benim 40 yıldır kesmediğim sakalıma anlatsınlar.

Cumhuriyetçi askerler tuzağa düşürüldüler, argo deyimiyle "mandepsiye bastırıldılar!"

Türkiye'nin cumhuriyete ve değerlerine bağlı kara, hava ve

deniz kuvvetlerinin dünyada dostu yoktu. Sorunlu komşuları bir yana bırakalım, TSK'nın NATO içinde de gerçek dostu yoktu. Bu nedenle, AKP iktidarının TSK'ya karşı yaptığı sefil darbeye ses çıkarmadılar, dahası onunla işbirliği yaptılar.

Tutuklu askerlerin yaptığı ortak açıklama da bu görüşümü doğrular nitelikte:

“Devletimizin bu düzmece davada TSK'ya karşı emperyalist güçlerle yaptığı komployu mahkemenin görmediği aşikârdır. Devletimizin de bunun içinde olması daha da vahim bir durumdur. Bizler vatanımıza, milletimize asla ihanet etmedik, bizlerin değişmeyen başkomutanı Mustafa Kemal Atatürk'tür, bunu hiçbir güç değiştiremez. Vatan sağolsun!”¹

İntikam

Attila İlhan, bana sık sık, “Türk ordusu Kıbrıs harekâtı ve daha sonra yaptığı teknoloji çalışmaları ile yeniden Cumhuriyet'in ve Gazi'nin ordusu olmuştur. NATO'daki müttefikleri bu nedenle TSK'ya düşman olmuş ve harekâtı asla bağışlamamıştır. Bu adamlar TSK'dan bunun intikamını bir gün mutlaka alacaktır. Dilerim bizimkiler o gün gaflet içinde olmazlar!” derdi.

Attila İlhan bana söylediklerini herhangi bir yerde yazdı mı? Bilmiyorum.

Ama onun dediği gibi, Batı emperyalizmi ve İslamcı irtica, laik cumhuriyeti kuran ilerici ve devrimci gücü asla bağışlamadı. Pusuda bekledi!

BAŞBAKAN NEFRET SUÇU İŞLEMİYOR MU?²

Başbakan ve partisi AKP'nin laik eğitime karşı açtığı savaş, imam-hatip okullarını ulusal eğitimin ana gövdesi haline getirme politikası ve uygulamaları tam anlamıyla Anayasa'yı ihlal durumudur. Devrim yasalarından olan Öğretim Birliği

1 Yurt gazetesi, 22 Eylül 2012.

2 *Aydınlık*, 1 Ekim 2012.

Yasası'nı (Tevhid-i Tedrisat Kanunu) yürürlükten kaldırmaktır. Anayasa'ya aykırı ve yasadışı bu iş ve uygulamaların hesabı “yem-ül-mahşer”e kalmayacak; Türkiye, “hukuk devleti” kimlik ve niteliğine tekrar kavuştuğu gün Cumhuriyet bütün sorumlulardan hesap soracaktır.

Bu işin “yazı” tarafı. Bir de “tuğra” tarafı var.

Militan Erdoğan

Yeni eğitim öğretim yılını Denizli'nin imam-hatip lisesinde açan Başbakan R. T. Erdoğan militanca bir konuşma yaptı ve akıl almaz şeyler söyledi:

“Bugünden itibaren, bu dönemden itibaren artık imam-hatip okulları milletin okulları olarak eski parlak günlerine geri dönüyor. 28 Şubat sürecinde imam-hatiplerin orta kısımlarını kapatıldı, bununla da yetinmediler, lise kısımlarına da talebin azalması için üniversite sınavında katsayı engelini getirdiler. Yoksul Anadolu evlatlarının devam ettiği okullarına vebalı muamelesi yaptılar. Çıkardığımız yasa ile imam-hatip okullarının yeniden açılmasını sağladık.”¹

İmam-hatip militanı R. T. Erdoğan gene mağdur edebiyatı yaparak gerçekleri saptırıyor: 28 Şubat Kararları uyarınca çıkarılan yasa, Anayasa'ya ve yasaya aykırı fiili duruma son vermiş ve imam-hatip okullarını, tam anlamıyla olmasa da, yasayla belirlenmiş kuruluş amacına uygun duruma getirmiştir.

Başbakan RTE'nin yaptığı bu konuşma yürürlükteki Anayasa'nın 174. Maddesi ile, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası'na A'dan Z'ye aykırıdır. Anayasa ve yasalara aykırı yaptırım ve uygulamalar yasa tarafından suç olarak tanımlanmaz mı?

İmam-hatip okulları, 430 sayılı kanunun 1. Maddesi'ne göre: “imam ve hatiplik gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirilmesi için” açılmıştır. Bu maddeye aykırı yönetmelikler çıkartılmasına karşın yasa yürürlüktedir.

1 <https://www.aa.com.tr/tr/egitim/millet-imam-hatiplerle-kucaklasiyor/334995>

Bu nedenle Başbakan'ın yaptığı konuşma tarihe, gerçeklere ve doğrulara iftira sınıfına girer.

Saptırıcı Erdoğan

Başbakan Denizli'de yaptığı konuşmada, gerçeklere aykırı saptırmalarını inatla sürdürüyor:

“Ne zarar gördünüz imam-hatip okullarından da bunları kapattınız? Ne yaptı imam-hatipliler size de bunları kapattınız? Terörist yetişmediği için mi imam-hatip okullarını kapattınız? Ben, evlatlarım, birçok bakan arkadaşlarım imam-hatip lisesi mezunları olarak bugün imam-hatip okullarına itibarını iade etmenin bahtiyarlığını, bunun tarifsiz heyecanını yaşıyoruz.”¹

1. Başbakan RTE en azından şunu itiraf ediyor: Başbakan'ın bizzat kendisi, çocukları ve bakan olmuş arkadaşları, imam-hatip okulu mezunu olarak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na ve yasalarına aykırı durumdan dolayı bahtiyarlık ve heyecan duymaktadılar. Yasa tanımazlığı övünç vesilesi yapmaktadırlar ki bu da kilitli ve saplantılı bir ruhsal ve zihinsel duruşu işaret eder.

2. Başbakan RTE, imam-hatip okulları dışında kalan okulların terörist yetiştirdiğini iddia etmektedir. Bu iddia lafta kalmamalı, TBMM açılır açılmaz, terörist yetiştiren laik okullar hakkında Meclis araştırması açtırılmalıdır. Bu işi AKP yapmaz ise CHP mutlaka yapmalıdır. Bir başbakan laf olsun torba dolsun diye konuşmaz. Mutlaka bir bildiği vardır.

Bunlar yapılmaz ise, iş ülkemizin o pek yavuz sefil toplum örgütlerine düşer. Başta İstanbul'dakiler olmak üzere ülkemizin ünlü laik liselerinin dernek ve vakıflarına düşer.

Bu cümlelerin hesabı, siyasete adım attığından bu yana uygulamalarıyla, davranış ve konuşmalarıyla bir Cumhuriyet ve devrim karşıtı olduğunu 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*'nda² kanıtlamış olan Başbakan RTE'den sorulmalıdır. Acaba bu tavrı, hal ve gidişi ile nefret suçu işlemiş olmuyor mu?

1 <https://www.aa.com.tr/tr/egitim/millet-imam-hatiplerle-kucaklasiyor/334995>

2 Metin Sever-Cem Dizdar, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993, s. 418-423.

Başbakan Doğruyu Söylemiyor

Bir zamanlar Süleyman Demirel de, “Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz,”¹ demişti. 36 yıl sonra, Darbeleri Araştırma Komisyonu’nda yaptığı konuşmada sözüne açıklık getirdi: “Bu sözü, ‘Cinayeti kim işliyorsa canidir, şiddet nereden gelirse gelsin karşıyım,’ diyerek söyledim. Ama o sözün o bölümü hafızalara yapıştı. Efelik yaptık, ayağımıza dolaştı,” dedi.

Başbakan RTE’nin, Demirel gibi sözünü bir gün geri alacağını sanmam. O tutarlı bir Kasımpaşalıdır.

Ama, Işık Kansu 19 Eylül 2012 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde İslamcı teröristler arasında yer alan imam-hatip mezunlarından küçük bir buket sundu: Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Çetin Emeç ve Turan Dursun’u öldürmekten hüküm giyenler ile Hizbullah davasından ceza alanlar arasında çok sayıda imam-hatip mezunu yer alıyor. Işık Kansu ayrıca birkaç ad veriyor ve vukuatlarını animatıyor: Hasan Kılıç, Mehmet Ali Tekin, Selçuk Sanlı, Ekrem Baytap, Mehmet Ali Şeker, Mehmet Zeki Yıldırım, Ayhan Usta, Hacı İnan...

Bunlar bilinenler ve elbette “meçhuller” de vardır. Başbakan’ın laik okulları imam-hatipleştirme programı tamamlandığı zaman ülkenin bütün teröristleri bu okullardan çıkacaktır. Bah-tiyar imam-hatip mezunlarına ne mutlu!

NOTA BENE:

27 Eylül 2012 akşamı NTV&Star televizyonları ortak yayınında, Başbakan R. T. Erdoğan’ın karşısında oturan Mehmet Barlas, Nermin Yurteri, Nazlı Tarhan ve Erhan Ertürk adlı şahıslar muhataplarına, imam-hatiplerle ilgili olarak, ne Anayasa’nın 174. Maddesi’ni ne de 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası’nı sordular. Sadece top kaldırdılar. Yaptıkları bu işe kendi dillerinde “gazetecilik” diyorlar.

1 *Milliyet*, 22 Temmuz 1976.

BANA DAVETLİNİ SÖYLE...¹

AKP, 4. Olağan Büyük Kongresi'ne katılmaları için ABD Başkanı Barack Obama, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, Almanya Başbakanı Angela Merkel'in de içinde bulunduğu birçok lidere davetiye göndermiş(tir). Âdet böyledir. Ama bu türden davetler tehlikeli girişimdir: Davetlilerin kimisi bir bahane bulur daveti geri çevirir; bazıları önce kabul edip, sonradan kıvırtır. Ama davet edilenler arasında mutlaka birkaç gelen bulunur: Ne çıkarsa bahtına!

Kongreye Katılanlar

30 Eylül 2012 tarihli *Hürriyet* gazetesinde Zeynep Gürcanlı imzalı abartılı haberin başlığı şöyle: "AK Parti Kongresi'de ağır konuklar." Sanki Obama, Putin, Hollande, Merkel katılıyor.

Listede 35 konukadı var. Kuzey Kıbrıs'tan katılanları ve "eski" sıfatlıları bir tarafa bırakıp eleği şöyle bir çalkalayalım, bakalım kimler kalıyor: Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi, Kırgızistan Devlet Başkanı Almazbek Atambayev, Irak Meclis Başkanı, Kazakistan Meclis Başkanı Yardımcısı, Sudan Devlet Başkanı Yardımcısı, Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi, Irak Bölgesel Yönetim Başkanı Mesud Barzani, Irak'ın başbakan yardımcısı, Tunus Hareket Lideri Raşid el-Gannuşî, HAMAS lideri Halid Meşal, Endonezya Prosperuos Justice Partiy (PJP) Genel Başkanı, Irak Ulusal Gelecek Topluluğu Genel Başkanı, Irak İslami Partisi Genel Başkanı, Irak Kürdistan İslam Partisi Genel Başkanı, Asya Parlamentolar Asamblesi KAPP Başkanı Chung Eui-Yong, Kosova Türk Demokratik Partisi Başkanı, Libya Adalet ve İnşaat Partisi Genel Başkanı, Lübnan Fature Movement Genel Başkanı Ahmed Hariri, Maldivler Adhaalath Partisi Genel Başkanı, Mısır Wasat ve Waft partileri genel başkanları, Somali Daljir Partisi Genel Başkanı ve AB Parlamenterleri Jan Zahradil. Ama Avrupa Parlamentosu'ndan, Avrupa Birliği'nden kimse yok. Biraz daha elesen geriye 5-6 kişi bile kalmaz.

1 *Aydınlık*, 11 Ekim 2012.

Bunlardan hangisinin uluslararası ve hangisinin bölgesel tartışılmaz ağırlığı var?

Başlangıçta gelmeye nazlanan ve gelince de bir milyar dolarlık kredi anlaşması imzalayan Mısır Devlet Başkanı Muhammed Mursi, Türkiye'ye her konuda kazık atan Mesud Barzani, Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi ve Filistin davasını torpilleyen HAMAS lideri Halid Meşal...

İşte bunlar RTE'nin ve AKP'nin onur konukları. Hepsi İslamcı ve Sünni!

Konuklarının saygınlığı (itibarı) kadar saygınlığın (itibarın) vardır.

Avrupa'ya, demokrasiye, özgürlüğe sırtını dönmüş İslamcı bir horanta toplantısı! Davetli planlaması da bu İslamcı gösterisine göre yapılmış! El Kaide, Hizbullah ve Taliban eksik!

Gazetecilere göre hitabet sanatının bütün inceliklerini (!) kullanan Hamas Lideri Halid Meşal'in, Başbakan RTE'ye, "Siz bütün İslam âleminin de liderisiniz," yağlaması Türkiye'ye kaçapatladı acaba?

Hadi Canım Sen de...

Başbakan RTE, kelek (kabak) kongrede yaptığı konuşmada, "*Bizim yolumuz Gazi Mustafa Kemal'in, merhum Adnan Menderes'in, merhum Turgut Özal'ın, merhum Necmettin Erbakan'ın yoludur,*" diyesiymiş. Demiştir, demiştir! İslamcıların, çıkarları söz konusu olduğu zaman, göz boyamaları gerektiğinde ve sıkıştıklarında, söylemeyecekleri yoktur.

RTE, 1920 ve 1930'larda olsaydı, devrimin mahkemesi İstiklal Mahkemeleri'nde hesap verirdi. Aslında, 10 yıllık iktidar döneminde yaptıklarının hiçbirinin hesabını veremezdi.

RTE'nin bu kafayla, Adnan Menderes'in herhangi bir kadrosunda yer alabileceğini sanmıyorum. Turgut Özal'ın da yanına pek yaklaşamazdı.

Merhum Necmettin Erbakan'a gelince, 2002 ile vefatına kadarki dönemde, RTE hakkında tek bir olumlu cümle kullandığını sanmıyorum.

Milli Gazete: “Hadi Ordan!” Dedi

Erbakan’ın izinden giden *Milli Gazete*, Başbakan’ın açıkladığı şecere listesine itiraz etti: “Erbakan, İslam Birliği’nin kurulması için çalıştı, 11 ayda 1 milyarlık nüfusuyla İslam Birliği’nin çekirdeği olan D-8’i kurdu. Siz ise, 10 yıllık iktidarınızda D-8’i baypas edip, Müslümanlar için sözde çözümleri Batı’dan beklediniz; BM ve NATO’da çözüm aradınız. Erbakan’ın yolunda Batıcılık yoktur. 10 yıllık iktidarınız döneminde Erbakan Hoca’nın ömrünü adadığı ideal ve hedeflerine karşı savaş açtınız. Konu Erbakan ise orada bir durun! Erbakan, Çırağan’da 8 İslam ülkesiyle D-8’in kuruluş sözleşmesini imzalarken, siz Papa X. Innocenzo’nun heykelinin önünde Roma’da AB Anayasası’nı imzaladınız. Erbakan’ın yolunda gerçek ve tam bağımsızlık vardır! Erbakan lider ülke dedi, Siz BOP eşbaşkanı oldunuz,” diye yazdı.

“Türk-İslam Sentezi Manifestosu”

1 Ekim tarihli gazetelerin manşetlerinin en ilginçlerinden biri *Taraf*’ın “Türk-İslam Sentezi Manifestosu” idi. Bence Başbakan’ın konuşması bir sentezden çok alaşım (halita) idi. Zorlama ve gereksiz kaçan Türk ögesi epeyce sırtıyordu.

Gazetelerden öğrendiğime göre Başbakan, Sezai Karakoç’un “Sürgün Ülkenden Başkentler Başkentine” adlı şiiri ağlayarak okumuş. Dinleyici hazirun da salya sümük ağlamış. AKP iktidarında çöken Türkiye’ye mi, yoksa geleceklerine mi ağladılar?

Sezai Karakoç’un şiiri bir aşk şiiri. Şiirinden yaklaşık bir anlam yakalamak bile olanaksız. “Bana ne Paris’ten, New York’tan, Moskova’dan, Pekin’den” dediğine göre, adını vermediği başkent Ankara mı, Kudüs mü, yoksa eski başkent İstanbul mu? Belli değil. Ama biz İstanbul diyelim. Ama belki de bir kadındır.

Şiirin metin dışı referansları, kesinlikle İslami değil! “Gölümün celladı acı mezmur”a (Tevrat) ne demeli? Belki tersine çevrilebilir. Ama, “ayın ve yortular”a (Hıristiyan); Salome ve Belkis’a (Tevrat, Yahudi), “Kudüs ve Meryem”e (Hıristiyan) ve Züleyha’ya (Tevrat, Tekvin, 39) ne demeli?

AKP'NİN YENİ ÇIKMAZLAR HARİTASI¹

Önce hemen söylemeliyim: İslamcı yazıcılardan, AKP Amasya mebusu ve hatta üniversite öğretim üyesi Naci Bostancı'nın kongreye katılmasına izin verilmeyen 6 gazeteyle (*Aydınlık, Birgün, Cumhuriyet, Evrensel, Özgür Gündem, Sözcü ve Yeniçağ*) ilgili olarak söylediği (CNN, "Tarafsız Bölge", 1 Ekim 2012): "Basın özgürlüğünden yararlanmak için bu özgürlüğü hak etmek gerek" zırvası midemi bulandırdı. Güya bu 6 gazete, bir zamanlar askeriye'nin bazı İslamcı gazetelere izin vermemesini desteklemiş. Utanmaz yalanın daniskası!

Müflisler familyasından gazete yazıcısı Mehmet Ali Birand da Başbakan'ın kongre konuşmasıyla ilgili olarak şunları söylemiş:

"Avrupa Birliği dosyasının kapandığını görüyoruz. Hem salona baktığımızda, hem konuşmaya baktığımızda, daha çok Ortadoğu'ya, bölgemize dönük, İslam dünyasını kucaklayan bir konuşma. Avrupa yok."²

Onun bu söylediklerini *Hürriyet* gazetesinde yıllar önce yazdığım zaman benimle dalga geçerdi. Bunlar böyledirler: AKP'nin Avrupa Birliği'ne mutlaka gireceğini yıllarca temcit pilavı gibi tekrarlarlar. Ulufelerini türlü şekilde alırlar, gerçekler ortaya çıkınca hiç mi hiç utanmazlar. Ama ölümle-rinden 24 saat geçmeden basın tarihinin çöplüğünde unutulacaklar!

AKP ve Hayal Tacirliği

AKP'nin kasaba düğününe benzeyen kongresinin yüzlerce goygoycusu, şakşakçısı var basında. Hilal Kaplan adlı bir muharrir de elini tutamamış, yazıyor:

"Lakin kanaatimce dile getirilecek ilk söz, AK Parti'nin bir Türkiye partisi olmaktan çok bölgenin lider siyasi güçlerinden birisi olduğu gerçeğinin bir kez daha sarıh biçimde ortaya

1 15 Ekim 2012.

2 *Taraf*, 1 Ekim 2012.

çıkmasıdır. Başbakan Erdoğan, sadece Türkiye'nin değil, Ortadoğu'nun liderlerinden biridir.”¹

Bizim Çukurova'da böylesine bir desteksiz atışa önce “zort” çekilir, sonra gerekirse, “Çart kaba kâğıt!” denir.

Bre muharrire, senin Erdoğan'ın Türkiye'de ve Ortadoğu'da ancak ABD'nin izin verdiği kadar liderdir. Türkiye, Arap âlemiyle mesafeli olduğu zaman bile bölgenin siyasal lideriydi. Ki o zaman Atatürk, Hatay sorununu çözmüş (1939); Ecevit, Kıbrıs sorununa engelleyici müdahalede bulunmuş (1974); gene Ecevit, Abdullah Öcalan'ı Suriye'nin elinden almıştı (2009). Lider ülke, lider politikacı en olumsuz koşullarda bile, gidişatı, herkese ve her şeye karşın kendi lehine çevirir.

Osmanlı bile gerçek ve evrensel bir “ümme-i Müslüman” oluşturmamış. Tükürükle yapııştırılmış sözde Müslüman ümmeti bir daha bir araya gelmemek üzere 1919 Paris Konferansı'nda paramparça olmuştur.

AKP'nin Yeni Yol Haritası

AKP'nin başbakanı, kasaba düğününe benzeyen kongrede, gelecekte kesinlikle umursamayacağı 63 maddelik bir güzergâh tasviri yaptı. Bunlardan birkaçının tozunu silkeleyelim:

Madde 7 ve 8: “Seçimlerle ilgili mevzuatın topyekûn gözden geçirilmesi. Temsilde adaletin sağlanması için tedbirler alınması.”

– Demek ki kazandığın üç seçimde temsilde adalet yokmuş, itiraf ediyorsun. Neden açıkça ve harbisinden, “Yüzde 10 barajını kaldıracam!” demiyorsun? Kaldır da halkın nabzını nasıl tuttuğunu anlayalım!

Madde 10: “Başkanlık, yarı başkanlık ve partili cumhurbaşkanı meselelerinin tartışılması.”

– Başbakan Erdoğan, 1993 yılında, başkanlık sistemiyle ilgili olarak, “Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin ortaya çıkışı ya da Amerikan emper-

1 <https://www.yenisafak.com/yazarlar/hilalkaplan/sen-allaha-ukret-erdogan-34276>

yalızminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için serbest piyasanın oluşması lazım,”¹ diyordu. Başkanlık sistemiyle serbest piyasa ekonomisinin herhangi bir mantıki ilişkisi bulunmadığını bir yana bırakalım. Demek ki 1993 yılında ABD emperyalizminin tavsiyelerine karşı olan Başbakan 2012 yılında bu tavsiyede hikmetler keşfetmiş.

Madde 21 ve 22: “Anadilde savunmanın sorun olmaktan çıkartılması. Anadilde kamu hizmetlerine erişim.”

– Bütün üniter devletlerde, devlet ile vatandaş arasındaki iletişim, devletin resmi diliyle yapılır. Tıpkı AB üyesi devletlerde olduğu gibi. Türkçe bilmeyenler için, mahkemelerde tercüman bulundurulması zorunluluktur zaten. Anadili Türkçe olan biriyle evli ve 30 yıldır bu ülkede yaşadığı için Türkçe bilen Eskimo kökenli bir kadın mahkemede kendi anadiliyle ifade vermek isterse ne yapacaksınız? Kürtlerin mahkemelerde Kürtçe konuşmak istemelerinin nedeni dil kaprisi ya da züppeliği değildir: En azından federasyon ve gerçekte bağımsızlık talebidir. Bu nedenle 21 ve 22. maddeler Kürtçü Kürtleri kandıramaz. Hikâyedir, badem şekeridir!

Madde 26: “Darbelerin dayanağı olan mevzuatın ayıklanması.”

– İç Hizmet Kanunu başta olmak üzere, silahlı kuvvetlerle ilgili yasaların hiçbirini değiştiremezsin. Dünyanın bütün ülkelerinde, ordularıyla ilgili yasalarda, silahlı kuvvetlerin ülke bütünlüğünü ve anayasayı iç ve dış düşmanlara karşı korumakla görevlendirildiği yazar.

Hazır yeni bir MYK kurduğuna göre, Özdemir İnce’nin 3 ve 4 Ekim 2012 tarihlerinde *Aydınlık* gazetesinde yayımlanan iki yazısını ezber ödevi olarak ver. Öğrensinler ki darbe yapacak ordunun yasaya gereksinimi yoktur!

Madde 29: “Askeri okullardaki müfredatın yenilenmesi.”

– Askerle birlikte İslami darbe yapmadan, askeri okulların müfredatını değiştiremezsin. Şimdilik sabret, önce askeri liseleri imam-hatipleştir, sonra imam ve hatiplerini harp okullarına sok. Acelen ne!?

1 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, s. 431.

Madde 60: “Avrupa Birliği hedefinden şaşmamak.”

– Bu nedenle mi kasaba düğünü kongrene Avrupa Birliği’nden, Avrupa Parlamentosu’ndan bir yetkili davet etmedin? Elbette “olmayan” hedefinden şaşmayacaksın!

İnsan, ancak gıyabında hakkında konuşulanlar kadar saygındır!

RECEP TAYYİP ERDOĞAN’DAN SEÇMELER (1)¹

Başbakan, politik çığlıktan mi yoksa pişkinlikten mi kaynaklandığına bir türlü karar veremediğim çocukça bir üslupla, güven belgesi (*accrédité*) vermedikleri 6 gazete için, “Hadlerini bildirdik!” buyurmuş. Başbakan, basına açık olması gereken kongresini eviyle, özel uçağıyla, çalışma dairesiyle karıştııyor. Örneğın, haddini bildirdiğini iddia ettiği bir gazetenin yazarı olarak beni evine, uçağına, bürosuna çağırsa kesinlikle gitmem. Kendisiyle söyleşi yapmaya talip olmam. Ancak, kendisiyle, *Aydınlık* gazetesinin bürosunda, teke tek söyleşi yapmayı düşünebilirim. Bu da benim tarzım!

Öküze özenen kurbaga metaforudur karşımızda duran. Bilelim ki bilelim!

İkinci Cumhuriyet Tartışmaları

Bay Recep Tayyip Erdoğan’ın değişmez ruh ve zihin dünyasını, kafa yapısını yansıtan 13 sayfalık bir bölüm var: Metin Sever ve Cem Dizdar’ın 20 siyasi ve yazarla yaptıkları röportajlardan oluşın, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitapta yer alıyor. Artık çoktandır piyasada yok. Beş-altı yıl önce kendisiyle bu konuda konuştuğum Metin Sever’in de kitabı tekrar yayımlatmaya niyeti yok. “Aradan zaman geçti, aralarında düşünce değiştirenler olmuştur.” diyordu. Bence, kitabı yayımlatmamak için ciddi bir mazeret ve bahane değil. Değiştirmişse değiştirmiştir düşüncelerini. Bir insan değiştirdi diye geçmişteki düşünceleri yok olmaz, olmamalı. Kimse izin vermez. “Dün öyle düşünüyordum, bugün

1 16 Ekim 2002.

böyle düşünüyorum,” formülü geçerli değildir. “Dün neden öyle düşünüyordun, bugün neden böyle düşünüyorsun?” Düşünceleri kara tahtadan siler gibi silemezsiniz. En azından 1993 yılında böyle düşündüğünü söylersiniz. Ama o düşüncelerin eylem ve eserleri vardır, iyilik ve kötülükleri, suçları vardır, onlar kalır. Örneğin, kendisiyle söyleşinin yapıldığı tarihte Refah Partisi İstanbul il başkanı olan Recep Tayyip Erdoğan’ın, Cumhuriyet ve Kemalizmden İslamcı İslam’a, parlamenter demokrasiye, üniter devletten eyalet sistemine, cumhurbaşkanlığından başkanlık sistemine, ümmetten azınlıklara ve Kürtlere, ABD’den NATO’ya kadar düşüncelerinin % 95’i bugün de aynı. Değişmemiş. Sadece ABD ve NATO hakkındaki düşünceleri değişmiş. 1993 yılında ABD ve NATO’ya karşı imiş, şimdi ikisinin de buyruğu altında.

Zavallı Demokrasi

1993 yılının R. T. Erdoğan’ı konuşuyor:

“Demokrasi bugüne kadar bazen amaç, bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Fakat bugün ülkemizde demokrasi bir amaç olarak yorumlanıyor. Ve bir amaç olarak görülen demokrasi, ne yazık ki bugün Türkiye’de totaliter bir yapıyı gündemde tutuyor. Bugün Türkiye Cumhuriyeti’nde demokrasi adına bir dikta rejimi görüyoruz. Ne yazık ki demokrasi kavramı bizde tam olarak yerine oturmamıştır.”¹

* * *

R. T. Erdoğan’ın okuduğunuz düşünceleri ciddi ve yeterli bir öğrenim görmemiş birine özgü sıradan düşünceler. Her şeyi

1 Age. s. 419.

tıpkı bugün gibi birbirine karıştırıyor. Demokratik düzen içinde, seçimle iktidara gelen bir partinin, isterse devletin düzenini (rejimini) değiştirebileceğini sanıyor. Demokrasinin ilk koşulu olan seçimlerle sadece iktidarların değişebileceğini, rejimin değiştirilemeyeceğini bilmiyor. Bilmek istemiyor. Bir anayasanın biçimlendirdiği bir demokratik rejimin yüzde bilmem kaç oy alan bir parti tarafından değiştirilebileceğine inanıyor. Yani AKP gibi bir parti % 49 oy alarak iktidara geldiği için, laik cumhuriyetin yerine İslam’a dayalı bir düzen getirmeye hakkı olduğunu sanıyor. Cehalet desek cehalet değil, bu daha başka bir şey. Bu nedenle, iktidara geldiği 2002 yılından bu yana, cumhuriyet düzenine karşı durmadan suç işliyor. Suç işliyor, çünkü kendisine emanet olarak verilen iktidarın sonsuza kadar kendi mülküne geçtiğini sanıyor ve iktidarı kendi mülküne geçirmek için her türlü yola başvuruyor. Çünkü demokrasinin bir amaç değil bir araç olduğunu düşünüyor.

Bir “amaç” olan demokrasi durmadan gelişir ve asla yozlaşmaz; bir “araç” olan demokrasi artık demokrasi falan değildir. Böyle bir anlayış sahibi başbakan, elbette, kendisine karşı duran, kendisine muhalefet eden her şeye, her kimseye haddini bildirecektir. Böyle bir insanı (seçimle geldiği için seçimle) bir daha geri gelmemek üzere, geldiği yere göndermek gerekir.

Kürt Sorunu

Soru: Milli bütünlüğün korunmasından söz ettiniz. Bu değişim süresi içinde eğer ülke içinde yaşayan bazı grup insanlar milli yapı içerisinde kalmak istemezlerse ne olacak?...¹

RTE: Onun kararını gene halk verecek.

Soru: Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler...

RTE: Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir. (...) Eyaletler tarzı bir sistem içinde olabilir diyoruz.²

* * *

¹ Age. s. 422.

² Age. s. 422-423.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Osmanlı'nın eyaletler düzeninden haberi bile yok. Rumeli Eyaleti'nin kendi bağımsız yönetim yapısı olduğunu sanıyor, Vali'nin, Kadı'nın İstanbul'dan gönderildiğinden bile haberi yok.

Tam anlamıyla "Osmanlı" olan bir "Kürdistan Eyaleti"ni, üniter Türkiye'ye karşı olan Kürtlere önersin bakalım, nasıl bir cevap verecek?

RECEP TAYYİP ERDOĞAN'DAN SEÇMELER (2)¹

2. *Cumhuriyet Tartışmaları'nda* Metin Sever ve Cem Dizdar soruyor:

"Demokrasi ve İslam hukuku noktasında bir şeyler sormak istiyorum. İnsanların benimsedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı?"²

Günümüzün AKP başbakanı, 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R. T. Erdoğan'ın cevabını ikiye bölerek aktarıyorum:

Birinci Bölüm

"İnsanların benimsedikleri bir şeyi terk etme şansı niçin olmasın? O zaman yukarıda sözünü ettiğim değişimin hiçbir anlamı kalmaz. Eğer bugünün Türkiye'si'nde yaşayan, sözüm ona laikliği benimsemiş insanların, bu anlayışlarını terkedip, İslami bir anlayışa ve hukuka geçmeleri mümkün müdür diye sormak istiyorsanız, öncelikle şunu hatırlatmak isterim: Bu insanların ataları 100 yıl önce, 200 yıl önce hangi hukuk sisteminde yaşıyorlardı. Bugünkü hukuk sistemini kabullenmeleri ve adapte olmaları nelerin pahasına, hangi yöntemlerle gerçekleştirildi? Bundan 30 sene önce halkın İslam'a ilgisi ne kadardı, bugün hangi seviyede? Biz inanıyoruz ki Türkiye'de insanların hemen hemen tamamı gerek varlık olarak fıtratları gereği, gerekse üzerinde yaşadıkları

1 *Aydınlık*, 17 Ekim 2012.

2 *Age*. s. 431.

çoğrafiya ve tarihi misyon gereği zaten Müslüman'dırlar. Ancak bu özelliklerini ortaya koymaları engellenmiştir. Cebri yollarla bastırılmıştır. Eğer insanların beyinlerindeki ipotekleri kaldırırsak onlar kendiliğinden İslamı seçecektir. Çünkü özlerinde inanç vardır.”¹

* * *

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na, yasalarına aykırı düşünceler bunlar. R. T. Erdoğan 1993 yılında bunları söylemiş, söyledikleri ortak bir söyleşiler kitabında yayımlanmış ama ne kendisi, ne kitabı hazırlayanlar ne de yayıncı herhangi bir soruşturmaya uğramış, mahkemeye verilmiş. Demek ki 1993 yılında uygulanan demokrasi, bir siyasetçinin Anayasa ve yasalara aykırı sözlerini düşüncüyü açıklama özgürlüğü içinde görüyormuş.

R. T. Erdoğan, Türklerin atalarının 100-200 yıl önce yaşadıkları İslami hukuk sisteminin TBMM'de demokratik yollarla laikleştirilmesine karşı çıkıyor. Türk Ceza Kanunu 13.3.1926, Türk Medeni Kanunu 14.4.1926, Borçlar Kanunu 4.10.1926, Türk Ticaret Kanunu 15.5.1926, Hukuk Usulü Mahkemeleri Kanunu 4.10.1927, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu 20.8.1929, İcra İflas Kanunu 4.9.1932, Soyadı Kanunu 2.7.1934 tarihlerinde TBMM'de demokratik yöntemlerle kabul edilmiş ve toplum Ortaçağ'dan 20. yüzyıla gelmiş. Ama R. T. Erdoğan bu demokratik hukuk reformuna karşı.

Şimdi, bu yasalara karşı çıktıkları için cezalandırılanların ardından R. T. Erdoğan istediği kadar gözyaşı dökebilir. Dahası, artık kudretli bir başvekil olduğuna göre, mağdur ve mazlum olarak kabul ettiği insanların itibarlarını geri verip heykellerini dikebilir. Önünde hiçbir engel yok. Ama Cumhuriyet karşıtlığını bir kez daha kanıtlamış ve İslamcı takınak ve saplantılarını itiraf etmiş olur.

R. T. Erdoğan'ın karşı çıktığı bütün devrimler Anayasa'nın değiştirilmez maddeleri tarafından korunuyor. Şu anda hazır-

1 Age. s. 431-432.

lanmakta olan anayasada bu engellerin kaldırılmasını sağlamaya çalışıyor. Ve bu yasalardan memnun Türkiye halkının tercihi ne en küçük bir saygısı yok. O zaman da yoktu. Şimdi de yok!

İkinci Bölüm

“İstiklal Mahkemeleri vasıtası ile kurulan dar ağaçlarında kimlerin hangi suçlamayla idam edildiğini nasıl izah edecekler? Tevhid-i Tedrisat kanunu nelerin önünü tıkamak, nelerin önünü açmak içindi. Harf inkılabı vasıtası ile ülkenin tamamının bir anda sıfır okuryazar seviyesine indirgenmesi kimlere yaramıştır?

Bir fazilet rejimi olarak takdim edilen demokrasinin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani % 51, % 49’a tahakküm eder. Oysa bize göre % 99’un, % 1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referansları ile doludur.”

* * *

R. T. Erdoğan, güzel ve mantıklı konuştuğunu sanıyor ama medrese safsatasının mantığıyla konuşuyor. Aklı sıra TBMM’de demokratik oylamalarla kabul edilmiş reformları gayrimeşru gösterecek.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu, medreseleri, dine dayalı mahalle mekteplerini kaldırıp eğitim ve öğretimi bütün evrelerde laikleştirmek için çıkartıldı. Anayasa’nın 174. Maddesi tarafından korunan 3.3.1924 tarih ve 430 sayılı yasa hâlâ yürürlükte. AKP iktidarı türlü yasadışı girişimlerle laik okulları mahalle mektebi ve medrese haline getirmektedir. Yok etmek istediği bu yasanın gerekçesini Başbakan okumuş mudur acaba?

Gelelim Harf Devrimi gerçeği ile safsatasına: TBMM, 1.10.1928 tarihinde çıkardığı 1353 sayılı yasa ile Harf Devrimi’ni başlattı. 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R. T. Erdoğan’ın TBMM’nin çıkardığı yasalara saygısı yok. Şart değil! Ama RTE, “ahır haline getirilen camiler” iftirasında olduğu

gibi, “sıfıra indirgenen okuryazarlar” iftirasını yapmaktan geri durmuyor.

Türkiye halkının 1928 yılında okuma-yazma bilmeyen % 98’i, Harf Devrimi’nden sonra açılan “Sabit”, “Seyyar” (Gezici), “Özel” olmak üzere üç tür Millet Mektebi’nde okuma-yazma öğrendi. Bunlara daha sonra “Köy Yatı Mektepleri” ile “Halk Okuma Odaları” eklenmiştir.

Sonuç

1993 yılında, Refah Partisi İstanbul il başkanı olan R. T. Erdoğan’ın yukarıda okuduğunuz Cumhuriyet ve devrimler karşıtı düşüncelerinin hiçbirisi değişmemiştir. İktidarda bulunduğu yetki ve fırsatlardan yararlanarak 1923 öncesinin yasadışı “restorasyon”unu yapmaktadır.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN’DAN SEÇMELER (3)¹

R. T. Erdoğan’ın bir numaralı sorunu ne şudur ne de budur. Onun bir numaralı sorunu Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile imam-hatip okullarıdır. Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu tersine çevirdiği, imam-hatipleri genel ortaöğretim kurumu haline getirdiği zaman, yetişen (dindar ve kindar) kadro ile tarihin makarasını tersine sarabilecektir. Fethullah Gülen de aynı şeyi kendi okul ve dersanelerinde yetişen “Altın Nesil” marifetiyle yapmaktadır.

Millet İkinci Cumhuriyet’le, Yeni Cumhuriyetçilikle, Özal’ın köşe dönme yöntemleriyle uğraşırken, *Varlık* dergisinin Ağustos 1994 sayısında, geleceği (bugünü) gören “Pathameta Mathe-mata! Evet, acı deneyimler öğreticidir” başlıklı bir yazı yayımlamışım. Bu yazı *Tarih Bağışlamaz ve Yazmasam Olmazdı* adlı kitaplarımda yer almaktadır. “İmam valî” deyimini ilk kez bu yazıda kullandım.

Hürriyet gazetesinde Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve imam-hatip okulları konusunda yazı yazmamam için AKP tarafından

1 18 Ekim 2012.

gazete yönetimine sürekli baskı yapılmıştır. Bu baskıyı AKP adına kim yapmıştır, bunun cevabı gazetenin sahibinde ve yönetenlerde. Bu baskılar sonucu, genel yayın yönetmeni Enis Berberoğlu ve yönetim kurulu başkanı Vuslat Doğan Sabancı tarafından epeyce uyarıldım; bu iki konuda yazı yazmamam rica edildi. Ama ben zorunlu kaldıkça yazdım. Bunun sonucu olarak Nisan 2011’de haftalık yazı sayım 5’ten 1’e indirildi, maaşım azaltıldı; Nisan 2012’de de gazeteden atıldım.

Türkiye, uzun süredir ikinci bir 28 Şubat süreci yaşıyor. Şu farkla, birinci 28 Şubat, Milli Güvenlik Kurulu’ndan çıktığı ve kararların altında zamanın hükümetinin üyelerinin imzaları bulunduğu için yasaldı. AKP’nin 28 Şubatı’nın hiçbir yasal ve yazılı dayanağı yok. Yapılanların tamamı Anayasa’ya ve yasalara aykırı. Cumhuriyet’e karşı İslamcı darbe!

AKP’nin Hukuk Anlayışı

5 Ekim 2012 akşamı SKYTÜRK kanalında konuşan Başbakan’ın başdanışmanı ve Ankara Milletvekili Yalçın Akdoğan, dokunulmazlıkları kaldırılmak istenen BDP milletvekilleri hakkında, “Bunlar Anayasa’ya ve yasalara karşı çıkıp meydan okumuşlarsa, bunlar hakkında bundan başka ne yapılabilir?” diye soruyordu.

Ama Anayasa ve yasalara aykırı eylemlerin odağı olan Refah Partisi’nin kapatılmasını kabul etmiyorlar ve AKP’nin kapatılmaktan kıl payı, para cezası ile kurtulmasını şiddetle eleştiriyorlardı. Oysa şu anda AKP iktidarının Anayasa’ya (Madde: 2, 4, 14, 24/4 ve 174) Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na aykırı olarak ülkeyi imam-hatip okullarının istilasına açması, başlı başına bir parti kapatma gerekçesi olabilir.

Laiklik

2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitaptan 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R. T. Erdoğan’ın Cumhuriyet ve devrimler karşıtı düşüncelerini aktarmayı sürdürelim:

“Çağdaşlık anlayışı, ahlak anlayışı v.s. Hatta Türkiye, din ko-

nusunda da aynı anlayışı seçmiş; kendine din olarak Kemalizmi almış ve başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak kitlelere dikte etmiştir.”¹

– Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R. T. Erdoğan tarihin ve gerçeklerin gözünün içine baka baka doğru konuşmamaktadır. Cumhuriyet döneminde bütün camiler, kiliseler ve sinagoglar açıktır. Ancak, laiklik, ilk kez, toplumu ve bireyleri dinlerin baskısına karşı korumaktadır. Cumhuriyet yasa ile hilafeti kaldırmış, Şer’iye ve Evkaf Vekaleti ile Harbiye-i Umumiye Vekaleti’ni kaldırmış, din ile askeriye yürütme organından (hükümetten) uzaklaştırmış; “tekke ve zaviyelerle türbelerin kapatılmasına dair yasa çıkarmış... Neden? Çünkü tarikatlar, Kurtuluş Savaşı’na karşı çıkmaları ve ihanetleri bir yana, yüzyıllardır toplumun gelişmesini engelleyen kurumlar haline gelmişti. Tıpkı günümüzde, tarikat ve cemaatlerin demokratik gelişmeyi engellemeleri ve politikayı AKP’nin denetim ve kullanımına vermeleri gibi. Tarikatların tekke ve zaviyelerinin kapatılmaları için sadece Şeyh Said isyanı yeterlidir. Atatürk, 30.8.1925 tarihinde bakın ne diyor:

“Efendiler ve ey millet! İyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, mensuplar ülkesi olamaz. En doğru, en gerçek tarikat uygarlık tarikatıdır. Uygarlığın buyurduğunu ve istediğini yapmak insan olmak için yeterlidir. Tarikat başkanları bu dediğim gerçeği bütün açıklığı ile algılayacak ve kendiliklerinden derhal tekkeleri kapatacak, müritlerinin bundan böyle olgunluğa eriştiklerini kabul edecektir.”

Tekkeler ve zaviyeler kapatılmasaydı R. T. Erdoğan bir tekke ve zaviyenin kapısında mürit, derviş ve mensup olmaktan ileri gidemezdi. Cumhuriyet sayesinde Refah Partisi’ne il başkanı, İstanbul’a belediye başkanı, Türkiye’ye de başbakan oldu. Refah Partisi’ne il başkanı olması neyse ne ama İstanbul’a belediye başkanı, Türkiye’ye başbakan olması son derece talihsiz bir durum. Ama tekke ve zaviyeler açık olsaydı ülkenin kader ve kısmeti

1 Age. s. 421.

iyice kapanırdı. R. T. Erdoğan'ın yaptığı tahribatı düzeltmek mümkün!

Kemalizme gelince: Tam bağımsız, çağdaş, çağcıl, laik, demokratik ve sosyal hukuk devletini kuran, kadınlara özgürlüğünü veren düşünce ve anlayışın adı ve sıfatıdır. Bu anlayış Şer'îye ve Evkaf Vekâleti'ni kaldırarak Başbakanlığa bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurmuş; Erkânı Harbiye-i Umumiye Vekâleti'ni kaldırarak, kurulan Genelkurmay Başkanlığı'nı Başbakanlığa bağlamıştır.

Bunların ne anlama geldiğini anlamak ve değerlendirmek için herhangi bir tarikatın müridi olmamak ve şeyhler önünde diz çökmek gerekir.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN'DAN SEÇMELER (4)¹

1948-1949 ders yılında Mersin Lisesi'nin orta kısmının 1-A sınıfında okuyordum. Göbek Emmi lakaplı çok sevimli bir Türkçe öğretmenimiz vardı. Yaşlıydı, babacandı, hoşgörülüydü, çocuk ve öğrenci severdi ama kafası atınca bol bol döverdi. Lakin, bu hırgür içinde öğrenmemiz gereken ne varsa hepsini öğretirdi.

Sınıfta kimin kim olduğunu bilmezdi. Bir gün, sınıfın bıçkınlarından, bizden iri ve yaşlı olduğu için İzzet Dayı dediğimiz birini tahtaya kaldırdı. İzzet Dayı soruların hiçbirini bilemedi, “mütemmimli cümle” bile diyemedi. Göbek Emmi, hiç kızmadı, sadece, “Senin adın ve nümöron nedir?” diye sordu. İzzet Dayı, hasta olduğu için epeydir okula gelmeyen çalışkan bir öğrencinin adını ve numarasını söyledi. Göbek Emmi, sabit kalemini çıkartarak, “Sana zıfır nümöro vermişim,” dedi.

Bundan sonra, tahtaya kalkıp beceremeyen öğrenciler hep o öğrencinin adını ve numarasını söyledi. Göbek Emmi durmadan sıfır verdi ve verdikçe kızdı. Sonra bir gün o çocuk iyileşip okula geldi. Göbek Emmi, onu fark etti, sorular sordu, sonunda değerlendirmek için tahtaya kaldırdı. Çocuk Göbek Emmi'nin

1 19 Ekim 2012.

sorduğu bütün soruları bildi. Neşelenen Göbek Emmi çocuğa adını ve numarasını sordu. Çocuk söyledi. Göbek Emmi not defterinde öğrencinin adının bulunduğu sayfayı açtı, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Te ben sana yigirmi tene zıfır vermişem ama şimdi 10 verirem,” dedi ve sabit kalemini çıkartıp bütün sıfırların önüne bir “1” yazarak hepsini 10 yaptı.

Kemalizm

Kimileri için Kemalizm de o hesap! Herkes bütün pislilikleri(ni) Kemalizm defterine yazdırıyor. Tarımdan, madencilikten futbola kadar...

Sol Kemalizme Bakıyor (1991) adlı kitaba bakacak olursak: Sadece solcular değil, İslamcılar, sağcılar, liberaller, Kürtçüler, Yeni Osmanlıcılar, post-modernler, Sorosçular, sefil toplum örgütleri ve belki de Kanarya Yetiştirenler Derneği, ipini koparan herkes, Kemalizmle hesaplaşmak istiyor, onu yerden yere vuruyor; ülke sathındaki her kötülüğün kaynağında onu arıyor, onu suçluyor. Ama Kemalizm neyin nesidir hiçbiri bir tanım yapmıyor. Kimileri var ki, onlar da “Kemalizm = Resmi İdeoloji” diyor ama bu kez resmi ideolojiyi tarif edemiyor.

“Doğu, bizdeki Kemalistler gibi, kendini fetheden, tecavüz-cüsü olan, onu tartışmasız yenen ve cenneti adeta yeryüzüne indiren Batı’ya büyük bir hayranlık besliyordu. Nefret ve aşk ilişkisi.”¹

“Kemalist laikçilerin din konusundaki tavırları gibi, Türkiye’de Kürt kimliği özel alanda kalsın, kamu alanında gözükmesin mi istiyor?”²

Tam anlamıyla “laf söyledi bal kabağı” durumu. Bu iki adam içinde Kemalizm olmadan bu cümleleri kuramazlar mıydı, düşünceleri eksik mi kalırdı? Sıkıştıkları anda ellerinde bir maymuncuk, bir “Vur abalıya!” var. AKP’yi eleştirirken bu iki sözcüğü kullanmak zavallılıktır, korkaklıktır. AKP, Kemalist olsaydı, Suriye sınırında kabadayılık yapmazdı: Fiyaka yapmak için 100

1 Markar Esayan, *Taraf*, 17 Eylül 2012.

2 Ahmet İnsel, *Radikal*, 18 Eylül 2012.

bin Suriyeliyi yerinden yurdundan etmezdi. AKP olsa olsa Kemalizmin tersi olur.

RTE ve Kemalizm

RTE diyor ki:

“Türkiye’nin yarınında artık Kemalizme veya başkaca herhangi bir resmi ideolojiye yer yoktur. Kemalizmin yeniden kendini üretmesi söz konusu değildir. Çünkü böyle bir alt yapıya ve argümanlara sahip değildir. Aradan 70 yıl geçti. Artık, militarist ve sivil bürokrasi ‘devleti biz kurduk, korumak ve kollamak görevi de bizimdir’ diyemez. Çünkü insanlar böyle bir devleti istemiyor. En önemlisi de bu düşüncelerini açıkça dile getiriyorlar.

Bu bağlamda Kemalizmin kendini yeniden üretmesi söz konusu değildir. 2000’li yılların dünyasında ve büyük dünya ailesinin bir birimi olan Türkiye’de artık Kemalizme ve Kemalizm benzeri rejimlere, sistemlere yer yoktur.”¹

* * *

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R. T. Erdoğan’ın ne demek istediğini anlamakta güçlük çekiyorsanız “Kemalizm” sözcüğünü kaldırıp yerine “laik Cumhuriyet” ya da “1923 Cumhuriyeti” yazın ne demek istediğini hemen anlarsınız. Günümüz Başbakan’ı 1993 yılının İl Başkanı’nın düşüncelerini uygulamaktadır. Deri haline geldiği için üzerindeki gömleği çıkartmamıştır.

1923’ün laik Cumhuriyeti’ne karşı olan “bir kısım” Batı bu nedenle AKP’yi desteklemiştir, desteklemektedir. Müflis ve dönük solcular, liberaller, “Yetmez ama evet”çiler, İslamcılar, Fetullahçılar, Kürtçüler bu nedenle AKP’yi desteklemişler ve son anayasa referandumunda ona oy vermişlerdir.

1923 Cumhuriyeti, 3 Mart 1924 tarihinde, Şer’iye ve Evkaf Vekâleti ile Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekâleti’ni (Genel Kurmay Bakanlığı’nı) kaldırmak suretiyle, Din ve TSK’yı hükümet

1 *Cumhuriyet Tartışmaları*. s. 425.

ve dolayısıyla siyaset dışına çıkarmıştır. CHP'nin tek parti iktidarını bir yana bırakalım, 1950-2002 arasının iktidarlardan neden “Kemalist” kalmıştır, kalmış mıdır?

3 Mart 1924 tarihli yasanın ruhuna uygun olarak askeri vesayete karşı olan AKP iktidarı, bu yasaya aykırı olarak neden din vesayeti kurmaktadır? Sözde Kemalizm karşıtlarının bu soruyu yanıtlamaları gerekmektedir.

Bu Ne Çelişki Ah, Bu Ne İstirap!

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı RTE, “Halka rağmen iktidar olunmaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin halk tarafından yıkıldığını görürüz. Eğer halk totaliter rejimi istiyorsa buna saygı duymalıyız. Ama rejim geldi ve halk bundan memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır,”¹ diyor.

Halk, Cumhuriyet'in sözde totaliter (!) rejimini yıkarsa iyi! Ama aynı halk AKP'nin kurduğu totaliter rejimi isterse, bu daha iyi! Yani, “Rab bana, hep bana!” durumu. Aferin vallahi!

İLK TÜRK TANKI NE ZAMAN YAPILDI?²

Yağcı, yanaşma ve kiralık medyanın diliyle “Milli Tank Altay”ın tanıtım törenine katılan Başbakan Erdoğan, Suriye konusunda sert konuşmuş, “Kimse sabrımızı pasiflik olarak algılamasın. Sabrımızın sınırı var. Karşılık vermekte tereddüt etmeyiz,”³ demiş.

Sanki Suriye gailisini Türkiye'nin başına kendisi bela etmemiş gibi. Başbakan'ın bu kafasıyla Suriye sorunu AKP ve iktidarının sonu olacak. Ama bu Türkiye'nin de sonunu hazırlaması...

Törende, kendisinden hiç beklenmeyen bir tarzda “vatan-millet-Sakarya” konuşması yaparken, Birinci Dünya Savaşı sırasında, çöl kıyafetleri içinde Sarıkamış'ta donan askerlerden,

1 Age. s. 420.

2 *Aydınlık*, 22 Kasım 2012.

3 *Milliyet*, 16 Kasım 2012.

Kurtuluş Savaşı'nda kağınyla cephan taşıyan Şerife Bacı'dan ve Sarıkamış'ta şehit olan büyük dedesinden de söz etmiş. (Kimi-lerine göre dedesinin şehitliği kanıtlanmamış bir iddia ama bu bizi ilgilendirmez.) Ancak, bu millici konuşmayı "şehit dede"ye borçlu olduğumuzu söyleyebiliriz.

Sonra, tankla ilgili olarak şunları söylüyor:

"Bu tank inanıyorum ki Şerife Bacı'nın da, onun gibi nice kahramanın da ruhlarını şad edecek, ruhlarını tazim edecek. O günden bugüne kadar geçen 81 yılda, savunma sanayinde gerekli adımların neden atılmadığını sormak zorundayız. Gazi Mustafa Kemal'in başlattığı girişimlerin neden akamete uğradığını, Türkiye'nin kendi silahını, uçağını, helikopterini, tankını, gemisini yapmaktan neden uzak tutulduğunu sorgulamak zorundayız. Nuri Demirağ, Mustafa Kemal'in talimatıyla yerli uçağın temelini attı. Ama bakıyorsunuz, gizli bir el bu girişimleri akamete uğrattıyor."

16 Kasım tarihli *Hürriyet* gazetesi ise, yukarıdaki konuşmanın başına, "Türkiye'nin son 10 yılda savunma sanayisinde çok önemli mesafeler kat ettiğini kaydeden Erdoğan şöyle konuştu," cümlesi var.

Şaşırtıcı Bir Konuşma

AKP'nin başbakanı, bir konuşmasında belki ilk kez, Tek Parti Dönemi'nde Müslümanlara yapılan zulümden (!), ahır ve meyhane olan camilerden, şapka yüzünden idam edilenlerden söz etmiyor. Ama gene de kusurlu ve megaloman bir konuşma: 81 yılda hiçbir şey yapılmamış savunma sanayii... 10 yılda bu alanda büyük adımlar atan AKP iktidarı...

Gazetelerin bazılarında Başbakan'ın "İlk Tank"ın önünde Mustafa Koç'la çekilmiş bir fotoğrafı var. Meğer tank Otokar'ın Sakarya'daki fabrikasında yapılmış, burada üretilecekmiş. Fotoğraftan Otokar'ın Koç Holding'e ait olduğu anlaşılıyor. Koç firması, Cumhuriyet'le yaşıt. İlk sermaye birikimini Tek Parti iktidarı döneminde yapmış. Tek Parti Dönemi'nin iktisat programının ürünü. Koç Holding olmasaydı, Otokar ilk tankı (!)

yapabilir miydi, bu ilk tankla Başbakan Erdoğan böbürlenebilir miydi?

Tek Parti Dönemi'nde kurulan demir-çelik sanayiinden, Kırıkkale Silah Fabrikası'ndan, o dönemde temelleri atılan savunma sanayiinden, AKP iktidarından önce Cumhuriyet'in 1950-2002 döneminde kurulan bilimsel kurumlardan, savunma sanayisi atılımlarından söz etmiyoruz bile.

Başbakan, avantajını yediği "81 yıl"a şükranlarını sunmak zorunda ama ne gezer!... Önünde fotoğraf çektiirdiği tankın laik Cumhuriyet'in bir ürünü olduğunu hiç düşündü mü? Kendisinin İslami cumhuriyeti kurulsaydı, kağından kurtulabilir miydik acaba?

İlk Tankı Kim Yaptı?

Türkiye'nin ilk metalurji mühendisi, daha sonra Makine Kimya Endüstrisi Genel Müdürü Selahattin Şanbaşıoğlu (1907-1995) Mustafa Kemal döneminde başlatılan çılgın sanayileşme atılımına emeğiyle tanıklık ediyor (kendisi için yakında özel bir şükran yazısı yayımlayacağım):

"1940 yılında, kendi girişimimizle tank yaptık. Bunun sadece Ford motoru dışardan geldi. Dizaynı bizimkilerindir. Tipi kendimize mahsustur. Kâmil, Necati filan yaptılar. Zırh levhası, topu, paleti, aktarma organları hepsi bizim üretimimizdir. Bu tank 1946'da Cumhuriyet Bayramı töreninde geçti. Ancak, sipariş gelmedi ve bu tek tank olarak kaldı. Amerikan yardımı başlayınca hazırcılık ve kolaycılığa kaçmaya başladık."

Yukarıdaki satırları, Prof. Dr. Bilsay Kuruç'un *Mustafa Kemal Döneminde Ekonomi – Büyük Devletler ve Türkiye*¹ adlı kitabından aktardım.

Demek ki Başbakan Erdoğan'ın önünde gururla fotoğraf çektiirdiği tank Türkiye'nin yaptığı ilk tank değilmiş.

Sanayi öncülerimizin 1940'larda yaptığı tankın Ford motoru dışında geriye kalan ne varsa kendi üretimimizmiş. Otokar'ın

1 İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2011, s. 382.

ürettiği tankın motoru acaba yerli üretim mi yoksa yabancı mı? Tankla ilgili medya methiyelerinde bu konuda bilgi yok.

Konuşma Nasıl Yapılır?

Bir başbakan, gerçeklere aykırı tarihsel konuşmalar yapmamalı. Çünkü yanlışlar mutlaka ortaya çıkar. Konuşmayı yapan mahcup olur. Bir tavsiye: Sanayi ile ilgili konuşmalar yapmadan önce, aklı olan, bu konuda Cumhuriyet ne yapmış diye mutlaka bir araştırma yapmalı. 1923 yılında toplu iğneyi ithal eden bu ülke iyi-kötü bu günlere geldiyse, Cumhuriyet mutlaka bir şey yapmış olmalı. Örneğin Ziraat Bankası, İş Bankası ve İmalat-ı Harbiye olmasaydı, ortalıkta hindi gibi dolaşan yeni yetme CEO'lar davar güdüyor olabilirlerdi.

Yaptıkları tankın ilk tank olmadığını üretici firma Otokar'ın yöneticileri, mühendisleri acaba neden hatırlamadılar? İlk tanklarını (!) bir geçmiş araştırması yapmadan mı tasarlamaya başladılar?

Peki ülkenin kül yutmaz araştırmacı gazetecilerine (!) ne oldu? İnsan hiç merak etmez mi? AKP ve başbakanına yağ çekmekten merak damarları kurumuş anlaşılan.

Yüzleşmek babında Cumhuriyet'e atılan iftiralara sarılmayı bir yana bırakın ve 1919-1950 dönemi toplumsal tarihini çok iyi öğrenin. Büyük bir destandır!

TAKSİM KIŞLASI VE 31 MART İSYANI¹

“III. Selim döneminde, 19. yüzyılın başlarında (1780) inşa edilen Topçu Kışlası, Beyoğlu ve Taksim'in fiziksel çehresinde önemli izler bırakmıştır: Hem varlığı hem de yokluğu bu bölgenin kendine özgü karakterini şekillendirmiştir. Taksim Topçu Kışlası, Selimiye Kışlası'nın Avrupa yakasındaki karşılığıdır... Fotoğraflardan bilinen, bir tür 'oryantal pasta mimarisi' olarak tanımlanabilecek ünlü giriş cephesi de böyle bir tadilatın sonu-

¹ *Aydınlık*, 28 Kasım 2012.

cudur; Batı'daki benzer nitelikli sayfiye, fabrika veya servis binaları mimarisini hatırlatmaktadır. Topçu Kışlası, esas askeri etkinliklerin yanında, konumuna ve boyutlarına bağlı olarak pek çok farklı işlev için de kullanılmıştır; cambaz gösterileri, at yarışları, Rum hacıların konaklaması bunlar arasındadır. Kışla olarak hizmetinin sona ermesi ve satışı söz konusu olduğunda da şehir müzesi, sergi alanı gibi yeni işlevler önerilmiştir. 1913'te Sanayi ve Ticaret Şirket-i Milliye-i Osmaniye'ye satışından sonra da çeşitli gösterilere ev sahipliği yapmış ve kışlanın avlusu uzun yıllar futbol stadyumu olarak kullanılmıştır. I. Dünya Savaşı sırasında kısmen boş kalmış, işgal yıllarında Fransız kuvvetlerinin yönetimindeki Senegalli askerlere tahsis edilmiştir.

Çeşitli dönüşümlerin ardından, nihayet Fransız şehirci Henri Prost'un önerileri doğrultusunda yıkım kararı alınmıştır (1940). Buna göre kışladan boşalacak alana konutlar ve sosyal etkinlik yapıları inşa edilecektir; büyük bir park düzenlemesi Harbiye'ye kadar uzanacaktır. İsmet İnönü'nün cumhurbaşkanlığı döneminde kışlanın arazisi 'İnönü Gezgisi' adıyla büyük bir tören meydanı niteliği de kazanacak, Taksim Meydanı ile bütünleşecektir. 'Gezgi'nin ön tarafına İnönü'nün heykeli kurulacak, Taksim Cumhuriyet Anıtı da o noktaya kaydırılarak tasarımın bütünlüğü sağlanacaktır.

Ancak kışla kısım kısım yıkıldıktan sonra, planlanan düzenlemelerin çok azı uygulanabilmiştir. Ahırların yerini daha önce Taksim Meydanı almış, öndeki Talimhane apartmanlar inşa edilerek modern bir konut bölgesi karakteri kazanmıştır.”¹

Kışlanın Mimari Değeri

Doğan Kuban 16 Kasım 2012 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinin “Bilim Teknik” dergisinde Taksim Topçu Kışlası'nın tıpkı yapıyla ilgili olarak şunları yazıyor:

“Daha 2. Mahmut zamanında topa tutularak yıktırılan Taksim Kışlası en az bilinen, birçok kez değişmiş, meydan cephesi

ise Türkiye’de hiç geçerli olmamış, Fransız uydurması ‘Style Sarrasin’ (İspanyol ve Kuzey Afrika İslam mimarisi üslubunda) bir bezeme ile olasılıkla Abdülaziz döneminde yenilenmiş, çok çirkin bir dönem yapısıdır. İstanbul’da kalan kışlaları yüzeysel olarak inceleyen herkes bunu görebilir. Bunu hangi nedenle akıl etmişler acaba?”

Neden mi Akıl Etmişler?

Taksim Topçu Kışlası’nın tarihsel açıdan vazgeçilmez ve binanın yeniden yapılmasını gerektirecek büyük bir mimari değeri olmadığını mimarlık tarihi bilgini Prof. Dr. Doğan Kuban ya-zıyor. Kışlanın hiçbir mimari değeri yok, ama 31 Mart mürteci ayaklanması dolayısıyla önemi çok büyük. AKP iktidarı büyük bir olasılıkla Cumhuriyet’ten 31 Mart’ın intikamını almak için kışlayı yeniden dikmek istiyor. Aslına bakarsanız, Çamlıca’ya da cami aynı marazlı tutku yüzünden yaptırılacak. Zaten bu iktidarın 10 yıllık iktidarını değerlendirecek olursak Cumhuriyet’in reddine dayanan bir İslami restorasyon çabası olduğunu görürüz. Evet, 31 Mart ayaklanması bastırılmamış olsaydı Cumhuriyet kesinlikle kurulamazdı. Taksim Topçu Kışlası’nın yeniden yapılmasının gerçek ve doğru nedeni budur.

31 Mart Olayı

II. Meşrutiyet’in ilanından sonra İstanbul’da yönetime karşı yapılmış büyük bir ayaklanmadır. Rumi takvime göre 31 Mart 1325’te (13 Nisan 1909) başladığı için bu adla anılmıştır. İsyan 12-13 Nisan gecesi Taksim Kışlası’ndaki Avcı Taburu’na bağlı askerlerin subaylarına karşı ayaklanarak Meclis-i Mebusan üzerine yürümesiyle başlamış, Hareket Ordusu tarafından bastırılıp II. Abdülhamit’in tahttan indirilmesiyle son bulmuştur.

Ama bu ayaklanmanın tahrikçileri kimlerdi? Sayalım: Şeriat isteyen Derviş Vahdeti’nin yayımladığı, İngilizler tarafından finanse ve himaye edilen *Volkan* gazetesi, muhalif Ahrar Fırkası çevresi, İttihad-ı Muhammedî Cemiyeti... Kışkırtıcı ve destekçileri arasında ünlülerden adem-i merkeziyetçi Prens Sabahattin,

Mizancı Murat ve Isparta'nın turizm simgesi (!), günümüz iktidarının mürşidi meczup Said Nursi bulunmaktadır.

Değerli dostum Prof. Dr. Sina Akşin “*ön Türkler ve İttihat ve Terakki*” adlı kitabında (s. 116-120) siyasal durumu tasvir ettikten sonra şunları yazar:

“...Daha da tehlikeli ve uygulamaya konulan bir çare din adamlarının ve dinci çevrelerin Hilmi Paşa'ya ve İttihat ve Terakki'ye karşı harekete geçirilmesiydi. Bu çeşit harekete elverişli olanlar, medrese, yani ilmiye talebeleriydi.”

Sloganı, “Şeriat isteriz!” olan bir “asker + sivil” hükümet darbesi idi. İttihat ve Terakki muhalifleri tarafından düzenlenmiş ama başarılı olamamıştı.

Başarılı olsaydı ne olurdu bilinmez ama aralarında Mustafa Kemal ve Kurtuluş Savaşı kadrosu olmak üzere bütün mektepli (Harbiyeli) subayların kellesi giderdi. 31 Mart başarılı olamadığı için Kurtuluş Savaşı kazanıldı ve Cumhuriyet kuruldu.

* * *

Tarihi açıdan çok kötü bir üne sahip, mimari açıdan hiçbir değeri olmayan Taksim Kışlası'nı Cumhuriyet'le özdeşleşmiş Taksim'e kazık gibi dikmenin “intikam”dan başka bir anlamı yoktur!

VATANDAŞ VE AKP¹

Seçmen olmak bir kültür ve birikim sorunudur. Elbette bu kültürün okul ve diploma ile bir ilişkisi yoktur. Bu kültür hayat okulunda ve “emek”, “ücretli emek” sınıflarında öğrenilir. Bu kültürün hamurunda dinsel inançlar bulunmaz. Bulunmamalıdır! Sivil ve seküler (çağcıl) bir kültürdür bu. Vatandaşlık kültürüdür. Bu kültür olmadan halk ne vatandaş olur ne de seçmen.

1 6 Aralık 2012.

AKP'nin on yıllık iktidarı ve % 49'luk oyunu sadece bu sözünü ettiğim evrim süreci açıklayabilir. AKP, vatandaş-seçmenin değil halkın oyunu alıyor! Bu ilişkiyi televizyon ekranlarının çok bilmiş siyaset bilimcileri ile sosyologlarının dikkatine sunarım. Bu bayan ve baylara bir ipucu vereyim: Vatandaş-seçmen dinsel saplantılar ile inançsal dürtülerin güdümü altında herhangi bir siyasal partiye oy vermez. Onun ölçüsünü emeğin değeri ve vatandaşın sivil gereksinimleri oluşturur.

Anket Aldatmacası

SONAR araştırma şirketinin “Siyasi Eğilimler ve Gündem Araştırması” başlığı altında, yaptığı araştırmaya göre, 26 ilde, 30 köyde, 3 bin kişinin katılımıyla yaptığı ve, “Bu Pazar günü genel seçim yapılırsa hangi partiye oy verirdiniz?” sorusunu sorduğu ankete göre: AKP'nin oyları düşüşte (% 47.29), CHP toparlanıyor (% 25.15), MHP (% 15.21) ve BDP'de (7.05) artış var; İşçi Partisi % 2.00, SP % 1.59 ve öteki partiler % 1.71...

12 Haziran 2011 tarihinde yapılan seçimlerde % 49.83 oy alan AKP'nin oyları SONAR'ın Şubat 2012'deki anketinde % 53.15'e çıkmıştı. Aradan geçen 6-7 aylık süreden sonra bu oran % 5.86 oranında düşmüş. Şubat 2012'de % 19.82 oranında desteklenen CHP son ankette % 25.15 oranına ulaştığına göre % 5.33 oranında artış sağlanmış görünüyor.

Bunun dışında, “Sizce Türkiye başkanlık sistemine geçmeli midir?” sorusuna % 52.47 “Hayır” cevabı, % 26.73 “Evet” cevabı vermiş. % 20.73'lük kesim görüş bildirmemiş. Görüş bildirmeyenleri ikiye bölecek olursak, başkanlık sistemini istemeyenlerin oranı % 63, isteyenlerin oranı % 37 olur.

Ancak bu yüzdeler arasında sadece CHP'nin % 25'lik oy oranı bu partinin sadık (kemikleşmiş) oy oranını gösteriyor. AKP'nin oy oranlarının, kemikleşmiş Milli Görüş çizgisinin verdiği oy oranıyla ilgisi, ilişkisi yok.

Bu nedenle AKP'nin aldığı oy oranı % 20 dolaylarına inmedikçe, bu partinin düşüşlü oy kaybettiğini ileri sürmek sağlıklı bir iddia olmaz.

AKP'nin İslamcı ideolojisine inanmayanların bu partinin aldığı oy oranındaki payı % 30 dolaylarında olmalı. Bunların AKP'ye oy vermeleri maddi çıkarlarıyla ve bu partinin din istismarıyla ilgili. Ancak, bu oylar, seçmenin laik Cumhuriyet rejiminin ve kendi gündelik yaşamlarının tehdit altına girmesi durumunda geri çekilebilir.

TESEV'in Şaşırtan Anketi

“Bölücü anayasasının hararetli savunucularından TESEV, bu konuda, 29 ili kapsayan geniş bir anket yaptı. Anket sonuçları Soros güdümündeki TESEV yöneticilerini şaşkına çevirdi. TESEV'in anketinden Atatürk ve Cumhuriyet'e bağlılık çıktı.

TESEV uzmanlarının yorumlamakta zorlandıkları anket sonuçlarına göre, vatandaşın yüzde 82'si “Anayasada Atatürk İlkeleriyle Atatürk Milliyetçiliği'ne yer verilmelidir,” dedi.

“Atatürk İlkeleri anayasada yer almalı,” önermesini yüzde 8.3'lük bir kesim ne doğru ne yanlış şeklinde yanıtladı. İtiraz edenlerin oranıysa yüzde 9'da kaldı.

Yine aynı ankete göre vatandaşın yüzde 85'i, “Resmi dil Türkçe olmalı,” diyor. Yüzde 15'lik bir kesimse “Türkçe'nin yanı sıra başka diller de olabilir,” diyor.

Yurttaşın ezici çoğunluğu anayasadan Türk milleti kavramının çıkarılmasına da karşı. Ankete katılanların sadece yüzde 9.1'i anayasadan Türk kimliğinin çıkarılması yönünde görüş bildirdi.

“Ülke yönetiminde en büyük yetki ve güç kimde olmalı?” sorusuna verilen yanıtlar da hayli ilginç. Bu soruyu AKP seçmeninin yüzde 44'ü, “En büyük yetki parlamentoda olmalı,” şeklinde yanıtladı, böylece AKP seçmenin neredeyse yarısının başkanlık sistemine olumsuz yaklaştığı ortaya çıktı.

Ankette Ankara'nın başkent olup olmaması da vatandaşa soruldu. Vatandaşın yüzde 69'u Ankara'nın başkentlikten çıkarılmasını yanlış buldu. Yüzde 10'luk bir kesimse bu konuda ne “Doğru” ne “Yanlış” yanıtını verdi.¹ (Mehmet Kıvanç, ulusalkanal.com.tr)

1 Mehmet Kıvanç, www.ulusalkanal.com.tr

Neden Bu Çelişki?

Şimdi yazımın başına dönün lütfen ve giriş bölümünü tekrar okuyun. TESEV'in yayımladığı saha araştırmasından çıkan sonuçlara göre AKP gibi bir partinin iktidar olmaması, iktidarda kalmaması gerekiyor. Ama iktidarda.

“Anayasaya Dair Tanım ve Beklentiler Araştırması” toplumun istediği anayasa ile AKP'nin dayattığı anayasa anlayışının örtüşmediğini gösteriyor.

Laiklikle ilgili sonuçlar son derece anlamlı: “Anayasada laiklik aynen kalmalıdır,” diyenlerin oranı % 50.6, “Anayasada laiklik kalmalıdır ancak devlet, tüm dinlere aynı mesafede olacak şekilde yeniden tanımlanmalıdır,” görüşünde olanlar % 40.7. Yani toplumun % 91.30'u laik bir devlet ve cumhuriyetten yana. Anayasadaki laiklik tanımı devletin bütün dinlere eşit mesafede olmasını engellemiyor. Engelleyen ve eşit mesafe ilkesini bozan AKP gibi partiler.

Vatandaşların % 8.7'si “Laiklik anayasada hiç yer almamalıdır,” görüşünde, ki bu kitle AKP'nin kemikleşmiş seçmen kitle-sini oluşturmaktadır.

Bu çelişkidен önemli bir sonuç çıkıyor: AKP Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının gönlünden geçen bir siyasal parti değil. Ama bu partiyi 10 yıldır iktidarda tutuyor.

AKP, komşularıyla barış içinde yaşamak gerektiğine inanan bir Türkiye teslim aldı. On yıl sonra AKP hükümeti Irak, Suriye, İran ve İsrail ile savaşıacak duruma geldi. Sadece bu nedenden dolayı iktidardan gitmesi gerekiyor. Bu ne çelişki?!

BİR GARİP ADAM: NUMAN KURTULMUŞ¹

Tahmin ettiğim gibi imam-hatip fabrikasının mümtaz bir mamulü! Bu okullar, 60 yıllık geçmişlerinde Türkiye düzeyinde bilimadamı (matematik, fizik, kimya, biyoloji, vb.), sanatçı (resam, müzisyen, heykeltıraş, vb.), edebiyatçı (şair, romancı, dene-

1 6 Aralık 2012.

meci), filozof çıkarmadı. Çıkartamadı ama epeyce tüccar ve taşra siyasetçisi üretti. Numan Kurtulmuş da bunlardan biri.

Yaşam Öyküsü

“Numan Kurtulmuş (d. 23 Mart 1959; Ünye, Ordu), Türk siyasetçi, akademisyen, yazar ve AK Parti Genel Başkan Yardımcısı. İsmi aldığı dedesi Numan Kurtulmuş, Kurtuluş Savaşı’nda Çanakkale, Erzurum, Batum ve Azerbaycan cephelerinde binbaşı olarak görev yapmış, Balkan Savaşı’nda savaşmış ve Sakarya Meydan Savaşı’nda yaralanarak gazi olmuştur. Ayrıca, dedesi Latin harfleriyle yazılmış ilk Türkçe ilmiyel kitabı olarak bilinen *Amentü Şerhi*’nin yazarıdır. Babası İlim Yayma Cemiyeti’nin önde gelen isimlerinden İsmail Niyazi Kurtulmuş’tur.

Lise eğitimini İstanbul İmam-Hatip Lisesi’nde aldı. İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi’nde lisans eğitimini 1982 yılında, yüksek lisans eğitimini 1984 yılında tamamladı.

1988-1989 yılları arasında ABD’de Temple Üniversitesi School of Business & Management’da lisansüstü çalışmalarına devam etti. 1990-1993 yıllarında yine ABD’de Cornell Üniversitesi New York State School of Industrial & Labor Relations’da misafir öğretim üyesi olarak görevde bulundu ve doktorasını verdi. 1994 tarihinde İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’nde doçent oldu. 2004 yılında ise profesör unvanını aldı. Eğitimini tamamladığı İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’nde sosyal siyaset, çalışma ekonomisi ve insan kaynakları yönetimi hocalığı yaptı. Ayrıca, çeşitli uluslararası ve Türk kuruluşların sempozyum ve seminerlerinde konuşmacı olarak yer aldı. ‘Hocaların hocası’ lakabı ile anılan Sabahattin Zaim’den dersler alan Kurtulmuş, halen İstanbul Ticaret Üniversitesi’nde ekonomi ve siyasal iletişim dersleri vermektedir.”¹

Biyografi biraz karışık: Doktora sahibi olmadan Cornell gibi en önemli üniversitelerden birinde nasıl “misafir öğretim üyesi” olarak ders vermiş acaba? Ayrıca dişe dokunur herhangi bir

1 Vikipedi.

bilimsel eseri de yok. Olması da gerekmez! Çünkü yükselmek ve ilerlemek için, Bay Kurtulmuş ve benzerlerinin üniversitelerde Sabahattin Zaim gibi İslam büyüğü “dayı”ları vardır.

Siyaset Hayatı

Fazilet Partisi (1998-2001), Saadet Partisi (2001-2010), Halkın Sesi Partisi (2010-2012) ve AKP (2012). AKP’nin ekonomiden sorumlu genel başkan yardımcısı.

Dört parti değiştirmiş ve önemli bir siyaset kimliği yok!

Yalan ve Safsata

Bir vesile ile Kırşehir’de bulunan AKP Genel Başkan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, şu ünlü sağcı ve İslamcı safsataları kullanarak 1950 öncesi Cumhuriyeti’ni eleştirmiş ve, “Bu memleketin semalarında yıllarca ‘Allahu Ekber’ sesleri yerine, ‘Tanrı Uludur’ diye bir ses, bu insanların kellesinde boza pişirdi. Bu memleketin köylüleri, kafalarına fötr şapka takmadıkları için nahiye merkezlerine, il merkezlerine sokulmadı. Bırakın Muharrem Ertaş’ı, Neşet Ertaş’ı dinlemeyi, bu memlekette Türk halk musikisi, Türk sanat musikisi bile dinlenmedi 1950 yılına kadar. Çünkü bizim Batılılaşmamız, adam olmamız gerekiyordu. Çünkü bizim Beethoven’ın bilmem kaçınıcı senfonisini radyolarımızdan dinlememiz gerekiyordu...”¹ demiş.

* * *

1959 doğumlu olan Numan Kurtulmuş bunların hiçbirine bizzat tanıklık etmemiş: “İnönü, İnönü Savaşı’nda samanlığa saklandı, 2. Dünya Savaşı’na girmeyerek Türklerin erkekliğini iğdiş etti,” diyen Derviş Vahdeti’lerden duymuştur. Söylediklerinin tamamı yalan:

1. Şapka Kanunu denen 25 Kasım 1924 tarih ve 671 sayılı yasa, sadece TBMM üyeleri ve devlet memurlarına başlık olarak

1 *Aydınlık ve Sol*, 19 Kasım 2012.

şapka giyilmesi zorunluluğu getirmiştir. Ancak fes ve benzeri başlıkların taşınması bütün vatandaşlar için yasaklanmış ve şapka ile kasket taşınması tavsiye edilmiştir. Başı açık gezmek yasak değildir. Cezalandırılanlar şapka giymedikleri için değil fes taktıkları ya da yasaya muhalefet ettikleri için cezalandırılmıştır.

2. Alaturka müzik iki radyoda Ocak 1935'te 8 ay süreyle yayınlanmadı... O kadar! Bu nedenle, Türk sanat ve halk müziklerinin radyolarda 1950 yılına kadar yasaklandığı büyük bir yalan. Bay Kurtulmuş, Münir Nurettin Selçuk, Safiye Ayla, Müzeyyen Senar'ın biyografilerini okusun!

Halk müziğine gelince: Muzaffer Sarısözen'in biyografisi Bay Kurtulmuş'u utandırmaya yeter, eğer utanma duygusu varsa. 1938 yılında Ankara Radyosu'nda klasik Türk müziği ve halk müziği için "Milli Musiki Sanatkârları Kolu" vardı. 1940 yılından itibaren "Bir Türkü Öğreniyoruz" ve "Yurttan Sesler" programları başlamıştır.

3. Arapça bilmeyen halkın "Allahu Ekber" yerine "Tanrı Uludur" demesi İslam'ın ruhuna uygundur. "Allahu Ekber"li ezan ve Arapça Kuran, Arap kültür emperyalizmine hizmettir, ona köleliktir. 1950'den önce "Allahu Ekber"i savunanlar günümüzde Suudi Arabistan'ın Rabıta (Rabıtat al Alam Al-İslami) örgütünün temsilcisi ve hizmetkârı olmuştur.

4. Bay Kurtulmuş'un imam-hatip okulunda Arapça öğrendiğini sanmıyorum. Sadece ayetlerin Türkçe meallerini ezberlemiştir. Üstelik Türkçe de bilmiyor: Boza insanların kellesinde değil ensesinde pişirilir.

BÜLENT ARINÇ'IN AYARSIZ DİLİ¹

Eskilerin deyişiyle, konuştukça dilinden inciler saçan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın veciz ve belîğ konuşmalarından üç örnek sunacağız:

1 *Aydınlık*, 12 Aralık 2012.

Şeyin Şeyi

“Meclis Başkanı Bülent Arınç bugün parlamentoda 23 Nisan etkinlikleriyle ilgili bir basın toplantısı düzenleyerek yapacaklarını anlattı. Ancak basın toplantısı sonrasında tartışma yaratacak, gündeme oturacak bir olay yaşandı...”

ATV muhabirinin Bülent Arınç’a sorduğu, ‘Resepsiyon davetiyelerinde sadece kendi isminizi yazmışsınız. Bu defa eşinizin ismine yer vermediniz. Daha öncekilerde vardı. Bunun nedeni nedir?’ sorusuna çok sinirlendi. Arınç’ın Kırçuval’a dönerek, soru karşısında sinirli şekilde yaptığı konuşma şok etkisi yarattı. ‘Şeyini şey ettiğimin şeyi!’ Bülent Arınç 10 saniye kadar muhabire baktıktan sonra toplantı salonunu terk etti... Bütün gazeteciler bu tavır karşısında adeta buz kesti...”¹

Daha sonra, TBMM Başkanı maksadını aşan bir şeyler söylediğini kabul ederek özür diledi.²

“Şeyini şey ettiğimin şeyi”nin şeyi, Bülent Arınç’ın bir imam-hatipli olmadığını kanıtlıyor!

Mesir Macunu

Başbakanlık Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü’nün Marmaris’te düzenlediği “Yarın İçin Dijital Çözümler” konulu seminere Antalya, Aydın, Burdur, Denizli, Manisa, Isparta, Uşak ve Muğla’dan 300’ü aşkın basın mensubu katılmış. Seminere Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, Muğla vali yardımcısı, Marmaris kaymakamı, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi rektörü, BYEGM genel müdürü, RTÜK Başkanı, TRT genel müdürü ve çok sayıda davetli katılmış.

“Burada yaptığı konuşmasının sonunda 1960 öncesinden bu yana basını takip ettiğini ve yeniliklerden de uzak kalmadığını ifade eden Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, şu anda 300 bine yakın takipçili Facebook ve Twitter hesaplarının bulunduğu belirtti. Arınç, kullandığı akıllı telefonu ile kürsüden çektiği fotoğrafı yeni açtığı Instagram hesabından paylaştı. Bülent Arınç

1 www.habervitrini.com

2 Sabah, 15 Nisan 2004.

daha sonra, salona Manisa'nın meşhur mesir macununu saçtı. Arınç'ın TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin'e mesir macunu atarken, 'İbrahim Bey, sana çok lazım,' demesi salondakileri kahkahalara boğdu.”¹

Milletin değer ve geleneklerine sahip çıktıkları için Bülent Arınç'a da kahkahaya boğulan haziruna da helal olsun! Viagra yerine Manisa'nın mesir macunu... Bu Bülent Arınç kesinlikle imam-hatipli değil. Sapkın liseli!...

Satanist Olmayan İmamlar

Bursa'da bir imam-hatip lisesinin kuruluşunun 50. yılı dolayısıyla düzenlenen programa katılan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, “Artık imam-hatiplerde yine ilkokul, ortaokul, lise var. Yine kademeli, yine yönlendirmeli. 28 Şubat sürecinde kesintisiz eğitimin nasıl çıkarıldığını bilenlerdenim. Nasıl gözyaşı döktüğümüzü, gençliğimizi katletmek için ne tuzaklar kurulduğunu bilenlerdenim. O yüzden sizlerin duası, desteğiyle bugün geldiğimiz nokta zafer noktasıdır. Ne kadar dua etsek azdır,” diye konuştu.

“İmam-hatip neslinin altın bir nesil olduğunu” söyleyen Başbakan Yardımcısı, şöyle devam etti:

“Bu okullarda okuyanlar örnektiler ve bugün de örnek olmaya devam ediyorlar. Hiç mi haylaz olanlar çıkmadı? Elbette çıkmıştır. Bugün bir gazetede yazarlık yapan bile o haylazlardan birisidir. Milyonların geçtiği okullardan 3-5 haylaz çıkmaz mı? Bal gibi de çıkar.

Yolunu şaşırان da çıkar. Başka yollara giden de çıkar. Olacak bunlar, ama yüzde 99 ile hedefinden hiç sapmayan ve bu millete sevdalı bir nesil yetişti ve şimdi onlar sayın başbakanımızı, bakanlarımızı, meclis başkanımızı, cumhurbaşkanlarımızı görabiliyorsa, doktor, işadamı, bilimadamı olarak imam-hatiplerde yetişenleri görebiliyorlarsa, onlar çok mutludurlar.

Çok farklı okullarımız var ve bunların hepsi bizim. Ama merhamet edin ki imam-hatip gibi okullarımız da olsun. Lisede

1 HABERTÜRK, 29 Kasım 2012.

ne varsa olsun ama ilaveten, ‘Bir de şu dersleri alsın,’ diye 50 senemiz geçti.

Ama çok şükür bugün, satanist olanlar, memleketi soyanlar, yolsuzluk yapanlar imam-hatiplerden yetişmedi. Bu milletin alınterini en güzel şekilde değerlendirenler onlardır yine.”¹

Satanist Olanlar ve Olmayanlar

Bülent Arınç mantığına göre, satanistler Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na uygun olarak kurulan Cumhuriyet liselerinden mezun oluyorlar. İster istemez, kullandığı Aristo mantığını biz de kendisine uygulayacağız: Cumhuriyet’in liselerinden mezun olanlar satanisttir. Bülent Arınç da Cumhuriyet’in lisesi mezunudur, o halde o da satanisttir! İyi mi?!

Zaten, bir yığın tanığın huzurunda söylediği, “Şeyini şey ettiğimin şeyi,” vecizesi ile, “İbrahim Bey, sana çok lazım,” ifşaati, devletlinin mezun olduğu liseye layık olduğunu gösteriyor.

Cumhuriyet liselerinden kaç tane satanist çıktı ki Bay Bülent Arınç bu okulları satanist fabrikası olmakla itham ediyor? Cumhuriyet liselerinden bazen Bay Bülent Arınç gibi karşıdevrimci ve Cumhuriyet karşıtı çıktığı gibi, birkaç tane de satanist çıkmıştır.

İmam-hatip okulları, aydın ve cumhuriyet rejimini benimsemiş din adamları, imam ve hatipler yetiştirmek için kuruldu. Bir meslek okuludur!

AKP’nin savunduğu, Bay Bülent Arınç’ın altın nesil fabrikası saydığı imam-hatip okulları Anayasa’ya ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na aykırı okullardır. Mezunlarının büyük bir çoğunluğu da AKP’nin İslamcı ideolojisinin militanlarıdır.

Başbakan’ın, bazı bakanların ve yüze yakın milletvekilinin diploması bunun yadsınmaz kanıtıdır.

1 *Posta*, 2 Aralık 2012.

BAŞBAKAN'IN OSMANLI HÜLYASI¹

“Muhteşem Süleyman Ne Kadar Muhteşem”² başlıklı yazımdan sonra Osmanlı Devleti’nde rüşvet geleneği üzerine bir yazı yazmayı düşünmeye başlamıştım. Bir AKP milletvekilinin “tarihe mal olmuş büyüklerimiz”e dokunulmazlık isteyen yasa tasarısından ve 6 Aralık tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanan “Yolsuzluk Raporu’nda Türkiye 54. sırayı aldı” haberinden sonra bu yazıyı yazmak artık farz oldu. Bir de Başbakan’ın tarihe yeni katkıları var.

Gazetede yayımlanan habere göre sıralama, en az yolsuzluktan en çok yolsuzluğa göre aşağıya doğru iniyor. Yukarıdan aşağıya sıralama şöyle: İsveç, Singapur, İsviçre, Avustralya, Norveç, Kanada, Holanda... Aralarında hiçbir “Müslüman” ülke yok! Yolsuzluk açısından en kötü durumda olan ülkeler: Somali, Afganistan, Kuzey Kore, Sudan, Myanmar, Özbekistan, Türkmenistan, Irak, Venezuela, Suriye, Pakistan, Azerbeycan, İran, Mısır, Çin... Bunlardan 11’i “Müslüman” ülke. 176 ülke arasında Türkiye 54’üncü. Hiçbir “Müslüman” ülkenin Türkiye’nin üstünde yer aldığını sanmıyorum.

Soruyorum: Yolsuzluk “Müslüman” ülkelerde gelenek mi? Galiba gelenek. Arap ülkelerinde “bahşiş” bu geleneğin içinde yer alıyor.

Medeniyetlere Dair

AKP’nin başbakanı R. T. Erdoğan, Türkiye İhracatçılar Meclisi’nin “İnovasyon Haftası” etkinliklerinin açılışında konuşurken sözü gene “Tarihimiz”e getirmiş. *Hürriyet* gazetesinden aktarıyorum, şöyle diyor:

“Birkaç yüzyıldır, bizim medeniyetimiz Batı medeniyeti karşısında gerilerken, maalesef, bizim insanımızın kendine güveni geriledi. Medeniyetler doğar, gelişir, büyür, ama dikkat edin ölmez, yok olmaz. Medeniyetler, olsa olsa duraklar, sönük hale

1 *Aydınlık*, 17 Aralık 2012.

2 3 Aralık 2012.

gelir, uykuya yatar. Ama medeniyetler, o medeniyetin mensupları yok olmadıkça yok olmazlar. Önce, bu medeniyetin mensuplarını yok etmek istediler. İstiklal Savaşı'nı yaptık, bir varlık mücadelesi verdik ve tarih sahnesinde güçlü şekilde yerimizi aldık. Ancak bizi, milletimizi, medeniyetimizi yok etme konusunda başarı sağlayamayanlar bu sefer de bizim elimizle medeniyetimizi yok etme çabasına girdiler.”¹

* * *

AKP başbakanının söylediklerinin çoğu yanlış:

1. “Bizim medeniyetimiz” hangi medeniyet? Başbakan “Bizim medeniyetimiz” diyerek kurnazlık yapıyor. Onun aklındaki medeniyet “İslam medeniyeti”! Türkiye Cumhuriyeti, sadece İslam medeniyetinin değil, Anadolu’da var olmuş bütün uygarlıkların mirasçısıdır.

Uygarlıklar, durakladığı, uykuya daldığı zaman ölür. Çünkü zaman ve mekânla olan diyalektik ilişkisini yitirmiş, onu var eden siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel temelleri çökmüştür. Akıl, zekâ, bilgi çökmüştür. Osmanlı düzeni de çökmüştür. Uykuya dalmış değil. Çökmüştür. Fetih ve yağma düzeni, akıl, bilgi, bilim ve teknoloji düzeni karşısında bozguna uğramıştır. Ölmüş olan uygarlığı, Çamlıca ve Taksim’e camiler dikerek, laik eğitim-öğretim düzenini değiştirerek, kadınların elinden özgürlüğünü alarak, Arap kültürüne öykünerek diriltemezsiniz.

2. Batı’nın yok etmek istediği “bizim medeniyetimiz” değildi. Bizim siyasal egemenliğimizdi. Bu egemenliğin denetimi altında bulunan zenginlikleri ele geçirmek için Osmanlı Devleti’ni yıkmak istediler. Emperyalist kapitalizmin buna gereksinimi vardı. Zorunluydu. Batı’nın çağdaş düzeni, Osmanlı’nın Ortaçağ düzenini yıktı, parçaladı ve yok etti. Çünkü bunu başaracak akla, bilgiye, bilim ve teknolojiye sahipti.

3. Osmanlı düzeni, Batı’ya karşı koyamadı. Ama o düzenin

¹ *Hürriyet*, 7 Aralık 2012.

içinde yer alan bir “parça”, tarihsel kimliğinde var olan “deha” ile kendini kurtardı, ayakta kaldı. Bu deha kurduğu Cumhuriyet düzeni için, kendisini, Osmanlı düzenini yenen akıl, bilgi, bilim ve teknoloji ile aşıladı. Tarih sahnesindeki yerimizi bir Osmanlı olarak değil, Cumhuriyet’in evrim ve devrimleriyle aldık.

4. AKP’nin başbakanı, Cumhuriyet’i değil, Osmanlı’yı savunuyor ve bunu uyguladığı iç ve dış siyasetle kanıtıyor.

5. “Milletimizi, medeniyetimizi yok etme konusunda başarı sağlayamayanlar bu sefer de bizim elimizle medeniyetimizi yok etme çabasına” girmiş değiller. Hedefleri, Osmanlı’nın temsil ettiği ve artık uykuya dalmış, siyasal güçten yoksun uygarlık değil. Hedef, tam bağımsız, laik ve çağdaş bir toplumun sahip olduğu devindirici güç! Akıllı olan herkes, AKP iktidarının Osmanlı’yı yıkan emperyalizmle birlikte yürüdüğünü görüyor.

AKP’nin Yeni Osmanlıcı tavrı ve girişimleri olmasaydı, kimse durup dururken Osmanlı tarihinin gerçekleriyle hesaplaşmak zorunda kalmazdı.

Tarih ve Gerçek

Osmanlı tarihi elbette haremde ibaret değil! Bu tarihte, bilimadamlarının, sanatçıların, düşünürlerin büyük katkıları var. Evet! Yunus Emre’ye, Mevlânâ’ya, Piri Reis’e, Ali Kuşçu’ya aşkla sahip çıkan Başbakan günümüz sanatçılarına, düşünürlerine, bilimadamlarına en küçük saygı duymuyor. Çağdaş sanatçıların yaptığı heykelleri yıktırıyor, TÜBİTAK’ın canına okuyor, Bilimler Akademisi’ni medreseye çeviriyor.

Gününü (şimdiyi) anlayıp değerlendiremeyen bir kimsenin geçmişi doğru anlaması ve değerlendirmesi mümkün değildir. O kişi, bir selefi gibi sadece geçmişe tapar, geçmişi putlaştırır.

Başbakan, “Biz, eziklik, güvensizlik, pısrıklık, sinmişlik içinde asla olmayacağız. Bizim başımız hiçbir zaman öne eğilmeyecek,” diyor.

Başbakan bu gerçeği yeni görüyorsa çok yazık! Cumhuriyet, Türk milletini 90 yıl önce Osmanlı’nın aşağılık duygusundan kurtarmıştı. Ama AKP, Cumhuriyet’in kurucularına faşist diyor.

OSMANLI'DA RÜŞVET ÜZERİNE¹

AKP'nin başbakanı R. T. Erdoğan, Türkiye İhracatçılar Meclisi'nden yaptığı konuşmada tarihe ve dilbilime eşsiz katkılarda bulunuyor. Okuyup müstefit olalım, yani yararlanalım:

“Fetih dediğiniz kavram, kusura bakmayın, savaşıarak, birilerinin boynunu kopartarak, işgal ederek, sömürmek için yeni topraklar elde etme girişimi değildir. Fetih tam tersine, kapılardan önce kalpleri açma girişimidir. Fetih, bir medeniyeti, sevgi medeniyetini yakın ya da uzak diyarlara taşımaktır. Fetih kılıcın değil, kalemin egemenliğine inanmaktır. Onun için İstanbul'un fethinde Bizans'ın hanımları Fatih Sultan Mehmet'i, Akşemsettin'i karşılarken, 'Başımızda kardinal külahı görmektense Osmanlı sarığı görmeyi arzu ederiz,' demişlerdi. Çünkü birinde adalet vardı, birinde zulüm vardı. Bunu çok iyi biliyorlardı.”

Tarihe tersinden yapılan değerli katkılar!

Acaba Öyle mi?

1. Osmanlıca-Türkçe sözlüklerde “FETH” (Fütûh; Fütûhât) şu anlamlara geliyor: 1. Açma, açılma; 2. Başlama; 3. Kuşatma, zaptetme.

“Feth”in kendi başına “kalpleri açma girişimi” diye bir anlamı yok. Ancak isim tamlaması yapılarak, belki böyle bir anlam üretilebilir.

Demek, “Allah! Allah!” naralarıyla, yeri göğü inleterek, Konstantiniyye, Viyana ve Budin kal'alarına saldıran yeniçeriler ellerinde kalem tutuyormuş. Saptırma dediğin böyle olur işte!

2. Osmanlı, fethettiği topraklara herhangi bir uygarlık değil, kadı, zaptiye ve yeniçeri götürmüş ve bunu yaparken kendi öz dili Türkçeyi unutup Arapça-Farsça karışımı bir dil (lisan-ı Osmani) icat etmiş ve Türkleri “etrak-ı biidrak” (idraksiz Türkler) olarak tanımlama lütfunda bulunmuştur.

1 18 Aralık 2012.

3. Tarih kitapları Osmanlı'nın gittiği yere rüşveti götürdüğünü, rüşveti buralarda kurumsallaştırdığını yazıyor.

4. Bizans kadınlarının Fatih Sultan Mehmet ve Akşemsettin'i karşılaşmasına gelince: Bizans kadınları neden işgalciyi karşılasınlar, olsa olsa korkuyla bakmışlardır. Başbakan Bizans kadınlarına "Nataşa" muamelesi yapıyor. Başbakan'a göre Bizans "Aspasya"ları gönül ve bağırılarını Fatih Sultan Mehmet'e açmışlar. Peki Akşemsettin'in orada işi ne? Bu da sahneye İslami hava vermek için eklenmiş bir tevatür.

Başbakan sayesinde Bizanslı Aspasyaların Katolik kardinalinin külâhı yerine Osmanlı sarığını tercih ettiğini öğreniyoruz. Bizim okuduğumuz laik okullarda bu cümleyi Ortodoks papazların söylediği yazıyordu. Doğrusu: Efes Piskoposu Markos Evgenikos. Demek ki imam-hatip mekteplerinde bir başka tarih okutuluyormuş.

5. Osmanlı eğer fethettiği ülkelere kendi uygarlığını, kendi dilini, kendi kültürünü, kendinde olmayan adaleti götürmüş olsaydı, ne Avrupa'dan, ne Arap memleketlerinden ne de Afrika'dan gerisin geri gelirdi. Bazı insanlar, kimi halklar, ya kılıç korkusundan ya da yerel çıkarlardan dolayı Müslüman olmayı seçtiler. Tıpkı Ortodoks Sırpların zulmünden kurtulmak için Müslüman olan Sırp Bogomiller gibi. Bunlara daha sonra "Boşnak" denildi.

Osmanlı kendisine haraç vereni, özel vergileri zamanında ödeyenleri rahat bıraktı. İşte buna "Osmanlı adaleti" diyorlar.

Tarih Uydurmak

En resmi Osmanlı dönemi tarihçileri bile Başbakan'ın söylediklerini doğrulamıyor. Ben fakir Başbakan'a Koçi Bey'in iki risalesini bulup okumasını tavsiye edeceğim:

Koçi Bey risalesi, Osmanlı Devleti'ndeki yozlaşmaları ele alan, bozulmaların nedenleri ve çözümleri ile ilgili öneriler sunan, Koçi Bey isimli Arnavut kökenli bir şahsın yazdığı ve padişaha sunduğu raporlardır. Bu risalelerde, Osmanlı devlet düzeninin dayandığı esaslara değinilmekte ve bozulmaların nedenleri,

biçimleri ele alınmaktadır. Koçi Bey, XVII. yüzyıl eleştirisini yapmaktadır. Saray ve İstanbul'un durumu kötü, devlet idaresi yozlaşmış, değersiz devlet adamlarının cirit attığı, isyanların ve iktisadi çöküntünün kendini hissettirdiği bir dönem. Risaleler, IV. Murad ve Sultan İbrahim'e sunulmuştur.

Koçi Bey'e göre: 1. Padişahın etrafında dalkavuk devlet adamları vardır ve bu yüzden padişah, halkın sorunlarından uzaktır. 2. Tımar ve zeamet sistemi bozulmuş, topraklar verimsiz, halk rahatsızdır. 3. Rüşvet artmış, memuriyet alım satımı yapılmaya başlanmıştır. 4. Kuruluş felsefesi, disiplin ve devletin bekası olan yeniçeri ocağı artık silahını padişah, devlet ve millete çevirmiştir.

Günümüzden Tavsiyeler

Başbakan'ın imam-hatip mektebinde, Milli Türk Talebe Birliği'nde, İlim Yayma Cemiyeti'nde ve Komünizmle Mücadele Derneklerinde öğrendiği tarih gerçek bir tarih değil.

Kendisine ve hayranlarına birkaç kitap tavsiye edeceğim:

1. Prof. Dr. Mustafa Akdağ, *Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi*. 1. Cilt: 1243/1453; 2. Cilt: 1453-1559. Cem Yayınevi; - *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası - "Celali İsyanları"*, Bilgi Yayınevi.

3. Prof. Dr. Ahmet Mumcu, *Osmanlı Devletinde Rüşvet (Özellikle Adli Rüşvet)*, İnkılap Kitabevi; - *Osmanlı Hukukunda Zulüm Kavramı*, Birey ve Toplum Yayınları; - *Osmanlı Devletinde Siyaseten Katl*, Birey ve Toplum Yayınları.

* * *

Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi'nin 2. cildinden bir alıntı:

"Bu padişahın (Yavuz Sultan Selim) son yıllarında, zamanının, Türkiye'deki iç düzen yönünden pek kötü olduğunu, tarihçilerin önemle kaydettikleri pek çok olaylar doğruluyor. Bu padişahın son yıllarında, şehirlere ne zamandan beri yığıldıklarını söylediğimiz boş levendlerin işledikleri hırsızlık, soygun,

cinayet, fuhuş, sarhoşluk gibi suçların Bursa’da sebep oldukları şikâyetler...”¹

Mustafa Akdağ Aşıkpaşazade’ye dayanarak, Fatih döneminde bile altın ve gümüş sıkıntısı çekildiğini ve “akçe”nin sağlam para olmadığını yazıyor.²

ANAYASAYI AKP ENGELLİYOR³

Kimi “munkabız” niyetli yazar, yeni anayasa çalışmalarını hangi partinin, kimin, hangi görünmez gücün, güçlerin engellediğini soruyor. Gözünün önündeki gerçeği göremeyen, görüp de tevil yoluna sapanlara “munkabız kafalı” derim ben.

Aklı kıt liberaller ile müflis ve ezik solcular, şimdilerde, “Hani bu AKP askeri vesayeti yıkıp demokrasiyi ilerletecekti?” diye şapşallıklarını itiraf ediyorlar. AKP, laik Cumhuriyet’in bir ölçüde son verdiği din vesayetini tekrar kurmak istiyordu, a benim şapşalım! Sizi limon gibi sıkıp çöp tenekesine attı. Voltaire’den bıkan Alman imparatoru, konuk ettiği Fransız filozofa gümüş tepsi içinde sıkılmış limon göndermişti. Dinin vesayetini kurarken AKP’nin artık size gereksinimi yok. Bu nedenle kışınıza tekme vurdurdu. Hata etti! Yoksa kalıp hizmete devam ederdiniz!

Gerçek Özgürlük

19. yüzyıl düşünürleri, toplumların toplumsal ve siyasal açıdan özgürleşmesini yeterli görmezler. Eksiksiz özgürlük için dinin vesayetinden kurtulmak gerektiğini söylerler. Bu görüş 19. yüzyıl Avrupası’nda adım adım uygulandı. Din vesayetinden kurtulan toplumlara demokrasi geldi.

Dönemin Osmanlı devletinin yazgısıyla ilgilenen Avrupalı düşünürler, aynı yöntem ve süreci onun için de gerekli ve kaçınılmaz görüyorlardı. Osmanlı Devleti şariat yerine bir *Code*

1 Mustafa Akdağ, *Türkiye’nin İktisadi ve İctimai Tarihi*, cilt 2, Cem Yayınevi, s. 462.

2 Age. cilt 2, s. 395.

3 *Aydınlık*, 21 Aralık 2012.

Civil (“Medeni Kanun”, “Vatandaşlık Yasası”) kabul ederse çağdaşlaşması mümkün olabilirdi.

Tanzimat Fermanı (3 Kasım 1839), Müslüman, Hıristiyan, Musevi tebaayı vatandaş haline getirdi, ama toplumun üzerindeki din vesayetini kaldırmadı. Böyle bir amacı yoktu. Böyle bir amacı olamazdı. Ama çok önemli bir adımdır.

Birinci Meşrutiyet’i getiren 1876 Kanunu Esasi’si, bütün tebaayı “kanun önünde eşit vatandaş” haline getiriyordu. Din ve mezhep tanımadan bütün bireylere vatandaş statüsü veriyordu.

Kimi kıt görüşlüler, Osmanlı’nın Avrupa’daki topraklarını Tanzimat yüzünden yitirdiğini ileri sürer. Osmanlı, Avrupa’daki topraklarını çoktan yitirmişti. Yönetici sınıf sayılan Müslümanlar artık ekonomik iktidara sahip değillerdi.

Kimi ham görüşlülerin ileri sürdüğü gibi donanımlı Tanzimat aydını, bilinçsiz züppe (*dandy*) değildi. O zaman da elbette “enteller” vardı.

İslamcı mürteciler ve AKP, Hıristiyan ve Musevileri, Müslümanlarla eşit vatandaş haline getirdiği için Tanzimat ve I. Meşrutiyet’ten nefret ederler!

AKP’nin İkinci Nefreti

AKP, 31 Mart ayaklanmasını bastırdığı, Abdülhamit’i tahttan indirdiği için İttihat ve Terakki’den nefret eder. Ama asıl nefreti laikliğin, yazı devriminin, dil sadeleşmesinin, Türk ulusunun konuşulmaya başladığı kültürel ortamdır. Bu nedenle, kınamak ve saldırmak için durmadan İttihatçı jakobenliğinden, tepeden imcecilikten söz ederler.

Aslına bakarsanız Osmanlı’nın Avrupa topraklarını yitirmesi umurlarında bile değildir. Onlar sadece din vesayetini kırmaya çalışan bilinç hareketiyle ilgilidirler. Sivil halktan önce çağdaşlaştığı, sekülerleştiği için “asker”den nefret ederler ve 31 Mart’tan bu yana korkarlar. Korkarlar çünkü hepsi hâlâ 31 Mart dünyasında yaşamaktadır. Daha önce de yazdığım gibi 31 Mart’ın intikamını almak için ayaklanmanın başladığı Taksim Kışlası’nı yeniden inşa etmek istemektedirler.

İslamcı yobaz, dinin vesayetini tartıştığı için, felsefeden nefret eder.

İslamcı yobaz, Osmanlıcılık ve İslamcılığın peşinden gitmediği ve Türklüğü seçtiği için 2. Meşrutiyet'ten ve İttihat ve Terakki'den nefret eder.

Vesayet Rejimi

Her çağdaş demokratin karşı olduğu asker vesayetini yıkmak isteyen liberaller ve müflis solcular, dinin vesayetini doğal karşılayacak kadar demokrasi ve özgürlük düşüncesinden uzaktırlar. Akılları sıra askerin vesayetini kaldırarak demokrasinin yerleşmesine katkıda bulunacaklardı. Elbette askerin vesayetine karşı çıkmayı eleştiriyor değilim, bu işin AKP öncülüğünde gerçekleşeceğini sananların hödüklüklerini işaret ediyorum, işaret ediyordum. AKP inanç ve inancını yaşamak özgürlüğünden söz ediyordu. Aslında 1923'ten bu yana inanç ve dinini özgürce yaşıyordu ama o bununla yetinmiyor, yitirdiği İslam vesayetenin zorbalığını tekrar ele geçirmek istiyordu.

Şimdi ağlayıp sızlanan yanaşmalar bunu göremediler ve AKP'nin hizmetine girdiler, "Yetmez ama evetçi" oldular. Şimdi utanmadan yanıldıklarını itiraf ediyorlar. Dahası aralarında, "Ne olmuş yani?!" diye çemkirenler bile var.

Hem, Hem

Çatışma yerine uzlaşmayı tavsiye edenlere gelince: Laikleşme dinin her türlü vesayetinden kurtularak özgürleşmedir. Bu özgürleşme eylemini din karşıtlığı sayanlara söyleyecek hiçbir sözümüz yok. Dinin vesayeti ancak din devletinde olur. Bu nedenle din vesayetini tekrar getirmek isteyenlerle laik Cumhuriyet'in uzlaşması mümkün değil.

AKP ve onun ecdadı partiler Cumhuriyet devrimlerine ve Anayasa'nın değişmez maddelerine karşı olduklarını hep dile getirdiler. AKP, iktidara geldikten sonra devrim yasalarını delik deşik etti. İmam-hatip okullarını din vesayetinin ileri karakolu haline getirdi. Gün geçtikçe din vesayetinin zorbalıkları hissedilir oldu.

AKP, üzerinde çalışılan anayasayı din vesayetine izin verecek hale getirmek istiyor. Uygulamada türlü yöntemlerle kullandığı dini vesayeti önce anayasallaştırmayı deniyor. Ancak, bu hayallerini belli ölçüde gerçekleştiren bir anayasayı kabul edebilir. Aslında 1982 Anayasası'ndan hiçbir şikâyeti yok. Partiler ve seçim yasalarından da şikâyeti yok.

Demokrasinin ve demokratikleşmenin önündeki en büyük engel AKP ve dini vesayet özlemi çeken zihniyettir. AKP, kimse-
nin demokrasi hayallerini gerçekleştirmez. Buna sadece budalar inanır!

KİŞİYE ÖZEL (ISMARLAMA) DEMOKRASİ¹

Ayakkabının, giysilerin ısmarlaması (kişiyeye özeli) iyidir. Özellikle giysiler için “haute couture” deyimini kullanılır. Bedelini ödemeye para yetmez. İş demokrasiye gelince, tam tersi olur. “Hazır giyim” (konfeksiyon) olanı iyidir. Bedeli, bedelleri yıllardır ödendiği için her keseye uygundur. Zaten kişiyeye özel giysi gibi, kişiyeye özel demokrasi de halka göre değildir. Tuzlu oturur, pahalıya patlar!

Yıl 1993

AKP'nin başbakanı demokrasi treninde birden fazla durak olduğunu sanır ve “teokratik dikta” durağında inmek ister. Ama demokrasi treninde demokrasi durağından başka ara duraklar yoktur. Treni herhangi bir yerde durdurmak için imdat kolu da yoktur, gerekli görülmemiştir.

1993'te yayımlanan 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitapta, “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider,”² diyordu.

1 25 Aralık 2012.

2 Metin Sever-Cem Dizdar, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993, s. 419.

Yani demokratik bir düzende demokratik bir anayasa bulunacağını, bu anayasanın başka bir düzenin seçimle gelmesine izin vermeyeceğini anlayamıyordu. Ama o, seçimle iktidara gelip Anayasa'ya, Türkiye Cumhuriyeti'nin değiştirilemez maddelerine karşın teokratik bir düzen kurmayı hayal ediyordu. Bayanlar ve baylar, laik düzene karşı olan kimse bir numaralı demokrasi düşmanıdır. 1993 yılının R. T. Erdoğanı kişiye özel, laik olmayan bir demokrasi (!), yani teokrasi istiyordu ve bunu gizlemiyordu.

Yıl 2012

17 Aralık 2012 günü, “Konya Ekonomi Ödülleri 2012” toplantısında konuşan AKP başbakanı R. T. Erdoğan 10 yılı iktidar koltuğunda geçen 20 yıl içinde dirhem değişmediğini itiraf ediyor:

“Şehir hastaneleri projesi de yargı ve bürokratik oligarşi nedeniyle hayata geçirilemedi. Hâlâ bunu aşamadık, bitiremedik. Niye? Bürokratik oligarşi ve yargı bunlara takılıp kalıyor. Dışarıdan bakan, ‘326 tane milletvekiliniz var, gene mi bahane,’ diyor, ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya, o geliyor sizin önünüzde bir engel olarak dikiliyor.”¹

“Yetmez ama evetçiler”in demokrasi kahramanı R. T. Erdoğan işte bu düşüncelerle karşınızda! Bu cümleleri duydular ama gıkları çıkmadı.

“Kuvvetler (erkler) Ayrılığı”nı “olay” olarak tanımlayan AKP başbakanının devletin tüzel kişiliğinden haberi yok. Bu saptamayı yaptıktan sonra sözü konunun uzmanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç’in Beta Yayınevi tarafından yayımlanan ders kitabı *Anayasa Hukuku*’na bırakacağım:

“Devlet tüzel kişisinin iradesini açıklayan, her biri belli görevleri yerine getiren değişik organları vardır. Devlet organlarının farklılığı, buna karşılık olarak, devlet fonksiyonlarının da farklılığını ortaya çıkarmaktadır... Devletin egemenliğine dayanan hukuki faaliyetleri üç grupta toplanır: YASAMA, YÜRÜTME,

1 *Milliyet*, 18 Aralık 2012.

YARGILAMA... Yargılama erki ve mahkemelerin bağımsızlığı, klasik demokrasinin temel ilkelerinden biridir. Günümüzde de, bağımsız yargı, çoğulcu demokrasinin onsuz olmaz koşullarından biridir.”¹

Demek ki, kuvvetler (erkler) ayrılığı, Başbakan’ın sandığı gibi bir olay değil, demokrasinin temel ilkesiymiş. Ama Başbakan, yargı erkini temsil eden mahkemeleri hükümete (kendisine) bağlı devlet dairesi sanıyor. Oysa, çağdaş demokratik yönetimlerde, yargı, yürütme organı hükümetten emir almaz, sadece anayasaya ve yasalara uyar. Bu bu kadar basit bir gerçektir.

Yasama, Yürütme ve Yargı erklerinin kendi aralarındaki ilişkiye gelince:

Yasama Meclisi, yasa yapar ama onun yaptığı yasaları Yargı Erki’nin bir organı olan Anayasa Mahkemesi denetler. Denetleyerek, Yasama Meclisi’nin erkini sınırlar.

Demokratik ülkelerde Yürütme Erki’ne sahip hükümet Parlamento’yu (yasama erkini temsil eden Meclis’i) feshedebilir ama bu, Meclis tarafından da güvensizlik oyu ile düşürülebilir. Hükümetin işleri ve uygulamaları yargı erkini temsil eden Danıştay ve İdari Mahkeme tarafından denetlenir ve iktidarı sınırlandırılır.

Yargı Erki’ne (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, İdari Mahkeme ve mahkemeler) gelince: Ne Yasama Erki (TBMM), ne Yürütme Erki (AKP hükümeti) tarafından denetlenebilir, yetkisi sınırlandırılabilir. Ama AKP’nin başbakanı Yargı Erki’ni temsil eden organların yetkilerini sınırlandırmak, yok saymak istiyor. Ama Yargı Erki, Yasama ve Yürütme karşısında, hukuki açıdan, *primus inter pares*’tir; yani eşitler arasında birincidir.

Cumhuriyet’i temsil eden yargı erkinin bağımsız organları, hükümetin işlerini ve uygulamalarını denetleme gücüne sahip oldukları için, hukuki açıdan hükümetin üzerindedir.

Hükümet, yasa çıkartarak herhangi bir mahkemeyi kaldırabilir ama onun vermiş olduğu kararları değiştiremez.

1 Age. s. 366.

Kişisel İktidar

“Kişisel iktidarlarda, tüm yetkiler, gasp ya da zorbalıkla bir kişi tarafından ele geçirilmiş olabileceği gibi, bir hukuki metinle de öngörülmüş olabilir. Kişisel iktidar aslında diktatörlükle eşanlamlıdır. Devlet faaliyetlerinin yöndendirilmesi bir kişinin iradesine ya da kaprislerine bağlıdır.”¹

AKP çoğunluğuna sahip Yasama Erki’ni (TBMM) mutlak denetimi altında tutan Başbakan, bağımsız yargının da hükümetin iktidarını sınırlandırmasını istemiyor. Belki farkında değil ama Erkler (Kuvvetler) Ayrılığı’na karşı çıkarak mevcut anayasayı tanımamış oluyor ve demokrasi treninin güzergâhı üzerinde benzersiz bir şey yapmak, “Teokrasi İstasyonu” açmak istiyor. Böyle bir girişim ve kalkışma ülkeyi dönüşü olmayan bir kaosa götürür.

Hiç belli olmaz, üyelerini kendiniz seçmiş olsanız da, bu ülkede hâlâ bir Anayasa Mahkemesi var!

NE VESAYET NE DE HACR²

Bu yazının adını “Bilmediğini Bilmemek” koyacaktım ama “Ne Vesayet Ne De Hacr” günün anlam ve önemine daha uygun bir başlık. Arapça “vesayet” (vasilik) sözcüğü, “askeri vesayet” ve “askerin vesayeti” kalıpları içinde yıllardır kullanılıyor. Anlamını bilen de bilmeyen de bilmediğini bilmiyor.

Arapça “hacr” sözcüğü ise ilk kez gündeme geliyor.

* * *

Vasi: Bir yetimin ya da akılca zayıf birinin malını, mülkünü yöneten kimse. Ölen birinin vasiyetini yerine getiren kimse.

Vasiyet: Bir kimsenin öldükten sonra yapılmasını istediği şey.

1 Erdoğan Teziç, *Anayasa Hukuku*, Beta Basım Yayım, s. 373.

2 *Aydınlık*, 27 Aralık 2012.

Vesayet: Vasilik, vasilik yapma.

Buna göre ortada bir yetimlik ya da vasiyet durumu olmadan vesayet mümkün değil.

* * *

Hacr (Hacir): Kısıt, kısıtlılık, hacir altına almak.

Mahcur: Kısıtlanmış, kısıt altına alınmış, hacir (hacr) altına alınmış. Hacz olunmuş, haciz altına alınmış.

Kısıtlamak: Önceden verilmiş hakların kaldırılması; bir kimsenin haklarını, özgürlüğünü, mallarını kullanmasını yasal yolla yasaklamak.

Kuşkusuz kısıtlama yasal olmayan yollarla da yapılır, yapılıyor.

Manzara Tasviri

Buraya kadar vaktinizi bir manzaranın tasvirini yapabilmek için aldım. Şimdi, Başbakan R. T. Erdoğan'ın salı günkü yazımında ele aldığım cümlesini anımsayalım:

“Şehir hastaneleri projesi de yargı ve bürokratik oligarşi nedeniyle hayata geçirilemedi... Bürokratik oligarşi ve yargı bunlara takılıp kalıyor. Dışarıdan bakan, ‘326 tane milletvekiliniz var, gene mi bahane,’ diyor, ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya, o geliyor sizin önünüzde bir engel olarak dikiliyor.”¹

Gerçek demokrasinin göstergesi olan “kuvvetler ayrılığı” ilkesine karşı olan, onu istemeyen bir başbakan. Kuvvetler ayrılığı yoksa, bu ayrılıktan yürütme organı olan hükümet rahatsız ise, artık ne yasamanın (TBMM) ne de yargının herhangi bir anlamı vardır. İktidar artık kişiselleşmiştir, diktatorya olmuştur. Artık kuvvetler birliği rejimi söz konusudur.

“Kuvvetler birliği rejimleri, yasama ya da yürütme organlarının birinin devlet yetkilerine sahip olmasını ifade eder. Kuvvetler birliği yürütme lehine olabileceği gibi yasama lehine de olabilir.

1 *Milliyet*, 18 Aralık 2012.

Kuvvetlerin yürütmede birleşmesi diktatörlük rejimlerine, yasamada birleşmesi de ‘konvansiyonel’ ya da ‘meclis hükümeti’ rejimine yol açmaktadır.”¹

Milli Mücadele’yi yapıp yönetenin Büyük Millet Meclisi Hükümeti olduğunu anımsayalım. Ancak, o olağanüstü dönemde bir kurtuluş savaşı yapılıyordu. Şimdi nasıl bir olağanüstü durum var ki yürütme (hükümet) lehine bir kuvvetler birliği isteniyor?

Böyle bir durumda, böyle bir yozlaşmaya, Yasama ve Yürütme erklerini denetlemek ve iktidarlarını sınırlandırmakla yasal görevli olan Yargı’nın hemen itiraz etmesi gerekmez mi? Yürütmenin başı Başbakan’ın ağızından Yargı hacir altına alınmıyor mu, kısıtlanmıyor mu? Kuvvetler ayrılığı rejimine karşı darbe yapılmıyor mu?

Aynı şey Yasama’ya karşı yapılmıyor mu? Yürütme (hükümet), yasamayı (TBMM) hacir altına almıyor mu?

Böyle bir durumda AKP’nin parti içinde ayağa kalkması, Başbakan hakkında soruşturma açması gerekmez mi? TBMM’nin, Başbakan’ın hükümetini diktatörlüğe özendiği için düşürmesi gerekmez mi?

Gerekir Ama...

Gerekir ama, Adalet Bakanı Sadullah Ergin gerçeği tevil yoluna gidiyor ve, “Anayasamızın belirlediği şekilde idari yargının denetim sınırları hukukilik denetimidir. Ama zaman zaman yerindelik denetimi yapıldığına dair şikâyetler yapılmıştır. İdari yargının ve Danıştay’ın, idare mahkemelerinin hukuki denetimine dönük herhangi bir şey söyleme durumumuz yok. Ama öyle anlar geliyor ki yerindelik anlamına gelen kararları veriyorlar. Başbakanımızın da, zaman zaman bizlerin de itiraz ettiği husus budur,”² diyor.

“... Ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya, o geliyor sizin önünde bir engel olarak dikiliyor”un tercümesi mi bu

1 Erdoğan Teziç, *Anayasa Hukuku*, Beta Basım Yayım, s. 414.

2 *Milliyet*, 18 Aralık 2012.

açıklama? Başbakan yargının zaman zaman yetkisini aşmasına (?) değil yargı yetkisinin özüne itiraz ediyor. Yargıyı hacir altına almak, yargıyı haciz altına almak, yargıyı kendisine memur yapmak istiyor.

Böyle bir durumda Adalet Bakanı'nın bakanlığı da tehdit altındadır. Ama o farkında bile değil. Çünkü milletvekili seçildiğinden bu yana hacir altında, biat etmiş durumda. Çünkü Başbakan ile kendisi arasındaki ilişki demokratik bir ilişki değil şeyh ve mürit arasındaki biat bağımlılığı, biat tutsaklığı.

* * *

Peki, Sorbonne Üniversitesi'nde anayasa hukuku dalında çalışmalar yapan, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Hukuku Anabilim Dalı Başkanlığı makamına oturmuş, TBMM Anayasa Komisyonu Başkanı Prof. Dr. Burhan Kuzu'ya ne demeli?

"Başbakan'ın kuvvetler ayrılığından rahatsızlığı yok, buna uyulmamasından rahatsızlığı var. Onu anlatmak istedi aslında," diyerek Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını budala yerine koyuyor. Daha sonra, tevilini güçlendirmek için, Marmaray yapımı sırasında ortaya çıkan iskeletlere saldırıyor. Başbakan da, "Çanak-çömlek!" demişti.

Hadi Adalet Bakanı Sadullah Ergin mazur görülsün. Peki koskoca Anayasa Hukuku Profesörü Burhan Kuzu'ya ne demeli? Başta Erdoğan Teziç olmak üzere meslektaşlarının yüzüne nasıl bakacak?

Vaziyetin Durumu

Liberaller ve müflis solcular Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan oldular: Askerin vesayetinden kurtulmak isterken yürütmenin hacir ve haczi altına girdiler. Asker, zart zurt edip kışlasına geri çekiliyordu. Ama Tanrı'yı, Peygamber'i ve İslam'ı hacir ve haciz altına alan AKP iktidarı, şimdi Cumhuriyet ve demokrasiyi hacir ve haciz altına alıyor. Bakalım şimdi ne yapacaklar?

AKP NİÇİN İKTİDARDA? (1)¹

Mümkün olsa da bu yazım, “Anayasayı AKP Engelliyor”², “Ne Vesayet Ne De Hacr”³ başlıklı yazılarımın devamı olarak okunabilse. Birçok yazımda ve özellikle bu iki yazımda “dinin vesayeti”nden söz etmiştim. Bu yazılarda, askeri vesayete karşı olanların dinin vesayetinin farkına bile varmadıkları gerçeğine dikkat çekmek istiyordum. Belki de, dinin vesayeti altında yaşamak “sağcı solcular” a bile doğal geliyordu. Oysa “vesayet” in olduğu yerde ne demokrasi vardır ne de özgürlük!

İslamcılar ve AKP, demokrasi ve özgürlük aşkı için değil, İslam’ın vesayetini yeniden kurmak ve sağlamlaştırmak için askeri vesayete karşıydılar. Dinin vesayetini engellediği için laikliğe karşıydılar.

AKP’yi iktidara getiren ve on yıldır orada tutan dinin vesayetidir. Şimdi, nüfusun yüzde doksan dokuz buçuğunun Müslüman olduğu bir ülkede dinin vesayetinden şikâyet de neyin nesi oluyor, diyenler çıkacaktır. Ama unutmamalı ki, dinin vesayetini özgürce kullanan bir siyasal iktidara karşı hiçbir muhalefet etkili olamaz. Bu nedenle, askerin vesayetine karşı olanlar, başta dininki olmak üzere bütün vesayetlere karşı olmalıdır.

“Din vesayeti”ni kendi uydurmam sandığım için çekinerek kullanıyordum. Taner Timur’un *Marx-Engels ve Osmanlı Toplumunu* (Yordam Kitap) adlı çok değerli kitabını okurken, yazarın Kant’tan yaptığı bir alıntıya rastladım:

“Aydınlanma’nın temel noktasını, insanların bizzat kendilerinin sorumlu oldukları vesayet durumundan, özellikle de din konularındaki vesayetten çıkmalarında görüyorum; çünkü dini vesayet tüm vesayetlerin hem en zararlısı hem de en onur kırıcısıdır.”⁴

1 *Aydınlık*, 23 Ocak 2013.

2 21 Aralık 2012.

3 27 Aralık 2012.

4 Taner Timur, *Marx-Engels ve Osmanlı Toplumunu*, Yordam Kitap, 2014, s. 29.

Cumhuriyet, toplumu dinin vesayetinden kurtarıp özgür birey ve vatandaşlar haline getirmek için laikliği seçti. Cumhuriyet'ten önce, Osmanlı döneminde, dinin vesayetini kullanarak toplumu yönlendiren, cebini dolduran ve devlet yönetimini etki altında tutan ulema sınıfı, anında laikliğe karşı çıktı. Laiklik sözcüğünün ağza bile alınmadığı Tanzimat'tan itibaren.

Dinin vesayetine karşı olmak, bu vesayetten kurtulmak, elbette dine karşı olmak, dinden çıkmak anlamına gelmez. Özgür düşünce ve bilim için aklın ve bilincin, dinin ipoteğinden, vesayetinden kurtulması gerekir. Bütün dünya halkları dinin vesayetinden kurtuldukları oranda bilim ve uygarlık alanında gelişme gösterdiler. Avrupa ve Kuzey Amerika aydınlanma çağından itibaren dinin vesayetinden kurtulup ilerlemiş ama Güney Amerika bunu başaramadığı için geri kalmıştır.

Müslümanların dünyası da dinin vesayetinden kurtulamadığı, kurtulmak istemediği için geri kalmıştır.

İslam dünyasının sanayileşme ve teknoloji karşısında kendine olan nedensiz özgüvenini yitirmesi, Kuran'da yazılı olanların bilimsel gerçeklerle çatışıyor olması, bu dünyayı içine kapamak zorunda bırakmış ve bu durum akıldışı bir iddianın doğmasına yol açmış: "Her şey Kuran'da yazılıdır." Böylece Kuran; matematik, fizik, kimya, tıp, astoronomi, hukuk ve siyasetin temel kitabına dönüştü. Böylece, İslam'ın vesayeti, Musevilik ve Hıristiyanlığın vesayetine göre mutlak güç kazandı. Aydınlanma çağında Hıristiyanlık vesayet gücünü yitirirken, İslam vesayetini giderek güçlendirdi.

Laik Cumhuriyet, çıkardığı devrim yasalarıyla İslam'ın vesayetini bir ölçüde sınırlandırmayı başardı. Bu sınırlı başarı bile Türkiye toplumunu epeyce çağdaşlaştırdı. Hukuk, eğitim ve öğretim dinin vesayetinden kurtulduğu için her alanda toplum ve birey yeni ve gelişmiş bir kimlik ve nitelik kazandı. Ancak toplumun tamamı değil, bir bölümü.

Sözü siyaset alanına getirecek olursak, dinin vesayetinden kurtulmamış toplum kesim ve katmanları AKP'ye oy veriyor; bu

vesayetten belli ölçüde kurtulmuş olanlar bu partiye oy vermiyor.

Kendini “muhafazakâr demokrat” olarak vaftiz eden AKP neyi muhafaza ediyor? Gelenek ve görenekleri mi, örf ve âdetleri mi? Bunları muhafaza etmek bir siyasal partinin işi değil. Zaten bu olumlu ve olumsuz değerler bilinçli olarak muhafaza edilemez. Bu türden zihniyet zaten demokratik de değildir. AKP’nin “muhafazakârlık” ile “demokrasi”yi yan yana getirmesi tam anlamıyla sınırsız bir demagoji. AKP, hiçbir şeyi değil, sadece dinin vesayetini muhafaza ediyor. Siyasal ilkesi ve tek silahı bu!

Dinin vesayeti altında nasıl bir demokrasi olacak? Olmadığı, olamadığı tecrübeyle sabit!

AKP iktidara geldiğinden bu yana, dinin vesayetinden kurtulmuş kesime karşı tekrar İslamileştirme programı uyguluyor: Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun işlemez hale getirilmesi; imam-hatip okullarının yaygınlaştırılıp klasik liselerin yerine ikâme edilmesi; Peygamber’in hayatının, Arapça Kuran’ın okullara ders programlarına alınması; hastanelerde Kuran kursları açılması; kentlerin, bütün yerleşim yerlerinin, üniversite kampüslerinin camilerle, okulların mescitlerle doldurulması ve benzeri girişimler bu fesat programının parçaları.

Nesnel tarih ve toplum psikoloji bilgisinden yoksun oldukları için başbakanları, Kürt sorununu çözümleme yolunda, “Biz aynı kibleye dönen tek bir milletiz. Silahı aradan çekeceğiz, sıkılı yumrukları aradan çekeceğiz. Kardeşçe kucaklaşacağız. Buradan 75 milyona şu hadis-i şerifi hatırlatmayı borç biliyorum. Peygamberimiz, ‘Müminin mümine bağlılığı, taşları kenetlenmiş bir bina gibidir,’ der. İşte biz milletçe böyle olmalıyız,”¹ diyor. Başbakan, İslam’ın peygamberine atfedilen bu hadisin, hiçbir zaman gerçekleşmediğini kuşkusuz biliyor ama gene de söylüyor.

1 *Birgün*, 16 Ocak 2013.

AKP NİÇİN İKTİDARDA? (2)¹

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın "İnşallah Cenab-ı Hak imkân verirse, milletimiz desteğini devam ettirirse, güven duymaya devam ederse, biz de büyük hatalar işlemezsek, fitne ve fesat aramızda yeşermese daha 3 dönem değil, herhalde bir 13 dönem daha Türkiye'de AK Parti'nin iktidarını herkes görecektir ve herkes yaşayacaktır,"² iddiası tam anlamıyla bir psikolojik savaş taktiği. AKP bu taktiği çok iyi uygulayarak beyinleri yıkıyor. Oyunu blöf üzerine kurulu bir poker oyuncusu!

2002'den bu yana kim bilir kaç büyük hata yaptılar; AKP'nin Suriye politikası, Panislamist siyaseti bu partinin önümüzdeki seçimde iktidara veda etmesini gerektirir.

AKP İslamcı ve muhafazakâr "din vesayeti" sayesinde iktidara geldi ve bu vesayet devam ettiği sürece iktidarda kalma olasılığı var.

Demokrasinin türlü tanımı var ama biz seçimlerle ilgili tanımını yapalım: Demokrasi, iktidar adaylarının eşit koşullarda seçime girdiği bir rejimdir; din vesayetinin bir parti tarafından kullanıldığı ortamda demokrasiden söz edilemez. İşte bu nedenle anayasa ve yasalar dinin siyasete alet edilmesini yasaklıyor.

Ama bakın AKP'nin başbakanı R. T. Erdoğan TBMM'deki grup toplantısında nasıl konuşuyor:

"Bu ülkede insanlar düşüncelerinden, inançlarından dolayı sadece Diyarbakır zindanlarında zulüm görmediler. Mamak'ta, Metris'te yaşananlar dışarıda farklı gruplara aynı derecede vahşice yaşatıldı. Gerek bu salondaki, gerek bu salon dışındaki yüz binlerce kardeşim bu zulmü iliklerine kadar yaşadılar. Namaz kılıyoruz diye bizimle alay ettiler. İmam-hatipliyiz diye bizi aşağıladılar. Sakalı olanı, selam-ı aleyküm diyenleri bile ötelediler. Kitaplarımız yasaklandı. Gazetelerimiz, dergilerimiz, partilerimiz kapatıldı. Siyaset yapmanın önünü türlü engellerle tıkadılar.

1 *Aydınlık*, 24 Ocak 2013.

2 *Milliyet*, 14 Ocak 2013.

Bizzat benim en yakın arkadaşlarım kallesçe şehit edildiler. Eşi başörtülü olduğu için işinden atılanlar oldu. Kendi öz yurdunda kendi vergisiyle yapılmış okullarda okuyamayan çocuklarımız oldu. İnsanlarımızın iş kurma hakkı kısıtlandı. Birçoğunun hayat hakkı elinden alındı. Çirkin senaryolarla, komplolarla inançlarımız ayaklar altına alınıp çiğnenmek istendi. Birileri Diyarbakır zindanlarında feryat ederken bizler de büyük Türkiye hapisanesi içinde öz vatanımızda parya muamelesi gördük. Ama dikkatinizi çekiyorum. Hiçbir zaman elimize silah almayı aklımızın ucundan geçirmedik. Sokağa çıkıp anarşiyi üretmeyi aklımıza getirmedik. Çünkü biz düşüncelerimize inandık. İnançlarımıza güvendik.”

Başbakan’ın söylediklerinin hiçbiri doğru değil. İslam’ın vesayetinin laiklik tarafından sınırlandırılmasını zulüm olarak adlandırıyor. Başbakan’a göre şeriat dogmalarının yerini Medeni Kanun’un alması zulüm oluyor! Yobaz yetiştiren medreselerin kapatılıp eğitim ve öğrenimin laik okullarda yapılması zulüm! İmam nikahının yasaklanıp yerine “belediye nikahı”nın uygulanması zulüm! Din adamı meslek okulu olan imam-hatip okullarından diploma alanların bütün meslekleri ele geçirmelerinin engellenmesi zulüm! Kısacası laik düzen bütünüyle zulüm! Başbakan bunu söylüyor aslında ve dinin vesayetini pekiştirmek ve yaygınlaştırmak istiyor ki AKP 13 seçim daha iktidarda kalabil-sin.

Yürürlükteki Anayasa’nın “din ve vicdan hürriyeti”ne ilişkin 24. Maddesi şöyle bitiyor:

“Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez veya kötüye kullanamaz.”

Başbakan parti grubunda yaptığı konuşmasını göndermelerle üstü kapalı yapmasa, dobra konuşsa, ne demek istediği tam olarak anlaşılacak. Özetle laik düzenin, İslam’ın vesayetini

zayıflattığını, din diktatoryasını engellediğini söylemek istiyor. Şikâyetleri yasa ve anayasa dışı. Said Nursi'nin kitapları, son günlerde serbest bırakılan binlerce kitapla birlikte yasaklanmıştı ama Nur risaleleri her yerde alenen okunuyor, dini eğitim ve öğretim malzemesi olarak kullanılıyordu. Yoksa, kendileri ve Fetullah tayfası nasıl yetişecekti?

Başbakan'ın saptırmalarından biri de şu: laik düzenden tedirgin mürtecilerin kendilerini zulme uğramış hissetmeleri ile silah kullanan PKK'nın duruşu.

Laik düzenden hoşnut olmayan mürteciler CHP'den başlayarak Demokrat Parti, Adalet Partisi, Yeni Türkiye Partisi, Anavatan Partisi ve Erbakan partileri içinde siyaset yaptılar ve laik düzeni kemirmek için çalıştılar ve başarılı oldular. Oldular ki AKP iktidara geldi. Yeraltı siyaseti başarılı olmasaydı, iktidarların müsamaha ve desteğine mazhar olmasaydı kuşkusuz onlar da laik düzene karşı silaha sarılırlardı.

Başbakan'ın grup toplantısında yaptığı konuşma, eski gelenek ve alışkanlığın devamı olarak, silaha sarılmaktan beter. Göreceksiniz, yukarıya son bölümünü aktardığım mevcut Anayasa'nın 24. Maddesi'nin yeni anayasada aynen yer almaması için AKP yeri göğü inletecek.

Ülkede İslami vesayet taraftarı en fazla yüzde 15 ama İslamcı ve muhafazakârların iktidarından medet umanlar sayesinde AKP iktidara geldi. AKP iktidarı sayesinde, seçmen; hırsızların, uğursuzların, katillerin, rüşvetçilerin, yalancıların, sübyancıların, ensestçilerin, dolandırıcıların yüzde 99'unun, "Elhamdülillah Müslüman'ım," diyenlerden oluştuğunu görüyor, görecek... Ve belki de, "Dindar siyaset, sömürüyü, eşitsizliği, sefaleti engellemiyormuş," diye düşünmeye başlayacak. Bakalım...

VAİZ VE MÜŞTEKİ BAŞBAKAN¹

Türkiye Cumhuriyeti'nden çok AKP'nin başbakanı olan R. T. Erdoğan siyasete girmeden önce nelerden şikâyetçiydi, bunları ayrıntılarıyla bilmesek de tahmin edebiliriz: 3 Kasım 1839 tarihli Tanzimat Fermanı'ndan bu yana bütün İslamcılar nelerden şikâyet ekmişse o da etmiştir: Tanzimat, II. Meşrutiyet, II. Abdülhamit'in tahttan indirilmesi, Osmanlı'nın modernleşme çabaları, Hristiyan ve Musevilerin Müslümanlara eşit vatandaşlık haklarına sahip olmaları, modern okulların açılması, yasalara'nın dünyevileştirilmesi, İttihat ve Terakki, 31 Mart ayaklanması'nın bastırılması, saltanat ve hilafetin kaldırılması, Harf Devrimi, tekke ve zaviyelerin kapatılması, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve mevcut Anayasa'nın 174. Maddesi'nin koruduğu bütün devrim yasaları; genel olarak, Cumhuriyet'in, dinin toplum ve birey üzerindeki vesayet, ipotek, hacir (hacr) ve haciz türünden baskı ve terörünü engelleme çabaları; devlet ve toplum kurum ve kuruluşlarının laikleştirilmesi çalışmaları... Başbakan, büyük bir olasılıkla, imam-hatip okulundan itibaren olması kesin ama büyük bir olasılıkla, "baba evi"nden itibaren bütün bunlardan şikâyet etmiş (müşteki olmuş) ve bunları bir gün değiştirmek için yemin etmiş, ant içmiş olmalı. Öyle ve böyle anlaşılıyor.

Ama şikâyetçi olduğunu tahmin ettiğimiz, zaman zaman kendi ağzından duyduğumuz her girişim ve olgu Cumhuriyet'in kurucu öğeleri ve içselleştirdiği değerler.

Başbakan'ın işi zor ve bu başbakanla da Türkiye'nin işi zor.

Türkiye'nin İş Zor

Siyasal partiler bir devletin anayasal kurulu düzeni içinde iktidara gelip ülkeyi kendi programlarına göre yönetmek amaçlıdır. Zorundadır! Başbakanlar da mensup oldukları siyasal partilerin programlarını uygulurlar. Bu programlar dünyanın hiçbir demokratik ülkesinde o ülkenin kurucu ideolojisine ve anayasasına aykırı olamaz.

1 *Aydınlık*, 28 Aralık 2012.

Oysa R. T. Erdoğan, daha 1993 yılında, Refah Partisi İstanbul il başkanı iken, “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey,”¹ diyordu.

Zamanın Refah Partisi İstanbul il başkanı R. T. Erdoğan’a göre halkın iradesi seçimle Türkiye’nin laik ve demokratik rejimini değiştirebilir.

1993 yılında bilmediği ve asla öğrenmek istemediği bir şey var: Muhterem, halkın iradesini kendisine oy veren seçmenlerin iradesi sanıyor. Bir ülkenin halkının bir tek değil, birden fazla iradesi vardır. Sadece AKP seçmeni değil, CHP, MHP, BDP ve TBMM’de temsil edilmeyen öteki partilere oy veren seçmenler de halkın iradesini temsil ederler.

Bu nedenle demokrasilerde “milli irade”, “halk iradesi” gibi totaliter değerler yer almaz.

Buna Karşın

Buna karşın Başbakan aldığı % 49 oyla Türkiye’nin devlet ve toplumsal düzenini değiştirmek istiyor, dahası Anayasa ve yasalara karşın türlü yöntemler uygulayarak değiştiriyor.

Kendi kafasındaki programı uygularken, uygulamaya çalışırken halka vaaz veriyor, masallar anlatıyor.

CHP Meclis Başkan Vekili Muharrem İnce, Başbakan Erdoğan’ın 12 Eylül 1980’den önce Metris Cezaevi’nde işkence görmesinin gerçekdışı olduğunu, çünkü o tarihte Metris Cezaevi’nin olmadığını, 1981 yılında açıldığını söylüyor. Herhangi bir dedesinin şehit olmadığını iddia ediyor. Anlaşılan Başbakan bir yerlerde dedesinin şehit olduğunu, kendisinin işkence kurbanı olduğunu söylemiş. Demek ki Muharrem İnce’ye göre masal anlatmış.

Altan Öymen’in bir yazısından (*Radikal*, 19 Aralık 2012)

1 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, s. 419.

öğrendiğimize göre, Başbakan Konya’da yaptığı bir konuşmada, kendi iktidarlarından önceki dönemlerde fabrika, atölye ve işyerlerini “Bismillah” diyerek açmanın, “Elhamdüllah” diyerek kapatmanın suç sayıldığını ileri sürmüştü.

Biz de Altan Öymen’le birlikte soruyoruz: Kimdi bu sözleri suç sayanlar? Kim yasaklamış, kim söylemiş, kim yazmış?

Başbakan’ın kendisinden önceki dönemleri, özellikle de 1950 öncesini kanıtsız, belgesiz suçlama saplantısı var. En azından çocukluğunda duyduğu masal, tevatür, tevizat ve yalanları, gerçekliklerini araştırmadan tekrarlıyor.

Hamaset Şaheserleri

Bekârlara evlenip 2071 yılına kadar 1071 yılının neslini yetiştirmelerini tavsiye ediyor. 1071, Türklere Anadolu’nun kapılarını açan savaş zaferinin tarihi. Tam anlamıyla içi boş bir hamaset! Anadolu’da Türkiye Cumhuriyeti kurulmuş, egemen bir devlet var. Gençlere Cumhuriyet’e karşı yeni bir 1071 meydan savaşı yapmalarını mı tavsiye ediyor?

Böyle bir soru sorulsa, tevilcileri, hemen araya girerler ve Başbakan’ın sözlerinin yanlış anlaşıldığını söylerler.

Başbakan, Konya’da yaptığı konuşmada “Türkiye 1071’in 1000. yıldönümünde Selçuklu’daki, Osmanlı’daki ulaştığı o dereceye yeniden ulaşacak,”¹ demiş.

Başbakan’ın dileği inşallah gerçekleşmez. Gerçekleşirse, Cumhuriyet’in sonu da Selçuklu ve Osmanlı devletlerinin sonu gibi felaket olur. Bu iki devlet kendi dönemlerinin bir noktasında, askeri bakımdan belki bir süre doruğa çıkmıştı. Ama Anadolu halkı sefalet içinde yaşıyordu. Ekonomileri, para değerleri yerlerde sürünüyordu ve devlet hazineleri bomboştur.

Bir devletin ihtişamı vatandaşlarının refahı ve mutluluğuyla ölçülür. Selçuklu ve Osmanlı devletleri döneminde halk devlete karşı yüzlerce kez isyan etmiştir. Bunları öğrenmek için biraz toplumsal tarih ve ekonomi tarihi bilmek gerekiyor!

1 *Milliyet*, 17 Aralık 2012.

Dileriz ki Cumhuriyetimizin yazgısı bu iki devletin yazgısına benzemez!

2013 YILINDA SİYASET TARZI¹

2013 yılının Ocak ayında 110-120 yıl önceki, “Memleket nasıl kurtulur?” sorusu artık geçerli değil. Ülke kurtuldu ve 1923 yılında kurulan Cumhuriyet 90 yaşında. Günümüzün sorusu şöyle ya da şöyle olmalı: “Memleket AKP’den nasıl kurtulur?”

AKP içiyle dışıyla, biçimi ve özüyle, tarihe ve dünyaya bakışıyla, tam anlamıyla bir anakronik oluşum. Anakronik, çünkü İslamcı ve Panislamist. İslamcı İslam, Osmanlı İmparatorluğu döneminde bireyin, toplumun ve devletin evrensel çağdaşlaşma yarışında safdışı kalmasına engel olamadığı gibi, tam tersine safdışı kalmasına katkıda bulunmuş. Bu safdışı kalışta okul ve eğitim-öğretim sisteminin, ulema (ilmiye) sınıfının sorumluluk payı çok büyük. Avrupa’da XII. yüzyıldan itibaren üniversiteler (Oxford, Sorbonne, vb.) kurulup bilim ve tekniğin gelişmesi için yollar açılıp, bilimadamları ve düşünürler yetişmiş... Ama, Osmanlı medreseleri gelişmenin tam tersi yolu izlemiş, yobaz, tufeyli softa ve suhte (Celali haydutu din adamı) yetiştiren bataklıklara dönüşmüş... İslamcı İslam, Osmanlı Devleti’nin yıkılışında en büyük sorumluluk payına sahip...

Ama AKP’nin ideolojisi İslamcılık! O İslamcılık ki İslam’ın kadınlarla ilgili ayet ve dogmaları dışında hiçbir kuralına uyma kaygısı taşımamış; “kadın” dışında kalan her konuda dinin kurallarının dışına çıkmayı kural haline getirmiş; bireyi, toplumu ve devleti kaosa sürüklemiş...

Osmanlı’yı yıkılmaktan kurtaramayan İslamcılık, Tanzimat’tan itibaren toplumsal değişim ve gelişim içeren bütün çağdaş hareketlerin karşısında durmuş; kendisinden kaynaklanan kaynak ve nedenlerini “İslam’dan uzaklaşma”ya bağlamış; her

1 *Aydınlık*, 21 Ocak 2013.

ilerleme projesinin karşısına “selefi” itirazlarla karşı çıkmış ve her zaman kaos ve huzursuzluk kaynağı olmuş... AKP bu geleceğin mirasçısı!

AKP’nin “ecdat”ı Kurtuluş Savaşı’na karşı çıkmış, padişah ve halifenin yanında yer almış, Kurtuluş’a karşı silah kullanmış... Cumhuriyet’in ilanına karşı çıkmış; Cumhuriyet’in padişahlık ve halifeliği kaldırmasına içine sindirememiş ve kuruluşundan itibaren Cumhuriyet ve devrimlerine düşmanca davranmış... İlk demokratlaşma denemeleri olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (1924) ile Serbest Cumhuriyet Fırkası’nın (1930) kapatılmasına neden olmuş. Devrimlerin karşıtlarına uygulanan yasal önlemleri, Müslümanlara uygulanan zulüm olarak ilan etmiş...

Bu süre içinde, İslam dininin bireyler tarafından özgürce yaşanıp uygulanmasıyla yetinmemiş, sadece bireyin değil, toplum kurallarının, devlet yapılarının, Anayasa ve yasaların İslamileşmesi davasının peşinde koşmuş...

İslamcının davası elbette demokrasi değil. İktidara gelmek için demokrasiyi kullanır. İktidara gelirse, orada kalmak için “eski düzenin restorasyonu” siyasetini güder. Bu açıdan değerlendirilecek olursa, AKP hükümeti, adıyla-sanıyla tam anlamıyla bir restorasyon hükümetidir ve bu hükümetin amacı Türkiye’de bir “ulema rejimi” kurmak. Zaten AKP’nin başbakanı R. T. Erdoğan, “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider,”¹ demiyor mu?

İslamcı rejim demokratik seçimlerle gelir ama demokratik seçimle gitmez. Örneğin, bir bakıma 12 Eylül darbesinin bir ürünü olan AKP, iktidara geldikten sonra laik Anayasa’yı, laik yasaları ve laik eğitimi İslamileştirmek için elinden gelen her şeyi yapmış, Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu rafa kaldırıp imam-hatip okullarını laik liselerin yerine ikâme etmiş; ilköğretimi mahalle

1 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, s. 419.

mektebine, ortaöğretimi medreseye çevirmiş, yüksek öğrenimi YÖK marifetiyle yüksek medreseye çevirme programını uygulamaya koymuştur. Ama, demokratikleşmenin olmazsa olmazı olan, 12 Eylül ürünü Partiler ve Seçim yasalarını değiştirmeye, seçim barajını kaldırmaya yanaşmamıştır.

AKP hükümeti 10 yıllık restorasyon programını uygularken en büyük desteği, kendi kendilerine “liberal” adını veren “sağcı solcular”dan görmüştür. Restorasyon programı hemen hemen tamamlanıp, AKP’nin kendilerine ihtiyacı kalmayınca, bu buda-la sağcı solcular kandırıldık diye ağlaşmaya başlamıştır.

1923’te kurulan parlamenter rejimin yerine başkanlık rejimi kurulursa, restorasyon programının “laiklikten arındırma” olarak tanımlanabilecek birinci evresi tamamlanacak ve İslami rejim istibdadı fiilen ve resmen başlayacaktır.

“Kuvvetler Ayrılığı”na karşı çıkmasından sonra, R. T. Erdoğan’ı, “Kuvvetler Birliği”ni uygulayan Mustafa Kemal ile karşılaştıranlar var. Bunlar için herhangi bir sıfat kullanmak istemiyorum.

Mustafa Kemal, 1923’ten önce, Kurtuluş Savaşı’nı yürüten Büyük Millet Meclisi’nin hükümeti idi. 1921 tarihli Teşkilat-ı Esasiye Kanunu “saf meclis hükümeti rejimi”ni öngörmüştü. Yürütme tamamen yasama meclisinin elindeydi. Devlet başkanı yoktu. BMM başkanı da yürütmenin doğal başkanı idi. Kurtuluş Savaşı süresince, bütün yetkilerin Meclis’te toplanmasının asıl hedefi, bağımsızlığın kazanılmasından sonra, Osmanlı monarşisini tasfiye etmektir. Öte yandan, olağanüstü yetkilere sahip olan İstiklal Mahkemeleri oluşturulurken, milli egemenliğin bölünmezliğine dayanılarak, yargılama yetkisinin de BMM’de olduğu kabul edilmişti.

Meclis hükümeti, Fransa’da “Milli Konvansiyon Meclisi” döneminde uygulandı. Günümüzde, demokratik ülkelerden sadece İsviçre’de vardır.

R. T. Erdoğan, Mustafa Kemal’in yaptıklarını tersine çevirmek için kuvvetler birliği istiyor ve seçmenin yarısı olanları seyreliyor!

AKP ŞANSLI, ÇÜNKÜ MUHALEFET YOK!'

AKP şanslı, çünkü, “Karşısında muhalefet yok!” önyargısı var. Hiçbir siyasal ve toplumsal analize dayanmayan saplantı ve yanılsamalar...

Muhalefet partilerini uyuşuklukla suçlamanın hiçbir dayanağı yok. Hepsi kendilerince muhalefet yapıyor. CHP’nin uyuşuk olduğunu iddia etmek çok saçma: Genel başkanlarının konuşmalarının aşırı (!) dozunu muhalefete yakıştırmayanlar var. Milletvekilleri TBMM’de durmadan yazılı ve sözlü soru önergeleri veriyorlar. Demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği toplantı ve gösterilere katılıyorlar ama eylemleri yazılı ve görsel basında yeterince yer almıyor.

MHP’yi gerçek bir muhalefet partisi olarak nitelendirmek çok zor. Gizli bir iktidar partisi gibi. Soğuk savaşın hâlâ devam ettiğini sanıyor ve Komünizmle Mücadele Derneği, Esir Türkleri Kurtarma Cemiyeti çizgisinde siyaset yapıyor. AKP, İslamcılığı önde tutan bir Türk-İslam sentezi siyaseti yaparken MHP Türkçülüğü öne çıkan Türk-İslam sentezi siyaseti yürütüyor. Laik Cumhuriyet’i ve devrimleri savunan bir parti olduğu söylenemez.

BDP’ye gelince: Kürt sorununa odaklanmış bir muhalefet yapıyor. Laik rejime bağlı olduğu söylenebilir ama devrimlerin tamamına sahip çıkar mı, belli değil.

İşçi Partisi, her bakımdan tam anlamıyla bir muhalefet yapıyor ama ne yazık ki TBMM dışında. Yaptığı muhalefet basına kesinlikle yansımıyor. Tam anlamıyla bir engellemeye karşı karşıya. Öte yandan, yürüttüğü muhalefetin ve programının seçmen tarafından gerçekten değerlendirildiğini ileri sürmek mümkün değil.

Son seçim sonuçlarına göre seçmen halkın yüzde ellisi iktidar yandaşı. Seçime katılmayanların yüzdesini de muhalefete katar-sak, bu oran belki yüzde kırka düşebilir.

Siyaset yaşamının en başarılı partisinin AKP olduğunu ileri süren Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, “İnşallah Cenab-ı Hak imkân verirse, milletimiz desteğini devam ettirirse, güven duymaya devam ederse, biz de büyük hatalar işlemezsek, fitne ve fesat aramızda yeşermese daha üç dönem değil, herhalde bir 13 dönem daha Türkiye’de AK Parti’nin iktidarını herkes görecektir ve herkes yaşayacaktır,”¹ demiş.

İstanbul Baro Başkanı Doç. Dr. Ümit Kocasakal Eskişehir’de bir panelde yaptığı konuşmada, “Narkoz etkisi geçti. Halk uyanıyor. Bunların paniği bu yüzdendir. Ellerinde iki argüman var. Birisi darbe, diğeri ise türban veya başörtüsü. İkisini de ellerinden alacağız. Bugün gittiğim her yerde görüyorum, başörtülü birçok kadın bunlara kızıyor. Dini siyasete alet ettiğini söylüyor,”² demiş.

AKP’nin adında “parti” sözcüğünün bulunmasına bakmayın, o bir siyasal parti değil, siyasal İslamcı bir tarikat. Ümit Kocasakal’ın sözünü ettiği “narkoz” etkisini tarikatın biat zihniyeti ve ruhu yaratıyor. AKP’ye oy verenler, biat disipliniyle, Deniz Feneri yolsuzluklarını, AKP belediyelerindeki yolsuzlukları, AKP’nin yolsuzluklarını, dış siyasetin yarattığı felaket ortamını, Suriye siyaseti dolayısıyla ortaya çıkan savaş tehlikesini, derinleşen ve yaygınlaşan yoksulluğu, tarımın girdiği çıkmazı, halkın altında ezildiği sömürüyü görmüyor, hissetmiyor. Bu bir narkoz hali, kendinden geçme hali, bilinç tutulması ve toptan inme hali.

Normal bir seçmenin, dört yıl sonra, iktidardan göndermesi gereken bir durum söz konusu.

Bir halk kesimi, “Çalıyorlar, çırpıyorlar, yolsuzluk ve haksızlık yapıyorlar, adil değiller ama bunlar bizden!” diyorsa, diyebiliyorsa; “Çalıyorlar ama besmele çekmekten geri durmuyorlar!” diye itiraz ediyorsa, orada artık siyaset geçerli değildir. Patolojik bir durum, bir tür delilik transı söz konusudur!

1 *Milliyet*, 14 Ocak 2013.

2 *Cumhuriyet*, 14 Ocak 2013.

Osmanlı döneminde halk Masa'dan (bürokrasiden) ve Kasa'dan (maliye ve para yönetimi) uzaktı. Masa'da kapıkulları oturuyordu, Kasa'nın anahtarı azınlıkların ve yabancıların elindeydi.

Cumhuriyet döneminde Masa'da rejimi benimsemiş vatandaşlar oturuyor ve rejim Kasa'nın anahtarını teslim edeceği bir sınıf yaratmaya çalışıyordu. 1923-1950 arasında Cumhuriyet'i benimsememiş olan İslamcılar başta eğitim-öğretim durumu olmak üzere türlü nedenlerle Masa ve Kasa'dan uzak kaldılar, ama onlara özlem ve kıskançlıkla baktılar.

1950-2002 arasında zaman zaman Masa'ya iğreti olsa da oturdular, Kasa'nın anahtarını kısa bir süre ellerinde tuttular.

Şu anda masada oturan ve Kasa'nın anahtarını elinde tutan kesim, Türklerin Anadolu'ya gelişinden bu yana ilk kez kendisini Masa'nın ve Kasa'nın sahibi olarak görüyor. Bu yüzden, "Görmemişin bir oğlu olmuş çekip çükünü koparmış," durumu yaşıyor. Bu bir!

İkincisi, Cumhuriyet yüzünden, dinini ve inancını kullanarak kimseye üstünlük taslayamıyordu ve bu yüzden kendisini zulme uğramış sayıyordu. Şimdi, yaratılan eşitsizlik durumunun tadını çıkartıyor. Hâttâ, "ne oldum delisi" olduğunu da söyleyebiliriz.

Birinde, kitap yüküm dolayısıyla Paris-İstanbul otobüs yolculuğu yapmıştım. Otobüste bir işçi vardı. Bütün yolculuk boyunca pısmış gibiydi. Yemek yemiyordu. Bir durakta, elinde elma vardı ama domuz etine değmiştir diye lokantanın bıçaklarını kullanmak istemiyordu.

Türkiye sınırından içeri girince pısıricklığı gitti. Otobüsün durduğu ilk lokantada bir masaya kuruldu; elindeki bıçağı tabağa vurarak, "Hey garson!" diye bağırdı.

AKP'ye oy verenlerin çoğu bu işçinin ruhsal durumunu yaşıyor.

Ancak, Masa'ya oturan, Kasa'nın anahtarını elinde tutan kimsenin zihniyet dünyası ve ruhsal durumu değişir. O değiştikçe katmanlar ve kesimler arasındaki dayanışma ilişkileri de değişmeye başlar. Çelişkiler ortaya çıkar. Beklenecek.

ŞU AKP’NİN TUHAF İŞLERİ¹

Yazının adını “Görmemişin Bir Oğlu Olmuş...” koysam daha mı iyi olurdu?

17 Ocak 2012 tarihli gazetelerde T.C. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın verdiği tam sayfa reklamları gördüm: Çevre yatırımları açılış ve temizlik-denetim araçları dağıtım töreni yapılacakmış; Başbakan R. T. Erdoğan’ın onur vereceği büyük törene bütün halk davetli imiş... 1.5 milyar TL’lik bir dev yatırım yapılmış.

Baraj, liman, havaalanı, otoyol, duble yol, tünel, demiryolu yapılıyor. Sanki AKP’nin, Başbakan’ın parasıyla yaptırılmış gibi açılışlar yapılıyor. “Biz yaptık!” diyorlar. Nasıl siz yaptınız? Bir keşif mi yoksa icat mı yaptınız?

Yapılanlar ya devlet hazinesinden ödenen parayla, ya dış ve iç kredi ile ya da Yap-İşlet modeli ile yapılıyor. Parayı cebinden ödemiyorsun. Üstelik bu yapımlar sırasında yandaşların nemalanıyor. İster peşin parayla, ister kredi ile, ister bir başka modelle yapılmış olsunlar, yapım bedelleri halktan alınan vergi ile ödeniyor.

Cumhuriyet’in 1923’ten bu yana yetiştirdiği hazır teknik kadro var, birikim var, açtığı okullar var... Devlet ve toplumu getirdiği bir uygarlık ve ekonomik düzey ve birikim var.

AKP’nin yaptığı her şeyde, kendisinden önce iktidara gelen hükümetlerin mutlaka payı var.

Koalisyon, iktidardan düşmek pahasına ekonomik önlemler alıp uygulamasaydı ve AKP’ye yıllarca uygulayacağı sağlam bir ekonomik program bırakmasaydı, ayakları dolaşırđı.

Halkın parasıyla yapılan şeylerin açılışına eserin gerçek sahibi halk, gözü kamaşıp şükran duysun diye davet ediliyor ve davet reklamı parası da halkın cebinden ödeniyor. Ayıptır, gūnahtır!

Yabancı űlkelerde yaşamış olanlar, doğmuş olanlar, okumuş olanlar, Allah aşkına biraz düşünsünler, AKP iktidarının gazete-

1 *Aydınlık*, 29 Ocak 2013.

lere verdiği, televizyonlarda gösterdiği reklamlar benzeri başka haksız rekabet örneğine tanık oldular mı? Bu AKP, muhalefette bile, “Bunlar bizim muhalefet dönemimizde yapıldı!” diye devlet parasıyla reklam yapmak ister.

Parklara, okullara, sokaklara AKP’lilerin adları verildikçe, “Bunlar çocuklara bile ulema sıfatı veren, ‘Beşik Uleması’ garabetini icat eden bir ecdanın ahvadı,” diye düşündüm. Sonunda, bir milletvekili tanıdığıma bu ad verme konusunda danışmanlarına bir araştırma yaptırmasını rica ettim. Beni kırmadı ve aşağıdaki listeyi gönderdi:

1. Van Erciş’te depremde yıkılıp yeniden yapılan okula eski ismi yerine “Tenzile Ana İlköğretim Okulu ve Tenzile Ana Ortaokulu” adı verilmiş. “Tenzile Ana” Başbakan’ın merhume valideleri oluyor.

2. Musabeyli Barajı’na “Cemil Çiçek” adı verilmiş.

3. Konya Meram İlçe Belediyesi, yaptırdığı bir tesise “Tenzile Ana Hasta Konukevi” adını vermiş.

4. Malatya’da bir baraja “Recai Kutun” adı verilmiş.

5. Eskişehir Çankaya Mahallesi’nde TOKİ ile Odunpazarı Belediyesi tarafından yaptırılan ilköğretim okuluna Erdoğan Bayraktar’ın babası Ahmet Hamdi Bayraktar’ın ismi verilmiş.

6. Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin OSTİM İvedik Organize Sanayi Bölgesi’nde yaptırdığı parka “Recep Tayyip Erdoğan Parkı” adı verilmiş.

7. Akdeniz İhracatçılar Birliği’nin Mersin’de yaptırdığı okula “AKİB Zafer Çağlayan Ticaret Meslek Lisesi” adı verilmiş. (Ben de bir Mersin örneği vereceğim: Mersin Ticaret ve Sanayi Odası’nın kurduğu, organize ve finanse ettiği, 10 bin lira ödül verdiği ödülün adı “Mersin Kenti Edebiyat Ödülü”. Böyleleri de var.)

8. Yargı kararına karşın Ankara Büyükşehir Başkan vekili Seyfi Saltoğlu’nun adı Angora Sitesi önündeki bulvara verilmiş.

9. Kayseri’de Abdullah Gül Üniversitesi kurulmuş.

10. Rize’de Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi kurulmuş.

11. Kasımpaşa Stadyumu'nun adı Recep Tayyip Erdoğan Stadyumu yapılmış.

12. Çorum Belediyesi yaptırdığı parka, TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar'ın kentte bir dönem hâkimlik yapan dayısı Rahmi Mollaalioğlu'nun adı verilmiş.

13. Muğla Kavaklıdere'nin Menteşe beldesinde 800 metrelik Atatürk Caddesi bölünüp 30 metrelik bölümü bulvara dönüştürülerek belediye başkanının dünürü AKP İl Yönetim Kurulu üyesi müteahhit Mustafa Er'in adı verilmiş.

Bu listeyi okuyup, kimi muhalif belediyelerin de aynı şeyi yaptığını örnek gösterebilir. Mümkündür! O da ayıptır! Ancak, yapım parasını cebinden ödeyen kimse yapıya istediği adı verebilir. Bu da görmemiştir ama neyse...

19 Ocak 2013 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde okuduğuma göre: Güngören Belediyesi'ne tescilli 6 taşınmaz üzerindeki üç cami Hazine'ye devredilerek belediyenin 5 milyon liralık borcu kapatılmış. Üsküdar'da 4, Sancaktepe'de 6, toplam olarak 10 cami, belediyelerin borçları nedeniyle Hazine'ye devredilmiş. Gazetede ki haberde bu türden başka örnekler de var. Üstelik devirler, taşınmazların ve camilerin rayiç bedellerinin çok üzerinde yapılmış.

Bu taşınmaz ve camilerin üzerine yapıldığı arsa büyük bir olasılıkla Hazine'nindi, büyük bir olasılıkla Hazine tarafından tahsis edilmişti. Şimdi Hazine'nin malı Hazine'ye para karşılığı satılıyor. Bu binalar ve camiler kimin parasıyla yapıldı? Büyük bir olasılıkla halkın vergisiyle!..

Tam anlamıyla bir alicengiz oyunu; öteki dünyadaki Sülün Osman duysa dudağı uçuklar. Madem ki konuya kafa yordum, bari bizim Mersin'e bir yararım dokunsun: Belediye, asri mezarlığı Hazine'ye verip bütün borçlarını sildirsin. Ama bizim başkan CHP'li. Mersin başarır, aynı yöntemi öteki muhalif belediyelere de tavsiye ederim. İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara!

KUSURA BAKMAYIN'...

Yılmaz Özdil, 22 Ocak 2013 tarihli *Hürriyet* gazetesinde, bana ilham veren çok güzel bir yazı yazdı ve Başbakan R. T. Erdoğan'ın "Kusura Bakmayın" girizgâhıyla meydan okuyup ağzının payını verdiği (!) meslek ve insan topluluklarını sıraladı. Profesörler, doktorlar, eczacılar, şehit aileleri, işsiz babalar, gazeteciler, çiftçiler, yargı mensupları, öğrenci velileri, kovulan Tekel işçileri, memurlar, sanatçılar, milletvekilleri, benzin ve doğalgaz zamları, borç mağdurları, çevreciler, kadınlar, öğretmenler... Bunlar bizimkiler. Bir de yabancı ülkeler var: İsrail, Irak, İran, Suriye, Fransa, Yunanistan, Almanya, Rusya... Birleşmiş Milletler, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Birliği, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), IMF... Önüne gelene posta koyuyor. Koy-sun bakalım!

Başbakan, 20 Ocak günü Gaziantep'te bir yem fabrikasının açılış töreninde kurdeleyi kestiği sırada orada hazır bulunan bir atama mağduru öğretmen adayının, "Şubatta atama bekliyoruz," demesi üzerine, aslında kendinden beklenmesi gereken bir cevap vermiş: "Ne dediysek o olur. Oyun senin olsun. Al onu kendine sakla. Gereken yere ver. Bize kimin oy vereceği belli," demiş. Atama bekleyen öğretmenin, "O zaman size oy yok!" karşılığı vermesi üzerine de, "Sağol, oy senin olsun. Biz böyle spekülasyonlara girmeyiz. Al oyunu kendine sakla. Bize kimin oy vereceği belli!" demiş.

Bunun ardından, öğretmen ve yanındaki bir kişi polis tarafından gözaltına alınmış.

Hiçbir şey olmamış gibi kürsüden konuşmasını sürdüren Başbakan, "Spekülasyonlara prim vermedik. Bundan sonra da vermeyeceğiz. Bu ülkede ulusalcı geçinenler önümüzü kesmeye çalıştılar, kesemediler, kesemeyecekler. Ulusalcıların uzantısı olmaya aday olanlar, bizden bir şey beklemesin, bulamayacaklar!" demiş.

Atama bekleyen ve “ulusalcıların uzantısı olmaya aday öğretmen”, satamadığı için ürünlerini sokağa dökmek zorunda kalan çiftçiye, “Ananı da al git!” diyen Başbakan’dan daha başka bir cevap mı bekliyordu acaba?

Başbakan’ın sözleri, vatandaşlar arasında ayırım gözetmeyen bir yöneticinin cevabı değil elbette. Zarafetten yoksun! Öğretmen adayı, Başbakan’dan bir lütuf değil yasal olması gereken hakkının yerine getirilmesini istiyor. Ama, bence, öğretmen adayının, “Öyleyse size oy yok!” demesi de onun seçmen bilincinden yoksun olduğunu gösteriyor. Milli Eğitim Bakanlığı, atamayı yapmış olsaydı, oyunu AKP’ye mi verecekti? “Atamamızı yapmak sizin göreviniz, sizi görevinizi yerine getirmeye davet ediyorum!” demeliydi.

Türkiye’nin en büyük sorunu bu: Seçmen oy vereceği ya da vermeyeceği iktidar partisini, siyasetinin tamamını değerlendirmek gereklilik ve zorunluluğunu bilmiyor. Eğitimli olanların bile seçmen bilinci yok.

Bir öğretmen adayı, laik düzeni yıkmak için mevcut anayasayı değiştirmek; parlamenter rejimin yerine başkanlık rejimini getirmek isteyen bir partiye oy vermeyi düşünebilir mi?

Bir öğretmen adayı, iktidardaki partinin eğitim siyaset ve uygulamalarını değerlendirerek oyunu kullanır. Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu yok farz eden, 4+4+4 garabetini icat eden ve laik okulları mahalle mekteplerine ve medreselere dönüştüren bir partiye oy vermeyi nasıl düşünebilir?

Bir öğretmen adayı dar gelirlilerin, işçi ve köylülerin uğradıkları haksız muameleleri değerlendirmez mi? Bir öğretmen adayı, Cumhuriyet’i kuran kadroyu değil de Osmanlı saltanatının zorbalarını ecdat sayan bir başbakana nasıl oy vermeyi düşünebilir?

Bir öğretmen adayı, birkaç büyükşehir ve kıyı şeridi dışında ülkenin her yerleşim yerinde özgür ve çağdaş yaşam tarzını yasaklayan bir partiye oy vermeyi nasıl düşünebilir?

Bir öğretmen adayı, yazarları, düşünür ve aydınları, gazetecileri hapse atan; en küçük muhalefet gösterisi yapan, en masum

muhafelet ve eleştiri pankartı taşıyan öğrencileri cop ve biber gazıyla ezdirip tutuklatan bir iktidarın zulmü altında yaşayabilir mi?

Bir ğretmen adayı, din, mezhep, inanç, cinsiyet ayrımcılığı yapan; kadınları eve hapseden bir iktidar partisine oy verebilir mi?

Bir ğretmen adayı, medyayı yalan söylemek zorunda bırakan bir iktidara oy vermeyi düşünebilir mi?

Bir ğretmen adayı, öğretmenlere, bütün emekçi ve çalışanlara zgr sendikalar kurmasını ve yasal hak olarak grev yapmasını engelleyen bir iktidar partisine oy verebilir mi?

Ey ğretmen adayı, din vesayeti altında halkına zulüm eden bir iktidar partisine oy verecek misin?

Ey ğretmen adayı, Cumhuriyet'in "Yurtta Barış, Dünyada Barış!" ilkesini adım başı çiğneyen, Suriye'den gelmesi olası (!) kimyasal silah saldırısına karşı topraklarına Patriot füzesi dşeten AKP'ye nasıl oy vereceksin?

Ey ğretmen adayı, Suriye'den ateşlenen silahlarla kardeşlerin ölüp yaralanıyor; AKP iktidarının kışkırtmasıyla Türkiye'ye sığınan Suriyelileri Birleşmiş Milletler mülteci kabul etmediğiyi senin cebinden şimdiye kadar 1 milyar dolar harcandı. Duymadın mı?

Ey ğretmen adayı, Suriye'de çıkan ciddi bir içsavaş sonunda Türkiye isavaşına dönüşür. Ülkenin sınırları değişir. Başta İran ve Irak olmak üzere bütün Ortadoğu savaşa katılır ve dünya savaşı çıkar. Niçin? Çünkü şimdiye kadar oy verdiğin AKP'yi yönetenlerin, ne yazık ki, ihtirasları devasa ama zekâ, kültür, siyaset bilgisi, yurt ve vatandaşlık bilinci çok sınırlı...

Böyle bir partiye oy vermeyeceksen, sadece senin atamanı yapmadı diye değil, ülkenin ve halkın bugün ve geleceğini zehir edip tehlikeye attığı için...

Hey! Siz, tekiler! Sözüm sadece ğretmen adayına değil!

ASKERİN VESAYETİ, DİNİN VESAYETİ (1)¹

İslamcı siyasal partiler (Milli Görüş partileri, AKP, selefiler, Müslüman Kardeşler, En Nahda, vb.), partilerin program ve işlerine bakarak tercih yapan, oy veren seçmen istemezler. Onların tercihi ebediyen kendilerine oy verecek mümin neferlerdir. Bu nedenle, iktidarlarını ebedileştirmek için gereken bütün önlemleri alırlar.

Erbakan partileri bu yöntemi uygulamıştı. AKP de aynı şeyi yapıyor. Kendisiyle nikahlı, kendisine biat eden kadrolar yaratıyor. Kadrolar “okulda”, “Kuran kursları”nda yetişir.

İşte bu nedenle 28 Şubat AKP için çok önemli. Darbe denince aklına ne 12 Mart, ne 12 Eylül geliyor. Çünkü bu iki darbede sol ve laik kadroların beli kırıldı. Kendisine palazlanmanın her türlü olanağı sağlandı.

AKP ve İslamcılar için bir tek darbe var: 28 Şubat.

28 Şubat Kararları

Milli Güvenlik Kurulu’nun 28 Şubat 1997 tarih ve 406 Sayılı Kararı’na Ek-A (rejim aleyhtarı irticai faaliyetlere karşı alınması gereken tedbirler):

1- Anayasamızda Cumhuriyet’in temel nitelikleri arasında yer alan ve yine Anayasa’nın 4’üncü Maddesi ile teminat altına alınan laiklik ilkesi büyük bir titizlik ve hassasiyetle korunmalı, bunun korunması için mevcut yasalar hiçbir ayırım gözetmeksizin uygulanmalı, mevcut yasalar uygulamada yetersiz görülüyorsa yeni düzenlemeler yapılmalıdır.

2- Tarikatlarla bağlantılı özel yurt, vakıf ve okulların, devletin yetkili organlarınca denetim altına alınarak Tevhid-i Tedrisat Kanunu gereği Milli Eğitim Bakanlığı’na devri sağlanmalıdır.

3- Genç nesillerin körpe dimağlarının öncelikle Cumhuriyet, Atatürk, vatan ve millet sevgisi, Türk milletini çağdaş uygarlık

1 25 Şubat 2013.

düzeyine çıkarma ölkü ve amacı doğrultusunda bilinçlendirilmesi ve çeşitli mihrakların etkisinden korunması bakımından:

a- 8 yıllık kesintisiz eğitim, tüm yurttan uygulamaya konulmalı.

b- Temel eğitimi almış çocukların, ailelerinin isteğine bağılı olarak devam edebileceğı Kuran kurslarının Milli Eğitim Bakanlığı sorumluluğı ve kontrolünde faaliyet göstermeleri için gerekli idari ve yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

4- Cumhuriyet rejimine ve Atatürk ilke ve inkılaplarına sadık, aydın din adamları yetiştirmekle yükümlü, milli eğitim kuruluşlarımız, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun özüne uygun ihtiyaç düzeyinde tutulmalıdır.

5- Yurdun çeşitli yerlerinde yapılan dini tesisler belli çevrelere mesaj vermek amacıyla gündemde tutularak siyasi istismar konusu yapılmamalı, bu tesislere ihtiyaç varsa, bunlar Diyanet İşleri Başkanlığı'na incelenerek mahalli yönetimler ve ilgili makamlar arasında koordine edilerek gerçekleştirilmelidir.

6- Mevcudiyetleri 677 sayılı yasa ile men edilmiş tarikatların ve bu kanunda belirtilen tüm unsurların faaliyetlerine son verilmeli, toplumun demokratik, siyasi ve sosyal hukuk düzeninin zedelenmesi önlenmelidir.

7- İrticai faaliyetleri nedeniyle Yüksek Askeri Şûra kararları ile Türk Silahlı Kuvvetleri'nden (TSK) ilişkileri kesilen personel konusu istismar edilerek TSK'yı dine karşıymış gibi göstermeye çalışan bazı medya gruplarının silahlı kuvvetler ve mensupları aleyhindeki yayınları kontrol altına alınmalıdır.

8- İrticai faaliyetleri, disiplinsizlikleri veya yasadışı örgütlerle irtibatları nedeniyle TSK'dan ilişkileri kesilen personelin diğerk kamu kurum ve kuruluşlarında istihdamı ile teşvik unsuruna imkân verilmemelidir.

9- TSK'ya aşırı dinci kesimden sızmaları önlemek için mevcut mevzuat çerçevesinde alınan tedbirler; diğerk kamu kurum ve kuruluşları, özellikle üniversite ve diğerk eğitim kurumları ile bürokrasinin her kademesinde ve yargı kuruluşlarında da uygulanmalıdır.

10- Bu maddenin tam metnini Türkiye'nin uluslararası ilişkilerini ilgilendirdiği için yayımlayamıyoruz.

11- Aşırı dinci kesimin Türkiye'de mezhep ayrılıklarını körüklemek suretiyle toplumda kutuplaşmalara neden olacak ve dolayısıyla milletimizin düşmanca kamplara ayrılmasına yol açacak çok tehlikeli faaliyetleri yasal ve idari yollarla mutlaka önlenmelidir.

* * *

Gerisini yarın aktaracağımız, tamamı 17 madde olan MGK kararları, İslamcı kesimin cemaatleri, tarikatları ile tamamının hayallerine son veriyordu. Bu kararlar, Cumhuriyet devrimleri gibi kök salmadan ortadan kaldırılmalıydı. Yoksa ebedi iktidarı kuracak olan “Dindar ve Kindar Nesiller”in “Altın Nesiller”in yetiştirilmesi mümkün olamayacaktı.

ASKERİN VESAYETİ, DİNİN VESAYETİ (2)¹

28 Şubat Kararları Devam Ediyor

12- T.C. Anayasası, Siyasi Partiler Yasası, Türk Ceza Yasası ve bilhassa Belediyeler Yasası'na aykırı olarak sergilenen olayların sorumluları hakkında gerekli yasal ve idari işlemler kısa zamanda sonuçlandırılmalı ve bu tür olayların tekrarlanmaması için her kademedede kesin önlemler alınmalıdır.

13- Kıyafetle ilgili kanuna aykırı olarak ortaya çıkan ve Türkiye'yi çağdışı bir görünüme yöneltecek uygulamalara mani olunmalı, bu konudaki kanun ve Anayasa Mahkemesi kararları taviz verilmeden öncelikle ve özellikle kamu kurum ve kuruluşlarında titizlikle uygulanmalıdır.

14- Çeşitli nedenlerle verilen, kısa ve uzun namlulu silahlara ait ruhsat işlemleri polis ve jandarma bölgeleri esas alınarak yeniden düzenlenmeli, bu konuda kısıtlamalar getirilmeli,

¹ 26 Şubat 2013.

özellikle pompalı tüfeklere olan talep dikkatle değerlendirilmelidir.

15- Kurban derilerinin, mali kaynak sağlamayı amaçlayan ve denetimden uzak rejim aleyhtarı örgüt ve kuruluşlar tarafından toplanmasına mani olunmalı, kanunla verilmiş yetki dışında kurban derisi toplattırılmamalıdır.

16- Özel üniforma giydirilmiş korumalar ve buna neden olan sorumlular hakkında yasal işlemler ivedilikle sonuçlandırılmalı ve bu tür yasadışı uygulamaların ulaşabileceği vahim boyutlar dikkate alınarak, yasa ile öngörülmemiş bütün özel korumalar kaldırılmalıdır.

17- Ülke sorunlarının çözümünü “millet kavramı yerine ümmet kavramı” bazında ele alarak sonuçlandırmayı amaçlayan ve bölücü terör örgütüne de aynı bazda yaklaşarak onları cesaretlendiren girişimler yasal ve idari yollardan önlenmelidir.

18- Büyük Kurtarıcı Atatürk’e karşı yapılan saygısızlıklar ve Atatürk aleyhine işlenen suçlar hakkındaki 5816 sayılı kanunun istismar edilmesine fırsat verilmemelidir.

28 Şubat 1997 tarih ve 406 sayılı Milli Güvenlik Kurulu Kararı’nın Eki’dir.

Durum Değerlendirmesi

28 Şubat, klasik anlamıyla bir darbe değil elbette. Anayasa yerinde duruyor; Cumhurbaşkanı Çankaya’da; TBMM açık, çalışmasını sürdürüyor; daha sonra istifa edecek ama hükümet görevini sürdürüyor. Milli Güvenlik Kurulu Kararı’nın altında cumhurbaşkanının, Başbakan Erbakan’ın ve üye bakanların imzası var.

Hükümet sadece seçim kaybetmekle ya da güvenoyu alamadığı için düşmez. Grevler dolayısıyla düşer, ekonomi bunalıma girer düşer, savaş yenilgisi dolayısıyla düşer. TÜSİAD’ın Ecevit hükümetini düşürmek için tam sayfa gazete ilanları yayımlamış olduğunu anımsayalım. Gene Ecevit’in bir ara seçimde muhalefetin altına düştüğü için istifa etmesini de.

28 Şubat Avrupa Parlamentosu’ndan, Avrupa Birliği’nden herhangi bir resmi tepki almadı. Koalisyon üyesi DYP’ye oy

verenler de tepki göstermediler, dahası memnun oldular. Peki, MGK'nın aldığı kararlar gerçekdışı mıydı? İktidardaki koalisyonun Refah Partisi kanadı da Cumhuriyet'in temel yapılarını hedef almanın hata olduğunu kabul ediyordu. Takiye mi yapıyordu? Olabilir. Ama Refah Partisi'nin yenilikçi kanadının kurduğu AKP'nin başta günümüz başbakanı R. T. Erdoğan olmak üzere ileri gelenleri Milli Görüş gömleğini çıkardıklarını dünyaya ilan etmiyorlar mıydı? Elbette o da takiye idi. Osmanlı devlet yapısını ve geleneğini bilenler; özellikle 1908'den itibaren yakın dönem tarihimiz hakkında yeteri kadar bilgisi olanlar; Cumhuriyet dönemi irtica hareketlerini unutmayanlar için bu takiyenin anlamı açıktı: Köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı diyeceklerdi. Çünkü tarikatlar iyice gürbüzleşmişti, Diyanet emirlerine amade idi; Milli Eğitim dinci kuşatma altında idi; imam-hatip hegemonyası pupa yelken gidiyordu; Fethullahçılar sütte gerisine yatmış bekliyordu; imam-hatip mezunları artık devlet makinesinde önemli yerlerdeydi ve artık kendilerine ait bir "sermaye"leri vardı; laik Cumhuriyet'in okullarında kendi kadroları yetişmişti. Üstüne üstlük Cumhuriyet'ten kuyruk acısı olan liberaller, müflis solcular da yanlarındaydı. ABD'nin ve Avrupa Birliği'nin vakıfları ve sefil toplum kuruluşları, belki gizli servisleri destek için arka-larındaydı.

Kestaneyi ateşten almış olan koalisyon tam sırat köprüsünü geçerken, MHP hükümet çadırını neden yıkmış olabilir acaba?

Bitmeyen Kin ve İntikam Duygusu

Sünni İslam'ın din bürokrasisi, şeriat ve hilafetiyle, medrese-siyle, cami, dergâh, tekke ve zaviyeleriyle, tarikatlarıyla, ulema-sıyla Osmanlı Devleti'ni her bakımdan yönetmişti. Kimi zaman askerle ortak hareket ederek, kimi zaman onunla kapışarak. Bu din bürokrasisi Harem'le işbirliği yapmış ve iktidar için her türlü rezilliği göze almıştı. Padişah ve sadrazam yönetip indirmiş, kimi zaman kellelerini almış ve çoğu zaman da din ve ahlakdışı fetvalar vermişti. Tıpkı Kilise'ninki gibi bir ruhban sınıfı. Kadı, müftü ve müderrisleriyle, saray hocalarıyla bir seçkinler sınıfı.

Bu sınıfa “Din Bürokrasisi” diyelim. Bu bürokrasi Osmanlı Devleti ve toplumu üzerine tam anlamıyla bir vesayet rejimi kurmuş, devlet ve toplumu “hacr” altına almıştı.

Önce 2. Meşrutiyet, sonra Cumhuriyet bu saltanata son verdi. Ama on yıldır “Din Bürokrasisi’nin Oğlunun İntikamı” filmini seyreliyoruz.

ASKERİN VESAYETİ, DİNİN VESAYETİ (3)¹

Askerin vesayetinin olduğu yerde askeri darbe olmaz. Neden olsun? Vesayet, darbenin neden ve gerekçelerini zaten ortadan kaldırmıştır. Vesayet kurmak için de darbe yapılmaz. İktidarda kalmak için yapılır. Bir başka darbe ile yıkılincaya kadar.

Askeri darbeden söz edenler, dinin vesayet ve hacr kurum ve kuruluşlarının tarih ve eylemlerinden habersiz duruyorlar. Habersiz durdukları için de Türkiye’nin içinde bulunduğu kaosu gerçek nedenleri ortaya çıkmıyor.

Şeyhülislamlık, medreseler, ulema, ilmiye sınıfı, tarikatlar ve bunların Osmanlı devlet ve siyasetindeki yeri bilinmeden dinin vesayetini anlamak mümkün değildir. Dinin vesayeti sadece Osmanlı Devleti’nin sorunu olmamıştır. Avrupa’nın aydınlanma ve çağdaşlaşma tarihi aynı zamanda dinin vesayet ve sultasından kurtulma tarihidir. Buna laikleşme, aydınlanma, sekülerleşme (çağdaşlaşma) diyorlar. Osmanlı’da bu süreç Tanzimat ile başlamış, İkinci Meşrutiyet’le devam etmiş, Cumhuriyet ile resmen tamamlanmıştır. “Resmen” ama...

Toptan “irtica” olarak tanımlanan gizli ve açık karşıdevrimci hareket, dinin vesayetini tekrar kurmayı, dolayısıyla Cumhuriyet’i hedef alan girişimdir. Askerin buna izin vermemeye ilgili sorumluluk ve yükümlülüğüne “askerin vesayeti” adını veriyorlardı. İrticayı bir demokratik hak ve özgürlük içinde değerlendirenler için çok doğal bir adlandırma. Dinin vesayet sultasını altında yaşamayı istemek bir demokratik hak olabilir mi?

1 27 Şubat 2013.

Böylesine bir vesayet demokrasinin sonu olmaz mı? Olur, olmuştur, olacaktır!

Her şeyin, Osmanlı'nın içine düştüğü her türlü bataklıktan kurtulmak için askeri reform yapmaya karar vermesiyle başladığını söyleyebiliriz. Askerin çağdaşlaşması için yeni askeri okullar açılması gerekiyordu. O zamana kadar askeriye ile ilmiye can ciğer kuzu sarması halinde yaşıyordu. Arada sırada aralarında çingar çıksa da askeriyenin gereksinim duyduğu fetvaları ilmiyenin uleması veriyor; ilmiyenin gereksinimi olunca da yeniçeri ocağı kılıç çekiyordu. İkisinin işbirliğine padişahlar bile dayanamıyordu.

Ne olduysa, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin ataları olan Mühendishane-i Bahr-i Hûmayûn (1776) ve Mühendishane-i Berrî Hûmayûn'un (1795) açılmasıyla oldu. Geometri (1734), matematik (1773) ve mühendislik (1776) öğrenen subayın gözleri açıldı. Dünya ve ilimle ilgilenmeye başladılar ve Osmanlı toplumunun zifiri cehaletini gördüler. Doğal olarak, "Biz neden böyleyiz?" sorusunu sordular.

Bu sorunun doğru cevabını alıp almadıklarını bilemeyiz ama Osmanlı'nın okul ve eğitim durumunu tasvir etmemiz gerekiyor.

Tasvir Edelim

Kısaca: Sübyan mekteplerinde çocuklara Kuran okumak, namaz kılmanın usulleri ve biraz da yazı yazmak öğretiliyordu. O kadar.

II. Mahmut, 1824-1825 yılında yayımladığı bir fermanla, ilköğretimi zorunlu hale getirdi. Bunun nedeni çocukların dini bilgilerden yoksun kalmamaları idi.

Öğrenim dili Arapça idi. Türkçe ancak Tanzimat (1839) ve II. Meşrutiyet (1908) reformlarıyla resmi dil durumuna geldi. Ancak Osmanlı topraklarında, ne soyut ne de somut anlamda "okul" diye bağımsız bir yapı vardı. Okul, cami idi. İlk rüştiye (ortaokul) de 1839 yılında Sultanahmet Camisi'nde açılmıştı.

Gelelim ilmiye (ulema) sınıfının kaynağı medreselere: Buralarda müspet ilim (matematik, geometri, fizik, kimya...) öğretilmezdi. Öğretim şeriat ağırlıklı ve nakli (tekrar) idi. Buralardan mezun olanlara âlim (ilim adamı) deniliyor ve bunlar Osmanlı devlet yapısı içinde ilmiye (ulema) sınıfını oluşturuyordu. Kimi zaman laf olsun diye, yabancı bilimler denen “ulumul El-avail” okutulduğu da oluyordu.

Mirasın bölüşülmesinde gerekli olduğu için hesap ve namaz vakitlerini saptamak için biraz kozmografya da öğretilirdi. Başlangıçta tıp okutulduğu da iddia edilir. Belki kurşun dökme öğretilmiştir.

Öğretim dili Arapçaydı dedik. Osmanlı’nın ilk yıllarında açılan medreselere Arapça konuşan memleketlerden hoca getirilmişti. Bunların öğrencileri öğrendikleri kadar Arapça öğrendiler. Onların öğrencileri de öğrendikleri kadar. Böylece Arapça okuyup yazma giderek zayıfladı. Sonunda medrese öğrencileri Tarzan Arapçası ile yazmaya ve konuşmaya başladılar. Kanuni dönemine doğru, medreselerde okuyanların çoğunluğu Arapça öğrenemediklerinden, asıl amaç olan İslam dinini ve kültürünü de öğrenemiyorlardı. Tabii Arap memleketlerine gidip eğitim ve öğrenimlerini tamamlayanlar hariç.

1900’lü yıllara gelindiğinde medreselerin ve ulema sınıfının durumu çok aşağı düzeylerdeydi. Artık mürteci yuvasına dönmüşlerdi.

Buna karşılık asker (subay) artık çağdaş dünyayı yakalama çabaları içindeydi. Sadece mesleğini değil, tarih, felsefe, sosyoloji, yabancı dil öğreniyordu. Aralarında çağlarını yakalamış entelektüeller de vardı.

Düşünsenize, kızlar 1862’den itibaren ortaöğrenim görmeye başladılar. İlk kadın öğretmen 1873 yılında atandı. Darülfünun (üniversite) sürekli öğretime 1900 yılında geçti ve kadınlar üniversiteye 1914 yılında kabul edildi.

Sıkıldım, yorulduğum demem bundan işte. Bu yazdıklarımı siyasetçi bilmiyor diyelim, peki tarihçi milleti, sosyolog taifesi,

müderri loncası, gazeteci locası bilmiyor mu? Galiba bilmiyor.

Bunları bilmeden ne asker ile ulema çatışmasını; ne ulemanın Cumhuriyet düşmanlığını, ne de laikliğin erdemlerini anlayıp anlatabilirsiniz.

NOTA BENE: Bu yazıyı yazmak için, İsmail Tokalak'ın *İslam Ülkeleri Neden Geri Kaldı* (Gülerboy Yayıncılık, 2011) ile Faik Bulut'un *Ordu ve Din* (Berfin Yayınları, 2008) adlı kitaplarından yararlandım. Okumadan olmuyor. Beyin bilgi ve ilim salgılamıyor.

ASKERİN VESAYETİ, DİNİN VESAYETİ (4)¹

Askerin darbeci vesayetinin İttihat ve Terakki döneminde başladığı kuyruklu bir yalandır. Böyle bir yalanı ancak tarihsel gerçekleri çarptırmak ya da gizlemek isteyenler söyler. Ha isyan, ha darbe. İkisi de vesayet ve hacr defterlerine yazılır. Bunun bilinen ilk resmi örneği, II. Murat'ın (1421-1451) küçük yaştaki oğlu Mehmet'i (Fatih) tahta geçirmesine karşı çıkan yeniçerilerin çıkardığı bir isyandır. II. Murat'ın tahta tekrar oturup *buçuk* oranında yeniçerilerin maaşına zam yapmasıyla son bulmuştur. O günden sonra Edirne'de isyanın olduğu tepeye "Buçuktepe"; isyana da "Buçuktepe İsyanı" adı verildi.

Yeniçeriler kaç kez isyan etti, bilmiyorum. Ama en kabada-yı padişahlar zamanında bile birkaç kez isyan ettiler. Padişahın, sadrazamın her an isyan tehdidi altında yaşamaları vesayetin âlâsıdır. Bu isyanlarda ilmiye (ulema) sınıfı, askerin her zaman önünde, yanında, arkasında oldu. Özellikle de irtica kaynaklı ayaklanmalarda.

Örnek olarak Patrona Halil, Kabakçı Mustafa ve 31 Mart 1909 irtica ayaklanmalarını anımsayalım. Üçü de şeriatı ileri

1 28 Şubat 2013.

sürdü. Osmanlı'nın yaşayabilmek, ayakta kalabilmek için giriştiği en küçük yenilikler karşısında, üçü de safdil askeri işgal etti. Bu isyanlar yabancıların ve düşmanların çok işine yaradı. İsyân meydanlarında ortada görünenler, yobazlar (softalar) ve asker kılığında gezen baldırı çıplaklardı.

Geride duranlar, bu yeniliklerden zarar göreceğini düşünenler ile ilmiye sınıfının ileri gelenleriydi. Bunun için softalarla yeniçerileri kullandılar.

“IV. Mustafa'ya verdiği meşhur tasarısında Koca Sekbanbaşı bunların mahiyetini pek güzel deşer ve ortaya koyar.

Koca Sekbanbaşı diyor ki: “Şeriat naralarıyla İstanbul sokaklarını çınlatan bu baldırı çıplaklar dinin şartını bilmezler, kelimayı şahadet getirmekten âciz kimselerdir ki, ağızları şarap kokar, savaştan kaçarlar ve İstanbul sokaklarında genç kadınlara ve oğlanlara tecavüz ederler.

Patrona Halil, Kabakçı Mustafa, 31 Mart'ta Derviş Vahdeti, Şeyh Said, Derviş Mehmet vesaire de, ‘Şeriatla devamımız vardır!’, ‘Şeriat isteruk!’ diyerek ayaklandılar ve ayaklandırıdılar (...) Kabakçı olayında perde arkasına oynayanlar şunlardı:

Topal Ata, Köse Musa Paşa ve Münip Efendi.

Şeyhülislam Topal Ata ile Münip Efendi zamanın ulemasından idiler... Köse Musa Paşa ise sadrazam vekili idi.”¹

Dünkü yazımda şöyle bir bölüm vardı: Ne olduysa, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin ataları olan Mühendishane-i Bahr-i Hûmayûn (1776) ve Mühendishane-i Berrî Hûmayûn'un (1795) açılmasıyla oldu. Geometri (1734), matematik (1773) ve mühendislik (1776) öğrenen subayın gözleri açıldı. Dünya ve ilimle ilgilenmeye başladı, Osmanlı toplumunun zifiri cehaletini gördü. Zamanla her türlü bilgiye açıldı ve bir ucundan siyasetle ilgilenmeye başladı. Doğal olarak “Biz neden böyleyiz?” sorusunu sordu.

1 Mahmut Esat Bozkurt, *Atatürk İhtilali, I-II*, Kaynak Yayınları, s. 175-176.

Gözleri açılınca, vatan ve millet kavramlarını öğrendiler. İlerlemenin önündeki en büyük engelin ilmiye (ulema) sınıfından, din adamlarından ve eğitim-öğretim sisteminden kaynaklandığını gördüler. Asıl önemlisi Osmanlı Devleti’ni içeriden çürüten irtica kaynağı olan din vesayetini gördüler. II. Meşrutiyet din ile devlet işlerinin ayrılması, yasaların kaynağının din olmaması gerektiğini anladı. İttihat ve Terakki okul ve yasalarda sekülerleşmenin (çağdaşlaşmanın) kaçınılmaz olduğunu gördü.

Mürteci İslamcı kesim, bu nedenle İttihat ve Terakki’den, II. Meşrutiyet’ten nefret eder ve inadına II. Abdülhamit’i Ulu Hakan olarak göklere çıkartır. Sekülerleşme işlemini laik devrim yasalarıyla tamamlayan Cumhuriyet’ten aynı nedenlerden dolayı nefret eder.

Bu bozuşmaya karşın askeriye hiçbir zaman dini inancı karşısına almamıştır. Laikliğin dinsizlik, askerin din düşmanı olduğu da iftira ve yalandır. Asker, irtica ile koalisyonu bozduğu için din düşmanı (!) olmuştur. Ancak, “Türk-İslam sentezi”ni meşrulaştıran, din derslerini zorunlu hale getiren 12 Eylül darbesini hiç mi hiç eleştirmezler. Varsa yoksa 28 Şubat. Anayasa’nın 174. Maddesi’nin koruması altında olan devrim yasaları ve 28 Şubat Kararları irticanın en büyük düşmanıdır. 28 Şubat Kararları’nı hallettiler, şimdi sıra devrim yasalarında.

Laik yasalar, devlet ile din işlerini büyük ölçüde birbirinden ayırdı. Diyanet İşleri Başkanlığı, ne yazık ki kuruluş amaçlarını gerçekleştirilemedi, gizli bir irtica ocağına dönüştü. Tevhid-i Tedrisat’ın kurduğu imam-hatip okulları ve İlahiyat Fakülte-leri tam anlamıyla Cumhuriyet aydını din adamını yetiştiremedi. Laik Cumhuriyet yasalarına karşın, dinin toplum üzerindeki vesayet ve baskısı hiçbir zaman kalkmadı.

Ramazan ayları ve oruç, toplum üzerinde baskı aracına dönüştü. Oruç tutmayanlar dinin baskısıyla özgürlüklerinden indirim yapmak ve gizlenmek zorunda kaldılar. 2013 yılında artık Ramazan ayında neredeyse açık lokanta bulmak mümkün değil. Bu aylarda memur kantin ve yemekhaneleri kapalı oluyor. Oruç

tutmayanlar, gafil davranıp sokakta sigara içenler gebertilircesine dövülüyor, kimi zaman öldürülüyor.

Türlü nedenlerle içkili yerler kapatılıyor, içki ruhsatı verilmiyor ama her türlü lotaryacılık, lotoculuk, totoculuk, şans oyunları AKP hükümeti tarafından teşvik ediliyor.

İmam-hatip liseleri laik liselerin yerini alıyor ve iktidar, “dindar ve kindar nesiller” yetiştirme cihadında emin adımlarla ilerliyor.

Bunları yazarken, Koca Sekbanbaşı’nı düşünüyorum!

AMA ARAP MİLLİYETÇİSİ¹

İki elini yumruk yapıp böğrüne bastırarak konuşan Başbakan R. T. Erdoğan, milliyetleri, milliyetçilikleri ayaklarının altında ezdiğini söylüyor. Çünkü (güya) İslam ümmetçiliğinde milliyetçiliğe yer yokmuş; Tanrı ve Peygamber katında ırk ve millet ayırmıcılığı yokmuş, bütün Müslümanlar birbirinin kardeşi imiş... “Keşke!” diyorum, “keşke öyle olsa!”

Bunların, kardeşlik, eşitlik laflarının tamamı gerçekdışı. Irk ayırmıcılığı ve Arap’ın üstünlüğü Kuran’da ve Peygamber’de başlıyor ve bütün ulema dünyasına yayılıyor.

Dini siyasete karıştırmanın yarattığı tehlikeyi görüyorsunuz: Ya bu yalanları kabul edip sineye çekeceksiniz, boyun eğeceksiniz ya da Kuran ve Peygamber’i eleştiri konusu edeceksiniz. Ama o zaman kâfir olma tehlikeniz var. Laik bir ülkede, dinlere ve inançlara saygılı, bütün dinlere eşit uzaklıkta duran, dinlerin (din madrabazlarının elinde) birey ve toplumu baskı altına almasını kabul etmeyen çağdaş bir insan Tanrı’ya karşı tavır almaz, Kutsal Kitap’ı ve Peygamber’i eleştiri konusu yapmaz. Çünkü din ve devlet işlerinin ayrıldığı, dinsel inanç inananların vicdanında salтанat kurduğu için, bunlar dokunulmaz bir yerde durur.

Ancak R. T. Erdoğan gibi dini ve kutsalları kendi siyasetine alet edenler, ruhani evreni dünya işlerine karıştıranlar eleştiri konusu olurlar.

1 26 Mart 2013.

Kuran’da ve hadislerde ırk ayrımcılığı yapıldığını; Arap yandaş ırk ayrımcılığı yapıldığını, başta Türkler olmak üzere bütün “Mevali”lerin (Arap soyundan olmayan Müslümanlar) küçük ve hor görüldüğünü, kimse durup dururken anımsamak istemez. Gereksizdir, dahası zararlıdır.

Aslına bakarsanız, bütün Müslümanların kardeş olduğu da kocaman bir yalan: Arap, “Mevali”yi, yani Arap soyundan olmayan Müslümanları sevmez, küçük görür. Yukarıda söz konusu ettiğimiz hususları elbette Araplaşmış, şeriatın kuralları altında ezilip benlik ve kimliğini, ümmetçilik telaşıyla yolunu yitirmiş “yılık” ulemasının kitaplarında da bulabilirsiniz. Bütün terslikler, bütün yolsuzluklar onlar için doğaldır. Bunları öğrenmek için başvurulacak yazarların sayısı da çok fazla değildir.

Size, İslamcı yobaz ve Cumhuriyet düşmanlarının şerrinden ülkeyi terk etmek zorunda kalmış olan İlhan Arsel’in kitaplarını¹ salık verebilirim. Adını verdiğim bu kitaplarda, sözünü ettiğim ırkçılığın ve ırk ayrımcılığının kaynaklarını bulabilirsiniz.

Mustafa Kemal Paşa’nın Kurtuluş Savaşı yıllarında dinle ilgili referanslar vermesinden, “Anasır-ı İslamiye”den (Müslüman unsurlar, Müslüman halklardan) söz etmesinden daha doğal ne olabilir? Padişah, halife, şeyhülislam, şeriat yerinde durmaktadır. Bunları ulusal dava için referans olarak kullanması çok doğal ve ahlakidir.

Ama Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasından sonra artık tek referans, tek dayanak ve egemen ulustur, millettir. Egemenlik kayıtsız şartsız ulusundur.

Bu nedenle 2013 yılında R. T. Erdoğan’ın vırt zırt, Atatürk’ün “Anasır-ı İslamiye”ye dayandığından söz etmesi, referans olarak *Söylev*’i göstermesi etik kurallarına uymamaktadır. Uymamaktadır! Çünkü “Askerin Vesayeti, Dinin Vesayeti” adlı yazı dizimde, Atatürk’ün “Anasır-ı İslam”ı *Söylev*’in neresinde ve hangi

1 *Arap Milliyetçiliği ve Türkler, Teokratik Devlet Anlayışından Demokratik Devlet Anlayışına, Şeriat ve Kadın, Biz Profesörler.*

bağlamda kullandığını (kendisine ve danışmanlarına) sordum ama bugüne kadar bir cevap alamadım.

Arap Milliyetçiliği

Arap milliyetçiliğinin kaynakları:

1. İslam öncesi Arap geleneği;
2. Kuran ve İslam;
3. Hadisler;
4. Arap Uleması;
5. Mevali olarak Türk kökenli ulema.

Araplara verilen ve Arapların tepe tepe kullandıkları “Kavm-i Necip” (soyu soppu temiz kavim) unvanı ırkçılığın ve ayrımcılığın doruklarındadır. Araplar Kavm-i Necip ammavelakin Türkler “Kavm-i kerih” (iğrenç, çirkin kavim). Öyle mi? Öyle! Açın Arap ve Osmanlı kaynaklarına bakın!

Örnekler:

İnsanlığın en mükemmel sınıfı Araplardır; Arapların en mükemmeli Kureyşlilerdir; Kureyşlilerin en mükemmeli de Beni Haşim’dir.¹

Bilindiği gibi Beni Haşim, Hz. Muhammed’in mensup olduğu aşirettir.

Arapları sevmek üç nedenle şarttır: Çünkü ben bir Arap’ım, çünkü Kuran Arapça inmiştir; çünkü cennet sakinleri Arapça konuşur...²

Demek ki Tanrı, öteki insanları, öteki dilleri ve dinleri boşuna yaratmış!

“Araplar Arapların eşitidir; Mevalî de Mevalî’nin. Ey Mevalî, içinde Araplarla evlenenler suç işlemiş olurlar. Kötü yapmış olurlar. Ve ey Araplar, içinde Mevali ile evlenenler kötü iş yapmış olurlar.”³

1 Hadis.

2 Hadis.

3 Hadis, Muttakî, VIII, 24-28.

“(Ey Arap) kendinden olanla ve kendi denginle evlen; ve yapacağın çocukların (gelecek kuşakların) safiyeti bakımından dikkatli ol ve asla zenci ile evlenme. Çünkü zenciler bozuk/çar-pık yaratık olduklarından onlarla evlenenlerin çocukları sakat ve çarpık olur.”¹

“(Gazalî) *İhyâu Ulûm'id-dîn* adlı yapıtında Türk'ün Arap Bedevisi'nden ve Kürt'ten farksız ve onlar kadar değersiz ve aşağılık olduklarını söyler; ona göre zekâ yetersizliği bakımından bu üç toplumun insanları arasında fark yoktur; hepsi de hayvana yaklaşıp yaratıklardır...”²

Bunların tamamı vız gelir tırıs gider. Arapların Türkler yüzünden geri kalmış oldukları iddiasına gelince: Zırvasıdır, kabul edilemez!

***Yüz Yıllık Parantez!*³**

AKP hükümetinin mevcut dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu'nun 1959 yılında Taşkent'te doğduğuna bakıp yanlışlığa kapılabilir insan. Taşkent, Özbekistan'ın Taşkent'i değil, Konya'nın Taşkent'i. Aslına bakarsanız, Ahmet Davutoğlu'nun hal ve gidişine, izlediği “irredantist” politikaya bakıp doğum yeri Taşkent'i, Özbekistan'a götürmek de mümkün.

Ancak onun “irredantist”liği Türki değil İslami, Osmani.

1990 yılında, Malezya İslam Üniversitesi'nde yardımcı doçent olarak başladığı akademik hayatı da, siyasal alandaki yükselişi de bana inandırıcı gelmiyor. Sanki bir yerlerden kayırılıyormuş, bir yerlerde dayısı, bir torpili varmış duygusu uyanıyor bende.

Ayrıca, hayallerle dolu, 2009 yılında 40. basımı yapılan *Stratejik Derinlik*⁴ adlı kitabının eski CIA ajanları ve strateji uzmanları tarafından kutsal kitap haline getirilmesi de son derece ilginç bir durum.

1 Hadis, Muttakî, VIII, 24-28.

2 İlhan Arsel, *Arap Milliyetçiliği ve Türkler*, İnkılap Kitabevi, 1987, s. 86.

3 *Aydınlık*, 27 Mart 2013.

4 Ahmet Davutoğlu, *Stratejik Derinlik*, Küre Yayınları, 2009.

Ayrıca, bir başka ilginç durumu saptamak ve kabul etmek zorundayız: Ahmet Davutoğlu, Cumhuriyet'in geleneksel dış politikasını elinin tersiyle itip *Stratejik Derinlik* adlı kitabında dile getirdiği kendi dış politika stratejisini uygulayan ilk Dışişleri bakanı.

Bunun son örneğine, AKP Genel Merkez Teşkilat Başkanlığı tarafından düzenlenen bir toplantıda yaptığı konuşmada tanık oluyoruz. Davutoğlu, Balkan Savaşı'nda kaybedilen Avrupa topraklarından, I. Dünya Savaşı'nda elden çıkan topraklardan malsı bir dille söz ediyor:

“Biz bu toprakları terk etmedik. Geçen yüzyıl 1911'i Trablusgarp için alın 2011, 1912'yi Bulgar, Balkan muhacereti alın 2012, 1917'yi Kudüs'ten ayrılışımızı esas alın 2017 veya Ortadoğu'dan ayrılışımızı esas alın 2018'e, yüzyıl sonra bu parantezi kapatıyoruz. Geçen yüzyıl bizim için bir parantezdi. Bu parantezi kapatacağız... Hiç kimseyle savaşmadan, hiç kimseyi düşman ilan etmeden, hiçbir sınıra saygısızlık yapmadan, tekrar Saraybosna'yı Şam'a, Bingazi'yi Erzurum'a, Batum'a bağlayacağız. Bizim gücümüzün kaynağı bu. Şimdi apayrı ülkeler gibi gelebilir ama 110 yıl önce Yemen ile Üsküp aynı ülkenin parçalarıydılar. Ya da Erzurum ile Bingazi. Bunu dediğimizde, bize 'Yeni Osmanlı' diyorlar. Bütün Avrupa'yı birleştirenler, yeni Romacı olmuyor, Ortadoğu coğrafyasını birleştirenler Yeni Osmanlı oluyor. Osmanlı'yla, Selçuklu'yla, Artuklu'yla, Eyyubi ile anılmak şeref-tir, ama bizim hiçbir zaman hareketle hiçbir ülkenin toprağında gözümüz olmadı, olmayacak.”¹

Konuşmanın konusundan habersiz bir dinleyici Dışişleri Bakanı'nın THY'nin yeni açılan uçuş hatlarından söz ettiğini sanabilir. THY bile ilgili tarafların iznini almadan, Yemen ile Makedonya (Üsküp) arasında bir uçuş hattı açacağını dünyaya ilan edemez. Ama Davutoğlu, Osmanlı'nın geçen yüzyılda terk ettiği, terk etmek zorunda kaldığı topraklara Türkiye Cumhuriyeti'nin yüzyıl sonra geri döneceğini söylüyor. Sanki bir film festivalinde

1 Sol ve Yurt gazeteleri, 4 Mart 2013.

“Kara Murat’ın Dönüşü” filminin tanıtımını yapıyor. Ve tarih bilincinin gerekliliğinden söz eden Davutoğlu, bu bilinçten ne denli yoksun olduğunu kanıtlamış oluyor.

Konuşmasının ortasında, “Avrupa Birliği’ni kuranlar neden Romacı olmuyor da ‘biz’ Yeni Osmanlıcı oluyoruz?” diye kınamayla soruyor.

Ne yazık ki tam anlamıyla çocukça bir soru. Avrupa Birliği’nin temelleri, yanlış anımsamıyorsam Fransa, İngiltere ve Almanya’nın katılımıyla Roma’da atıldı. Sonra evrile evrile günümüze geldi. Yani tarafların ortak iradesiyle.

Peki, Ahmet Davutoğlu’nun (dolayısıyla AKP hükümetinin) Saraybosna’yı Şam’a bağlama niyetinden bu ülkelerin hükümetlerinin haberi var mı?

Davutoğlu’nun adını andığı ülkeler, isterlerse, AKP hükümetini emperyalist hevesleri olmakla suçlayıp protesto edebilirler; bu açıklamayı bir din ya da ırk dayanışması sayıp Türkiye Cumhuriyeti’ni “irredantist” olmakla suçlayabilirler. Ki bu da yayılmacılıktır.

Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun sözünü ettiği ülke ve kentleri bilenler, ileri sürdüğü düşüncelerin ne denli içi boş olduğunu söyleyecektir. Sıkıysa Sofya’da, Tiran’da, Belgrad’da 400-500 yıllık ortak tarihten söz et bakalım. Aynı şey Şam, Bağdat, Kahire, Sana (Yemen), Mekke ve Medine için de söz konusu. Adını yazdığım kent ve ülkelerde Osmanlı bir emperyalist işgalci ve sömürgecidir.

En kibarından, Araplar gibi, Osmanlı egemenliğinin uygarlıklarına en büyük darbeyi vurduğunu, gelişmelerine engel olduğunu söyleyeceklerdir.

Örneğin, “Romalılar ayak bastıkları yeri imar etmişlerdir, yollar, köprüler, limanlar inşa etmişlerdir. Oysa Türkler, yönettikleri yerlerden sadece vergi toplamışlar, fakat buna karşın, bu yerlerin refahını ve kaynaklarını geliştirici hiçbir şey yapmamış,

her şeyi ihmal etmiş, aldıklarına karşılık hiçbir şey vermemiştir,”¹ diye yazacaklardır.

Vâni Mehmet Efendi ile Danişmend’in belirttikleri gibi, Arapların hadislerde Türklerle ilgili zarif düşünceleri vardır:

“Türkler size ilişmedikçe siz de onlara ilişmeyin, çünkü sizi severlerse yerler, sevmezlerse öldürürler.”²

Ama Araplar da Türklerin “Ne Şam’ın şekeri, ne Arap’ın yüzü” dediklerini biliyorlar.

* * *

Stephen Kinzer türünden ABD dış politikasının temsilciliğini yapan şakşakçı yazıcılar,

*Ezber Bozmak*³ gibi sıradan ama iddialı kitaplarında, Davutoğlu’nun stratejik derinlik uygulamalarını, komşularla sıfır problem politikalarını 2010 yılında göklere çıkarmışlar⁴ ama üç yıl sonra bu stratejik derinlik kavramının fos çıktığına tanık olmuşlardır. İşin kötü yanı Davutoğlu’nun bu gerçeği görmemiş olmasıdır.

AKP TARİKATI MEDRESELERİNDE BİLİM⁵

2007 seçimlerinden önce nabız tutmak (!) için bir Orta Anadolu kentine gitmiştim. Nabız tutma seanslarından birinde, kentte acilen bir üniversite kurulmasını istediler. Komşu kentteki üniversiteye bağlı bir meslek yüksekokulu varmış ama rektörüyle, dekanıyla, şöyle tam takım üniversite istiyorlardı. İktisadi bakımdan önemliymiş. Öğrenciler gelecek, evler kiraya verilecek, alışveriş canlanacak...

1 İlhan Arsel, *Arap Milliyetçiliği ve Türkler*, İnkılap Kitabevi, 1987, s. 187.

2 Age, s. 58.

3 Stephen Kinzer, *Ezber Bozmak*, İletişim Yayınları.

4 Age, s. 217.

5 *Aydınlık*, 20 Mayıs 2013.

İyi de bu öğrenciler hangi ortamda yaşayacaklardı? Doğru dürüst bir kütüphane yoktu kentte. Adama benzer bir kitapçı, kırtasiyeci bile yoktu. Kitapçı-oyuncakçı karışımı iki dükkân vardı. Yabancı dilde kitap, gazete ve dergi satan bir yer yoktu. Kızlarla erkekler birlikte gezebilecek miydi?

Üniversitenin olduğu yerde sinema, tiyatro, opera, bale, konser salonu olmalıydı. Kahve, pastane, lokanta da yoktu. Sanki randevu evi sormuşum gibi yüzüme ters ters baktılar.

Dönüşte bunları gazetede yazdım. Ama Almanyalardan bile küfür yedim. Gül gibi memleketlerine iftira etmişim.

Söylemesi ayıp, üniversitenin de, üniversiteli kentin de ne anlama geldiğini biliyorum. Biraz da olsa Sorbonne’da bulundum. Heidelberg’i gördüm.

Dünyada üniversiteler bulundukları yeri etkilerler, Türkiye’de tam tersine, bulundukları yerden üniversiteler etkileniyor. Van’da ya da Kars’ta, Said Nursi seminerlerini kimler düzenliyor?

Kentte düzenlenen bir kongrede Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Hasan İbicioğlu, materyalizm “İnsan ekonomik hayvandır,” dediği için modernizm ve materyalizme karşı çıkmış ve kendi öz değerlerimize sahip olmamızı tavsiye etmiş.¹ Ama bilimsel öz değerlerimizin ne olduğu belli değil.

Yedi gün süren “Medrese Yalanları Üzerine”² dizisinden sonra bu yazıyı yazmamın özel bir nedeni yok. Bir rastlantı, ama güzel bir rastlantı.

İslamcı, Cumhuriyet karşıtı üniversite öğretim elemanları adresi belli yuvalardan, adresi belli ekürilerden, adı-sanı belli hocaların yanında yetişmiş ve üniversiteye demir atmıştır. 1960’larda ocak Erzurum Üniversitesi idi. ABD’de Utah ve Princeton, İngiltere’de Exeter Üniversitesi. Bilimsel donanımın

1 Sol gazetesi, 4 Mayıs 2013.

2 Aydınlik, 9, 10, 13, 14, 15, 16, 17 Mayıs 2013.

hiçbir önemi yoktur. Önemli olan bir kadronun en azından 40 yıl elde tutulması ve yeni gelecekler için sığınacak bir liman, tutunulacak bir el ve etek.

Örneğin, Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş ve Prof. Sabahattin Zaim gibi hocalarının teşviki ve sağladıkları Milli Kültür Vakfı bur-su ile 1976-1978 yıllarında Fehmi Kuru ve Şükrü Karatepe ile birlikte İngiltere'ye gönderilen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Exeter Üniversitesi'nde iki yıl eğitim-öğretim görmüş.

Dönüşte Sabahattin Zaim'in daveti ile Sakarya Üniversitesi'nde görev almış.

Doktora tezi, "Türkiye ile İslam Ülkeleri Arasındaki Ekonomik İlişkilerin Gelişimi" başlığını taşıyor. Tez hocası ise Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş! Eski Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz da Abdullah Gül'ün bu üniversitedeki sınıf arkadaşı.

Nereden Nereye?

4 Mayıs 2013 tarihli *Sol* gazetesinde "AKP'nin Şişirdiği Akademi Patladı" başlıklı yazıyı okuyunca aklıma böyle bir yazı yazmak geldi. Aslına bakarsanız konuyu yıllardır biliyordum. Ama adamlar işi iyice azıtmışlar, kendi makalelerini yayımlamak için naylon bilim dergileri kurmuşlar.

İslamcı sağın Cumhuriyet üniversitelerini içerden yozlaştırmak dışında bir de kendi paralel üniversitelerini kurmak gibi bir projeleri vardı. Dağa taş bakkal gibi teneke üniversitelerin açılmasının asıl ve gerçek amacı budur. Ülkeyi üniversiteyle boğmak ve sayı olarak kendilerine gerekli olan öğretim elemanlarını yetiştirmek. Kalitenin hiçbir önemi yoktur. Önemli olan, her alanda, her disiplinde yeterli sayıda doçent ve profesörün el altında bulundurulması.

Sol konuyu şöyle sunuyor: *Türkiye'de sayıları katlanan üniversite ve yeni tip akademisyenler, yüzlerce niteliksiz makale üretmeye başlamıştır. Balon patlayınca Türkiye uluslararası bilim camiasına rezil oldu. Uluslararası prestijli bilim dergilerini listeleyen kurum, çok sayıda yayın yapan Türkiye'den beş dergiyi listeden attı. AKP, çok sayıda üniversite ve yayın yapmakla övünüyordu.*

Yayımlanan makalelerin iyi olması mümkün olmayan bilimsel kalitelerini bir yana bırakalım, bunları yayımlayan dergiler TÜBİTAK'tan milyonlarca lira destek alıyormuş.

Uyduruk makaleler, uyduruk dergiler, havaya uçan paralar ve bunlar sayesinde edinilen uyduruk akademik unvanlar. Biliyorsunuz, bu gibiler için ben “Doçentçi” ve “Profesörcü” unvanları kullanıyorum.

AKP tarikatı için kalitenin değil sayının önemi var. Hedef karşıdevrimci bir akademik kadro kurmak ve bilim alanına yıllarca egemen olmak. Bunun için her şey mübah: İntihal kullanılacak bir kusur değil. İntihal yapmak bakan olmaya engel değil. Belki daha iyi.

Köy Enstitülerinin göçertilmesi ve yerine imam-hatiplerin ikâme edilmesi arasında diyalektik ilişki kuramayanlar 1950'den sonra Türkiye'nin başına gelenleri kesinlikle anlayamazlar. Köy Enstitüleri, özgür ve bağımsız, çağdaş bir birey yaratmayı amaçlıyordu. İmam-hatipler, tam tersine biat eden, bağımlı, güdülebilir ve birey olmayan bir “kişi” yaratmayı amaçladı ve yarattı.

1933'te yapılan üniversite reformu çağının çağdaşı, meslek sahibi, fikri ve vicdanı hür, cumhuriyetçi ve demokrat bireyler yetiştirmeyi amaçlamıştı.

Türkiye'de 2012 itibarıyla 173 üniversite varmış. Bunlardan 107'si devlet üniversitesi, 66'sı vakıf üniversitesi, 7 tanesi de vakıf meslek yüksekokulu imiş.

Ama çoğu Osmanlı'nın medreselerinden beter durumda; epeycesı tarikatların denetiminde. Cumhuriyet üniversitesi olmaktan fersah fersah uzak!

Köy Enstitüleri kapatılmasaydı, AKP gibi bir tarikat partisi asla iktidara gelemezdi!

“İLAHİYAT OKUYAN İŞSİZ KALMAZ”¹

İlahiyat okuyanların işsiz kalmayacağını söyleyen deneyimli biri Bekir Bozdağ!

Bu muhterem zat hakkında Vikipedi’de şöyle bir bilgi var:

“Bekir Bozdağ (d. 1 Nisan 1965, Akdağmadeni, Yozgat), Türk ilahiyatçı, avukat ve siyasetçidir. Türkiye Büyük Millet Meclisi 22. 23. dönem ve 24. dönem Yozgat milletvekili olan Bozdağ, Adalet ve Kalkınma Partisi grup başkan vekilliği yapmıştır. 6 Temmuz 2011 tarihinden itibaren 61. Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti’nde başbakan yardımcısı olarak görev almaktadır. Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’ni bitiren Bekir Bozdağ, yüksek lisansını Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dinler Tarihi Anabilim Dalı’nda tamamladı. Selçuk Üniversitesi Hukuk fakültesinden mezun oldu ve daha sonra serbest avukatlık yaptı. Evli ve 3 çocuk babasıdır.”

Bekir Bozdağ’ın ortaöğretim diplomasını hangi okuldan aldığı yazmıyor. İmam-Hatip mezunları nedense bunu gizlerler. Bekir Bozdağ da sanki İlahiyat Fakültesi’nden önce hiç okumamış gibi.

Geleneksel tanıma göre: Din adamları sınıfı (ruhban topluluğu), hiçbir şey üretmeden toplumun kanını emen, asalak bir sınıftır. Bu durum yeni bir şey değil. Dinlerin ortaya çıkmasından, dinin tapınak içinde ve dışında örgütlenmesinden bu yana böyle. Tek tanrılı üç dinden önce, eski Sümer’de, Mısır’da, Yunan’da, Hindistan’da da böyleydi. Eski Türklerde şamanlar hiç olmazsa hekimlik (otacılık) yaparak bir işe yararlardı.

Cumhuriyet, hoca takımını bir düzene sokmak için Diyanet İşleri Başkanlığı’nı kurdu, ama başına bela aldı. Kurulduğundan bu yana devletin kanını-iliğini sülük gibi emmektedir.

Diyanet İşleri Başkanlığı, 2013 bütçesinden aldığı payla 11 bakanlık bütçesini geride bıraktı. 2012 bütçesinden 3 milyar 891 milyon lira alan Diyanet’e 2013 bütçesinden 4 milyar 604 milyon lira ayrıldı.

1 *Aydınlık*, 23 Mayıs 2013.

Peki, bütçeden 4 milyar 604 milyon lira alan Diyanet İşleri 2013 yılında buna karşılık olarak ne verecek? Hiç! Hiç dediysek, bu hiçlik toplumla ilgili. Ama buna karşın, camileri ve imamları AKP iktidarını sağlamlaştırmak için gereken afyonu sağlayacak.

Birkaç istisna dışında tarih boyunca bütün dinler iktidarlara iş ortaklığı yapmış; İslamda sadece iktidara (devlete, beylere, feodallere, ağalara ve zenginlere) hizmet etmiştir. Hristiyanlıkta zaman zaman yoksulları savunan papazlar ve rahipler görülür ama şimdiye kadar yoksulların hak ve çıkarlarını savunan imam ve hoca duymadım. Karmatiler de Zencler de bu sömürücülere karşı ayaklanmıştı!

Son olarak, “AKP’li vekillerin imzasıyla TBMM’ye sunulan ve içki yasağını ciddi biçimde genişleten maddeler de içeren torba yasa teklifinde, Diyanet İşleri Başkanlığı’na kamu geliri tahsil etme ve kullanma yetkisi tanıyor.”¹

Teklifin 9. Maddesi’yle, Hazine ya da kamu mülkiyetindeki taşınmazların üzerindeki cami ve mescitlerin ticari faaliyetlerde kullandırılması öngörülen bölümlerinin, Diyanet İşleri’nce işletilmesinin yolu açılıyor. Hristiyan dünyasında özellikle Katolik ve Ortodokslarda “Kilise” Karun kadar zengindir. Artık Diyanet İşleri de Diyanet Vakfı’yla birlikte ve iktidarca ayarlanan avantajlarla Kilise ile aşık atacak duruma geldi.

Eskiden her Türk asker doğardı, şimdi dindar nesil yetişecek, artık her Türk imam-hatipli doğacak!..

İmam-hatipli Başbakan Erdoğan’ın, atama bekleyen öğretmenler ve üniversite mezunu işsizler konusunda, “Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir kural yok!” demişti. İmam-hatipli yardımcısı Bozdağ İlahiyat Fakültesi mezunlarına yüzde yüz iş garantisi veriyor. (İmam-hatip mezunlarının işleri garantili zaten). Bozdağ konuşuyor:

1 Sol gazetesi, 13 Mayıs 2013.

“İktidarımız göreve gelmeden önce yurt genelindeki İlahiyat Fakültesi sayısı 22 idi. Biz bu sayıyı yükselttik ve şu anda İlahiyat Fakültesi sayısı 90’a yaklaştı. Biz zaten gençlerimizin İlahiyat Fakültelerine gitmesini teşvik ediyoruz. İlahiyat okuyanların istihdam sorunu yok. Çok ciddi iş imkânları var. İlahiyat Fakülteleri ayrıca bulundukları kentin manevi ve ilim hayatına çok önemli katkılar sağlıyor.”

İlahiyat Fakültelerinin açılmasını sağlayan 3 Mart 1924 tarihli yasaya göre amaç “imamlık ve hatiplik gibi din hizmetlerinin yerine getirilmesi göreviyle yükümlü memurların yetişmesi”, yetiştirilmesi.

Memlekette 81 bin 984 cami, 90 bin din görevlisi var. Buna karşılık okul sayısı 67 bin, hastane sayısı 1.220. Doktor sayısı 77 bin. Her 900 kişiye bir doktor, 780 kişiye bir din görevlisi düşüyor. Hesap âlimi olmak gerekmez: Memleketin din adamına ihtiyacı yok. Bütün camilerin müezzini, imamı var. Bunlar sayesinde cami hoparlörleri günde beş vakit gürültü rekorları kırıyor.

Bekir Bozdağ’ın, İlahiyat Fakültesi mezunlarının bulundukları kentin manevi ve ilim hayatına çok önemli katkılar sağladığına dair gülünç iddiasını bir yana bırakalım. Bir bakan olarak kendisinin memleketin manevi ve ilim hayatına ne türlü katkısı var acaba? Ülkenin manevi hayatının düzeyi belli: İmam-hatipliler ve İlahiyat Fakültesi mezunları, ülkenin laik okul ve fakültelerini bitirmiş olanların haklarını gasp ediyor, gençlerimiz bu yüzden işsiz geziyor. Bu mu manevi hayata katkı?

İlim dedikleri de İslami bilgi. Din eğitimi A’dan Z’ye Türkçe olmadan hiç kimse din bilgisi öğrenemez. İmam-hatipçiler de, ilahiyatçılar da Kuran’ı ve hadisleri anlayacak kadar Arapça bilmezler. Siz onların Arapça ham-hum yaptıklarına bakmayın. Bilmezler!

Memleketin din adamına ihtiyacı yok ama AKP tarikatının kendi emrinde çalışacak hademeye ihtiyacı var!

31 MART'TAN 31 MAYIS'A TAKSİM¹

31 Mayıs! Cumhuriyet halkı, Taksim Gezi Parkı kalesini savunuyor. Barbarlar mancınıklarla yangın gülleleri fırlatıyor Cumhuriyet halkının üzerine. Olayları sadece iki televizyon kanalı veriyor: Ulusal Kanal ve Halk TV. (Ah bir de, “Sadece biz yayınlıyoruz!” diye böbürlenme.) Ötekiler, tasma erbabı, kulübelerinde kemik dişlemekte.

Henüz olayların başlangıcı. Nereye varacağını tahmin etmek güç. Barbarlar su sıkıyor, biber gazı fırlatıyor savunmasız halkın üzerine. “Göz, Gez, Arpacık!” diyerek.

Birden aklıma bir arkadaşımın anlattığı kedili bir olay geliyor:

Arkadaşımın mutfağına bir kedi dadanmış. Evi bahçeli, avlulu, eski zaman evi. Komşu evler de öyle. Kedi, duvardan atlayarak mutfak penceresinden içeri giriyor ve açıkta ne bulursa götürüyor. Kafası iyice bozulan arkadaş, kediyi bir gün koridorda sıkıştırıyor. Elinde sopa! Kedidir sağa sola kaçıyor. Çaresiz. Kıç tarafını duvara verip, sırtını kabartıyor ve dişlerini gösteriyor. Karşısındaki bir adım daha atsa üzerine saldıracak.

Arkadaşım korkmuş, kapıdan balkona çıkıp kenara çekilmiş. Bunu gören kedi, hiç acele etmeden, bir kahraman gibi ağır ağır çıkıp gitmiş. Gururla!

Taksim Gezi Parkı’nda vatandaşlık ve hemşerilik hak ve onurunu koruyan halk, kedi gibi mutfak soymadı kuşkusuz. Ama hangi kediyi, hangi kedi-halkı sıkıştırırsanız aynı şeyi yapar. Önce kendini savunur, meşru savunmasını yapar ve sonra huruç eder! Kuşatmayı yarar!

Bu hep böyle olur! Böyle olur, çünkü teslim olursa kılıçtan geçirileceğini bilir!

Halkı tanıdığını sanan Erdoğan’ın şerbeti ya da büyüğü 31 Mayıs günü İstanbul Taksim’de bozuldu. 31 Mayıs, R. T. Erdoğan Hoca’nın 31 Martı’dır. “Mektepli” kazandı. Erdoğan Hoca saklanmak zorunda kaldı, gizlendi. Korktu! En azından televiz-

1 *Aydınlık*, 3 Haziran 2013.

yonlara çıkıp konuşmalıydı. Ama kabarmadan, böbürlenmeden, zart-zurt etmeden. Çünkü artık zart-zurt, ateşin üzerine benzin püskürtmeye benzer. Halkın karşısına çıkıp konuşacaktı. Ama şeyh-mürşit-imam ses, jest ve mimikleriyle değil. Cumhuriyet'e layık ve saygılı olmaya niyetli bir başbakan olarak. Bir kez olsun!

Hatta Taksim'e gelip halkın karşısına geçip, eline megafon alıp, hata yaptığını, Cumhuriyet'e karşı hata yaptığını söylemeliydi. "İki ayyaş!" patavatsızlığından dolayı özür dilemeliydi.

Bunu Adnan Menderes yapmıştı. Ayaklanan Gazi Eğitim Enstitüsü'ne (Gazi Üniversitesi) gelip, yatakhanelerin pencerelerinden sarkan kızlara, "Tavuklar!" diye bağırmıştı. Yanında iki bin koruma da yoktu. 555 K'da göstericilerin arasına karışmak, onlarla tartışmak ve konuşmak cesareti göstermişti.

R. T. Erdoğan elbette bilemez bunları. Gençliğinde mürteci gösterilere katıldıysa, polisi arkasına alıp ya da onun yanında cumhuriyetçilerin üzerine saldırmıştır. Polisin gölgesini karşısında görünce sinip tüymüştür. Ancak özgürlük, eşitlik ve adalet âşıkları direnme gücüne sahiptir. Böyle bir duygu ve zihniyetten yoksun olduğu, yoksun oldukları için, pencere camı kıran çocuklar gibi sedirin altına saklanırlar.

Şiirlerimi ezbere bilmem, ancak az-buçuk anımsadığım bir dizem var: "Halkı yensen, yendim diye böbürlenebilir misin?"

Taksim halkını yensen, kafasını kırsan, soluğunu kessen, gözünü çıkartsan, yaptıklarıyla öğünebilir misin?

Harbi söyle; öğünürsün; öğünürsün!

Demokrasilerde seçimler sergiden karpuz almaya benzer. Kesmece değildir. Eline karpuzu alır, tık tık vurur, kulağını dayar dinlersin. Karpuzcu sattığı karpuzla övünür. Karpuzu kesersen kabak çıkar. İyi karpuzu tanımayanlar, tadına bakmamış olanlar ne bilsin kabak karpuzu da yerler ya da âleme rezil olmak için ses çıkartmazlar.

AKP karpuzu da kelek çıktı. Bostan sahipleri hapur küpür yedi. Ama beleş karpuz alanlar ar belasına ses çıkartmadı.

Ama AKP'nin başı ar belasına ses çıkartmayanlarla fena halde dertte artık!

Bir de üstelik tarikat şeyhi başkanıyla başı fena halde dertte. Her konuşmasında neredeyse özgür ve demokrat halkın damarına basıyor. Sığ ve ceberut imam-hatip kültürünün sakatladığı zihniyet dünyası adım başı demokratik çağdaş dünyanın duvarlarına tosluyor.

Referansı Kuran, ama Arapça bilmiyor. Kuran'ı Arapçadan anlaması mümkün değil. Arapçası imam-hatip Arapçası. Lisede kim yabancı dil öğrenmiş ki Erdoğan Hoca Arapça öğrenmiş olsun. Arapça, "Pencereyi kapatın, içeri sinek girmesin!" bile diyemez.

Bu nedenle bildiği İslam, gerçek İslam değil. Hurafeler İslamı. Bu nedenle bir kez daha başı dertte.

İflas etti! Gizlenmek zorunda. Olan-biteni düş sanıyor!

12 Eylül döneminde yazdığım *Zorba ve Ozan* adlı kitabımın son şiirinin "günün ma'nâ ve ehemmiyetine uygun" olduğunu düşünüyorum. Direnen Ozan, Zorba'ya cevap veriyor:

"Düşlerim hiç gerçekleşmeyecek sanıyorsun –
dedi ozan, yargı gecesi, son söz olarak –
ayırabilir misin sen düşü gerçekten?

Düşlerimle demir attım dünyaya,
gördükten sonra ışıkla gölgenin kavgasını
ne yapayım ben artık düşsüz hayatı?

Geçen zaman kazandığım topraktır benim,
yıktağın kent bir gün benim olacak,
ölümümü gördün ve dirilişimi göreceksin.

O gün, İsrail'in Sûr'u üç kez çalınca
geri döneceğim kanatlı atımla birlikte;
diyeceksin, şaşkın gözlerle bakarak bana:

Hep buradaymış bu, hiçbir yere gitmemiş."

Evet, Cumhuriyet, demokrasi ve özgürlük aşkı hep oradaydı. Mustafa Kemalli Hareket Ordusu hiçbir yere gitmemişti.

SİZİ KİM KURTARACAK?¹

Hiçbir yerdeyim ve her yerdeyim. Olanlar beni, yeteneğimi, elimi, dilimi, hayal dünyamı aşmış. Kendimi hiç böylesine aciz hissetmedim. Bu korkunç bir durum, bir yazar için, bir şair için.

Taksim Alanı'nda, "Yeter be! Yetti be! Yeter artık sizin biber gazınız!" diye haykıran insanı nasıl anlatacağım. Anlatamam.

Ne mutlu o insanı anlatacak olana!

Böyle bir durumda, böyle bir duruma, "Bütün Türkiye ayakta!" denir. Evet bütün Türkiye ayakta! Taksim bütün Türkiye'dir. Gezi Parkı bütün Türkiye'dir. Kuğulu Park bütün Türkiye'dir. Kızılay bütün Türkiye'dir. Biber gazı dolan gözler, biber gazı dolan ağızlar bütün Türkiye'dir.

İrkçilerin arasında yer almazmış geri zekâlı! Ulusalçıların yanında yer almazmış hırto!

Özgürlük, bağımsızlık, eşitlik, insan onuru ve insan hakları, birkaç ağaç, bir avuç gökyüzü için ayağa kalkanların yanında yer almak gibi bir görgün ve geleneğin yok ki.

Kendi kendinin efendisi olmak için emperyalizme karşı durmak!

Böyle bir şey yaptın mı hiç? Her zaman emperyalistlerin kölesi ve oyuncağı oldun, burnuna geçirdikleri tasma ile diledikleri yere sürüklediler seni.

Taksim Dirilişi'ne katılmayarak geleceği yitirdiğinin farkında bile değilsin! Taksim Dirilişi'ne katılanlar ırkçıymış... Cehenneme kadar yolun var, mercimek beyinli!

1 4 Haziran 2013.

Tarihin çöplüğüne gitmen çok yakın, çünkü layık değilsin yoldaşlarına!

Adanalılar haber göndermiş Bolu Beyi'ne: "Biz biber gazını kahvaltı yerine yeriz lan!"

Biber gazı kutusu, Temel Reis'in ıspanak kutusudur Adanalı için. Pazuları şişer, Gezi Parkı'na yan bakanı biçer!

Ne diyor Devlet Bey? Ülkücüleri Taksim Alanı'nın özgürleştirici havasına katılmamış. Taksim Alanı'na gelmezse, Kızılay'a inmezse, Alsancak'ta birikmezse, Küçük Saat'te beklemezse, ülkücünün ülküsü neye yarar Devlet Bey?

Eskiden olduğu gibi "Frukolar"ın yanında yer almıyor ülkücü, almayacak!

Ayağa kalkmış Türkiye'yi Ulusal Kanal'dan, Türkiye'yi Halk TV'den izlemekten utanmıyor musun CNN Türk? Utanmıyor musun SKY TV? Utanmıyor musun HABERTÜRK? Utanmıyor musun NTV?

Çalıştığınız televizyonlara el koyun, hiçbir şey yapamaz patronlar.

Olmazsa toptan iş bırakın, sizin yerinizi doldurmak için sıraya girecek şerefsiz çıkmayacaktır.

İsterse çıksın. Hiç olmazsa, Türkiye biber gazıyla boğulurken defile yayınlamak utancından kurtulursun. Bu kez bu fırsatı kaçırdın ama pek yakında yeni bir fırsat çıkacaktır mutlaka.

Ataol'un dediği gibi, "Bir Gün Mutlaka!"

Olan bitenin farkında bile değil!

Bütün okulları imam-hatip yapacakmış; imamlar ordusu kuracakmış; camisiz alan, mescitsiz sokak bırakmayacakmış; Atatürk Kültür Merkezi'ni yıkıp yerine opera yapacakmış, opera sanatçılarına ezan okutacakmış; Taksim Topçu Kışlası'nı yeniden yaptıracakmış; regl olur olmaz kızları evlendirecekmiş; yeni evlileri bir odaya kapatıp üç çocuk yapmadan dışarı bırakmayacakmış; Obama'nın robotunu yaptırıp gittiği her yere götürecekmiş. Sesini banda alıp beş vakit dinleyecekmiş.

Ey AKP'liler siz de düşünmeye başlayın artık. Türkiye seçimlere kadar Erdoğan Hoca'ya dayanamaz, katlanamaz artık. Halkı yeneceğini sanan bir boşbakan bu ülkeyi yönetemez artık.

İsmet İnönü, Demokrat Parti'ye, "Sizi ben bile kurtaramam!" demişti.

İnönü, Demokrat Parti meşruiyetini yitirdiği zaman söylemişti bunu. Sizin meşruiyetiniz neredeyse hiç olmadı.

Demokrasilerde ülkeyi kimin yöneteceğinin belli olması için seçim yapılır. Siz, seçim kazanınca ülkenin rejimini değiştireceğinizi sandınız.

Cumhuriyet'e ve onun devrimlerine elde çene kemiği saldırıyorsunuz.

Taksim Alanı'nda, Türkiye'nin bütün Taksim Alanlarında, bütün İstiklal Caddelerinde toplanan milyonların arkasında ve arasında kışkırtıcı aramayın. Kışkırtıcı sizsiniz! Geldiğiniz çağa geri dönünüz!

Akıl hastalığı, akıl zayıflığı olanlara, savurganlık, ayyaşlık, kötü yaşam ile kendisini ve ailesini yoksulluğa sürükleyen kişiler ve bir yılı ya da daha fazla hürriyeti bağlayıcı bir ceza ile hükümlü olmak gibi halleri olan kişilerin medeni hakları kullanma ehliyeti mahkeme kararı ile kaldırılır ve kendilerine vasi tayin edilir. Bu işleme hacir altına alınma denir.

Aklınızda bulunsun. Belki yakında işinize yarar!

12 Aralık 1967 günü yazdığım "Uzun Hava" adlı şiir şöyle bitiyor:

"Ölüp gideceğim bir gün
kendime kıyacağım belki de
gördüğüm şeylerin beni aşmasına dayanamıyorum
havanın suyun toprağın beni aşmasına dayanamıyorum
yaşamın hızının beni aşmasına dayanamıyorum
kendimi ve bana benzeyen kim varsa aşağısıyorum
yürekli delikanlılardan
yiğit genç kızlardan utanıyorum

biliyorum ölüp gideceğim bir gün
kendimi öldüreceğim belki de
ama Türk şiirinde kendine kıymış ozan yok!”

* * *

Doğru! Yaşım 77. Ama barbar istilasının sona erdiğini görecek kadar vaktim var!

ERDOĞAN HOCA’NIN ÇAPULCU HALKA KARŞI CİHADI¹

Siperin, barikatın bir yanında Erdoğan Hoca’nın ünlü deyişiyle “çapulcu halk”, öteki tarafında bizzat ve tek başına Erdoğan Hoca.

Türkiye’nin birçok yerinde çapulcu halk Erdoğan Hoca’nın simgelediği bir “ŞEY”e karşı ayaklanmış durumda. O “Şey”in içi “ne oldum delisi olmak”, “görmemişlik”, “zorbalık”, “saygısızlık”, “pervasızlık” gibi olumsuz niteliklerle doldurulabilir.

Çapulculara sorsanız çok daha ağır nitelikler bağışlarlar.

Çapulcuların herhangi bir lideri yok. Bu hem iyi ama çok tehlikeli. Hareket nerede ve nasıl duracak? Durduğu anda hiç umulmadık bir yerde tekrar başlayabilir.

Çapulcuları ancak Erdoğan Hoca durdurabilir. Çelişkili bir durum!

Çapulcular Cephesi

Çapulcular cephesinin ortaya çıkmasına neden olan olgular:

1) Erdoğan Hoca’nın başkan olma hayali: Bireyin yatak odasına kadar burnunu sokan bir başbakanın başkan olduktan sonra neler yapabileceğini bu olay ve olaylar kanıtlamıştır. Düşman başına!

2) 31 Mart’ın intikamını almak için Topçu Kışlası’nı ihya etmek çılgınlığı!

1 Aydınlik, 5 Haziran 2013.

3) Üçüncü köprünün adını Yavuz Sultan Selim koymak idraksizliği ve saldırgan saygısızlık!

4) İçki yasağı ve “İki Ayyaş” densizliği!

5) İkide bir masaya sürülen cami yaptırma resti!

6) İmam-hatip ve İlahiyat mezunlarının sınırsız kayırılması!

7) Emek Sineması!

8) Rantçılık ve paranın egemenliği!

9) Aile bireylerinin, yakınların, yandaşların kayırılması.

10) Devlet ve belediyeler eliyle yeni bir zengin sınıfın yaratılması ve yüzüsüzce kayırılması.

11) Diplomalı işsizliği!

12) Bayağılaşma ve bayağılaştırma.

13) Saldırgan Suriye politikası!

14) Atatürk Orman Çiftliği!

15) Cumhuriyet ve devrimleri!

16) Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve 4+4+4 rezaleti.

17) Bundan sonrasına sizler katkıda bulunabilirsiniz.

Erdoğan Hoca Cephesi

1) 3 Haziran gecesi CNN Türk'te Ahmet Hakan'ın programında Akilcilerin veciz bir şekilde belirttikleri gibi Başbakan Hoca'nın “psikolojik sorunları” var. “Psikolojik sorun” tehlikeli bir tanımdır. Bu tanım, icabında müşahade altına alınmayı gerektirir. Bunun sonuçlarına göre hacir altına alınma önlemi gelir. İcabında! Akilciler, “Artık başbakanlık yapamaz, yaptırılmamalı” mı demek istediler acaba? Megalomani, kendini dev aynasında görme, başkalarını küçük görme ve benzeri sağlıksız ruh hali!

2) Başkalarının görev ve yetkilerine el koyma ihtirası: Bütün bakanların ve İstanbul Belediye başkanının yetkilerini bizzat kullanması!

3) Tahrik edici dil ve üslup sorunu!

4) “Ben bilirim!” tavrı! Arapça biliyormuş ama yaptıkları ortak basın toplantısında, Fas başbakanının söylediği üç sözcüklük cümleyi anlamadı!

5) “Devlet ve hükümet benim!” havası.

6) Ülke sorunlarını bireyselleştirmesi: Çapulcuların gösterilerinde, mümkün olsa su hortumunu bizzat kullanacak, biber gazı bombasını kendisi atacak, iki eline cop alıp çapulcuların üzerine, “Allah! Allah!” deyu hücumu kalkacak!

Fikir Hazinesinden Birkaç Örnek

1) “...‘Dinin emrini yerine getiriyor,’ diyorlar. Din toplum için, insan için hayırlı bir şey emrediyorsa bunun gereğini yapmak zararlı ve kötü mü?”¹ diyor.

“Zararlı ve kötü” elbette! Dinin yasaları değişmez. Laik yasalar gerektiğinde değiştirilebilir. Din bu nedenle toplumların gelişmesine engel olur. Bir başbakanın bunları bilmesi gerekmez mi?

2) “İçki içiyorsa alkoliktir. Bunun tanımı odur!”... Söz arada bir içenlere gelince; “Ya onlar bile bana veriyor. Onlar zaten alkolikler arasına girmiyorlar.”² Neredeyse, kendisine oy verenlerin günahlarının bağışlandığını, cennete gireceklerini söyleyecek.

3) “Devletin metrosunda da ahlak kuralları vardır. Kurallar aşılsa anons yapılmasının nesi yanlış? Sonra da bir grup geliyor, ellerinde alkoller. Soruyorum, bir anne-baba kızının affedersin birinin kucağına oturmasını ister mi?” Milletin giyim kuşamını da beğenmiyor ve şöyle diyor: “Ama saygı gösteriyorum. Giyimine karışmıyorum. Ama aynı saygıyı benim eşim, kızım gibi giyinenlere de göstermediler.”³

“Kızın kucağa oturma” meselesi, başbakanın otoriter zihniyet dünyasını ele veriyor. Çirkin! Tartışmaya bile değmez! Kızının, eşinin giyiminin karşısında öznel tepki değil, yasanın ve yönetmeliğin sınırlaması vardı. Görüyor musunuz, nasıl her şeyi, “intikam” konusu haline getiriyor.

1 Radikal, 3 Haziran 2013.

2 Radikal, 3 Haziran 2013.

3 Radikal, 3 Haziran 2013.

4) Erdoğan Hoca, Fas, Cezayir ve Tunus'a yapacağı ziyaret öncesinde düzenlenen basın toplantısında Reuters muhabiri Birsen Altaylı'nın sorularını yanıtlamazken, bütün ruh ve zihniyet dünyasını ele veriyor. Birsen Altaylı, Erdoğan'ın üslubunun dünya kamuoyu tarafından sert ve küçümseyici bulunduğunu belirttikten sonra, "Bunlara ilişkin herhangi bir yumuşatıcı tavır içine girecek misiniz?" diye soruyor.

Başbakan Erdoğan'ın cevabı: "Önce 'yumuşatıcı ifadeler' ne olabilir bana onu öğretirseniz ben ona göre konuşurum," diyor. Neredeyse ayağa kalkıp gazeteci hanımı tokatlayacak.

5) Gazetecinin karşısında aciz kalan Başbakan Hoca, bir başbakanın derhal görevden alınmasını gerektirecek bir cümle söylüyor:

"Şu anda evlerinde bizim zorla tuttuğumuz bu ülkenin en az yüzde 50'si var. Biz onlara diyoruz ki, aman sabırlı olun."

Başbakan, bu çatışmacı ve kışkırtıcı cümlelerin altından kalamaz.

Sonuç:

Ruh sağlığı yerinde olan bir siyasetçi böyle konuşabilir mi? Çapulcu ayaklanmalarının sona ermesi için, PKK'ya bile garanti veren hükümetin, vatandaşlardan mutlaka özür dilemesi ve geleceğe yönelik güvenceler vermesi gerekmektedir. Başbakan Erdoğan, "fıtrat"ı ve içinde bulunduğu ruhsal durum yüzünden böyle bir şey yapamaz.

Türkiye'nin en önemli sorunu bizzat R. T. Erdoğan'ın varlığıdır.

Bu nedenle AKP duruma el koymak zorundadır!

Ama nasıl?

NEYİN İNTİKAMI? BU İŞ ÖZÜRLE BİTMEZ GİBİ...¹

Bu yazıyı yazmak için oturduğumda, tam anlamıyla bir boğuntu halindeydim. Başlangıçta bir sivrisinek olan boğuntu, televizyonları (HABERTÜRK, SKY, CNN Türk ve NTV), yaptırdıkları tartışmaları izledikçe, adının önünde “Doç. Dr.” gibi unvanlar yazan budalaları duydukça, kâbusa dönüştü. Düşünsenize: Vakti zamanında baskıya uğradıkları (!) için, AKP’nin bozuk ayar İslamcılarının gaddarlığını haklı görüyorlar. Bunları düşünürken, doktora öğrencisi Engin B.’nin iletisi geldi. Okuyalım:

“Cuma gününden bu yana Taksim’de olayların içinde ve sonrasında her gece Gezi Parkı’ndaydım. Naçizane Facebook’taki tanışlarımla aşağıdaki yazıyı paylaştım. Zamanınızın çok kıymetli olduğunu tahmin etmekle beraber yine de düşüncelerimi sizinle paylaşmak istedim.

Bugün evde TV’leri izleme, olayların nasıl değerlendirildiğini görme fırsatım oldu. Birileri ısrarla tıpkı RTE gibi, ne istiyor Gezi Parkı’nda ki bu gençler diye soruyor? Gezi Parkı protestolarına katılan gençler öyle farklı sosyal kesimlerden ve siyasi görüşlerden geliyorlar ki, tek vücut halinde ne istediklerini söylemek kanımca pek mümkün değil. Ancak bence bu gençlerin ne istemedikleri gayet belli ve çok net. Naçizane bunları sizlerle paylaşacağım. Harekete katılan dostlarımdan eksiklerimi doldurmalarını rica ederim...

– Bu gençler öncelikle Gezi Parkı’nın Topçu Kışlası, AVM veya altında opera olan bir cami veya başka bir şey yapılmasını istemiyorlar.

– İstanbul’un ciğerleri ve su havzası olarak bilinen Kuzey Ormanları’nın 3. köprü, 3. havalimanı veya birtakım ‘çılgın projeler’ ile katledilmesini istemiyorlar.

– Bu gençler sayısı ne olursa olsun bu topraklarda yaşayan insanların göz ardı edilerek, yok sayılmasını istemiyorlar.

– Bu gençler kendilerine hizmet etmek için seçilmiş bir insa-

1 *Aydınlık*, 10 Haziran 2013.

nın kulu olmak, ona biat etmek istemiyorlar.

– Kaç çocuk sahibi olacağına varıncaya kadar birilerinin burununu yatak odasına, özel hayatına sokmasını istemiyorlar.

– Kindar olmak istemiyorlar.

– Biri istedi diye milli içkisinin ayran yapılmasını, alkollü şeyler içtikleri için aşağılanmayı istemiyorlar.

– Bu gençler Ata’larına saygısızlık edilmesini istemiyorlar.

– Kendileri için kutsal olan bayraklarına el uzatılmasını istemiyorlar.

– Bir daha tekrarlanmaması için Reyhanlı’da ölen vatandaşlarımızın unutturulmasını, sorumlularının bulunmadan olayın üstünün kapatılmasını istemiyorlar.

– Manevi değerlerine sahip çıkıyor ve yaratan ile aralarına bir badem bıyığın girmesini istemiyorlar.

– Cumhuriyetimizin ürettiği kıymetli kamusal değerlerin, kamu mallarının yok pahasına satılıp, yandaşlara peşkeş çekilmesini istemiyorlar.

– Devletlerinin ‘Yurtta Sulh, Cihanda Sulh’ politikasını terk ederek, emperyalist güçlerle birlik olmasını, içsavaş kışkırtıcılığına soyunarak birtakım mazlum millet ve ülkelerin parçalanmasına alet olmasını istemiyorlar.

– Bu gençler 1 Mayıs, 29 Ekim, 19 Mayıs, 30 Ağustos, 23 Nisan gibi işçi ve milli bayramlarını nasıl kutlayacaklarına karışılmasını, çeşitli bahaneler ile yasaklanmasını istemiyorlar.

– Bu gençler 4+4+4 gibi çağdışı yöntemlerle akıl ve bilimden yoksun bir eğitim almak istemiyorlar.

– Cumhuriyetlerinin ve birlikteliklerinin parçalanarak, birbirlerine düşman edilmek istemiyorlar.

– İnsanların sorgusuz sualsiz tutuklanarak (örneğin, parasız eğitim talep ettikleri için tutuklanan öğrenciler), peşinen suçlu ilan edilmesini istemiyorlar.

– Sırf dertlerini dile getirdikleri için “analarını da alıp gitmek” istemiyorlar.

– Mevcut gerçekleri saptırarak tarihi yeniden yazmaya çalışan birtakım sahte aydınların kendilerine akıl vermesini istemiyorlar.

– Tüm değer yargılarının çıkara ve paraya endeksli hale getirilmesini, sadece tüketen, üretmeyen bir toplum haline gelmeyi istemiyorlar.

– Belli sorunların çözümünde bilimsel yaklaşımlar dururken gidip ulemaya sorulmasını istemiyorlar.

– Bu gençler ‘Demokrasi’ ‘Barış’, ‘Özgürlük’ gibi evrensel sözcüklerin içinin boşaltılarak çıkar amaçlı kullanılmasını istemiyorlar.

– Sağduyuludur ve ne yapacaklarını çok iyi bilirler. Birtakım BOP eşbaşkanlarının onlara ne yapacaklarını, nasıl giyineceklerine ve nasıl yaşayacaklarına dair akıl vermelerini istemiyorlar.

– Kısaca bu gençler bütün gücü elinde tutan, yasama organını (Meclis’i) isterse kilitleyebilen, isterse feshedebilen, yüksek yargıların çoğunu istediği gibi atayabilen, baskıyla medyayı kontrol eden bir diktatörün kendilerini yönetmesini istemiyorlar.”

Engin’in düşüncelerini okudunuz. İtirazları fazla değil eksik. Ama açık seçik.

Ne var ki: AKP tarikatının zorba düzenini kayırmaya gayret edenler; seçmeni, kadrosu ve liderleriyle AKP’nin laiklere karşı intikamcı bir siyaset gütmesini es geçerek, bir mazeret bulmaya çalışıyorlar. Yani, “etme bulma dünyası” hesabı! Laik düzen dindarlara yaşama hakkı tanımamışmış!..

Bu saptırmaların tamamı yalandır. Cumhuriyet dindarları değil karşıdevrimci mürtecileri ve düşmanla işbirliği yapanları cezalandırdı. Ülkenin rejimini değiştirmeye kalkışanları baskı altına aldı.

Peki, diyelim ki suç (!) benim yaşımda olanlarda, gençlerin ne suçu var? Benim gibileri Auschwitz Toplama Kampı’na, Treblinka İmha Kampı’na göndersinler ama anlamadıkları gençleri boğmaya kalkışmasınlar.

Ayrıca, bu işin kuru bir özürle kapanacağını da sanmam. AKP hükümetinin, önce, Gezi Parkı’nı park olarak bırakacağına, kışla yapmayacağına, üçüncü köprü’nün adını değiştireceğine dair noter senedi vermesini isterler. Sonra ötekiler...

Bunlar olmadan, “Haydi evinize dönün!” talimatını nasıl ter-cüme edeceklerini bilemeyiz!

TAKSİM KOMÜNÜ, SİYASET VE SİYASAL PARTİLER¹

Medrese hocaları, mubassırlar, müflis solcular, naylon libe-raller Gezi Parkı-Taksim hareketi, öncülük ve önderlik konusun-da ahkâm kesmeye başladıklarını görünce bu yazıyı yazmak farz oldu. Ve avantacılık, yankesicilik yapan *Hürriyet* “Pazar”daki (9 Haziran 2013) zırvaları görünce.

Hürriyet “Pazar”dan Çınar Oskay, hâlâ sözü geçer biri sandı-ğı müflis solculardan Murat Belge ile söyleşi yapmış, adım ata-mayacağı Taksim’i değerlendirmesi için. Muhterem müflis de, “Bu da bizim 68’imiz,” demiş. Der!

İnsana, “Çüş!” dedirtecek derecede Erdoğan Başkan övgüsü yapan Müflis, “Suriye’de adamın kalbini alıp yiyen biri vardı ya, o vahşet derecesinde bir AKP ve Erdoğan düşmanlığı vardı,” di-yor. Bu yorumu da onun dipsiz Cumhuriyet düşmanlığına ve-relim.

Ama bir de 68 Parisi hakkında konuşuyor:

“Ayyy falan diye konuşan kızlar var ya, ‘Bir gaz yiyorum, bir gaz yiyorum,’ diyor. (Gülüyor) Öyle tipler! 68 Hareketi böyleydi. Fransa’da, Almanya’da gençler komünist partisinin kapısını çalmamışlardır. Çünkü orada Stalin’le karşılaşacaklarını biliyor-lardı. Sosyal demokrasiye de gitmediler. Hébert’in resmiyle kar-şılaşacaklarını biliyorlardı. Yeni bir şeydi aradıkları, daha önce olmayan bir şeydi. Bu da bizim 1968’imiz. Ama 68’den 2013’e bir *time-lag* (zaman farkı) var.”

Müflis solcu Murat Belge’nin ya Fransız 68’inden hiç haberi yok, ya da her nedense olaylarla Fransız Komünist Partisi (PCF)

1 13 Haziran 2013.

ilgisi konusunda bile bile yalan söylüyor. İddialarının aksine Fransız Komünist Partisi ve CGT (La Confédération Générale du Travail: Genel İş Konfederasyonu), olaylara uzak durduğu için “ihamet”le suçlanmıştır.

Olaylar hakkında yüzlerce kitap yazıldı. İnternette (Fr. ve İng.) bir eşek yükü bilgi var.

Örneğin, “World Socialist Web Site www.wsws.org’dan “1968: Grève générale et révolte étudiante en France” maddesi.

68 öğrenci olayları 1966 yılında, Paris banliyösü Antony’de Avrupa’nın en büyük öğrenci yurdu olan Jean-Zay Üniversite Yurdu’nda (*la résidence universitaire Jean-Zay*) başladı.

Ocak-Şubat ya da Mart 1966 olabilir. Ben de o yurttta kalıyordum. Olayı, erkeklerin odasına konuk gelebilen ama kendi odalarına erkek konuk alamayan kızlar başlattı. Böyle başladı ve Paris’in içindeki yurtlara yayıldı. Gürültü ve şamatadan rahatsız olduğum için Montparnasse’daki bir otele çıkmıştım. Şunu da eklemem gerek ki mini etek ve hippilik de 1966 yılında gelmişti Paris’e. Kızların davası kendi odalarında koyunlarına erkek almak değildi. Onlarla her alanda eşit olmalı. (1986’da Cité Universitaire’de kaldığım sırada erkekler ve kızlar aynı binada kalıyordu.)

İktidarda, Aralık 1965 Cumhurbaşkanlığı seçiminde François Mitterand’ı yenen Charles de Gaulle vardı. Halk, öğrenciler ve işçiler Charles de Gaulle’ün tutucu yönetiminden bıkmıştı. Özellikle de kadınlar. Bu memnuniyetsizlik 1968 yılında üniversite öğrencilerinin üniversiteleri işgal etmesine vardı. Kendiliğinden genel greve giden işçiler de fabrikaları işgal ettiler.

Paris’te Mayıs Günleri

20 Mayıs 1968 gününden itibaren Fransa felç olmuş gibiydi. Emekçilerin üçte ikisi grevdeydi, öğrenciler üniversiteleri işgal etmişti. Charles de Gaulle’ün kaderi 350 bin üyeli, oyların yüzde 22.5’ini almış Fransız Komünist Partisi ile onun kontrolündeki 2,3 milyon üyeli CGT’nin elindeydi. Ekonomi CGT’nin denetimi altındaydı ve genel sekreteri Georges Séguy de FKP’nin poli-

tik büro üyesiydi. Komünist öğrenci birlik ve dernekleri de çok güçlü idiler.

Fransız Komünist Partisi istediği an iktidarı ele geçirebilirdi. Ama kesinlikle içsavaş çıkardı. Genel grev yapıp fabrikaları işgal eden işçi hareketi de CGT'nin kontrolünden çıkmıştı. Tam bir kaos!

Alain Geismar, Daniel Cohn-Bendit ve Jacques Sauvageot ayaklanan öğrencilerin liderleriydi.

Bir de FKP gençlik hareketi içinde yetişmiş, Devrimci Komünist Gençlik (JCR) lideri Troçkist Alain Krivine vardı. Daha sonra birkaç kez Cumhurbaşkanlığı'na adaylığını koydu.

29 Mayıs 1968'de FKP ve CGT, Paris'te ortak bir yürüyüş düzenledi. Yüz binlerce insan katıldı. Slogan, "Halk Hükümeti" idi. FKP, devrimle iktidara gelmek istemiyordu. Ülkenin demokratik değişimine vurgu yapan CGT devrimci süreci reddediyordu.

FKP demokratik bir seçimle iktidara gelmeyi seçmişti. Fransa Haziran 1968'de erken seçime gitti. Sonuç FKP için hüsrana oldu. De Gaulle'cüler oyların yüzde 46'sını, FKP ise yüzde 20'sini aldı.

Bunun nedeni üzerine bir yığın kitap yazıldı. İktidara devrimle el koymadığı için cezalandırıldığı bile ileri sürüldü.

Taksim'e Gelelim

Bu yazımı herkes çok dikkatle okumalı. Çınar Oskay kardeşimiz kül yutmamak için. Müflis Murat Belge'ye hâlâ itibar gösteren varsa kendilerini gözden geçirmeleri için.

Bir virgülünün bile yanlış çıkarılması olanaksız yazımın kanıtladığı gibi öğrenciler Fransız Komünist Partisi'ne kapılarını kapatmamışlar. Tam tersine kapıyı kapattığı için FKP "hain" olmuş ve 1968'den sonra belini doğrultamamış.

Taksim-Gezi Parkı direnişi bir öğrenci hareketi değil, halk hareketi. Taksim Platformu ne olacak? Pek yakında göreceğiz. Taksim'i desteklemek için doğan direnişlerin ortak özelliklerinin yanında kendi yerel özellikleri de var.

Türk Mayıs-Haziran hareketlerinin kaderi, dilerim, Fransız 68'i gibi olmaz. Kapitalizm ve emperyalizm 68'i yutarak dirildi ve gençleşti. Taksim yutulmamalı. Önlerinde birkaç seçenek var:

1. Kendi siyasal partilerini kurmak.

2. Muzaffer çıktıkları hareket yatıştıktan sonra katılımcıların kendi meşreplerine göre bir partiye gitmeleri. Türkiye, onların yarattığı direniş sayesinde AKP'nin alternatifsiz olmadığını öğrendi.

3. Mevcut siyasal partiler durum değerlendirmesinden, Taksim-Gezi Parkı ekseninden hiza ve istikamete baktıktan sonra müşterilerini beklemeli. Açgözlük, görmemişlik gerekmez!

KORKU EŞİĞİ AŞILDI MI?¹

HABERTÜRK, SKY, CNN Türk ve NTV gibi kanallar ile *Hürriyet* ve *Milliyet* gibi gazetelerin Taksim Komünü ile ilgilenmemeleri eleştirildi ya, bence bu işe burunlarını sokmasalardı çok daha iyi olurdu. Bu camialarda Taksim'de olup biteni gerçekten anlayacak düzeyde pek az insan var. Onlar da kıvırtmak zorunda.

Dün yazdığım gibi *Hürriyet* "Pazar"², Taksim Komünü'nü bir kermes, *Doğu Yakası* türünden müzikal film sanıyor. Kasap et derdinde davar can derdinde.

"Mucize Parkı" diye rezil bir sayfa var. Faili gene Çınar Os-kay. (Benim arkadaşın oğlu mu acaba?) Pikniğe çıkmış, eğlenen burjuva veletleri... Maskeli baloya katılmış iki sevgili... Ne kafası gözü yarılmış yaralı, ne kan, ne biber gazı, ne cop, ne basınçlı suyun havaya fırlattığı genç... *Hürriyet* ve *Hürriyet* "Pazar" sanki grev kırıcılığı yapıyor.

1 *Aydınlık*, 14 Haziran 2013.

2 *Hürriyet* "Pazar", 9 Haziran 2013.

Korku Eşiği Aşılmış

Nazar boncuğu olarak, Antikapitalist Müslümanlar'ın lideri İhsan Eliaçık'la söyleşi yapılmış. (İhsan Eliaçık, bir anarşist, bir Troçkist lider olsaydı söyleşi yapmazlardı).

Hürriyet soruyor: Kim bu hareketin kahramanları?

İhsan Eliaçık: Yeni gençlik. Kendi argümanları ve ağlarıyla geliyor. Gazeteciliğini kendi yapıyor. Klasik devlet anlayışı çöktü. Polis olmadığında her şey şen şakrak oluyor. Mustafa Kemal'in askerleriyiz, tek yol devrim, Allahü Ekber, özgürlük askerleri karıştı gitti. Tuhaf bir durum. Bizimkiler bu işi sevdi. Türkiye de sevecek.

Hürriyet: Nasıl bir Türkiye bu?

Eliaçık: “Benim inancıma, inançsızlığıma, kimliğime, tercihlerime saygılı ol. Bunlara takılma. Birlikte diren. Bu daha güzel.” Sonuçlarını aldıklarında daha hoşlarına gidecek. Demek ki olabiliyormuş.

İhsan Eliaçık kardeşimiz geldiği yere hoş gelmiş, sefalar getirmiştir. Keşke daha önce gelselerdi. Keşke “6. Filo Defol”lara (1967-1969) da gelselerdi. Eleştirmem. Ona sorular sorarım. Laik Cumhuriyet'in dindarlarla hiçbir zaman sorunu olmadı ve asla olmayacak. Laik Cumhuriyet'in sorunu, kendisini yıkmak isteyen Hoca Erbakan, Erdoğan Başbakan, Gül Cumbaşkanı gibi insanlarla oldu.

İhsan Eliaçık ve antikapitalist Müslüman kardeşlerimizin “referans”ı ne? Bunu açıklamaları çok önemli. Açıkladıysa ve ben bilmiyorsam çok özür dilerim.

Korku eşiği aşıldı mı, aşılmadı mı? Bunların hiçbir anlamı yok! Önemli olan, korku eşiğini aştıktan sonra ne yapacaksın? Referans Kuran mı, laik anayasa ve laik yasalar mı?

Taksim-Gezi Parkı'nda er meydanı açıldığı sırada, İstanbul, Alimler Birliği'nin düzenlediği “Ehli Sünnet Sempozyumu”na ev sahipliği ediyordu.

“Referansımız İslam Olmalı”

İslam ülkelerinden 30 dolaylarında İslam âliminin katıldığı sempozyumda, İslam’ı kardeşliği, dünya Müslümanlarının genel sorunları, mezhep çatışmaları ve âlimlerin üzerine düşen sorumluluklar tartışılmış. Konuşmacı Şeyh Abdülgani Haznevî insan âleminde yaygınlaşan ahlak ve maneviyat tahribatına vurgu yaparak, “Bu tahribatı önlemenin yolu eskiden olduğu gibi her hareketimizde İslamı referans alarak yaşamak ve bunu toplumsal dönüşüm hareketlerine dönüştürmekten geçer. Burada âlimlere çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Alimler sadece konuşarak yok gösteren değil, örnek yaşantısıyla rol model olan insanlar olmalıdır,” demiş.¹

Alimler Birliği: Dünya Müslüman Alimler Birliği, Taksim Komünü’yle ilgili olarak, Türk halkına Erdoğan hükümeti etrafında kenetlenme ve imza attığı başarıları koruma çağrısı yaptı. İslam kardeşliği ve ümmet bilincini yegâne referans alan Türkiye Alimler Birliği 16 Nisan 2013 günü kuruldu.

Şeyh Abdülgani El-Haznevî: Nakşibendi tarikatının Suriye kolunun şeyhi. Hazret birkaç yıl önce Urfa’ya gelmiş, bölgenin belediye başkanları, mülki amirleri ve AKP’liler el öpme kuyruğuna girmişlerdi.²

Ulema Sınıfının Şerri

Araya olaylar girdi “Ulema Sınıfı”nı bir türlü yazamadım. AKP usulü Müslümanlar Kuran’ı anlamazlar, ama Şeyh Abdülgani El-Haznevî anlar. İslam dünyasındaki ahlaki düşüklükten söz ederken, “Bu tahribatı önlemenin yolu eskiden olduğu gibi her hareketimizde İslam’ı referans alarak yaşamak ve bunu toplumsal dönüşüm hareketlerine dönüştürmekten geçer,” derken bütün İslamcılar gibi yalan söylüyor. Hz. Muhammed döneminde de Müslümanların vaziyetinin durumu böyleydi. Müslümanlar ancak laik düzende örnek ahlak sahibi olabilir.

1 *Yeni Şafak*, 10 Haziran 2013.

2 Ö. İnce, *Hürriyet*, 12 Aralık 2009.

Ülkemizdeki Antikapitalist Müslümanlar gibi “çağdaş Müslümanlar”ın sorunu referans ikilemidir: Referans Kuran mı, yoksa laik anayasa ve yasalar mı?

Çağdaş Müslümanlar önce buna karar verecekler.

Laik Cumhuriyet’in, Alimler Birliği kurucu ve üyeleri gibi dini referans alan mürtecilerle ciddi sorunu oldu. Gerçek Müslümanların ve dindarların hiçbir sorunu olmadı.

İhsan Eliaçık kardeşimizin laik cumhuriyetçilerle hiçbir sorunu olmamalı, onun sorunu İslam âlimleriyle, ulema ile ve Yaşar Nuri Öztürk dostumun “firavun” ilan ettiği madrabazlarla.

Çıkan Sonuç

Grev kırıcısı *Milliyet*’in attığı manşete göre, “Gezi Parkı’nda günlerdir nöbet tutan gençler”¹ Park’ta siyaset istemiyormuş. Bu habere Mehveş Evin, Zeynep Miraç, Can DüNDAR, Mirgün Cabas cazgırlık yapıyorlar.

Hanım kızım, efendi oğlum, Gezi Parkı’nı savunmaya başladığın anda siyasi oldun. Sen, sana ancak laik cumhuriyetin verebileceği bir yaşam tarzını savunuyorsun. Demek ki İslam’ın referans olmasına karşısın. Bu nedenle Erdoğan Hoca’yı sevmiyorsun. İçinde bulunduğun durumda bilinçlenme virüsü ile tanıştın, tanışman gerekiyordu.

Yoksa, Molière’in *Kibarlık Budalası*’nda alfabe öğrenen Monsieur Jourdain’e benzersin.

TAYYİP USTA’NIN TARİHE GEÇMESİDİR²

R. T. Erdoğan artık, kesin olarak tarihin en mümtaz sayfasına geçmiştir. Efes’teki Artemis tapınağını yakan Erostrate’nin, atını senatör yapan Caligula’nın, Roma’yı yakan Neron’un, Emevi halifelerinin yanında seçkin yerini almıştır. Daha fazla saymayalım, nazar değer!

1 *Milliyet*, 11 Haziran 2013.

2 *Aydınlık*, 21 Haziran 2013.

Bu eşsiz adam, ikinci baskısını Ağustos 1993'te yapan 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* kitabında, "Halka rağmen iktidar olunamaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin hep halk tarafından yıkıldığını görürüz. Eğer halk totaliter rejim istiyorsa buna saygı duymalıyız. Ama rejim geldi ve halk memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır,"¹ diyordu.

Bir sayıklama, falcılık, bir vahiy sanki. Hangi halk totaliter rejim ister? Totaliter rejim isteyen halka halk mı, sürü mü denir? Demek ki, bindirme birlikler halinde alanlarda toplayıp tesbih taneleri gibi sıraladığı yalanlarla tahrik ettiği, "benim halkım" dediği halkın kendisini bir istibdat rejiminin başında bir müstebit olarak görmek istediğini düşünüyor. Demek ki, demokrasi treninden Taksim durağında resmen inecekmiş.

Kuran'da insanın insana yalan söylemesi hakkında ne yazık ki yeterince ayet yok. Biz olanlarla idare edelim ve Prof. Dr. Süleyman Ateş'in '*Kur'an-ı Kerim'in Yüce Meali*'nden aktaralım:

"Artık o pis putlardan ve yalandan kaçının."²

"Her yalancı, günah yüklü kimseye yuh olsun!"³

Ve yalana dair üç hadis:

"Yalan nifak kapılarından biridir."⁴

"Yalandan sakının, yalan fücra (günahkârlık), fücür ise cehenneme götürür."⁵

"Münafıklık (nifak soka, ikiyüzlülük) alametlerinden biri de yalan söylemektir."⁶

Ama bizim postmodern Müslümanlar tek ayak üzerinde, belgesiz, kanıtsız yüzlerce yalan söylerler: Polis zulmünden ka-

1 Age., s. 420.

2 Hac, 30.

3 Casiye, 7.

4 İbni Adiy.

5 Buhari.

6 Buhari.

çan gençlerin camide içki içtiklerini, orada fuhuş yaptıklarını, bir taze gelinin yerlerde sürüklendiğini, üzerine işendiğini iddia ederler. Cami müezzininin ve gelinin kayınpederinin olayı yalanlamasına rağmen. Topçu Kışlası'ndaki camiyi İsmet İnönü'nün yıktırdığını yeminle söyler. Oysa camiyi, Fransızlara satan Vahdettin yıktırıştır.

Bir deyyus, Gezi Parkı çadırlarında prezervatif bulunduğunu iddia eder. Bundan doğal ne var?! Seni gidi kıskanç deyyus?!

Başvekilci kişi, Gezi Parkı'na inadına Topçu Kışlası dikeceklerini yemin billah söyler ve ertesi gün söylediklerini inkâr eder.

Çünkü referansları Kuran değil, amaca giden her yolun mübah olduğunu söyleyen Machiavelli'dir.

2000 yılında, "Vallahi billahi değiştim, Milli Görüş gömleğini çıkardım", 2013 yılında ise, "Ben asla değişmem!" derler. Dönemin müflis solcuları, liboşları (bir kez de ben yazayım) alkış tutarken, biz Milli Görüş'ün gömlek değil deri olduğunu söylüyorduk. İnanmadığımızı yazıyorduk.

Veyl o gafil budalalara ki bunlara inanırlar!

Zulüm ve zalimlerle ilgili epeyce ayet var Kuran'da. Ama ne yazık ki hiçbiri insanın insana, güçlünün güçsüze, iktidarların vatandaşlarına yaptığı zulümle ilgili değil.

Artık Çok Geç mi?

Gazetelerde çıkan yazıları hayretle okuyorum. Televizyonlarda yapılan konuşmaları dehşet içinde dinliyorum. Gezi Parkı'nda olanların zırnığını anlamamışlar. Felsefe yapıyorlar, psikolojik yorumlar yapıyorlar. Bu olanlar iki dünyanın, 21. yüzyıl ile Ortaçağ'ın çarpışmasıdır. Bir Ortaçağ artığı, 21. yüzyılda şu ya da bu şekilde iktidara geldi; şimdi kendi dogmalarını, kendi anakronik değerlerini 21. yüzyıl insanına zorla kabul ettirmeye çalışıyor.

AKP, iktidara gelmek için demokrasiden yararlandı. İktidarını ebedi kılmak için her türlü teknik hileden yararlandı. Müslümanlıkla ilgisi olmayan türbanı kullandı. Yeterince palazlanıp,

iç ve dış desteği sağlayınca, 12 Mart, 12 Eylül'de seleflerine kol kanat geren TSK'yı tongaya düşürdü. Güya demokrasinin yolunu açacaktı. Gezi Parkı'na geldi.

AKP'nin değiştirdiği bütün yasalar, İslam şeriatına giden yolu temizlemek amaçlıdır. Hukuk deformasyonu, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun ırzına geçilmesi, devlet kadrolarının ele geçirilmesi, polisin SS kıtalarına dönüşmesi, Taksim-Gezi Parkı günlerinde ortaya çıkan SA birliklerinin hazırlanması; toplumun vahhabi ve selefi usulü İslamileştirilmesi...

Bunların tamamı iktidara geldikten sonra bir daha geri gitmemek içindi. İktidara geldikten sonra demokrasiyi geliştirmek iddiasıyla yola çıkan ve yurt içindeki ve dışındaki destekleyicilerini aldatan AKP ebedi iktidarını sağlama almak dışında hiçbir şey yapmadı. Örneğin, yurtiçinde muhalefetin, ilerici cephenin, yurtdışında Avrupa Birliği'nin, Avrupa Parlamentosu'nun eleştirisi ve baskılarına karşın askeri rejim ürünü siyasi partiler yasasını, seçim yasasını ve yüzde 10 barajını değiştirmede.

Şimdi, nihayet gözü biraz açılıp AKP iktidarını eleştirme alıştırmaları yapan Ahmet İnsel, 10 yıl önce, AKP'nin eğitim-öğretimle ilgili yıkımlarını desteklediği için tarafımdan kıyasıya eleştiriliyordu.¹

Tarihe not düşmek için yazıyorum: Devlet tamamen AKP ve ortaklarının denetimine girmiş, çete diktası kurulmuştur. Bundan sonraki hedef, Anayasa'nın tek parti ve tek adam diktasına uygun biçimde yazılmasıdır. 2014'ten sonra yapılacak ilk seçimde R. T. Erdoğan için "ömür boyu devlet başkanı" unvanını masaya sürecekler. Gerekirse bunun için içsavaş göze alacaklar. R. T. Erdoğan ve AKP tarikatı çetesinin Taksim-Gezi Parkı savunmasına karşı gösterdiği tepki bütün körlerin gözünü açmalı.

1 *Hürriyet*, "Bir kez daha pedagoji dersi", 2 Kasım 2003.

İMAJIMIZ YIKILIRMIŞ¹

İmaj (*image*), sadece görsel değildir, ama öyle sanılır. Elbette görüntü de değildir. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, “İmajımız yıkılır,” derken, yıkılacak şeyin itibar ve saygınlık olduğunu düşünmüş olmalı. İtibar ve saygınlık, standart ilke ve kurallar ihlal edildiği zaman yıkılır. Borcunuzu ödemezseniz, emanete ihanet ederseniz, birine zarar vermek için ihbar ederseniz, iftira ederseniz, yalan söylerseniz, başkalarına saygı göstermezseniz, kibirli davranırsanız, önünüze gelen yasaları okumadan imza ederseniz, tamamen yitirebilirsiniz.

İmaj olgusunda, işleminde, işinde iki uç vardır:

1. İmaj kaynağı;

2. Alımlayıcı.

İmaj kaynağı imaj yaratmaz; ama bir şey yapar ve yaptığı şey alımlayıcının kafasında (imgeleminde) bir şey (*image*, imge) yaratır.

1983’e kadar Türkiye’de, edebiyat âleminde, imgenin sadece görsel olduğu sanılıyordu. *Varlık* dergisinin Temmuz-Kasım 1983 tarihleri arasında “yazınsal imge”nin ne olduğunu anlattım. Dizi yazı, *Şiir ve Gerçeklik*² adlı kitabımda “İmge ve Serüvenleri” başlığı altında yayımladım.

Buna göre 6 tür imge vardır. Beşi, beş duyumuzla (görme, işitme, koklama, dokunma, tatma) ilgilidir. Altıncı imge türü zihinsel’dir.

Cumhurbaşkanı Gül, imajı görsel ve zihinsel anlamda kullanıyor.

Cumhurbaşkanı Gül, katıldığı bir toplantıda yaptığı konuşmada, Gezi Parkı olaylarıyla ilgili olarak, “İmaj yapmak için 10 sene uğraşırsınız, ama onu bir haftada yıkarınız,” demiş. Cumhurbaşkanı doğru konuşmuş, imaj pek nazenindir, hemen

1 *Aydınlık*, 24 Haziran 2013.

2 Dördüncü baskı, İmge Yayınları, 2011.

yıkılır, çünkü imaj gerçek değildir, varsayımsaldır, görecedir, soyuttur, yakıştırmadır. İlk bir şeyi imge yaratmak için yaptığınızdan, yarattığınızı sandığınız imaj, kumdan bir şato gibi bir saniyede bir dalgayla yıkılır.

Biz gene de Cumhurbaşkanı'nın söylediklerine kulak verelim:

“Parkla ilgili oradaki başlayan itirazların dinlenmesi çok önemliydi. Nihayetinde orada, yapılması düşünülen projeler askıya alınmış oldu. Mesajların dikkate alındığı gözüküyor. Hepimizin didinerek oluşturduğu büyük bir Türkiye imajı var. Bu Türkiye imajını hepimizin her yanıyla koruması lazım. Sokaklardaki gösterilerin muhakkak bitmesi gerektiğine inanıyorum. Dışarıda, büyük tereddütler olmaya başladı. Özellikle yatırımcıların. Hepimiz bu olaylarla ilgili sarsıntı geçirdik. Hepimizin alacağı dersler var. Artık hemen toparlanmamız lazım. Yoksa kendi kendimize zarar vermeye başlarız. Kolay değil. İmaj yapmak için 10 sene uğraşırsınız, ama onu bir haftada yıkarsınız. Türkiye’ye hiç haksızlık etmememiz gerekir. Noksanlar olabilir. İnsanların bir itirazı varsa şiddete başvurmadan dile getirmesi gerekir. Ama, bunu, illegal örgütlerin devralmasına müsaade etmemek gerekir. Sosyal medya üzerinden, kasıtlı verilen mesajlar varsa, paniğe neden olmamak için buna müsaade etmemek gerekir.”¹

Cumhurbaşkanı'nın yaptığı konuşma içtenlikten, gerçeklikten, hakseverlikten, doğruluktan uzak, son derece sinsice yapılmış bir konuşma. Koyu AKP tarikatı mensupları dışında kimse inanmaz. Çünkü Türkiye nüfusunun büyük bir çoğunluğu Bay Gül'ün, Cumhuriyet'in cumhurbaşkanı olduğuna inanmıyor. Çünkü alımlanan imaj böyle. Çankaya'ya oturduktan sonra Cumhuriyet aleyhine ne kadar yasa varsa hepsini şipşak imzaladı. Türkiye'nin yurtdışındaki imajını iki paralık eden alkol yasasını gözü kapalı imzaladı. Gezi Parkı isyanının çıkmasında bu yasanın da büyük payı vardı. Böyle bir yasayı imzalayan cumhurbaşkanına kim inanır? Ülkenin madenlerini yabancılara peş-

1 *Hürriyet*, 19 Haziran 2013.

keş çeken yasayı, Tevhid-i Tedrisat Yasası'nı yerle bir eden yasayı, 4+4+4 yasasını gözü kapalı imzalayan Bay Gül! Kim inanır?

Cumhurbaşkanı hiç kaygılanmasın, Türkiye'nin dünyadaki imajı Gezi Parkı gençleri sayesinde bin beş yüz, doruklarda geziyor. Türkiye, Atatürk döneminden bu yana hiçbir zaman bu denli itibarlı olmadı, saygınlık kazanmadı. Herkes bu gençlere imreniyor, herkes bu gençlere öykünüyor. Öncü oldular.

Çünkü, yedikleri bunca zehirli gaza, basınçlı suya, SS ve SA mezalimine karşın barışçılıklarından bir dirhem yitirmediler. Herhangi bir vandallık yapmadılar. İftiradır! Vitrin indirmediler. Lümpenler, çapulcular gibi yağmacılık yapmadılar. Yakılan arabaları kim yaktı? Polis faillerini bulursa, o zaman anlaşılacak!

Buna karşın polis 4 insanımızın ölmesine yol açtı, onlarca insanın gözünü kör etti, binlerce insanımızı yaraladı. Bunların kaçının sakat kalacağı belli değil.

Yıkılan Türkiye'nin imajı değil AKP hükümetinin uyduruk imajı.

Bu uyduruk imaj yıkılırsa yıkılsın ama Türkiye yıkılıyor.

Hürriyet gazetesinin aynı sayı ve sayfasında Tayyip Usta, "Polis ne yaptı, kurşun attı mı?" diye soruyor.

Bay Cumhurbaşkanı'nın, AKP hükümetinin imajını kimin iki paralık ettiğini anlaması için kan ve süt kardeşinin bu cümlesini okuması yeter. "Polis şiddet uyguladı da ne yaptı? Biber gazı sıkıyorlar, en doğal hakkıdır, sıkar... Polisimize çok teşekkür ediyorum!" dediğini de unutmayın. Bu sözler dünyanın bütün dillerine tercüme ediliyor artık. Eskimolar, Laponlar bile biliyor.

Bay Cumhurbaşkanı hiç kaygılanmasın: Dünya, Türkiye'nin entelektüel imgesiyle AKP tarikatı hükümetinin vandallığını birbirinden ayırmayı çok iyi beceriyor.

Ha, Cumhurbaşkanı, AKP tarikatı hükümetini ayakta tutan sıcak paranın kaçacağını ima ediyorsa, bu, özgürlük âşıklarının umurlarında bile değil. Uğruna hayat ve sağlıklarını feda ettikleri özgürlüğün yanında, karşısında, "para"dan söz etmek ayıptır, hakarettir!

BRE KASAP BU NASIL HESAP?¹

Hürriyet gazetesi yazarı Yılmaz Özdil kardeşime hayranımdır. Kuşkusuz, *Hürriyet* gazetesinden atıldığımda bana telefon edip, “Geçmiş olsun abi!” diyen tek gazetedaş olduğu için değil elbette. Ben alışkınım böyle şeylere. Yazıcılığına, zekâsına ve bilgiye ulaşma becerisine hayranım. “Paranız Batsın” diye bir yazı yazacaktım ve bazı bilgiler gerekiyordu. Yılmaz, o bilgiyi 21 Haziran 2013 tarihli *Hürriyet* gazetesinde, “Para’lel Bilanço” adlı yazıda şırp diye verdi. Abisi olduğuma göre iznini almadan apartabilirim. Okuyalım:

“Tayyip Erdoğan bilançoğu açıkladı:

‘Maliyeti 100 trilyonu aştı.’

Sonra da sordu:

‘Kimin parası bu?

Milletin değil mi?’

4 ölü var.

7 bin 822 yaralı.

59 kişinin durumu ağır.

11 kişi gözünü kaybetti.

1 kişinin dalağı alındı.

İstanbul’da 1 ölüm, 21’i ağır 4 bin 477 yaralı var, 4 kişinin hayati tehlikesi sürüyor, 1’i henüz 14 yaşında çocuk, 6 kişinin kafatası kırıldı, 6 kişi gözünü kaybetti, 35 kişinin kol veya bacağı kırıldı, 40 kişide TOMA suyundan yanıklar var, biber gazından 15 astım krizi yaşandı.

Ankara’da 1 ölüm, bin 350 yaralı var, 21’i ağır durumda, 4 kişi gözünü kaybetti, 7 kişinin kafatası kırıldı, 1 kişi kalp krizinden öldü; maruz kaldığı yoğun gaz yüzünden olup olmadığı inceleniyor.

İzmir’de 2’si ağır 800 yaralı var.

Adana’da 1 ölüm, 6’sı ağır 162 yaralı var, 10 yaşındaki çocuğun kalçası kırıldı.

¹ *Aydınlık*, 25 Haziran 2013.

Antakya'da 1 ölüm, 3'ü ağır 161 yaralı var, gaz bombası fişegiyle yakın mesafeden vurulan 1 kişinin dalağı gitti.

Eskişehir'de 300 yaralı var, 3 kişinin kafatası kırığından hayatı tehlikesi sürüyor, el-kol kırığı 20'nin üstünde.

Muğla'da 1'i ağır 50 yaralı var.

Mersin'de 1'i ağır 17 yaralı var.

Balıkesir'de 155 yaralı, Bursa'da 2 yaralı, Kocaeli'nde 10 yaralı, Antalya'da 1'i ağır 150 yaralı var, 1 kişi gözünü kaybetti, Rize'de 8 yaralı var.

Kimin canı bu?

Penguenlerin mi?"

PARANIZ BATSIN E Mİ!

22 Haziran tarihli gazetelere göre, 60'ı ağır 7.832 yaralı var. Sanki Viyana Kuşatması! Barışçıl gösteriler devam ediyor ve polis belli bir amaca yönelik ağır tahrikli saldırılarını sürdürüyor.

Yüz trilyonmuş eski parayla? Yeni parayla milyar mı yoksa milyon mu eder? İsterse bin kere bin milyar eder olsun, zebanilerin saldırısına uğramış bir gencimizin saçının tek bir teli, kestiği tırnak bile etmez. Ölümünün, çıkan gözlerin, patlayan dalakların, kırılan kol ve bacakların sözünü bile etmiyorum. "İnşallah tez elden sizin de başınıza gelir!" diye beddua bile etmiyorum. Değmez!

Anadolu Esnaf Sanayici ve İşadamları (ANESİAD) diye bir dernek varmış (olmaz olaydı), *Yeni Şafak* gazetesine parayı bastırıp, "Görüyoruz, anlıyoruz, uyarıyoruz!..." başlıklı bir bildiri yayımlamışlar.

Utanmadan, arlanmadan, "Taciz ettikleri başörtülü kadınlarla, içinde tepindikleri camilerle, kıyak kafalarla nasıl Türkiye istedikleri ortadadır. Asker ile darbe yapamayacaklarını anlayanlar, sokak şiddetiyle, halkın seçtiği bir başbakanı devirmek ve dış kaynaklı şer ittifakının kuklası bir hükümet kurmak istiyorlar.

Türkiye karanlık bir koalisyonun tehdidi altındadır. Görüyö-
ruz!” diyorlar.

Başbakan beyin kıcının kılı olmak isteyenler için kaleme alın-
mış bir utanmazlık belgesi.

Taciz edilen kadınların, içinde tepindikleri camilerin, kıyak
kafalarının görüntüsü, belgesi nerede? Cumhuriyet savcıları bu
ihbarı neden değerlendirmiyorlar? Bu yalan ve iftiranın hesabını
bugün vermezlerse bir gün mutlaka verecekler!

Esnaf ahlak ve töresinden habersiz güruh! Ahi töresi, bu al-
çakça bildiriden sonra, kulaklarından tuttuğu gibi arastadan,
loncadan dışarı atardı bunları. Sahi, ahilik nedir, fütüvvet nedir,
uhuvvet nedir hiç duydular mı acaba?

ANESİAD’a bir soralım bakalım: AKP tarikatının 11 yılda
yarattığı huzur ve refah ortamında (!) toplam olarak acaba ne
kadar vergi ödediler?

ANESİAD’a bir haber verelim: Askerin Genelkurmay’ı, 12
Mart ve 12 Eylül’de darbe yapıp seleflerini kurtardığı gibi, ne
mutlu ki, bu kez AKP’yi kurtarmak için darbe yapmayacak, fa-
turasını da cumhuriyetçi ve devrimci halka ödetemeyecek. Ve
AKP tarikatının kumdan inşa ettiği ebedi iktidar kalesi gürrr
diye kendiliğinden yıkılacak ya da bir seçimde (barajı kaldırmayı
göze alırsa) kuyruğuna teneke bağlandığını görecek ve o zaman
şenlik başlayacak.

İnsan ölülerden, sakatlananlardan, yaralılarından, saldırıya uğ-
rayanlardan utanır.

“Gezi ve FED’le borsanın değeri 107 milyar eridi” imiş...¹

Daha beter olun inşallah!

“Gezi Parkı olayları Osmanbey’i vurdu!”²

Osmanbey de, bütün Osmanbeyler de gençler gibi parklara
çıkıp Başbakan beylerinden hesap sorsunlar.

Ve Gezi Parkları gençlerinden özür dinlesinler!

1 *Milliyet*, 22 Haziran 2013.

2 *Yeni Şafak*, 21 Haziran 2013.

MAL BULMUŞ MAĞRİBİ GİBİ¹

Allah kimsenin başına vermesin: Mısır cumhurbaşkanı Muhammed Mursi İsa el-Eyyat'ın cumhurlop iktidardan gidişi AKP tarikatı hükümeti ile yandaş medya elemanlarını, Turhan Selçuk'un diliyle, şallak mallak etti. Düşman başına!

Gazeteler fevkalade manşetler attılar:

“Mursi uzlaşi önerdi ama tanklar sokakta”²

“Tahrir'den cunta çıktı”³

“Demokrasiye darbe”⁴

“Mısır'ın 28 Şubatı”⁵

Yandaş televizyonlar, radyolar Mısır'da ordunun darbe yaptığını söylüyor, gazeteleri yazıyor. İlk terminolojide anlaşılm: Hükümeti kim devirirse devirsin, halkın desteklediği girişime ihtilal ya da devrim denir. Örneğin 27 Mayıs bir darbeden çok devrimdir, ama 12 Mart ile 12 Eylül tam anlamıyla darbedir.

AKP tarikatı ağızlarının bu konuda ne dediğini okuyalım, sonra saç-sakal tıraşını yaparız:

AKP Parti Grup Başkan Vekili ve Türkiye Mısır Parlamentolararası Dostluk Grubu Başkanı Ünal, “Demokratik bir seçimle işbaşına gelmiş Mursi'nin, Mısır ordusunun müdahalesiyle görevden alınması Mısır devriminin kazanımları ve demokrasi açısından son derece kaygı verici bir durumdur. Türkiye Mısır'da herhangi bir grubu yahut partiyi değil, Mısır halkını ve demokratikleşme sürecini desteklemektedir. Türkiye dün olduğu gibi bugün de Mısır'ın ve Mısır halkının yanında olmaya devam edecektir,”⁶ demiş.

Bu açıklamadan “Mısır devriminin kazanımları” lafını bir kenara yazalım ve AKP'nin mümtaz âlimlerinden Hüseyin Çelik'in demecini okuyalım:

1 *Aydınlık*, 8 Temmuz 2013.

2 *Zaman*, 4 Temmuz 2013.

3 *Yeni Şafak*, 4 Temmuz 2013.

4 *Akşam*, 4 Temmuz 2013.

5 *Sabah*, 4 Temmuz 2013.

6 *Anadolu Ajansı*, 4 Temmuz 2013.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, Mısır'da meydana gelen "askeri müdahale"ye ilişkin olarak, "Mısır halkı bir sivil itaatsizlik örneği göstererek bu darbeyi çevirebilir mi onu hep beraber göreceğiz ama bundan sonra da halkın şunu bilmesi gerekiyor, silahla yönetime gelinir ama silahla yönetimde kalınmaz. Darbe kim tarafından ve hangi gerekçeyle yapılırsa yapılsın kabul edilemez. Halkın iradesine vurulmuş darbedir. Halkın size verdiği ve halkın parasıyla aldığınız silahlarla halkın iradesine kastedemezsiniz. Bu, Mısır'da da olsa böyledir, başka ülkelerde de olsa böyledir. Mursi, bütün hilelere rağmen yüzde 53 oyla cumhurbaşkanı seçilmiş bir insandır. Mısır tarihinde ilk defa hür, uluslararası gözetimde yapılmış olan bir seçimle cumhurbaşkanı seçilmiştir," dedi. Mısır'daki darbeyi tasvip etmediklerini dile getirdi. Mısır halkını çok önemsediklerini belirten Çelik, "Mısır bizim kardeş halkımızdır. Mısır, İslam ülkeleri içerisinde büyüklüğüyle son derece önem verdiğimiz bir ülkedir. Biz, Mısır halkıyla daha önce dayanışma içerisindeydik, bundan sonra da dayanışma içerisinde olacağız. Yönetenler kim olursa olsun Mısır halkı bizim için son derece önemlidir. Mursi'nin özellikle darbeye boyun eğmemesi ve dik duruş sergilemesi takdire şayandır," dedi.

Mısır halkının kendi liderine sahip çıkması gerektiğine işaret eden Çelik, Mursi'nin bir direniş çağrısında bulunduğunu ve bu direnişin şiddetsiz olması gerektiğini dile getirdi.¹

Mısır'da içsavaşı teşvik eden, diplomatik görgüden yoksun, sığ bir konuşma!

Sırası gelmişken bir soru soralım: Hüsnü Mübarek iktidardan nasıl gitti ve iktidardayken, bir fetva makamı gibi, "Suriye'ye cihat etmek farzdır!" buyuran El Mursi iktidara nasıl geldi?

Kısaca özetleyelim: Tahrir hareketinin ilk döneminde halk Hüsnü Mübarek'e karşı toplandı. Asker yönetime el koydu. Bu girişimi AKP tarikatı demokratik devrim olarak alkışladı. Ku-

1 İHA, Ankara.

ruhan Yüksek Askeri Konsey denetiminde yapılan eksik temsilli ve şaibeli seçim sonunda Mursi cumhurbaşkanı seçildi ve Müslüman Kardeşler'in kurduğu parti (Hürriyet ve Adalet) iktidara geldi. Buraya kadar güzel! Ama Mursi, iktidarı döneminde, ülkede bir İslamcı diktatorya kurmak niyetinde olduğunu kanıtladı. Seçim yapmaya niyetli olmadığını da belli etti.

Bunun üzerine Tahrir Meydanı hareketinin ikinci dönemi başladı ve birinci dönemde olanlar tekrarlandı: Ordu, bir içsavaşla engel olmak iddiasıyla müdahale etti.

Sonuç olarak, birinci müdahaleye “devrim” diyenlerin ikinci hareketi “darbe” olarak adlandırmaları anlaşılır gibi değil. Ama birinci müdahaleye “devrim” adını veren AKP tarikatı, şubesi olduğu Müslüman Kardeşler iktidardan uzaklaştığı için, “darbe” diyor. Desin bakalım!

Bahadır Selim Dilek kardeşimizin 5 Temmuz 2013 tarihli *Aydınlık* gazetesindeki haberine “Siyasal İslam'ın Sonu” başlığı atılmış. Keşke! Siyasal İslam'ın sonu yoktur, fırsatını bulduğu zaman hortlar. Bir “Müslüman Kardeşler projesi” çöker ama ikincisi hazırdır. Siyasal İslam laik ülkelerde de sona ermez. Örnek: Türkiye!

Siyasal İslam karşıtları tarafından sona erdirilemez. O kendi kendine sönmelidir. Siyasal İslam, laik anayasaları ve yasaları kabul edip uyum sağladığı zaman dünya değişir. Bu dünyayı laik yönetim düzenine bıraktığı zaman. O zamana kadar huzur yok! Siyasal İslam, iktidarda da muhalefette de dünyanın huzurunu kaçırmaz, kaçırmıştır. Çağa uyum sağlayamadığı için kendisi de huzursuzdur ve bu nedenle fırsat bulduğu zaman hortlar ve dirilmek için uygun zamanı bekler.

Sonuç olarak: Mısır ordusu halkın devrimini ikinci kez çaldı!

NOTA BENE:

Ümit Zileli diyor ki, “Yüzde 10 seçim barajı kaldırılmadan herhangi bir seçime girmek, halka ve demokrasiye ihanettir!”

“SÜMEYYE MAAŞ ALMIYORMUŞ!”MUŞ...¹

Sümeyye, Sümeyye Erdoğan! Başvekil hazretlerinin kerimeleri olmakta. Artık öylesine ünlü ki soyadı eklenmeden sadece “Sümeyye” olarak anılıyor. Adı, İslam’ın ilk şehidi Ammar bin Yasir’in annesi ve ilk Müslüman sahabe hanımın adından mülhem. Babasının yanından ayrılmıyor. Erkek olsa, babası yerine hazırlıyor diye düşünülebilir. Söylenenlere göre, babasına fahri danışmanlık yapıyormuş, yani bedavaya çalışıyormuş.

22 Haziran 2013 tarihli *Sözcü* gazetesinde bu hususta bir haber yayımlandı. Okuyalım:

“Başbakan Tayyip Erdoğan’ın küçük kızı Sümeyye Erdoğan’ın resmi ziyaretlerde babasının yanında yer alması, sadece Türk basınının değil, dünya basınının da ilgisini çekti. İtalyan *La Repubblica* gazetesi son olarak Gezi olayları için AKP Genel Merkezi’nde sanatçılarla yapılan görüşmelere katılan Sümeyye Erdoğan’ı haber yaptı. 20 Haziran’da yayımlanan haberde, “AKP Genel Başkanı danışmanı Sümeyye Erdoğan ayda 25 bin euro maaş alıyor,” iddiaları yer aldı. O iddialara AKP Genel Merkezi’nden çok sert bir açıklamayla yanıt verildi. AKP Genel Başkan Yardımcısı Mevlüt Çavuşoğlu, “Ellerinde bu haberi doğrulayacak bir belge varsa iddialarını ispatlamaya, aksi takdirde yalan haberlerini tekzip etmeye davet ediyoruz. Haberi yayımlarken sorma gereği duymadılar ama AKP Genel Merkezi olarak Sümeyye Erdoğan’ın danışmanlık hizmeti karşılığında hiçbir ücret almadığını ifade ederiz,” dedi. Yani, Sümeyye Erdoğan, babasının danışmanı ancak para almıyor.”

Mazlumun ahı işte!

Yalnız, Mevlüt Çavuşoğlu’nun yaptığı şey, saçma sapan bir savunma saldırısı:

1) Ellerinde nasıl bir belge olacak? Maaş bordrosu mu? Banka dekontu mu? Böyle bir belgeye içeriden bir işbirliği olmaz ise erişmek ve ulaşmak mümkün değil elbette. Çok hayati bir konu

1 *Aydınlık*, 10 Temmuz 2013.

olsa onun da çaresi, kanıtı ve belgesi bulunur ama Sümeyye'nin emek karşılığı maaş almasının hiçbir skandal yanı yok. Sanatçılarla yaptığı toplantıda kavga çıkartan babasını alıp götürmesi bile AKP kesesinden milyonlarca dolar eder. Aslına bakarsanız, babasına, hem danışmanlık hem de zaptiyelik yapıyor.

2) İtalyan gazeteci, belgesiz dedikoduyu AKP'ye sorsaydı başka bir yanıt mı alacaktı? İtalyanca haber metnini görmedim ama büyük bir olasılıkla, "25 bin euro maaş alıyor," dememiştir; "25 bin euro maaş aldığı söyleniyor (iddia ediliyor)" diye yazmıştır. Ve cevabı belli soruyu sormamıştır. Davranışında meslek etiği yönünden herhangi bir yamuk yok.

3) Ama böylesine bir külhanbeylik bizim için yazı konusu olacak.

Eskiden beri biliniyordu ama son 11 yıllık devr-i iktidarlarda yadsınmaz bir şekilde ortaya çıktı: AKP tarikatına mensup naylon Müslümanların veri tabanı olabilecek herhangi bir ahlakı ve etiği yoktur. Allah, Peygamber ve Kuran Müslümanı değildir bunlar. Allah'a, Peygamber'e, Kuran'a aykırıdırlar.

Örneğin, AKP tarikatının şeyhlerinden biri İtalyan gazetecinin Sümeyye haberiyle ilgili kanıt ve belge istiyor. Buna karşın AKP tarikatının şeyh-i keberi, şeyh-ül-ekberi Erdugan sabahtan akşama dünyaya iftira ve nefret saçıyor:

– Taksim-Gezi Parkı direnişçileri bayrak yaktı.

Kanıtsız iftira ve yalan!

– Taksim-Gezi Parkı direnişçileri camiye tecavüz ettiler, orada içki içtiler, fuhuş yaptılar.

Kanıtsız iftira ve yalan!

– Türbanlı kızları ve kadınları taciz ettiler.

Kanıtsız iftira ve yalan!

– "Kabataş'ta bir türbanlı kadını dövüp yerlerde sürüklediler ve üzerine işediler," düzmecesi hakkında Başbakan da hemen söz alıyor: "Çok önemli bir tanıdığımın gelinini olaylar sırasında Kabataş'ta altı aylık çocuğu ile birlikte dövdüler. Kadının başörtüsünü zorla çıkartıp taciz ettiler..." Olayın ne canlı ne de görüntü

tanığı var ama Başbakan her gün ve günde beş vakit bu olayı anlatıyor.

Kanıtsız iftira ve yalan.

Başbakan Erdoğan, Gezi Parkı eylemlerini eleştirirken, “Biz sabırla, metanetle direniriz. Ellerimizi semaya açarak duayla, namazda kıyamla direniriz. Onlar milyonlarca tweet attılar, bizim bir besmelemiz bütün tuzağı bozdu,” diyor.

Sanki Kızıldeniz’i asasıyla yaran Hazreti Musa. Mucize göstermek iddiasında. Nefesin bu denli kuvvetli ise ödemeler den-
gesindeki korkunç açığı bir üfürükle kapat da görelim.

Başbakan, “Onuncu Yıl Marşı’nı boşverin, törene mehter marşıyla başlayın,” diyen cumhuriyetsiz Bülent Arınç, adaletsiz Adalet Bakanı Sadullah Ergin, Avrupa Birliği karşıtı AB Bakanı Egemen Bağış ve benzerleri her gün sabahtan akşama sabukluyorlar, gerçekdışı olaylar anlatıyorlar, gerçekdışı rakamlar veriyorlar, çöplükte peri masalları anlatıyorlar ama AKP tarikatı kemik seçmeni kılını kıpırdatmıyor.

Kemik seçmenin % 49 toplam oy içinde oranı % 15’i geçmez. Geriye kalan % 34, bu masallara, efsunlara, afyonlu tütsülere ne diyor?

R. T. Erdoğan tarafından demokrasi elma şekeriyle kandırılan, kazıklanan liberallerin ve müflis solcuların içine düştüğü rezilliği görüyoruz. İktidar tapınağının önünde, gözyaşları içinde günah çıkartıyorlar.

Muhafif vatandaşların, yazıcıların, aydınların sıradan eleştiri sözleri için soruşturma açan, mahkemeler kuran, cezalar veren adalet, halkı bölen, birbirine düşüren, birbirine düşmanlaştıran iktidar karşısında el pençe divan duruyor.

Bereket versin ülkenin dört bir yanında Gezi Parkı gençliği var. Direniyor! Ve bereket versin, uygar dünya daldığı derin uykudan yavaş yavaş uyanıyor. AKP’ye artık arka çıkmasın yeter. Küllerinden doğan dokuz canlı Cumhuriyet, AKP tarikatı gerici-
ciliğinin hakkından gelmeyi bilir.

Bütün oyunlar kurallıdır. Kuralsız oyun olmaz. Futbolda her hareket ve eylemin bir kuralı vardır. Sarı kartın bir kuralı vardır. Bir oyuncunun ne zaman sarı kart göreceği bellidir. Kırmızı kartın da öyle. İki sarı kart görene kırmızı kart gösterilir. Bir de doğrudan doğruya kırmızı kart gerektiren hareketler vardır. Kart görme zorlaşınca ayıcılık çoğalır, oyun çığırından çıkar.

Siyaset de böyledir. Bir zamanlar, Türkiye'nin kapatılmış partiler mezarlığına döndüğünü ileri sürenler, kapatılmalarının güçleştirilmesini savunuyorlardı. Bense, belki de tek başıma, parti kapatılmasının kolaylaştırılmasını yazıyordum. Parti kapatılmasının açık seçik yazılmış kurallarına sözcüğü sözcüğüne uyan bir siyasal partinin kapatılması olanaksızdır. Dini siyasete alet eden siyasal parti kapatılmasını mı? Dini siyasete alet eden partinin kapatılmasının zorlaştırılması siyaset alanını ve demokrasiyi dinamitler. Şu anda ülkemizde olduğu gibi. Bu gidişle, parti kapatmanın kapatmamaktan daha demokratik olduğu ne yazık ki çok trajik bir biçimde anlaşılacaktır. Bir demokratik ülkede şeriat getirmek isteyen bir siyasal parti mutlaka kapatılır. Çünkü şeriat istemek demokratik bir hak değildir.

Partilerin kapatılmasının zorlaştırılması rejim değişikliğini kolaylaştırır. Partiler rejimi değiştirmek için değil iktidar olmak için seçime girerler. İslamcı partiler dışında. Onlar gelirler ve gitmek istemezler. Punduna getirirlerse, her ne pahasına olursa olsun, gitmezler.

Farkında mısınız, parti kapatılmasının zorlaştırılmasından bu yana, AKP tarikatı teokratik ve faşist bir diktaya doğru hızla yol almakta. Eski siyasal partiler yasasının ilgili maddesi bu türden girişimleri dizginliyordu. Şimdi siyasal trafik canavarından kurtulmak mümkün değil.

Demokrasinin tek ölçüsü dört yılda bir yapılan seçim değildir. Seçimle iktidara gelen partinin anayasa ve yasalara uyması demokrasinin vazgeçilmez baş koşuludur.

AKP tarikat partisi iktidara geldiğinden bu yana onlarca yasayı çiğnedi; Anayasa'yı sayısız kez ihlal etti. Ama cumhuriyet savcıları ve Anayasa Mahkemesi'nin iktidar karşısında eli kolu bağlı. Ancak, iktidardan düştüğü zaman hesap defteri açılır, açılacaktır. Tek çare iktidardan gitmemektir!

İslamcıların en büyük şikâyeti masa ve kasadan uzak kalmalarıydı. Şimdi masaya oturdular, kasanın anahtarı ellerinde. Başbakan'ın örtülü ödenek bütçesi neredeyse bir milyar lirayı buluyor. Görülmemiş bir şey. Anayasa Mahkemesi'nin, Danıştay'ın ve yargının denetimini kaldırdıkları gibi Sayıştay'ın da denetimini neredeyse kaldırdılar. Bu bir darbedir, darbe!

Sanki her alanda "altına hücum" var. Ağır aksak mehter müziğini seviyorlar ama, "Allah Allah!" naralarıyla El Dorado'ya karşı saldırıya geçmiş durumdalar. Kıtlıktan çıkmış gibi ne karınları ne de gözleri doyuyor.

İmam-hatip okullarının, İlahiyat Fakültelerinin sayısını ihtiyacın üzerinde arttırmak demokrasi ile bağdaşır mı? İşte size nazik bir soru. AKP'ye sorsan, halkın böyle istediğini, o halde demokratik olduğunu söyleyecektir. Halkın istediğini nereden biliyorsun? Halk 2013 yılında bütün eğitim ve öğretimin dinsel olmasını istese, avukatlık, mühendislik, doktorluk gibi mesleklerin gereksiz olduğuna inansa, ne olacak?

Haberi okuyalım:

"4+4+4 sistemi ile ortaokullarda seçmeli olarak okutulmaya başlanan Kur'an ve Hz. Muhammed'in hayatı gibi derslere de giren İlahiyatçılar ve din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenleri için yeni kontenjanlar açıldı. Bu kapsamda İlahiyat Fakültelerinin, kontenjanları yüzde 17, din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenlerinin kontenjanları ise yüzde 31 arttırıldı. Ayrıca Arapça öğret-

menlerinin kontenjanlarında da yüzde 64, İslami İlimler bölümünün kontenjanında da yüzde 89 oranında artırıma gidildi.”¹

Bu da yetmiyormuş gibi imam-hatip okullarını seçenlere bisiklet, bilgisayar ve tablet gibi armağanlar veriyorlar.

Daha önce de yazmıştım: AKP tarikatı, imam-hatip ve İlahiyat mezunlarını tıpkı komünist ve faşist partilerin “parti komiseri” gibi kullanıyor. Bir örnek mi istiyorsunuz?

Afyonkarahisar Milli Eğitim Müdürlüğü Din Eğitimi Şube Müdürlüğü’nü vekaleten yürüten İbrahim Özkul, din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenleriyle şöyle konuşmuş:

“Daha önce imam-hatip liseleri müdürlerine söylemiştim. Sizler, Milli Eğitim müdürlerinin başdanışmanısınız, demiştim. Sizler de okul müdürlerinin başdanışmanısınız. İdari yetki olsun ya da olmasın. Okul müdürü bir adım atacak, size soracak. Müdürler kusura bakmasın. Bundan sonra işler ve işlemler, din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenlerinin kontrolüne geçiyor ve gerçekleşecek. Bunu valilik de böyle istiyor. Bunu Milli Eğitim müdürü de böyle istiyor. Allah da istiyor... Seçmeli din derslerini seçtirelim. İmamlar da hutbelerinde bunları işlesinler. Ne kadar çok alanda bu dersleri seçtirirsek, okul müdürü ve öğretmenler buna karşı çıkarsa bilelim.”²

Adam sadece AKP tarikatı müfettişi değil, aynı zamanda Allah ve din müfettişi. Kurmak istedikleri teokratik düzene karşı çıkanların adını listelemek istiyor ki zamanı gelince boğazlarını kesecek.

Milli Eğitim Bakanlığı “böyle” istiyormuş, Afyon vali ve Milli Eğitim müdürü de “böyle” istiyormuş. Çağırıp ona böyle söylemişlerse, yazı ile bildirmişlerse bir gün bunun hesabını mutlaka verirler, verecekler. Peki Allah’ın “böyle” istediğini nereden biliyorsun bre zındık!

1 *Milliyet*, 3 Temmuz 2013.

2 *Cumhuriyet*, 27 Haziran 2013.

Hezeyan, paranoya ve sanrı eşanlamlı sözcükler. Paranoyayı İslamcılar ve müflis solcular, ulusalcılara karşı çok kullandıkları için kullanım süresini aştı. Sanrı çok şiirsel bir sözcük, Arthur Rimbaud'ya yaraşır. Hezeyan, cazırtılı bir sözcük. Böyle bir yazıya pek uygun.

Hezeyan ya da Paranoya Nedir?

Diğer insanların inandıklarını önemsemeden, mevcut düşüncenin hatalı olduğuna dair kesin kanıtlar olmasına rağmen değiştirilmeyen ve dış gerçeklikten doğru olmayan anlamlar çıkartmaya dayalı yanlış inanca paranoya denir. Bu inanç kişinin bağlı olduğu kültürün diğer üyelerince genelde kabul gören bir inanç da (dinsel inanç gibi) değildir. Paranoyanın olması insanın o sırada psikozda olduğunu, diğer bir deyişle gerçeği test etmesinin bozulduğunu gösterir.

Bazı belirtileri:

1. Düşmanlık görme (persekütuar) (en sık görüleni):
 - “İzlendiğini, kendisine komplo kurulduğunu, suikast düzenlendiğini, dinlendiğini, zehirlendiğini, taciz edildiğini” söyler.
 - Küçük olayları abartarak anlama vardır.
 - Öfke yoğundur, şiddete eğilim olabilir.
2. Büyüklük (grandiyöz):
 - Büyük yetenekleri, ilginç keşifleri vardır, medya ve ilgili kurumlara sık sık müracaat eder.
 - “Mehdi, evliya, peygamber olduğunu” söyler, müritler bulabilir, toplumsal organizasyonlar yapabilir.²

Birkaç Örnek

Eyüp Erdoğan'ın, Başvekil hazretlerinin yaptığı konuşmalardan derlediği özlü sözleri okurken³, yukarıda okuduğunuz “bazı

1 Aydınlik, 29 Temmuz 2013.

2 Kaynak: Uzm. Dr. Hasan Basri İzgi, <http://www.mcatürk.com>

3 *Tempo* dergisi, Temmuz 2013 sayısı.

belirtiler”in belirtilerini gördüm. Hekim olmadığuma göre bu bir görüş sadece, bir izlenim. Allah korusun!

* * *

– “Türban konusunda mahkemenin söz söyleme hakkı yoktur. Söz söyleme hakkı din ulemasınındır.” (Bu zat, ne yazık ki laik Türkiye Cumhuriyeti’nin başbakanıdır!)

– “İzmir’in üzerinde zaman zaman bazı yakıştırmalar vardır ya, inşallah bu yakıştırmaları ilk seçimde silip atacaktır.” (AKP’ye oy vermezse “Gâvur İzmir” olarak kalacaktır.)

– “Lan terbiyesizlik yapma. Hadi ananı da al git.” (Korumalı Başbakan olmasa Mersin’de böyle horozlanabilir mi?)

– “Askerlik yan gelip yatma yeri değildir. Canım kardeşim.” (“Pisi pisine geberip gitme yeridir,” demek istiyor.)

– “Hayatında, affedersin iki koyun gütmemiş olanlar, artık diyorlar ki ‘Erken seçim’. Arkadaş seçim olsa ülkeye ne kazandıracak?” (Yahu kardeşim, affedersin, seçim sandığının demokrasinin tek göstergesi olduğunu söyleyen sen değil misin? Bu ne lahana, ne perhiz turşusu! Çobanlık ve koyun gütmeye Hıristiyanca bir metafordur. İsa çoban ve Hıristiyanlar ise koyun sürüsüdür. Hıristiyanlıkla ilgili metinlerde “kuzu” sözcüğü de geçer. Hz. Muhammed’in bile çobanlık iddiası yok. Bizimki tersinleme yöntemi ile, bir koyun sürüsü olduğuna inandığı Türk halkını en iyi güdecek çobanın kendisi olduğunu iddia ediyor. Annadın mı?)

– “Ayaklar baş olursa kıyamet kopar.” (Kopar da, ayaktan ne, baştan ne anladığına bağlı. “Ayaklar” dediği 1 Mayıs İşçi Bayramı’nı Taksim Meydanı’nda kutlamak isteyen sendikalar. Hani yaratılanları Yaradan’dan ötürü severdin? Ayrıca ne oldum demeyeceksin, ne olacağım diyeceksin. Daha dün Kasımpaşa’da oturup Ülker ‘piskevit’i dağıtıyordun. Kaybedeceğin ilk seçimden sonra ne olacağın belli değil. Öyle deel mi?)

– “Hasan Harakani’nin türbesinin yanına bir ucube koymuşlar, garip bir şey dikmişler. Oradaki tüm vakıf eserlerinin, o sanatkarâne eserlerin olduğu yerde, böyle bir şey olması

düşünülemez.” (Gardaş! “Sanatkârâne eser”, sanat eseri değildir. Gerçekten sanat yapıtı olamamış çalışmalara denir. Senin deyişinle “sanat eseri olma gayreti içinde olan”. Şeyh Ebu’l-Hasan Harakani’nin Peygamber torunu olduğu nereden belli? O bölgede “seyyid” olarak yüzlerce (sözde) peygamber torunu var.

Sanki adam sanat tarihi uzmanı da Mehmet Aksoy’un heykeline “ucube” diyor. Bu da bir başka gösterge!

– Artvin’in Hopa ilçesinde hayatını kaybeden Metin Lokumcu’nun ölümünü protesto ederken, polis müdahalesi sonucu kalçası kırılan Dilşat Aktaş’tan söz ediyor: “O kadın kız mıdır, kadın mıdır?” diyor. (Allah’ın överek yarattığı bir insanı küçük görüyor. Kadın, kız ya da kızoğlan kız ama altı aylık gebe olmasının kalça kıran polisle ne ilişkisi var? Sonuçta polis bir vatandaşın kalçasını kırarak suç işlemiştir. Aslına bakarsanız o kalçayı kendisi kırmak isterdi.

– “Dindar nesil yetiştireceğiz. Muhafazakâr demokrat partisi kimliğine sahip bir partiden ateist gençlik mi yetiştirmemizi bekliyorsunuz?” (Suç işlemeye niyetin itirafıdır. Uygulamaya geçerse, Anayasa ve yasalara aykırı bir eylem olduğu için son derece ağır bir suçtur ki AKP tarikatı bu suçu işlemektedir. İstanbul İmamı, dindar ve kindar bir koyun sürüsünü gütmek istiyor. Ama imam-hatip bitirenler tüccar ve müteahhit olarak “paraya bulaştıkları için” günahkâr oluyorlar. Şimdi de Dışişleri Bakanlığı kadrosuna tıktıştırılacakları için içki içilen çevrelerde dinden çıkacaklar. Bir yığın ateist ilahiyatçı gördüm. Din adamı dediğin ateist olur.)

“Türkiye’de bir kişi polise şiddet uygularken ölüyor. Twitter’da altını üstüne getiriyorlar. Mısır’da 300 kişi kurşunlanarak ölüyor, dünya sessiz. Bu insanlar ibadetini yaparken ölüyor, feryadımız bunadır,” diyen bir başbakan düşünün. Ağam sen nerenin başbakanısın, Mısır’ın mı Türkiye’nin mi? Ayıp ki ne ayıp! Hezeyan ki ne hezeyan!

Geçerken bir parka uğramış, “Ortalarda kin ve nefret olmasın. Komşuluk hukuku çok farklı gelişsin,” diyor. Kindar nesil

yetiştirmek isteyen ve insanlara tencere-tava çalan komşularını gammazlamasını, mahkemeye vermesini tavsiye eden sanki bir başkası.

AKP TARİKATI DİMYATA GİDERKEN...

1¹

Heredot Tarihi'nde Samos tiranı Aiakes oğlu Polykrates ile ilgili bir bölüm vardır. Polykrates, kardeşlerini oyuna getirip tek başına Samos tiranı olmuş, savaşta ve politikada başarıdan başarıya koşmuştu. Öyle ki Mısır Kralı Amasis ile karşılıklı armağanlar alıp verecek kadar güçlenmişti.

Bu dostluk anlaşmasından sonra da Polykrates'in şanı iyice artmış. Polykrates'in başarıları Amasis'in gözünden kaçmıyor, hatta kuşkulaniyormuş. Talih Polykrates'in yüzüne gitgide daha çok gülmeye başlayınca bir mektup yazıp Samos'a göndermiş ve şöyle bir uyarıda bulunmuş:

“Bir dostun başarılarını öğrenmek tatlı bir şeydir. Ama senin bu büyük mutluluğun hoşuma gitmiyor, zira tanrıları tanırım ve ne kadar kıskanç olduklarını bilirim. Kendim için ve sevdiklerim için aralıksız bir mutluktansa, bir başarılar ve başarısızlıklar karışımını yeğ tutarım ve insan ömrünün böyle nöbetleşe bir talihle sona ermesini dilerim; çünkü, girdiği her işten başarıyla çıkan bir kimsenin talihi zamanla ters döner, sonu fena gelir; bunun başka türlüünü hiç duymadım. Onun için sen de bana inanırsan eğer, başarıların karşısında şöyle yap: Senin için en yüksek değerde olan ve kaybetmekten en çok üzüleceğin şey nedir? Bunu seç ve uzaklara at, o kadar uzağa ki, bir daha kimsenin gözüne gözükmesin. Ondan sonra talih dönmediği ve sana yar olduğu sürece hep bu dediğim şeyi yap, kendini kurtar.”²

1 *Aydınlık*, 30 Temmuz 2013.

2 *Heredot Tarihi*, Üçüncü Kitap, 39-48. Bölüm, Polykrates, Samos Tyranı, Remzi Kitabevi.

2000 yılından bu yana yukarıdaki alıntıyı yazılarıma koydum. Kimi kişileri ve özellikle de AKP tarikatının iktidardaki marifetlerini düşündükçe.

Nasıl düşünmeyeyim? Aralarında doğru dürüst bir eğitim-öğrenim göreni yoktu. Herhangi bir konuda ciddi bir kitap yayımlamış olanı da yoktu. Öğretim üyeleri olanların çoğunluğu da Anadolu'nun teneke üniversitelerinde çalışıyordu. Neredeyse tamamı (güya) dindardı ama dindarlıkları Arabi idi. Mürekkep yalamışları Pakistanlı Mevdudi ile Mısırlı Seyyid Kutub'un rahle-i tedrisinden geçmişti, *Yoldaki İşaretler*'i ezbere bilen Müslüman Kardeşler (İhvan) yoldaşlarıydı. Afganistan mücahitlerine hayranlık duyuyorlardı. Lafın kisası tamamı Cumhuriyet karşıtı, Atatürk ve devrim düşmanı mürteci idi.

Ama Allah, başta R. T. Erdoğan olmak üzere, bunlara, "Yürü ya kulum," demiş ve tekerleri dönmeye başlamıştı.

2012 yılının Mayıs ayında yayımlanan "Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi?" başlıklı dizi yazılarımı belki hatırlarsınız.

1928 yılında kurulan ve Mısır'ı ahtapot gibi saran mürşitle-ri Müslüman Kardeşler (İhvanü'l Müslimin)" hareketi, bütün Arap dünyasına yayılmasına karşın, 2012 yılına kadar iktidara gelmemişti. Bir darbe sayesinde 90 yıllık hayallerine kavuşmuştu. 2002 yılında şeyh-mürşit hâlâ kovuşturulan bir mücrim iken "talebe-mürit" Türkiye'de iktidara gelmiş ve masa ile kasaya kavuşmuştu.

Bu iş nasıl olmuştu?

Nasıl olduğu yukarda adını verdiğim yazı dizisinde uzun uzun anlatılıyor.

Benim bir iddiam vardır, solla ilgili olarak. Millet, solun iktidara gelememesini onun mankafalılığına ve yeteneksizliğine bağlar. Güya ekonomi bilmezlermiş, güya halktan uzakmışlar-mış... Tamamı palavra!

Ben hep şöyle derim: Halk partisini kendisi bulur. Halkın sola ihtiyacı varsa gidip onu bulur, sol parti yoksa, kendisi kurar.

Seçmen halk, çiftleşme zamanı gelmiş dişi hayvana benzer. Ama seçmen halk dişi hayvan kadar doğal seçime bağlı içgüdü sahibi değildir. Dişi hayvan yanılmaz ama seçmen halk sık sık yanılır. Gönlü ota da boka da konar; gönlünü davulcuya da zurnacıya da kaptırır.

Büyük bir zaafı vardır: Din tacirlerinin peşinden gitmek, onların kazığını yemek, şamanlıktan İslam’a döndüğünden bu yana genlerine, kanına, hücrelerine işlemiştir. Arapça bilmediği için Kuran’ı anlamaz, kutsal kitabın Türkçesini de okumaz. Bu nedenle çoğu cahil ve dalavereci hocaların eline düşmüştür.

AKP tarikatı mensuplarının tamamı Kuran kursuna gittikleri, imam-hatip mezunu oldukları, Işık ‘Evleri’nden geçtikleri, Fethullah Hoca Efendi’nin yurtlarında tabaklandıkları için, Arapça bilmemelerine karşın, bülbül gibi Kuran ayetleri okurlar.

Cumhuriyet düzeninde palazlanan Anadolu esnafının, tezgâh ve KOBİ sanayicisinin böyle bir kadroya gereksinimi vardı. Gözü açılmasına karşın hâlâ hurafeyi din sanan köylü-çiftçinin de ihtiyacı vardı. Onlar da kendi ölçülerinde masa ve kasa istiyordu. CHP’yi hesaba katmayalım, ama bu kitle merkez sağdan da umudunu kesmişti; Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP ve Doğru Yol partilerinde aradıklarını bulamamıştı. Onları da kendine yabancılaşmış görüyordu. Yoksa İdris Küçükömer’in “Türkiye’de sağ soldadır, sol sağda,” zırvasının herhangi bir etkisi yoktu. Yağma Hasan’ın böreği ve komşuda pişer bize de düşer durumu söz konusu idi.

Size acı bir gerçeği söyleyeyim: Hurafe Müslüman’ın, mütebedeyyin ya da dindar halkın ahlakı yoktur. Yoksa, “Çalışıyorlar ama alınları secdeye varıyor,” der miydi?

Demiştir ve tencere yuvarlanıp kapağını bulmuştur. Demokrasinin yerleşmediği toplumlarda bu hep böyle olur.

Bir başka etken daha var: Türlü nedenlerle Cumhuriyet düşmanı olmuş liberal aydınlar ile müflis ve ezik solcular. Avrupa Birliği’nin hesaplı arka çıkmaları ile küreselleşme fedailer.

Anaaa, bir de baktılar ki üç-beş seçim kazanmışlar. Ulan biz neymişiz be, demeye başladılar. Bitleri kanlandı. İnsanoğlu çiğ süt emmiştir derler ya, işte öyle. Yürüyüşleri bile değişti.

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac’a, “Hop dedik!” demeye, Obama’yı, “Hüseyin gardaş!” diye çağırmaya, Arap zorbalarına da, “Enişte! Kirve!” diye seslenmeye ve evlerine yatıya gitmeye başladılar.

2¹

Dünkü, Mısır Kralı Amasis ve Samos Tiranı Polykrates’le ilgili öykünün devamı şöyle:

Mektubu okuyan Polykrates, Amasis’e hak verdi. Uzun uzun düşündükten sonra parmağındaki zümrüt mühür yüzüğü gözden çıkardı. Elli kürekli gemilerinden birine bindi, denize açıldı ve adadan iyice uzaklaştıktan sonra yüzüğü çıkardı ve gemide bulunanların gözleri önünde denize attı. Sonra evine dönüp üzüntüsünün tadını çıkarmaya koyuldu.

Bu olayın üzerinden dört-beş gün geçmişti ki bir balıkçı büyük bir balık tuttu ve bunu Polykrates’e sunmaya karar verdi; balığı saraya götürdü. Krala balığı pazara götürüp satmaya kıyamadığını söyledi. Bu sözden hoşlanan Polykrates balıkçıyı akşam yemeğine davet etti ve balığı mutfağa gönderdi. Aşçılar balığı kesip ayıklarken karnından Polykrates’in yüzüğü çıktı. Yüzüğü Polykrates’e götürdüler. Polykrates anladı, bu işte tanrıların parmağı vardı; bir papirüs tomarı aldı, olan biteni yazdı ve bir ulakla Mısır’a yolladı.

Amasis, Polykrates’in mektubunu okudu ve anladı ki, bir insanı kaderin pençesinden kurtarmak kimsenin harcı değildir ve Polykrates’in sonu kötüye varacaktır; zira o kadar mutlu ki, kurbanları bile kendisine geri veriliyor. Samos’a bir çavuş gönderdi, dostluk antlaşmasını bozduğunu bildirdi. Böyle yaptı, çünkü

1 *Aydınlık*, 31 Temmuz 2013.

Polykrates'in başına bir bela gelirse, dostluk uğruna kendisinin de başının belaya girmesini istemiyordu.¹

Bugünlerin geleceğini daha 1997 yılında hissetmiş ve *Varlık* dergisinde "İşgal Edilmiş Topraklar" adlı bir yazı yayımlamışım:

"Refah Partisi'nin Cumhuriyet Türkiye'si'ni 'işgal edilmiş (edilecek, edilmesi gereken) toprak' statüsünde gördüğü gün geçtikçe daha çok anlaşıyor. Büyük-küçük Refah yöneticileri, bir sınır ötesi akından ya da sonu belli olmayan bir ayaklanmadan sonra, ele geçirdikleri kasabada zengin evlerini talan eden yağmacılara benziyorlar. Kendi aralarında, yandaşlarıyla birlikte kutladıkları 'fetih' törenleri bir simgesel anlam taşıyor: Örneğin İstanbul bu parti için Bizans'tan 1453 yılında alınan bir kent değil yalnızca. Bundan da öte, zapt edilmesi, işgal ve talan edilmesi gereken bir Cumhuriyet toprağı. Bu nedenle, iktidarda kaldıkları süre içinde devleti talan ettiler. Cumhuriyet'in dokunulmaz olmadığını kanıtlamaya yönelik bu talanın bilinen yüzlerce örneğı var."²

Birkaç sayfa sonra, dönemin İstanbul büyükşehir belediye başkanı ve İstanbul imamı, günümüz başvekil hazretleri R. T. Erdoğan çıkıyor karşımıza:

"İşgal ordusu tavrını daha geniş boyutta İstanbul Belediyesi'nde görüyoruz: Belediye meclisinde çıkarttığı bir kararla, İstanbul Belediyesi başkanı tek imzayla belediyeye ait taşınmaz malları canının istediğine satma yetkisine sahip olmuştur. Temmuz 1997 tarihli *Yeni Yüzyıl* gazetesinden öğrendiğimize göre İstanbul Belediye Başkanı R. T. Erdoğan, aslına uygun inşası onaylanan Laleli'deki Çobançavuş Camisi arazisini tek imzayla satışa çıkarmış. Cami arazisinin bulunduğu Eminönü'nün belediye başkanı, bu uygulamaya bir anlam veremediğini söyleyerek caminin yeniden yapılmasını istemiş."³

1 *Heredot Tarihi*, Üçüncü Kitap, 39-48. Bölüm, Polykrates, Samos Tyranı, Remzi Kitabevi.

2 Özdemir İnce, *Maşşerin Üç Kitabı*, Doğan Kitap, s. 360

3 *Age*. s. 364.

CHP'yi yolduruk cami iddialarıyla suçlayan günümüz başvekilinin bir cami arazisini tek imza ile satışa çıkardığını görüyoruz. Büyük bir olasılıkla, bu araziye ve ve benzer taşınmazları Refah Partili yandaşlara peşkeş çekileceğini de yazmışım.

Olacak çocuk daha belediye başkanlığından belli. Olacak çocuk daha Refah Partisi il başkanı olduğu dönemden belli:

“Demokrasi bugüne kadar bazen amaç, bazen araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar da olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider,”¹ demiş.

Adam harbisine söylüyor. 1993 yılında, sandıktan çıkan sadece iktidara gelmez, isterse rejimi de değiştirir diyor. Yirmi yıl önce. Artık zamanın iyice geldiğini düşünerek parlamenter demokrasiye son verip başkanlık sistemini getirmek istiyor.

O zamandan itibaren, soyulmuş hıyarı görüp ellerinde tuzluklarla koşanlar, bir süredir salya sümük ağlamaktalar. “Biz ne yaptık, ne budalaymışız!” demiyorlar da, “Aldatıldık!” diyorlar.

Gezi olaylarından sonra AKP kadrosunun ve R. T. Erdoğan'ın demokrasiyle falan ilgisi olmadığı ortaya çıkmasından çok önce, kullanılmış mendil gibi sokağa atılmışlar ve ağlaşmaya başlamışlardı. Kimisi AKP'nin ve R. T. Erdoğan'ın Kıbrıs sorununu, kimisi Ermeni sorununu, kimisi Kürt sorununu, kimisi demokratikleşmeyi çözümleyeceğini, kimisi ekonomiyi düzelterek sandığı için tuzlukları kapmışlardı.

Bütün bunların çözümlenmesinin önünde tek bir engel vardı; Türk Silahlı Kuvvetleri'ne dayak atılması gerekiyordu.

Tutuklamaların, açılan davaların, davaların görülme tarzının çağdaş hukukla bağdaşmadığını hiçbiri düşünmedi. İsterse hukuk ayaklar altına alınsın ama TSK'nın burnu sürtülsün, iktidar-

1 Metin Sever-Cem Dizdar, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993, s. 419.

sızlaştırılsın ve askerin vesayeti kaldırılındı... Nasıl olsa demokrasi istimi arkadan gelecekti. Öyle değil mi?

Bre budala sürüsü, hukuk ve demokrasiyi ayaklar altına alan kadro ve adam, bir daha meşruiyet toprağına geri döner miydi?

R. T. Erdoğan, bu andavallılar ve Avrupa Birliği sayesinde Türkiye'yi köpek terbiyecisi gibi terbiye etti. AKP ve R. T. Erdoğan, Türkiye'yi İslamcı tuzağına düşürdü ama sorunların hiçbirini çözümleyemedi ve ülkeyi tam bir kaosa soktu. Ama andavallıların hiçbirisi suçun kendilerinde olduğunu itiraf etme cesaretine sahip değil.

3¹

Sanırım, ne AKP ne de R. T. Erdoğan Türkiye'yi bu kadar kolayca ele geçireceğini düşünmüşlerdi. Kendilerine akıl almaz bir güven geldi ve küçük dağları kendilerinin yarattığını düşünmeye başladılar. Kemik kadroları olan % 15 ve yüzdeyi % 49'a tamamlayan avantacı kitle de öyle. Sadaka ekonomisinin kredi kartı tuzağına düşen müşterileri. Ama adam, şimdi, "Aklınızı başınıza toplayın yoksa icracılar kapınıza dayanır," diyor.

Tıpkı, Marx'ın *Fransa'da Sınıf Mücadeleleri*'nde anlattığı küçük burjuvazi gibi. 1848 ihtilalinde, iktidar ve büyük burjuvazi ile işbirliği yapıp barikatın karşısındaki emekçi sınıfını bozuna uğratanlar gibi. Oysa bozguna uğrattıkları kendi müşterileriydi. Zaferin ertesi günü büyük burjuvazinin icra memurları borç tahsili için kapıya dayanmıştı bile. Etme bulma dünyası!

İşte böyle, AKP ideolojisini paylaşmayan ama komşuda pişer bize de düşer açığözlülüğüyle AKP'ye oy veren % 34 seçmen gibi. Hedefi masaya oturmak ve kasa anahtarına sahip olmak olan çulsuz kitle avantayı seninle paylaşır mı? Cehenneme kadar yolun var.

AKP bu işte yanılmıştı işte!... Ama henüz bilmiyordu.

1 *Aydınlık*, 1 Ağustos 2013.

Hiç alçakgönüllü olmaya gerek yok: *Yazmasam Olmazdı* ve *Mahşerin Üç Kitabı* adlı kitaplarımda bugünleri görüyor ve imam-hatip okulları ile devrim yasalarını koruyan Anayasa'nın 174. Maddesi'ne dikkat çekiyordum.

11 Mayıs 2005 tarihli *Vakit* gazetesinin "Arşiv" sayfasının ortasında bir baştan öteki başa kocaman bir manşet: "Esas duruşa geçmeden olmaaaaz! Hürriyet'in Kemalist ve ateist solcusu Özdemir İnce: AKP örneği partiler ıslah olmadan, Cumhuriyet karşısında esas duruşa geçmeden ne imam-hatip, ne de türban sorunu çözülür."

Yan tarafta kocaman bir fotoğrafım ve öteki tarafta *Hürriyet* gazetesinin 10 Mayıs 2005 günkü sayısında yayımlanan "AKP'yi Doğru Yorumlamak" adlı yazımdan bir bölüm alıntılanarak dindarları bana karşı kışkırtıyor, beni hedef gösteriyor.

Söz konusu yazının son bölümünü aktarıyorum:

"*Hürriyet* gazetesinde yazmaya başladığım ilk günden itibaren bıkmadan usanmadan şunu durmadan tekrarlardım: Bir ülkenin bütün partileri, o ülkenin devlet şekline ve rejiminin ilkelerine sadık olmak ve onları kabul etmek zorundadır. Dünyanın bütün uygar ve gelişmiş ülkelerinde bu böyledir. Türkiye'de bütün partiler, Türkiye'nin devlet şekli olan cumhuriyete, Cumhuriyet'in kurucu cevherine ve ilkelerine bağlı olmak zorundadır. Bu kesinlikle tartışılmaz. Hiçbir parti Cumhuriyet'i, kurucu cevherini ve ilkelerini kendine göre yorumlayamaz. Anayasa'nın değişmez maddelerini ve o maddelerin koruduğu Anayasa ve yasa maddelerini beğenmezlik edemez.

Fakat, ne yazık ki, son olarak AKP örneğinde olduğu gibi, Milli Görüş dergâhının ürünü olan partiler Cumhuriyet'i içlerine sindirememiş, ilkelerine saygı duymamıştır. Cumhuriyet'le sorunu olan partiler ıslah olmadan, Cumhuriyet karşısında esas duruşa geçmeden ne imam-hatip, ne de türban sorunları çözülür."

Bu yazım, AKP'yi ve eylemlerini doğru yorumlamak isteyenlere armağan olsun!"

Vakit ya da *Akit* gazetesi en azından haftada bir kez yazılı-
rım'a çatarak beni hedef gösterirdi. Yüzlerce tehdit ve onlarca
ölüm tehdidi alırdım.

10 Mayıs 2005 tarihinde yayımlanan yazım baştan sona hak-
lıdır. 1990'larda da bugünlerin tehlikesini haber veriyordum.
Şimdi salya sümük ağlaşan zevat beni "laikçi", "jakoben" ve
imam-hatip okullarının hikmetini anlayamadığım için bu okul-
lara "düşman" olmakla suçluyorlardı.

Şimdilerde "imam-büyükelçiler"ın büyük tehlikesini haber
veriyorlar. Ben daha 1994'te "imam-doktor, imam-mühendis,
imam-öğretmen, imam-vali"nin (*Yazmasam Olmazdı*, Doğan
Kitap, s. 195) yarattığı ve yaratacağı tehlikeden söz ediyor ve
aynı yazıda olmasa bile asıl hedefin "imam-subay" ve "imam-
büyükelçi" olduğunu yazıyordum. Adını verdiğim kitap bu ko-
nudaki "İmdat!" feryatlarıyla doludur.

Şimdi utanmadan, "Korktuğumuza uğramakla kalmadık, ta-
hayyül bile edemediğimiz bir noktaya geldik. Bırakın demokra-
tikleşmeyi, artık asgari toplumsal barış tehlikede, bırakın özgür
Türkiye'yi, elimizdekenden oluyoruz, bırakın geçmişle yüzleş-
meyi, hesaplaşmayı, bugün olanların hesabını soramıyoruz,"
diye yazıyorlar.

Anam-babam, bırakın kıvırtmayı, kullanılmış mendil gibi
sokağa atılmadan önce, hiçbir şeyden korkmuyordunuz.

Ben "AKP'yi Doğru Yorumlamak" başlıklı yazıyı 10 Mayıs
2013 tarihli *Aydınlık*'ta değil 10 Mayıs 2005 tarihli (daha öncesi
de var, taaa 2000'e kadar) *Hürriyet* gazetesinde yayımlamıştım.
Şimdi kalkmış bize basın özgürlüğünden söz ediyorlar. Şu anda
tutuklu bulunan bütün basın mensuplarının sorumluları AKP
kadar bu köşemen yazıcılardır.

Türkiye'nin hâlâ haberi yok ama artık sadece basın ve med-
ya değil aynı zamanda kitap yayıncılığı da AKP tarikatının teh-
didi altında. Geçenlerde Can Yayınları'nın genel müdürü Can
Öz hakkında şöyle bir haber vardı. "Suskunluğunu bozmasının
ardından hükümetin kendisine karşı uygulayabileceği yaptırım-

lara hazır olduğunu dile getiren Öz, ‘Önce senin itibarını yok ediyor, ardından hakkında yalanlar uyduruyorlar. Şirketine karşı kampanya başlatıyor, astronomik cezalar veriyorlar. Müşterilerini seni boykot etmeye çağırıyorlar... Ama ben bu bedeli ödemeye hazırım. Şunu öğrendim ki, her şeyi sessizce kabullenmeye mahkûm değiliz’...”¹ diyor.

Can’ı ben doğduğu günden bu yana tanırım. Babası Erdal Öz en yakın arkadaşlarımdan biriydi. 1989-1995 tarihleri arasında Can Yayınları’nın editörüyüm.

Demek ki kuşkuarımda haklıymışım: Yayınevleri artık benim kitaplarımı yayımlamaktan korkuyorlar. Doğan Kitap, İş Bankası Kültür Yayınları tükenen kitaplarımı tekrar yayınlamadılar. Eskiden kitaplarımı yayımlamak için öneride bulunan yayınevleri artık semtime uğramıyorlar. Gazetelerin kitap ekleri yayımlanan kitaplarımdan söz etmiyorlar.

4²

Mevlânâ’dan pek hoşlanmam ama bugün işim düştü. Kendisinden “huy” izlekli iki öykü aktaracağım. Bu yaptığım işe uygun bir Mevlânâ öyküsü vardır mutlaka.

Bir gün Mevlânâ hazretlerine kötü huylu ve kötü tabiatlı kimseler soruldu. Bunun üzerine şu ibretlik olayı anlattı: “Bir gün bir akrep bir ırmağın kenarında dolaşıyordu. Bir kaplumbağa akrebin yanına gelip ona, “Burada ne yapıyorsun?” dedi. Akrep, “Ben ırmağın öte yanına geçmek için bir çare arıyorum. Çünkü benim bütün yavrularım ırmağın öte yanındadır,” diye söyledi. Kaplumbağa da iyi yürekli ve yardımsever olduğu için onu en yakın bir akrabasıymış gibi sırtına alıp su üzerinde yüzmeye başladı. İrmağın ortasına gelince akrebin sokmak arzusu uyandı. Kaplumbağanın sırtında iğnesini dokundurdu. Kaplumbağa, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Akrep, “Hünerimi gösteriyorum. Sen bana iyilik edip yarama merhem oldun. Ben de sana iğnemi soku-

1 *Radikal*, 25 Haziran 2013.

2 5 Ağustos 2013.

yorum. Benim göstereceğim şefkat de ancak budur,” dedi. Bunun üzerine kaplumbağa hemen suya daldı. Akrep de boğulup gitti. “Mevlânâ hazretleri bundan sonra şu beyitleri okudu: “Cahil, yakınlık gösterse de sonunda cahilliğinden ötürü seni incitir.” Sonra da, “Ahmağın sevgisi, ayının sevgisine benzer. Onun kini sevgi, sevgisi kindir. Haydi kötü nefsi öldürün. Bu hususta ihmal göstermeyin. Onu diri bırakmayın. Çünkü o akreptir,” buyurdular.

Aynı konuda bir başka öykü vardır: Akrep ile kurbağa arasında geçer. Akrep bu kez kurbağanın sırtına biner ve onu derenin ortasında sokar. Bunun üzerine iyi yürekli kurbağa konuşur:

“Ne yaptın akrep kardeş? Hem kalleş hem döneksin. Ama sen de benimle öleceksin.”

“Ne yapayım kurbağa, kötüler hep aldatır. Hem sen işitmedin mi? Huy canın altındadır.”

Fazilet Partisi kapatılıp ardından AKP kurulunca, hemen don (renk anlamında) ve ağız değiştirdiler. “Vallabilla, biz hepten demirkırat olduk bir anda, Allah’ın hikmeti, bir anda Cumhuriyet’in faziletini öğrendik, iki gözüm önüme aksın (“anam avradım olsun” anlamında) bir daha oyunbozanlık etmeyeceğiz,” diye hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Memlekette pek az kaplumbağa ve bol miktarda kurbağa olduğu için AKP akrebi kurbağanın sırtına bindi.

“Milli Görüş gömleğini çıkardık, artık süzme demokratız, ah ah eşek kafamız (bunu demediler), artık tövbeler olsun!” deyu eyittiler.

Başta ben, evet başta ben (yazılarım meydanda) “Yahu Milli Görüş gömlek değil, deridir,” dedikse de, şimdi namus kurtarmak için diz dövüp, nasıl tahmin edebilirdik!” diye ağlaşan budalalar ile merkez medyanın su kabağı duayiyenlerini (!) inandıramadık.

İşte o dönemde Anayasa’nın 174. Maddesi’nin koruması altında olan devrim yasaları üzerine, Öğretim Birliği Yasası

(Tevhid-i Tedrisat Kanunu) üzerine, imam-hatip okullarının tehlikesi üzerine, toplumun İslamileştirilmesi projesi üzerine yazılar yazmaya başladım. Bildiğiniz gibi bu türden yazılarım 1980'lerin ortasına gider.

Demokrat olmak başka, demokrat görünmek başka!

Medya denen kırk haramiler çetesi, özellikle 12 Eylül'den sonra, demokrat görünmek için, Cumhuriyet'i, devrimlerini, kurum ve kuruluşlarını savunmak bir yana temellerini dinamitlemiştir. Laikliğin ne anlama geldiğini anlamadığı için, birkaç laf ebesinin peşine takılıp, laik düzeni savunanlara "laikçi" demek gaflet ve alçaklığını göstermiştir.

Kuruluşundan itibaren Mısırlı Müslüman Kardeşler'in strateji ve taktiklerini uygulayan AKP tarikatının "türban" dayatmasının demokratik vicdan özgürlüğü bağlamına girdiğini sanmış ve "demokrat görünmek için" kolu sıvamıştır.

AKP'nin demokratik etik ve ahlaka sığmayan ayni (ekmek, un, bulgur, yağ, buzdolabı, çamaşır makinesi, vb.) yardımlarını, sosyal devletin işleri olarak göklere çıkarmış ve CHP'ye dönerek, "Tembel teneke, koca kafa, AKP'yi örnek al da sınıfta çakma!" demiştir.

Basının ve müflis solcuların alçaklık ve ihanetleri saymakla bitmez.

Hürriyet gazetesini yönetenler, devrim yasalarını savunmamı Kemalist inadı ve cumhuriyetçi budalalığı sanmış; Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu savunmamı "eski öğretmenliğim"e bağlamış ve imam-hatip okullarının tehlikesini ısrarla vurgulamamın AKP tarafını çılgına çevirmesini, İHL mezunu "Beyefendi"yi üzmesine vermiştir.

Evet, artık, 2013 yılında takke düştü ve kel göründü. Hem AKP'nin hem medya denen "Sodom ve Gomorre"nin keli.

Gazetelerden bir haber: Dışişleri Bakanlığı Teşkilat Kanunu'nda yapılması kabul edilen değişiklikler hakkında 8 eski Dışişleri bakanı ve 144 emekli büyükelçi TBMM kapanmadan çıkarılan torba yasa ile meslek memuru olmayanların bakanlıkta

üst düzey yönetici olmalarına olanak sağlanmasına karşı çıktılar. Kamuoyunda, “İmam büyükelçi dönemi başlıyor,” şeklinde yorumlanan yasa ile ilgili olarak bakanlar ve büyükelçiler ortak bir bildiri yayımladılar. Yayımlanan bildiride, “Yapılması öngörülen değişiklik, Cumhuriyet’in en önemli ve köklü kurumlarından birisi olan Dışişleri Bakanlığı’nın kurumsal yapısını tahrip edecek niteliktedir,” denildi.

Geçmiş ola ağam!

Kambersiz düğün olur mu, AKP düzeninin Hacivat savunucusu Baskın Oran da uykudan uyanmış, “Belli ki, bu noktaya geliş, uzun zamandır sabırla yürütölen bir master planın final aşaması. İstediği adamı, mesela bir yandaş gazeteciyi iki aylığına büyükelçi tayin eder, sonra getirip T.C. Dışişleri müsteşarı yapar,”¹ buyuruyor.

Demek öyle!

İmam-başbakan olabilir, imam-bakan, imam-vali, imam-kaymakam, imam-Emniyet müdürü, imam-öğretmen, imam-savcı, imam-yargıç, imam-Anayasa Mahkemesi üyesi, imam-Danıştay üyesi olabilir, ama imam-büyökelçi olamaz.

Topunuzun canı cehennem!

5²

Bu iş buraya nasıl geldi, izin vererseniz anlatayım: Bulursanız, 1 Aralık 1947 tarihinde yapılan CHP 7. Büyük Kurultayı’nın tutanaklarını ibret-i âlem için okuyun. Bulamazsanız, size Prof. Dr. Çetin Yetkin’in *Karşıdevrim, 1945-1950*³ adlı kitabına başvurmanızı tavsiye edeceğim.

Bu kurultayda, zamanın ruhuna uygun olarak CHP’nin Altı Ok’u tartışılıyor. Sıra “Laiklik”e geliyor. Konuşmaları dinleyelim:

1 *Radikal*, 23 Temmuz 2013.

2 *Aydınlık*, 6 Ağustos 2013.

3 Yeniden Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Yayınları, 5. basım, 2006.

SİNAN TEKELİOĞLU (Seyhan Milletvekili):

“...Diyanet İşleri, vakıflar idaresinin paralarıyla mektep açsın, bize asri ve medeni hoca yetiştirsın, bize ölü gömücü yetiştirsın, bize telkin verecek imam yetiştirsın, bize hatip yetiştirsın. İşte ben bunları istiyorum...”

...Dinsiz milletler yaşayamaz, muhakkak ki bir gün gelir, ademe (yokluğa) giderler. Tarih bunu ispat etmiştir ve ortaya koymuştur.

Arkadaşlar, bugün memleketimizde kumar almış yürümüş, içki almış yürümüş, ahlak tamamen tefessüh etmiştir. Dinsiz bir milletin memleketinde hiçbir korku kalmaz, yaşayabilmesi için bir mevhumdan korkusu olmalıdır. Varlığın devamı için bu mevhum lazımdır. Anaya, babaya, büyüğe itaat kalmadı, kimse kimseyi tanımıyor. ‘Allah nedir?’ deyince Allah’ın ne olduğunu bilmiyor, tanımıyor...”¹

Sanki Başvekil hazretleri ya da muavini Arınç Hoca konuşuyor. Zamanın CHP’sindeki AKP fraksiyonunun Sinan Tekelioğlu adlı milletvekilinin konuşmasına göre, o 1945 yılında halkın büyük bir çoğunluğu kumarbaz, ayyaş, kadınlar orospu, erkekler pezevenk...

1945 yılında ilkokul üçüncü sınıfta okuyordum. İkinci Dünya Savaşı cehenneminden onuruyla çıkmış Türk toplumu yamalı pantolon, pençeli ayakkabı giyyordu ama Seyhan Milletvekili’nin tanımladığı topluluk değildi. O savaş zenginlerinden, savaş vurguncularından söz ediyor ki bunlar daha sonra irticanın finansörü olmuşlardır.

Bu iftirayı atan muhterem, 1938-50 arasında Cumhuriyet Halk Partisi milletvekili idi, 1950-57 arası Demokrat Parti Adana milletvekilliği yaptı. Yaşasaydı, şu anda AKP milletvekili olurdu.

Hamdullah Suphi Tanrıöver

Yaşamöyküsü son derece ilginç bir zattır. Konuşma becerisi yüksektir. CHP’nin kuruluşundan itibaren içindeydi, millet-

1 Age. s. 411.

vekili ve bakandı. Bir süre büyükelçilik de yaptı. 1945'te İçel ve 1946'da İstanbul milletvekili olarak yeniden Meclis'e girdi. 10 Mayıs 1949'da İstanbul'da yeniden açılan Türk Ocakları'nın başkanı oldu. 1950 seçimlerinde Demokrat Parti (DP) listesinden bağımsız Manisa milletvekili, 1954'te yine DP'den İstanbul milletvekili seçildi. 1957'de Hürriyet Partisi adayı olarak katıldığı seçimleri kaybetti.

Bakın o gün nasıl konuşmuş:

"...altı tane Meclis hademesi yanıma geldi, gözleri yaşlı olarak şunları söyledi: 'Vallahi billahi, altı köyümüzde bir tek imam kaldı. Ölülere nöbet bekletiyoruz. On'dan kalkıp bu köye geliyor ve boyuna köy değiştiriyor. Eğer bize imam-hatip vermezseniz ölülerimizi köpek leşi gibi toprağa gömeceğiz...'"¹

Hepsi yalan söylüyor. 1880'de doğanlar 65 yaşındaydı; 1890'da doğanlar 55, 1900'de doğanlar 45 yaşındaydı. İnsanların çoğu imamlık yapacak din eğitiminden geçmişti. Dedem o tarihte Mersin, Demirişik köyü imamıydı, birkaç kilometre ötede, Mihrican yaylasının imamı ünlü Hadımlı Hoca idi.

Şükrü Nayman

O gün şöyle konuşuyor:

"... Türk yurdunda din terbiyesinin inkişafına yardım etmek zamanının geldiğini, hatta geçmiş olduğunu kabul etmeliyiz... Gençliğin muhtaç olduğu manevi gıdayı tattırmak için mekteplerimizde din dersi okutulmalıdır.

... Arkadaşlar; dinden korkmayalım; ben, amele arasına yayılan kızıl tohumların gelişmesinden korkuyorum...

... Arkadaşlar; din ülkülerini kaldırdık; fakat yerine neyi koyduk... Vatan sevgisini, millet aşkını koyabildik mi?..."²

Bu adam, bir yıl sonra Demokrat Parti kurulunca ya da 1950'de mutlaka bu partiye geçmiştir.

1 Age. s. 413.

2 Age. s. 412.

Sonra

Sonrasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim. İmam-hatip okullarının yasası 3 Mart 1924 tarihinde Tevhid-i Tedrisat Kanunu içinde çıkmıştı. Yasanın amacı aydın ve cumhuriyetçi din adamı yetiştirmek idi. Tam tersine bu okullar karşıdevrim ocağı oldular ve bütün ülkeyi kapladılar. Şu anda neredeyse yasanın amacı tersine döndü, laik okullar İslami okullara dönüştü.

İmam-hatip okullarının temsil ettiği tehlikeyi taa 1980’lerde yazmaya başladım ama öğretmenlik yaptığım kısa dönemde, 1960’larda fark etmiştim. Daha o yıllarda toplum ikiye bölünmeye başlamıştı. Ortaöğretim, imam-hatip okulları tarafından ele geçirildi. Şimdi de kız ve erkek imam-hatip okulları birbirinden ayrılıyor. Bu durum hem Anayasa’ya, hem de Tevhid-i Tedrisat’a aykırıdır. Bu durum karşısında CHP oy kaygısıyla ağzını bile açamıyor. Böyle giderse, ülkede 2014 yılında son seçimin yapılacağını ne yazık ki anlamış değil.

Özellikle AKP tarikatı iktidarı döneminde, ülkenin köşe yazıcılarının neredeyse tamamı, imam-hatip mezunlarına uygulanan puan sisteminin demokratik olmadığını savunmuş ve bu okul mezunlarının istediği üniversite, fakülte ve yüksekokula alınması gerektiğini, alınmamalarının fırsat eşitliğine aykırı olduğunu yazıyorlardı. Din okullarının laik okulların yerini almasının, mezunlarının üniversitenin asıl kaynağı durumuna gelmesinin içerdiği tehlikeyi göremiyorlardı.

Dünkü yazımda, sözünü ettiğim, “imam-büyükelçi dönemi başlıyor,” diye isyan eden 8 eski Dışişleri bakanı ve 144 emekli büyükelçinin feryadı bile uykularından uyandırmadı.

HÜKÜMETTE BÜYÜK SEVİNÇ¹

Yahu insan biraz olsun ar eder! “Eylenin çocuklar, eylenin!” diyeceğim ama bu, Ergenekon’un kuyruğuna takılacak yeni bir

1 *Aydınlık*, 19 Ağustos 2013.

davada, “Ey Lenin, çocuklar, ey Lenin!” şeklinde dava iddianamesine girebilir. Girmezse de eşşek kovalasın!

İsmarlama yumurtalı ramazan pidesi gibi Silivri adalet fırınından taze taze çıkan mahkûmiyet kararları AKP tarikatını “vallahi ve billahi” sevindirmemiş, adamların Şeker Bayramı zehir-zıkkım, sulfata olmuş.

“AKP Tarikatı” diyorum ama “mezhebi” ya da “dini” desem daha uygun düşecek. Çünkü bunların tanrısı, Tevrat, İncil ve Kuran’ın Tanrısı değil. Bir başka tanrı! Belki postmodern bir tanrı. Peygamberleri de Hz. Muhammed değil, postmodern bir dublör, bir *ersatz*.

Bunların ruhban sınıfı da var; rahipleri ve rahibeleri de var. Erkek cinsinden olanlara Hôca (Hâce) ve dişi cinsinden olanlara Hôcaye (Hâceye) dememiz uygun düşer.

AKP mezhep ya da dininde ruhban sınıfına evlilik yasak değildir. Hôca efendiler dört karı alabilirler: Hôcaye kadınlara gelince, dört garılı bir herifin “bir” garısı olabilirler.

İşte bu hôcayelerin tamamı ellerine ve saçlarına kına yaktırmış, aralarında gazete yazıcısı olanlar da olmak üzere halvet ve tenhalar da göbek atmaktadırlar. Makale dedikleri şeylerinden anlıyorum.

Dinin kuvvetli hôcalarından hükümat sözcüsü Bülent Arınç efendi hazretleri, bakanlar kurulu toplantısından çıkışında, ayağının altın tozuyla, “Öncelikle herkese geçmiş olsun. Bu bağımsız yargıya ait bir karar. Bu bidayet (başlangıç) kararı. Bu karara herkes saygı göstermek zorundadır,” buyurmuş.

Silivri fırınının pidelerini herkes neden beğenmek zorunda olsun? Biraz mülayim ol da tavsiye et bari. Yoksa, soyu tükenmekte olmasına rağmen aramızda birkaç tane kalan “dobre” insanlardan biri çıkıp, “Ağam sen bu memleketin anayasasına, yasalarına saygı duydun mu ki ben senin kurduğun bir fırının afyonlu bidelerini yemek zorunda olayım? Senin din partin, ‘irtica yuvası’ olduğu için Anayasa Mahkemesi tarafından mahkûm edilmedi mi? Partin resmen kapatılması gerekirken bir sepet yumurta karşılığında, ‘ödenek akçesinden kesinti’ cezasıyla kurtulmadı mı?” diye sana çıkışmaz mı?

Hükümetin “Evropa İttihâtı” hususi vekili Haşmetlû Hâkim Hibe hazretleri, mahkeme kararları hususunda şöyle buyurmuşlar: “Ergenekon diye bir örgütün varlığı ve bu örgütün meşru hükümeti devirmek için darbe planladığı tescillendi. Şimdi savunmaları görelim!”

Bendeniz fakir, “Ergenekon” olarak tesmiye olunan farazi teşkilatı müdafaa etmiş değilim amma ve lakin, Haşmetlû Hâkim Hibe Hazretleri’ne bin vahid (yek) itirazım vardır: “Sizin hükümetiniz şeklen meşrû görünebilir, amma Kanun-u Esasi Mahkemesi tarafından mahkûm olmuş sabıkalı bir partinin hükümeti değil mi?” diye sorabilirim ki bu soruya harbî cevap verebilmekliğinizin pek mümkün olmamaklığı iktiza eder.

İşte böyle arslanım, atı alan Üsküdar’ı geçse de hafıza köprülerinin altından o kadar mâyiât mürûr etmiş değil. Ayrıca bu işin ilâhi mahkemeye kalması da müsaid değil.

Başvekil hazretlerinin dediği gibi bu noktanın noktasında devrimci Türkçeyi bir süre ihmal edip mürteci lisanıyla konuşmayı sürdürelim:

Sıra “hükümetin belâgat-fürûş, belâgat-perdâz sözcüsü, dâr-ul-fünûn muallimlerinden” Hüseyin Çelik beyefendinin Silivri ortaoyununu değerlendirmesine geldi.

Bu sahib-i belâgat şahsiyet bakınız ne güzel konuşuyor:

“Mustafa Kemal’in askerleriyiz diye bağırانlar, avukatlar. Sevsinler sizin gibi askerleri. Mustafa Kemal hayatta olsa size asker olarak patates soydurmazdı,” diye buyuruyor.

Doğrudur, Hüseyin Çelik gibiler varken neden onlara patates-soğan soydursun diye itiraz edilebilir. Ama Hüseyin Çelik misillû âdemler Mustafa Kemal’in kışla mutfağına bile giremezler. Onların yeri Şeyh Said, Said Nursi, Fethullah Gülen Hasankalevî’in aşevleridir.

Hüseyin Çelik Bey *Temizlik Doğudan Gelir* (Nesil Yayınları) adlı çok değerli bilimsel bir kitap yazmış ve şöyle demektedir:

“Hamamlarda terleme usulü ile yıkanma Batı’da çok ender

rastlanan bir olaydır. Duşların yaygınlaşması ile keyif için duş alma çok yaygındır.

Küvetlerde yıkanma ise hâlâ Ortaçağ usulü yapılır. Küvet sıcak su ile doldurulur; içine şampuan, köpük yapıcı maddeler, kokular dökülür. İçerisinde yıkandıkları bu sudan sonra durulanmamak bir alışkanlıktır. Vücudun üzerindeki sabunlar havlu ile temizlenir.

Sözünü ettiğimiz bu yıkanma tarzı Batı'daki geleneksel yıkanma tarzıdır. Pek tabii buna uymayanlar da vardır. Merkezi Paris'te, Viyana'da hâlâ birçok evde banyo yoktur. Gusül denen bir olay olmadığı için banyo bizdeki gibi Batı evinin vazgeçilmez bir unsuru değildir. Günümüzde banyosu olmayan ev gittikçe azalıyor, ama yıkanma tarzları hâlâ garip.”¹

Hükümet sözcüsünün, siyasete kendini feda etmeden önce kaleme aldığı, bu gözleme dayalı bilimsel çalışma her türlü övgünün fevkinde. Kim bilir kaç ecnebi evinde yıkanma sahnesi seyretmek işkencesine katlanmıştır.

Avrupalıların cimadan sonra yıkanmayıp cünup gezdiklerini de sayın yazardan öğreniyoruz. Keşke nasıl cünup olunur onu da anlatsaydı.

Bu kitap TEDA programı marifetiyle Avrupa lisanlarına mutlaka tercüme edilmelidir. Bendeniz bir yayıncı bulunmasına şahsen yardımcı olabilirim.

Silivri mahkemesinin kararları ile temizlik ve gusül alma durumları arasında ne gibi bir ilişki var diye bana çıkışmalı soru sormayın lütfen. Olmaz olur mu?

Bitirirken bir hususu da ifade edelim ve çeyrek yüzyıldır attığımız remillere bir yenisini ekleyelim: AKP Dini Partisi'nin bundan sonraki hedefi, harbiyeleri imam-hatip mezunlarıyla beslemek olacaktır. Yoksa “darbe paranoyası” fesadının ortadan kalkması pek mümkün değil.

1 Hüseyin Çelik, *Temizlik Doğudan Gelir*, Nesil Yayınları, 2011, s. 78.

MÜSLÜMAN KARDEŞLER BELASI

1¹

29 Aralık 2010 tarihli *Hürriyet* gazetesinde “Mısır Türkiye’nin Geleceğidir” başlıklı bir yazı yazmıştım. Yazıyı biraz sonra okuyacaksınız. Yazının sonuna doğru, “1950’lerin ortalarından itibaren Müslüman Kardeşler’in gizli denetimine giren Mısır...” diye, yazının kilit ve anahtarı olan bir cümle var. Bu cümle ile, Müslüman Kardeşler ile AKP tarikatı arasındaki düşünsel ve ideolojik-siyasal örtüşmeyi ima ediyordum. Başka tarihlerde de Mısır’da yapılacak ilk seçimde Müslüman Kardeşler’in iktidara geleceğini yazmıştım.

Bilindiği gibi Mısır’a da ne olduğu belirsiz “Arap Baharı” geldi. Seçimler yapıldı ve iktidara Müslüman Kardeşler geldi. Seçimle gelen Mursi, Mısır’a Müslüman Kardeşler’in damgasını vurmaya kalkıştı ve devlet kadrolarına onları getirdi. Derken, Hüsnü Mübarek gibi bir “firavun” a dönüştü ve ardından Gezi Direnişi benzeri Tahrir Meydanı gösterileri başladı, askeri darbe geldi.

“Mısır Türkiye’nin geleceğidir,” derken bunların hiçbirini düşünmemiştim. Dilerim ki Türkiye, Mısır’a benzemez.

Mısır Türkiye’nin Geleceğidir

Havaalanında rastladığım Faik Bulut ile Arap dünyasını ve zihniyetini konuştuk. Faik Bulut bana yıllardır düşündüğüm bir gerçeği ve doğruyu söyledi: “Mısır, Türkiye’den otuz yıl geridedir ama ne yazık ki Türkiye’nin geleceğidir.”

Bu cümlelerin bir benzerini bana 2009 yılında bir Harvard’lı Türk² söylemişti: “Mısır’ı sevmiyorum çünkü Mısır’da Türkiye’nin geleceğini görüyorum,” demişti.

1 *Aydınlık*, 26 Ağustos 2013.

2 Tan A. Ince, Md. PhD (Hem tıp hem bilim doktoru unvanı kazandıran üniversite programı).

Bu ne demek? Bu soruyu başka bir soru ile karşılayacağım: 1923 yılında laik bir cumhuriyet kurulmayıp, devlet günümüz İslamcılarının ataları tarafından kurulsaydı ne olurdu? Bu soruyu yalnızca laik cumhuriyetçiler değil, katı İslamcılar, ılımlı ve mülayim İslamcılar, laik Müslümanlar da yanıtlamalıdır. Ortadan yanıtlayalım:

- Laik ve demokratik cumhuriyet kurul(a)mazdı. Bir cumhuriyet kurulsa bile adı “İslam cumhuriyeti” olurdu.

- “Başkanlık” seçimleri göstermelik olurdu: Başkanlık, babadan oğula geçerdi. “Ömür boyu” ya da Suriye, Kuzey Kore ve Azerbaycan’da olduğu, Mısır’da olacağı gibi. Türkiye’de de cumhurbaşkanı doğrudan halk tarafından seçildiği zaman aynı şey tekrarlanacaktır. Zaten oğlunu kendi yerine hazırlayan Erbakan Hoca da işlemin faziletini (!) anlatmaktadır.

- Kadınların tamamı türbanlı, peçeli, çarşafı, burkalı olurdu.
- Anaokulundan itibaren eğitim ve öğretim din çerçevesine oturur, din adamları medreselerde yetişir; üniversiteler günümüzdeki bin beteri olurdu.

- 2010 yılında, AKP hükümetinin böbürlendiği her türlü sını ve ekonomik başarı, siyasal saygınlık laik ve demokratik Cumhuriyet’in eseridir. 1923’te ülke AKP zihniyetinin elinde olsaydı düzeyi, Afganistan, Yemen, Sudan ya da öteki Müslüman Afrika ülkelerinin düzeyi olurdu. Orada kalırdı.

- Şu anda içinde bulunduğumuz ve hiç de hoşnut olmadığımız ortam ve düzey, cumhuriyetçiler dayandığı sürece belki korunabilir. O direnç bitince, cumhuriyetçi inanç bastırılınca her şey sona erer. AKP dünyası bütün hikmet ve marifetin kendilerinden kaynaklandığını sanıyor ama sözünü ettiğim cumhuriyetçi deha yok olduğu zaman kendisinin (kendilerinin) çölde otomobili bozulan bedevi gibi ortada kaldığını (kaldıklarını) görcektir.

Bir yakınım anlatmıştı: Biri Türk kökenli iki ABD vatan-daşı Mısır’a gitmişler. Eski Amerikalı geziden son derece mutlu, her gördüğüne ilgiyle bakıyor; pisliğe, vurdumduymazlığa,

sakarlıklara, dalaverelere, bahşişe anlayışla yaklaşıyor. Ama öteki, Türk-Amerikalı son derece sinirli. Eski Amerikalı arkadaşının bu halini anlamıyor ve nedenini soruyor. Türk-Amerikalı şöyle cevap veriyor: “Sen bir turist olarak burada her şeyi ilginç bulabilirsin ama ben burada Türkiye’nin 15-20 yıl sonraki geleceğini görüyorum,” diyor.

1950’lerde Mısır ile Türkiye toplumsal ve ekonomik olarak hemen hemen aynı düzeydeydi. Mısır’da kadınlar sadece geleneksel örtüyle örtünüyordu. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi. 1950’lerin ortalarından itibaren Müslüman Kardeşler’in gizli denetimine giren Mısır ile Türkiye arasında şimdi ekonomik bakımdan 25-30 yıllık bir fark var. Ancak Türk kadını İslamcılarının denetimine girdikçe Türkiye, Mısır’a doğru gerileyecektir.¹

Türkiye Mısır Olmasın

AKP tarikatı hükümeti iç ve dış politikasını Suriye ve Mısır’a odaklandırmış durumda. Neden mi? Çünkü, bu iki ülkede de Müslüman Kardeşler’in iktidara gelmesini istiyor. Ardından, Tunus’taki En Nahda iktidarının tam anlamıyla Müslüman Kardeşler iktidarına dönüşmesini bekleyecek, daha sonra öteki Arap ülkelerine sıra gelecek.

Bunları önümüzdeki aylarda ve belki yıllarda göreceğiz.

AKP iktidarı ve yandaşları bu gizlenmeyecek amaçlarını gizlemek için Mısır’daki Sisi darbesini getiren Tahrir gösterileri ile Gezi Parkı direnişini aynı düzleme çekmek istiyorlar: “Eğer biz uyanık ve atik davranmış olmasaydık, Gezi Parkı’nın sonu darbeye gidebilirdi. Dolayısıyla, Gezi Parkı da eksik kalmış bir darbedir,” demeye getiriyorlar.

Bu iftiralarına gerçeklik kazandırmak için Sisi darbesinin “laik” amaçlı olduğu yalanına başvuruyorlar. Sisi de Müslüman Kardeşler kadar İslamcı bir siyaseti savunmaktadır; onun hazırlattığı anayasa da İslam referanslı olacaktır. Bunu hep birlikte göreceğiz.

1 *Hürriyet*, 29 Aralık 2010.

AKP tarikatı iktidarının başta Arap siyaseti olmak üzere dinci-yayılmacı dış siyaseti iflas etmiştir. Başarıdan başarıya koştuğu vehminin gerçeklerle karşılaştığı anda başlayan şaşkınlığıyla baş edemiyor. Bu gerçekliği mutlaka anlaması gerekiyor, çünkü ülkeyi felakete sürüklemesi çok mümkün.

Ve bundan daha önemlisi, ülkeyi İslamlaştırma siyasetinin Türkiye’yi Mısırlaştıracağını anlaması ve “darbe” şantajından vazgeçmesi...

2¹

Müslüman Kardeşler örgütünün amblemini tarif edelim: Bir yuvarlak zemin. Zeminin üzerinde bir yarım dünya gölgesi. Yukarıda yeni bir hilal. Zemini çapraz kesen iki kılıç. Kılıçın uçlarının arasında bir Kuran.

Yuvarlak zeminin çevresinde: “Allah hedefimiz. Kuran anayasamız. Muhammed liderimiz. Cihat yolumuz. Allah yolunda ölmek en büyük arzumuzdur.”

Ve kılıçların altında: “Hazır ol!”

AKP tarikatının gizli kasada duran gizli programında mutlaka bunun benzeri bir amblem vardır. AKP’nin gizli kasasında yoksa, Recep Tayyip Erdoğan’ın kafasına ve ruhuna kazanmıştır bu amblem.

Böyle olmasa, Suriye’de ve Mısır’da Müslüman Kardeşler’in zaferi için Türkiye’nin iç ve dış güvenliğini, barış ve geleceğini tehlikeye atar mıydı?

R. T. Erdoğan için İslam’ın evrensel zaferi Türkiye’den çok daha önemlidir. Zaten o evrensel zafer gerçekleştiğinde Türkiye “İslam ümmeti” içinde eriyecektir.

Özellikle televizyonlarda, Türkiye’de, başta en cahiller ve en gevezeler olmak üzere herkes, konuş Allah konuşmaktadır.

1 *Aydınlık*, 27 Ağustos 2013.

Bu konuda bilgi sahibi olmak için gazete yazıları, dost yarenlikleri, internet falan yetmez. Kitap okumak gerekir. Ben size kendi kitabımı (*Demokrasi ile Diktatorya Arasında*, İmge Yayınları) tavsiye edeceğim. En azından “Arapların Büyük Travması” ve “Arap Baharı” üzerine 50 sayfalık bir bölüm okuyabilirsiniz.

Şimdi, bu yazılardan birini okuyalım:

***Müslüman Kardeşler*¹**

Müslüman Kardeşler’in Mısır’da Türkiye’nin rejiminin benzeri bir yönetim tarzı istediğine dair bir tevatür dolaşıyor ortalıkta. Laiklik denen o büyük engelle birlikte bunun mümkün olduğunu ve olacağını sanmıyorum. Ancak onların istediği rejim AKP hükümetininkine benzer bir rejim olabilir. O da AKP rejiminin görünen değil görünmeyen yüzüdür.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Başbakanı da aralarında olmak üzere günümüz AKP’sinin bütün ileri gelenleri, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutub gibi Müslüman Kardeşler önder ve kuramcılarının rahle-i tedisinden geçmiştir. 1970’li yıllarda bu iki önderin kitaplarını hatmetmişlerdir. Şimdi bile ezberden tekrarlayabilirler!

Başbakan Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye başkanı olduğu dönemde Müslüman Kardeşler liderlerini ağırlamış (*Cumhuriyet*, 4 Aralık 2003), ilk başbakanlığı döneminde Müslüman Kardeşler’e gösterdiği yakın ilgi dolayısıyla Mübarek yönetimini epeyce kızdırmıştı.

Hasan el-Benna ile Seyyid Kutub’un kitaplarının Türkçe çevirilerini bulmak mümkündür ama Müslüman Kardeşler’in ne ve kim olduğunu konu edinmiş kitap hemen hemen yok gibidir. Ben bir tek kitap biliyorum: “Yrd. Doç. Dr. A. Vehbi Ecer, *Tarihte ve Günümüzde İhvan Ül-Müslimin Örgütü*.”²

Müslüman Kardeşler’in, Atatürk’e ve devrimci Cumhuriyet’e

1 *Hürriyet*, 8 Şubat 2011.

2 Erciyes Üniversitesi Yayınları, Kayseri, 1992-2000.

sempati duyduğunu söylemek mümkün değil. Dr. A. Vehbi Ecer, adını verdiğim kitabında bu konuda şunları yazıyor:

“Çağdaşlaşmayı ve Batılılaşmayı Hıristiyanlaşmak ve Müslüman olmaktan çıkmak olarak gören Müslüman Kardeşler (MK), Türk kurtuluş hareketini olduğu kadar Atatürk’ün kurduğu laik, demokratik ve milli devletin mahiyetini de anlamaktan mahrumdur. Hasan el-Benna İslam’ın emrini hükümler kılıp içtimai nizamın tatbikini istedikten sonra, ‘Bu hüküm yerine gelmedikçe, insanlar Allah’ın hükmüyle hükmetmedikçe herkes günahkârdır,’ demektedir; Seyyid Kutub ise buna razı olmayarak ‘kâfirdir’ hükmünü vermektedir. Bu sebeple, ‘Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir,’ ilkesine ve bu ilkenin sahibi Atatürk’e iyi gözle bakmamaları tabiidir. Hasan el-Benna Türkiye’yi tamamen Batı medeniyeti (zihniyeti) altında kalan ülkeler grubunda sayar. Atatürk’ün inkılap hareketini ve 1924 yılında hilafeti kaldırmasını dinden insanları uzaklaştırma hareketi olarak görür. Hatta Atatürk hakkında ‘Türkiye’de İslam’ı yıkan insan’ tabirini kullanacak kadar insafsız ifadeler kullanırlar.”¹

Yazar, sayfanın altında aralarında el-Benna da olmak üzere kaynaklarını açıklar.

Müslüman Kardeşler’in ikinci önder ve kuramcısı Seyyid Kutub, İslam şeriatının egemen olduğu tek bir Müslüman devleti düşünmektedir:

“Meydanda tek hizip (topluluk, grup) vardır, o da Allah’ın hizbidir. Bunun sayısı hiçbir zaman artmaz. Meydanda tek nizam vardır, o da İslam nizamıdır. Geriye kalanların topu cahiliyet nizamıdır. Meydanda tek şeriat vardır, o da Allah’ın şeriatı!”²

Tarih boyunca hep Mısır Türkiye’yi etkilemiş ve bunun tersi hiç görülmemiştir. Bu nedenle Müslüman Kardeşler Türkiye’den etkilenmez, tam tersine Türkiye’yi etkiler. Zaten etkilemekte,

1 Age. s. 92-92

2 Age. s. 99.

etkilemekteydi. Mısır laik ve demokratik bir cumhuriyet istemiyor. Onun gönlünde yatan (nasıl olacak ise) adil, merhametli ve açık elli bir selefi despotluk!

2 Yıl 6 Ay 19 Gün Sonra

Okuduğunuz yazının yayımlanmasından bu yana 2 yıl 6 ay 19 gün geçmiş. Olan biten yazımı doğrular nitelikte. Yazının en önemli cümlesini yazayım:

“Ancak onların istediği rejim AKP hükümetininkine benzer bir rejim olabilir. O da AKP rejiminin görünen değil görünmeyen yüzüdür.”

AKP’nin görünmeyen yüzü, Müslüman Kardeşler’in ambleminde yazmaktadır.

3¹

Hürriyet gazetesi yazıcılarından Taha Akyol âlem adamdır. Eşeğinizi boyayıp size satar. Dünkü yazımı hatırlayalım. Müslüman Kardeşler’in (İhvan’ın) ambleminde, “Allah hedefimiz. Kuran anayasamız. Muhammed liderimiz. Cihat yolumuz. Allah yolunda ölmek en büyük arzumuzdur,” yazmıyor muydu?

Taha Akyol ise tam tersi iddiada, şunları yazıyor:

“İhvan ve Nahda gibi ‘ılımlı İslam’ hareketlerinin de programlarda hilafet değil, kendilerince ulus devlet ve demokrasi vardır. Yolun başındaki demokrasi anlayışlarında elbette eksiklikler mevcuttur, bizim kaç yıllık demokrasimizde eksiklikler yok mu?

Ortadoğu’ya huzur ve barış gelmesini, İslami duyarlılıkla daha bir arzu ediyorsak, demokrasiyi daha bir vurgulamak gerekir.”²

Taha Akyol da R. T. Erdoğan gibi. Ne yazsan boşuna! İslami duyarlık dediğin şey, huzur ve barış gelmesini arzu etmiyor. Dünyada herkesin Müslüman olmasını istiyor. Herkes Müslü-

1 *Aydınlık*, 28 Ağustos 2013.

2 *Hürriyet*, 19 Ağustos 2013.

man olsa, “Neden benim gibi Müslüman olmuyorsun!” diye hır çıkarır.

Türkiye eğer biraz adam olduysa, İslami duyarlık sayesinde değil, laik Cumhuriyet devrimleri sayesinde olmuştur.

Bende İhvan ve Nahda’nın parti programları yok, bu nedenle bu partilerin programlarında “ulus devlet” ile “demokrasi”nin yer aldığını kanıtlamak, iddia sahibi Taha Akyol’a düşer.

“Hilafet” sözcüğü bir kandırmacadır. Programlarında yer almayabilir ama iki partinin de mürşidi Seyyid Kutub’un *Yoldaki İşaretler*¹ adlı kitabında ne türlü mücevher bulunduğuna bir göz atalım:

“Bugün insanlık, cehennemi bir uçurumun kenarında duruyor. Başının üzerinde asılı duran yok oluş tehdidi yüzünden değil. Çünkü bu tehdit, hastalığın kendisi değil, onun belirtisidir. İnsanlığın uçurumun kenarında bulunması, hayatın normal şekilde gelişmesini, sağlıklı bir biçimde ilerlemesini sağlayacak “değerler” açısından iflas etmiş olması yüzündendir.

Bu durum, Batı dünyasında apaçık bir şekilde görülüyor. O Batı dünyası ki, artık insanlığa verecek hiçbir “değerler sistemi” kalmamıştır. Daha doğrusu, uyguladığı “demokratik düzen” iflasla yüz yüze geldikten sonra öz varlığını devam ettirmeye kendini bile ikna edecek bir şeyi kalmamıştır. O kadar ki, şimdi yavaş yavaş Doğu blokunu taklit etmeye, bilhassa sosyalizm adı altında o âlemin bazı değer unsurlarını iktibas etmeye koyulmuştur.”²

Görüyorsunuz: Seyyid Kutub’un defter ve kitabında demokrasi diye bir şey yazmıyor. Demokratik düzenin artık iflas ettiğini yazıyor.

Bu nedenle, hiçbir Müslüman Kardeşler siyasal partisi Seyyid Kutub’u çöpe atmadan programında demokrasiden söz edemez.

Şu anda Mısır’da direnişte olan Müslüman Kardeşler mensupları demokrasiyi değil, askerin müdahalesi sonucu yitirdikleri iktidarı geri istiyorlar. Yitirdikleri iktidarın ise demokrasi ile uzaktan yakından ilişkisi yoktu.

1 Hicret Yayınları.

2 Age. s. 3.

Şu anda Mısır'da iktidarı elinde tutan askeri yönetimin de Müslüman Kardeşler cephesinin de demokrasi ve özgürlüklerle en ufak bir ilişkileri bulunmamaktadır. İkisi de İslamcıdır ve İslamcıların demokrasi ve özgürlüğe gereksinimi yoktur.

Bana kimse maval anlatmasın!

Seyyid Kutub'dan bir alıntı daha:

“Arkasından ferdiyetçi nizam ile sosyalist nizam da işin sonunda başarısızlığa uğramıştır. Şimdi en zor, en şaşkın ve en bunalımlı bir sırada ‘İSLAM’ ve ‘ÜMMET’ dönemi başlamıştır. Allah’ın insanoğlunu yeryüzüne halife olarak görevlendirdiği andan beri madde alanında gelişme göstermeyi onun ilk görevleri arasında saydığı için, hiçbir zaman bu sahada ilerlemeye karşı durmayan, hatta bazı şartlar altında bu uğurda emek vermeyi Allah’a ibadet ve insan varoluşunun amacını gerçekleştirmek olarak kabul eden İslam’ın dönemi başlamıştır.”¹

Taha Akyol, “İhvan ve Nahda gibi ‘ılımlı İslam’ hareketlerinin de programlarında hilafet değil, kendilerince ulus devlet ve demokrasi vardır,” demiyor muydu?

Oysa Seyyid Kutub “İslam” ve “ümme” dönemi başlamıştır diyor.

N’olacak şimdi demeyin: İslam’ın dönemi başlamış ise demokrasi Kaf dağının arkasına atıldı demektir. “Ümme dönemi”nde ise, ulus devletin lafı mı olur?

Bu nasıl atmasyonculuktur?

Taha Akyol’un palavralarından habersiz okurlarına acıyorum. İhvan ve Nahda’nın ılımlı İslam partileri olduğu mavalını da yutacaklar.

“Medeniyet sadece İslam’ladır,”² buyuran Seyyid Kutub insanlığa çıkış ve kurtuluş yolun da gösteriyor:

“İrfan sahibi her Arap’ın anladığı bütün lügat manaları ile

1 Age. s. 4.

2 Age. s. 71.

‘Lâ ilâhe illallahu’ sancağını. Yani, hâkimiyet sırf Allah’a mahsustur. Allah’tan gelenin dışında hiçbir şeriat, hiçbir hukuk düzeni yoktur. Hiç kimse diğer bir kimse üzerinde egemenlik kurmaya yetkili değildir. Çünkü hâkimiyet yetkisi tümü ile Allah’a mahsustur. Çünkü İslam’ın insanlar hesabına kabul ettiği ‘milliyet’, Arap’ı, Bizanslıyı, diğer bütün milliyet ve renklerdeki insanları Allah’ın sancağı altında eşitleştiren inanç milliyetçiliği idi.

İşte çıkar yol budur.”¹

AKP tarikatı hükümeti başvekili R. T. Erdoğan, son seçimde seçmen oyunun % 50’sini aldıkları için milli iradenin tamamını temsil ettiklerini söylüyor. O halde kendi ağzından çıkan söz halkın irade ve taleplerinin karşılığı olmalıdır. Bunu söylüyor, sonra da, “Ben diktatör değilim!” diyor.

R. T. Erdoğan ve partisinin siyasetten anladığı bu kadar işte! Sandıktan çıktı, seçim kazandı, hükümet oldu, o halde her şey tamam sanıyor.

Tamam değil aғam, tamam değil! Cumhuriyet’in gövdesi nakledilen organ olarak seni reddediyor, kabul etmiyor.

4²

Has Türk sitesi haber merkezi tarafından yayınlanan (29 Ocak 2012) “Müslüman Kardeşler Liderlerinden Söylemler” adlı metinden aynen aktarıyorum:

Hakiki İslam ruhuna dayanarak yapılması istenen başlıca reformlar şunlardır:

Siyasi, Hukuki ve Yönetimsel Amaçlar:

1) Partiler arası rekabetin sonlandırılması, milletin siyasal güçlerinin tek bir tarafa yönlendirilmesi.

2) Kanunların, İslam Şeriatı’nın tüm dallarına uygun olacak şekilde değiştirilmesi.

3) Ordunun kuvvetlendirilmesi, gençlik gruplarının çoğaltılması ve bunlarda İslami cihat ruhunun alevlendirilmesi.

1 Age. s. 17.

2 *Aydınlık*, 29 Ağustos 2013.

4) Geçmiş Hilafet'i tekrar göz önüne almaya ciddiyetle çalışmak için tüm İslam ülkeleri –bilhassa Arap devletleri– arasındaki bağların kuvvetlendirilmesi.

5) Tüm memurlara İslami hükümlere bağlı olmaları gerektiğini hissettirecek kadar, bütün devlet dairelerinde İslami Şuurun yayılması.

6) Devlet memurlarının şahsi tutumlarının yakinen takip edilmesi, özel hayatla iş hayatı arasında farklılıklar olmamalıdır.

7) Dini vecibelerin yerine getirilebilmesi ve geç vakte kadar çalışılmaması için, yaz-kış çalışma saatlerinin önceden belirlenmesi.

8) Rüşvet ve iltimasa son verilmesi, sadece haklı talepleri olanların ve yetenekli olanların terfi ettirilmesi.

9) Devletin bütün eylemlerinin İslam terazisiyle tartılması, milli bayramlar, davetler, resmi konferanslar, hapishaneler ve hastanelerin İslam'la uyumlu olması, çalışma saatlerinin namaz vakitleriyle çatışmayacak şekilde ayarlanması.

10) El-Ezher mezunlarının askeri ve idari görevlerde çalıştırılması ve eğitilmesi.

Sosyal ve Eğitimsel Amaçlar

1) Halkın kamu ahlakına saygı göstermeye şartlandırılması ve bu konuda kanunlar çıkarılması, ahlaka karşı gelenlerin şiddetle cezalandırılması.

2) “Kadın sorununun”, kadını hem yüceltecek hem de koruyacak şekilde İslam'a uygun olarak halledilmesi ve böylece sosyal yönden en önemli mesele olan bu konunun yanlış veya aşırı düşünenlerin sapık görüşlerine ve önyargılı kalemlerine bırakılmaması.

3) Gizli veya açık her türlü fuhuşun önlenmesi : zinanın, hangi şartlarda olursa olsun, faili kırbaçlanacak bir suç sayılması.

4) Oyun, piyango, kumarhane, at yarışları gibi kumarın bütün çeşitlerinin kaldırılması.

5) İçkiye karşı, aynı uyuşturucu gibi mücadele edilmesi : içkinin yasaklanması ve milletin ondan kurtarılması.

6) Giyimde açıklığa ve hareketlerde serbestliğe karşı mücadele edilmesi: kadınlara, uygun olan kuralların öğretilmesi, bilhas- sa öğretmen, talebe, doktor... vb. hanımlara karşı özellikle katı olunması.

7) Kızların eğitim programlarının tekrar incelenmesi ve çe- şitli eğitim kademelerinde erkek ve kız eğitiminin farklılaştırıl- ması.

8) Kız ve erkek talebelerin birlikte okumalarının yasaklan- ması, helali olmayan bir kadınla bir erkeğin başbaşa kalmasının cezalandırılacak bir suç olması.

9) Evlenmenin ve doğumların teşvik edilmesi; aileyi koruya- cak ve evlilikteki problemleri çözecek kanunların çıkartılması.

10) Ahlak karşısı dans mekânlarının kapatılması ve dans ve benzeri eğlencelerin yasaklanması.

11) Tiyatro ve sinemaların denetlenmesi, senaryo ve filmle- rin ciddi kontrolden geçirilmesi.

12) Şarkılara sansür uygulanması, ciddiyetle seçilip denetlen- meleri.

13) Halka verilen konferansların, yayınlanan programların ciddiyetle seçilmesi; milletin ahlaki eğitimi için radyo yayınları- nın kullanılması.

14) Gizlice kuşku tohumları eken tahrik edici kitapların top- latılması, ahlaksızlık yayan ve insanların şehvet arzularını istis- mar eden basına el koyulması.

15) Rastgele cinsi münasebeti sonlandırmak için, yazlık tatil bölgelerinin kontrol edilmesi.

16) Kahvehanelerin açılış ve kapanış saatlerinin sınırlandı- rılması, kahvecilerin neler yaptıklarının kontrol edilmesi, halk için faydalı olan şeyler konusunda eğitilmeleri ve uzun zaman kahveyi açık tutmalarına müsaade edilmemesi.

17) Kahvehanelerin, okuma-yazma bilmeyenleri okuryazar yapmak için kullanılması ve buna öğretmenlerle talebelerin yar- dımda bulunmalarının sağlanması.

18) Ekonomik veya ahlaki yönden zararlı âdetlere karşı sava- şılması; milletin bu zararlı âdetlerden kurtarılıp faydalı âdetlere

yönlendirilmesi. Örneğin, düğünlerde, mevlütlerde, sivil ve dini bayramlarda görülen bazı âdetler düzeltilmelidir. Bu konuda devlet örnek olmalıdır.

19) Ahlaki sansür taleplerine dikkat edilmesi, ramazan orucunu bozmak, kasten namaz kılmamak, dine küfretmek gibi İslami kurallara aykırı hareketlerin cezalandırılması.

20) Köy okullarının camilerle birleştirilmesi, büyüklerin ilim konusunda eğitimi, gençlerin de namaza alıştırılması için her iki mekânın temizlenmesi ve bakımına dikkat edilmesi.

21) Bütün okul ve üniversitelerde din dersinin mecburi ders olması.

22) Tüm bedava ilkokullarda Kur'an-ı Kerim'in ezberlenmesinin teşvik edilmesi: Din ve dil derslerinde diploma alabilmek için Kur'an-ı Kerim'i ezberleme şartı koşulmalıdır. Ayrıca bütün okullarda Kur'an-ı Kerim'in en azından bir kısmı ezberletilmelidir.

23) Eğitimin seviyesini yükseltecek, gayelerini birleştirecek, çeşitli kültürleri yakınlaştıracak ve ilk basamağı yurtsever, namuslu ve sağlam ahlaklı bir kişilik vermek olan istikrarlı bir sistemin geliştirilmesi.

24) Eğitimin bütün basamaklarında Arapçaya önem verilmesi ve ilköğretimde, yabancı dil yerine yalnızca Arapça kullanılması.

25) İslam tarihine, milli tarihe ve İslam medeniyeti tarihine önem verilmesi.

26) Kıyafette, yavaş yavaş milli üniforma geliştirme yollarının düşünülmesi.

27) Dil, örf, âdet, kıyafet, bakıcı kullanımı konularında evlerdeki yabancılik ruhunun kaldırılması. Bunlar bilhassa üst tabakanın evlerinde düzeltilmelidir.

28) Gazeteciliğe münasip bir yön verilmesi, yazarların İslami konularda yazmaya teşvik edilmesi.

* * *

AKP'nin yaptıklarıyla karşılaştırmaya lütfen!

Kafa kâğıdında 1 Eylül 1936 yazar ama anneme göre 30 Ağustos günü doğmuşum. “30 Ağustos davulları çalıyordu,” derdi Kör İbrahim’in kızı. Fındıkpınarı, denizden 1500 metre yükseklikte, Mersin Toroslarında bir yayla.

İki döl yatağı besledi büyüttü beni, biri anneminki, öteki Toroslar. Nerede olursam olayım ben hep Toroslardayım.

“Beni doğurmak için kıvranıp dururken davul seslerini nasıl duydu anneye?” diye sormadığıma yazarım.

Fındıkpınarı’nda tek bir meydan vardır. Şimdi Belediye’nin olduğu meydan. Meydanın alt tarafında hayvan hanı vardı. Pazar olarak da kullanılan meydana mal satmaya gelen köylüler atlarını, eşeklerini bu hana bağlarlardı. Ben de yazları, Demirişik köyü imamı ve muhtarı, ananın babası, dedem Kör İbrahim’in aksak atını bu hana kaç kez bağladım.

29 Ağustos gecesinden, çevre köylerden köylüler gelirdi Zafer Bayramı’nı kutlamak için. Davul ve zurna eşliğinde güreş tutulur, sinsin ve seyirlik ortaoyunu oynanırdı. Geceleri fener alayı yapılırdı. 1950’lerden söz ediyorum. Dedem Galiçya’da, Çanakkale’de ve Kurtuluş Savaşı’nda savaşmıştı. Fındıkpınar’a 30 Ağustos’u kutlamaya gelen insanların epeyceesi Kurtuluş Savaşı’na ve Çukurova direniş çetelerine katılmıştı. Bu insanlar ceketlerinin göğüs ceplerinin üzerine madalyalarını takarlardı.

Aynı insanlar, o sıralar 5 Ocak’ta kutlanan Mersin’in kurtuluş bayramlarında ve Cumhuriyet bayramlarında, Osmaniye Mahallesi ve Asri Mezarlık taraflarından, süvari milis kuvvetleri olarak, mersin ve defne dallarından yapılmış takların altından geçerek Mersin’e inerlerdi.

Atlarının üzerinde, Hastane Caddesi’nde gururla ilerleyen, kimi bakkal, kimi avukat, kimi tornacı, kimi tüccar, kimi belediye ya da PTT memuru olan bu kurtarıcı milislere hayranlıkla

1 30 Ağustos 2013.

bakar, gurur duyardık. Kimi akrabamızdı, kimi mahalle komşumuzdu, kimi tanıdığımızdı.

Bu bize gurur, mutluluk, güven ve dayanışma duygusu verirdi.

Bütün ulusal bayramlar gurur, mutluluk, güven ve dayanışma duygusu verir.

Bu duyguyu, günümüzde kimileri (isteyen “kimileri”nin önüne ya da arkasına istediği sıfatı ekleyebilir), kimi sıfatsızlar, “faşizan duygular”, bayramları da “faşist gösteriler” diye tanımlıyorlar.

AKP tarikatının iktidarı, bu bayramların kimini kaldırdı, kimini bir tür sansür protokolüne bağladı; eski cumhuriyetçi gelenekleri sürdürmek isteyenleri polise kovalattı.

Böyle bir uygulamayı ancak sömürge topraklarında sömürgeciler yaparlar. Ulusal duyguların uyanmasına, ulusal bilincin pekişmesine engel olmak için!

Yazının bu satırına gelince, yaptığım yazı planlamasına göre birkaç satır daha ekleyip, sonra Nâzım Hikmet’in *Kuvayı Milliye Destanı*’nın “Sonra, 31 Ağustos günü ordularımız İzmir’e doğru yürürken serseri kurşunla vurulan Erzurumluydu” bölümünü aktaracaktım.

Nâzım’ın YKY tarafından yayımlanan *Bütün Şiirleri*’ni almak için elimi uzattım. Kitabın altında 17 Ağustos 2013 tarihli *Cumhuriyet* gazetesi. Sekizinci sayfada, “Darbeye tepkiden hilafet özlemi çıktı” başlıklı haber. Manşetin üzerinde çok anlamlı bir satır: “İstanbul polisi demokrasi karşıtlarına karşı çok demokratı.”

Haberi özetleyelim: 16 Ağustos Cuma idi. Cuma namazından sonra İslamcı bir topluluk, Mısır’da Müslüman Kardeşler hükümetine karşı yapılan askeri “darbe”yi protesto etmek için yürüyüşe geçmiş. Gazetede yer alan bir fotoğrafta görülen manzara şu: Yetişkin mürteci kılıklı erkeklerin önünde 10-12 yaşında iki çocuk. Birinin elinde “İnsanlık için tek çözüm hilafet”, ötekinin elinde “Demokrasi = Küfür Sistemi” yazan pankartlar.

“Kahrolsun demokrasi, geliyor hilafetin sesi” yazılı pankartın da taşındığı gösteriye Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı R. T. Erdoğan’ın oğlu Necmettin Bilal Erdoğan ile Fatih Belediye Başkanı Mustafa Demir de katılmış. Bunun üzerine aynı tarihli gazetelere baktım, Necmettin Bilal Erdoğan’ın fotoğrafı var mı diye. *Sözcü* gazetesinin 14. sayfasında, gıyabi cenaze namazında saf tutan Bilal Erdoğan’ın fotoğrafı var. Arkasındaki atletik adam da galiba koruması. *Sözcü* gazetesinin açıklamalı haberine göre, protesto devam ederken Necmettin Bilal Erdoğan camiden ayrılmış.

Ayrılmış ya da ayrılmamış, önemli değil. Cumhuriyet ve demokrasi karşıtı pankartların taşındığı mekânda, Fatih Belediye başkanı ile birlikte yer almış. Rastlantı mı? İsterse rastlantı olsun. Gıyabi cenaze namazı kılan insanlar, “Ne darbe, ne demokrasi! Biz ümmetten yanayız!”, “Kahrolsun Sisi. Kahrolsun demokrasi, geliyor hilafetin sesi!” dövizlerini taşıyor.

Ellerideki dövizlerle Saraçhane Parkı’na doğru yürüyüşe geçen göstericiler sık sık tekbir getirmişler.

Cumhuriyet gazetesinin haberi şöyle devam ediyor: “Bu arada polisin başta Gezi Parkı olmak üzere toplumsal olayların olduğu gösterilerde aldığı geniş güvenlik önlemleri gözükmezken Bilal Erdoğan’ı korumak için cami avlusuna gelen Çevik Kuvvet polisinin göstericileri uzaktan takip ettiği ve herhangi bir uyarı yapmadığı görüldü.”

Bu Ne Demek?

Şeriatçı, hilafetçi, demokrasi ve Cumhuriyet karşıtı gösterinin siyasal anlamı ne ise bu “o” anlama geliyor. Burada dikkatinizi, Başbakan’ın “nokta”larından birine çekmek istiyorum: Mısır hakkında yaptığı konuşmaların % 30’u Mısır hakkında, % 70’i Türkiye’ye yönelik. Hilafeti, Türkiye’ye demokratik seçim yoluyla getirmeleri mümkün değil. Mevcut anayasa buna el vermez. Elverecek bir anayasa yapmak da mümkün değil. O halde, “insanlık için tek çözüm” olan “hilafet”i nasıl getirecekler?

Demek ki ya ayaklanma ya da darbe ile Cumhuriyet rejimini de-
virmek istiyorlar. Böyle bir gösteride AKP'nin ve Erdoğan ailesi-
nin temsil edilmesi çok anlamlı değil mi?

Bu anlam, AKP tarikatı iktidarının Cumhuriyet'in resmi bay-
ramlarına karşı aldığı düşmanca tavırla örtüşmüyor mu?

“MÜSLÜMAN’IZ, BİZDEN MUCİT ÇIKMAZ”¹

Şehircilik ve Çevre Bakanı Erdoğan Bayraktar, “Bu ülkeden
buluş çıkmaz,” buyurmuşlar. Aslına bakarsanız, “Bu memlekette
adam çıkmaz!” demek istiyor. Laf buraya kadar gider!

Ama işin aslı şu:

Memleketi olan Trabzon'un Of ilçesinde Çakıroğlu Vakfı'nca
düzenlenen iftar yemeğine katılan Çevre ve Şehircilik Bakanı Er-
doğan Bayraktar burada bir konuşma yapmış.

Türkiye'nin Müslüman bir ülke olduğunu ve “konumu itiba-
riyle” mucitler çıkaramadığını, bunun için gençlerini ara eleman
olarak yetiştirmeye odaklanması gerektiğini söylemiş.

“Bu ülke Müslüman bir ülke. Yüzde 99'u Müslüman. Tarih-
ten gelen bir yapısı var. Türkiye'nin bulunduğu coğrafya çok
zor bir bölge ve Türkiye onun merkezinde bulunuyor. Şimdi
Türkiye'nin bu konumu itibariyle biz icat yapamıyoruz, buluş
yapamıyoruz. Tarım ülkesiyiz biz. Ne yapacağız biz?” diyen Bay-
raktar, sözlerini şöyle sürdürmüştü:

“Ara teknik eleman ülkesiyiz biz. O zaman biz çok daha iyi
eğitim almak zorundayız. İnsanlarımızı çok daha iyi yetiştirmek
zorundayız. Öyle kalem efendisi değil. Çocuklarımıza, evlatla-
rımıza sahip çıkacağız. Eğer biz çocuklarımızı iyi yetiştirirsek
kalem efendisi değil, ara teknik eleman, üniversiteyi bitiren, tek-
nolojiyi iyi kullanan, bilgisayar bilen ve lisan bilen, dünyadaki
bütün bilgileri alıp onları çok iyi kullanan, çok kaliteli gençler
olarak yetiştireceğiz.”

1 10 Eylül 2013.

Türkiye'nin buluşlar yapan fikir insanları yetiştiremeyeceğini savunduğu konuşmasının devamında Trabzonluların milliyetçiliğine vurgu yapan Bayraktar, "Biz bu vatana, bu millete en çok sahip olan bölgenin insanlarıyız. Milliyetçiyiz diyoruz. Esas milliyetçilik ne biliyor musunuz? Vatani için en çok çalışan, bayrağını en çok seven, en çok üreten, vatanını en çok seven. Yoksa şoven milliyetçiliğin devri geçti. Eğer vatanın bayrağını en yükseğe çıkarabiliyorsak, en çok milliyetçiyiz. O yüzden biz gençlerimizi iyi yetiştireceğiz. O zekâ, o kök bizde var," ifadelelerini kullanmış.

Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, mensup olduğu çevrede, bu bağlamda en doğru teşhisi yapan bir yetkili. Ama her şeyi birbirine karıştırmış.

"Müslüman'ız bizden mucit çıkmaz," sapması son derece ağır. Başka biri söylemiş olsaydı *Akit, Vakit, Zaman, Yeni Şafak* gibi gazetelerin elinden zor kurtulurdu.

İlkin şunu saptayıp kabul edelim: Erdoğan Bayraktar da kabul etmiş zaten: Bilim olmadan bilimadamı ve mucit yetişmez.

İslami çevrelerde söylenen, "Oku demiş! Okuyacaksın! İlim Çin'deyse Çin'e gideceksin," laflarının gönderme ufkü son derece sınırlıdır: "Oku", Kuran'ı oku anlamındadır. Her kitabı oku anlamına gelmemektedir. "İlim" ise İslami bilgidir. Fizik, kimya, matematik, biyoloji, jeoloji gibi disiplinlerle herhangi bir ilişkisi bulunmamaktadır.

Bir Müslüman'ın kafasında üçlü bir tıkaç vardır:

1. Hz. Muhammed son peygamberdir;
2. Kuran, Allah'ın gönderdiği son kitaptır;
3. Kuran Allah'ın son sözüdür, bundan sonra hiçbir şey söylemeyecektir, Kuran'da her türlü gerçek ve bilgi mevcuttur.
4. Bu üçlü tıkaç, içtihad ve yorum kanalını kapatan İmam Gazali'yi ekleyebiliriz.

Bu dört tıkaç yüzünden özgür düşünce İslam dünyasında "sizlere ömür" olmuştur.

Kimileri, Bağdat'ın yıkılmasından, Endülüs Emevi'nin sona ermesinden (1492) önce bir Arap-İslam ilminden söz ederler ama bu ilmin Yunan'dan tercüme ve Yahudi katkılı olduğunu söylemezler.

Osmanlı döneminde, bilimin, ilmin, özgür düşüncenin önündeki en büyük engel, yukarıdaki dört maddeyi kendine kalcan yapmış olan medrese olmuş ve onun ürünü olan ulema (ilmiye) sınıfı fıkıh, hadis, tefsir, kelam ve itikadın dışına çıkmamış ve pozitif bilimlere kapısını sıkıca kapatmıştır.

Bu felaketi gören Cumhuriyet, toplum üzerindeki medrese ve ulema vesayetine son vermek için devrim yasalarını çıkarmış ve özgür düşüncenin önündeki temel engelleri kaldırmıştır. 1923-1950 dönemi, düşünsel olarak, sahip olduğu maddi olanaklar içinde bilime yardımcı olmaya çalışır. Ama şu gerçeği unutmamak gerekir: Her türlü zihinsel, bilgisel ve düşünsel donanım olsa bile para olmadan bilim yapılamaz.

Cumhuriyet, elde ettiği başarıları, eğitim ve öğretimi dinin baskısından kurtarıp laikleştirmesine borçludur. Düşünün ki 1940'larda bu ülkenin ilkokullarında Darwin'in Evrim Teorisi öğretiliyordu. İki Nobelli Madam Curie çocuklara ve gençlere örnek olarak gösteriliyordu. Şimdi, Cumhuriyet'in kurmuş olduğu TÜBİTAK, Darwin'e kapısını kapatıyor ve evrim üzerine yayımlamış olduğu kitapları yok ediyor.

"Müslüman'ız, bizden mucit çıkmaz," saptamasını yapan Erdoğan Bayraktar bakan, camilere aydın imam ve hatip yetiştirmek amacıyla kurulan imam-hatiplerin bütün eğitim-öğretim sistemimizi, okullarımızı istila etmesine neden itiraz etmemektedir? "Müslüman'ız, bizden mucit çıkmaz," diyen muhterem bakan AKP'nin toplumu selefi usulü İslamlaştırmasına neden ses çıkarmamaktadır?

AKP tarikatı bu kafa ve hızla imam-hatipli yoluna devam ederse, 2023 yılında Of'ta konuşma yapacak olan Erdoğan Bayraktar, "Biz Müslüman'ız bizen adam çıkmaz!" demek zorunda kalacaktır.

AKP TARİKATI SALTANATINDA AKADEMİK KARIYER¹

20 Mayıs 2013 günü yayımlanan “AKP Medreselerinde Bilim” başlıklı yazım yayımlandıktan sonra, bir emekli öğretim üyesi okurdan bir mesaj almıştım. “Yazınıza ben de küçük bir ilave yapmak istiyorum,” diyordu. Bu yazının ana gövdesini bu ek oluşturuyor.

Bu yazı yayımlandıktan sonra, bu konuda birçok mesaj alacağımı biliyorum. O zaman daha ayrıntılı bir yazı yazarım artık.

Eski Öğretim Üyesinin Mektubu

“Sayın Özdemir İnce;

Yazılarınızı dikkatle okuyorum. Okuyorum, bilgileniyorum, yararlanıyorum. Teşekkür ederim.

20 Mayıs tarihli yazınızı okudum ve küçük bir ilave yapmak istiyorum.

Fethullah grubu elemanlarının (Bilimadamları??) diğer bir başarılı oldukları nokta da İMECE usulu bilimsel yayınlarıdır. Nasıl oluyor; üniversitede bir veya birden fazla profesör sistemdedir ve bunlar yaptıkları çalışmalara civardaki devlet hastaneleri veya ismi var kendisi yok kurumlarda çalışan doktorların isimlerini yazarak, onları bilimsel yayın(!) sahibi yapıyorlar.

Sonra ayarladıkları (YÖK?) bilimsel jürilerle doçent, profesör yapıyorlar. Geçtiğimiz aylarda bir devlet hastanesinde çalışan bir doçent 140 yayınlı Hacettepe Üniversitesi’ne müracaat ediyor. Üniversitelerde dahi bu kadar yayın yapılması hayalden ötedir. Boğazına kadar hasta ile boğuşan devlet hastanesinden böyle yayınlar nasıl çıkabiliyor?

Jüriler de bir âlem? Jüri açıklanmış; içlerinde köklü üniversitelerden kimsecikler yok, Van Urfa, Diyarbakır derken jüri isteye göre ayarlanmış.”

1 24 Eylül 2013.

Emekli ğretim üyesine ileti yazıp, biraz daha açıklama yapmasını istedim. Açıklamasını okuyalım:

“Sayın İnce,

Cemaat, niversitelerden bazı ğretim üyelerini devşirmiş (profesör, doçent) durumda, hatta bunlardan bazıları büyük üniversitelere rektör yapılmış. Örneğın Hacettepe rektörü gibi. Hacettepe rektörünün ilk icraatlarından biri de bildiğınz gibi Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanının kızını, kaide ve kuralları hiçe sayarak özel bir niversiteden Hacettepe Tıp Faköltesi’ne alması olmuştur. Göreve başlar başlamaz yaptığı ilk iş kurumların başındaki görevlileri, otoparktaki güvenlikçilere kadar değıştirmek olmuştur. Ondan sonra en büyük icraat dışarıdan ğretim yesi atamalarına gelmiştir. Herhangi bir anabilim dalından kadro isteğı olmadan, günlerden bir gün, bir ğretim yesi ataması yapılıyor. (Örnek Üroloji, Gastroenteroloji, KBB anabilim dalları). Bu gidişle büyük üniversitelerin içine edecekler haberiniz olsun!!

Bu devşirilmiş ğretim yeleri, devlet hastanelerindeki uzman doktorların isimlerini kendi yaptıkları yayınlara koyarak, onları bilimsel yayın sahibi yapıyorlar. Devlet hastanelerinde çalışan doktorların bilimsel yayın yapma olanakları, hasta yükleri ve idari sorumlulukları nedeniyle oldukça azdır.

Gelelim bunların doçent yapılması prosedürüne; YÖK bunların elinde, biliyorsunuz. Buradan kendilerine yakın kişileri jüri yesi olarak belirleyip istediklerini kolayca ğretim yesi yapıyorlar.

Son zamanlarda jüri üyelerinin, kenarda köşede kurulmuş olan üniversitelerden seçilmesi herkes tarafından bilinmektedir.

Bu konuları, kendinize dost bildiğınz yakın ğretim üyelerinden doğrulatabilirsiniz. Üniversiteler dışından doçent olanların dosyaları ciddi bir gözle incelendiğinde bunlar ortaya dökülebilir fakat bu iktidarla bunları yapmak mümkün değıl.”

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Çelik’in kızıyla ilgili haberi hatırlıyordum. İnternette, 2 Temmuz 2013 tarihli *Hürriyet*’te buldum. Haber şöyle:

“Hacettepe Tıp Fakóltesi mezunları geçen hafta yapılan törenle diplomalarını aldılar. Mezun olanlar arasında alışma Bakanı elik’in kızı Zeynep elik de vardı. Bakan elik’in katılmadığı mezuniyet töreninde diplomaların verilmesi sırasında bir đrenci kürsüye gelerek, ‘İlk 10 bine girememiş bakan kızını bu salonda oturttular,’ dedi. Bunun zerine kürsüye çıkan Rektör Murat Tuncer, ‘Ben sizden daha olgun davranmanızı beklerdim,’ deyince bazı öğrenciler ve veliler tarafından alkışlarla protesto edildi.

elik’in, zel Acıbadem Üniversitesi Tıp Fakóltesi’nde okurken, Hacettepe Tıp Fakóltesi’ne yatay geçiş yapması kamuoyunda tepkiye neden olması sonrası CHP eski Grup Başkan Vekili Emine lker Tarhan, konuyu Ekim ayında Meclis’e taşımıştı.

Tarhan verdiği yazılı soru nergesinde Hacettepe İngilizce Tıp’ın niversite sınavında ancak ilk bine girmiş öğrencilerin tercih ettiği bir bölüm olduğunu anımsatarak, ‘Bölüme yatay geçiş de aynı oranda zordur. Geçiş koşullarını YK belirlemektedir ve koşullar konusunda ilgili niversitenin yetkili kurullarında karar almak gerekmektedir. İddiaya göre Zeynep elik isimli ğrenci gerekli koşulları taşımamasına karşın Rektör Murat Tuncer’den czm bulması konusunda rica edilmiş ve gereği yapılmıştır. Buna göre öğrencinin belli bir süre içinde ve bizzat başvuruda bulunması gerekmesine rağmen srenin bitmesinden 1 hafta sonra Rektör niversite senatosunu 24 Ağustos’ta acil toplantıya çağırmış, rutin olarak arşamba günü yapılması gereken toplantı başka bir gün yapılmış ve yatay geçiş koşulları değiştirilmiştir. Üstelik toplantıların kameraya alınması gerekirken bu kez alınmamış ve sonuçta tam bir gayretkeşlikle daha önce yatay geçiş başvurusu reddedilen Zeynep elik’in yatay geçiş yapması sağlanmıştır,’ iddialarını dile getirdi.

Bu iddialar çerçevesinde yönelttiği 8 sorunun yanıtlanmasını istedi.”

Bakan Çelik, Tarhan'ın soru önergesine 22 Kasım 2012 tarihinde cevap vermiş: Yapılan işler tamamen yasalara uygunmuş.

PAZAR ZEMBİLİNDEN ÇIKAN SEFİL DARBE

1¹

AKP tarikatı hükümetinin başbakanı R. T. Erdoğan'ın Demokratikleşme Paketi'ni açmasının üzerinden dokuz gün geçmiş. Malum paketin içeriğini de dışarığını çeyrek yüzyıldır eleştirdiğim, içinde taşıdığı tehlikeleri işaret edip haber verdiğimden acele etmem için bir neden yoktu. Paket açılmadan, içindeki sahte inciler dışarı saçılmadan benim eleştirel cevaplarım yazdığım gazetede, kitaplarımda yerini çoktan almıştı.

Sofraya getirildiğinden bu yana, Demokratikleşme Paketi'nin "kimin demokratikleşmesi" olduğunu, olacağını da sormadım. "Paket", benim ve benim gibilerin içinde olduğu kesimin demokratikleşmesiyle ilgili değil. Bu kesimin kanıtlanmış demokratlığı dünya standartlarının altında değil üzerinde.

Paket'in İslamcı ve muhafazakâr yığışımına da ilgisi ve ilişkisi yok. Yok, çünkü bu yığışımın ne kendi içinde, ne kendi dışında, ne kendine ne de başkasına karşı demokrat olma diye bir derdi ve meselesi var. Şeyhlere biat durumuna devam.

Paket, bizzat hükümetin kendi zatıyla ilgili: Demokratikleşecek olan kendisinden başkası değil ve en başta ve en birinci olarak *Aydınlık*'ın deyişiyle Şeyh Tayyip'le ilgili.

* * *

Komik bir paket: Akıllarına gelseydi, otoyollarda hızın 90 kilometreye indirileceğini, hamam tellakları ile natırlarının tırnak bakımı zorunluluğunu da malum pakete sokarlardı. Sanki çöp sepeti mübarek.

1 9 Ekim 2013.

Yapılacak Muamele

1. Yeni seçim sistemi: Demokratikleşmeyle ilgili. Değerlendirilecek!

2. Hazine yardımının demokratikleşmeyle ilgisi yok.

3. Örgütlenme kolaylığının demokratikleşmeyle ilgisi yok.

4. Eşbaşkanlığın demokratikleşmeyle ilgisi yok.

5. Partilere üyeliğin demokratikleşmeyle ilgisi yok. Hükümet işi rezilleştiriyor.

6. Kürtçe ve öteki yerel dillerde seçim propagandası: Denenmesinde yarar var. Denemek isteyenler yanlarında bir simültane tercüman bulundurmazlarsa pişman olabilirler. Seçim alanlarında bir Anadolu esperantosunu icat edilecek ve hiç kimse bir şey anlamayacak. Göreceğiz.

7. Ayrımcılık: Ayrımcılığın önlenmesi değil toplumun İslamileştirilmesi için kılıf hazırlamak söz konusu. “Dini inancın yerine getirilmesinin engellenmesi” ne demek? Müslümanlar Cuma günü çalışmanın dini inançlarının yerine getirilmesini engellediğini ileri sürerlerse ne olacak?

8. Harflere özgürlük: Lafazanlık! Sineğin yağın çıkarmak!

9. Gösteri hakkı: Halep oradaysa Gezi Parkı burada. Göreceğiz bakalım!

10. Özel okulda anadil: Demokratikleşmeyle ilgili. Değerlendirilecek.

11. Köy isimlerinin değiştirilmesi: Göç ve istila görmüş her ülkede böyle şeyler olur. Yunanistan’da Slav kökenli adların çoğu, Türkçe adların tamamı değiştirildi. İstanbul’un bir yığın adı var. Abartmanın gereği yok. Yer adları egemenlikle ilgilidir.

12. Hacı Bektaş-ı Veli Üniversitesi elma şeker: Hadi canım sen de!

13. Kişisel verilerin korunması: Bu konuda Suudi Arabistan kralı bile ferman yayımlayabilir.

14. Yardım toplama: Demokratikleşmeyle ilgisi yok. Tarikatları yemleyecekler ama bu kumpastan THK kârlı çıkabilir.

15. Kamuda başörtüsü: Demokratikleşmeyle değil Cumhuriyet’in yıkımıyla ilgili. Değerlendirilecek.

16. “Türk’üm, doğruyum” andının kaldırılması da komik bir demokratikleşme adımı. ABD okullarında ve kurumlarında da böyle yeminler var. Bunlar var ve uygulanıyor diye AKP tarikatı hükümeti ABD hükümetinden daha demokratik mi oldu, olacak?

İslamcılar ve genel olarak tutucu Müslümanlar sadece kendilerinin cennete gideceklerine inanıyorlar. Ne olacak şimdi?

17. Mor Gabriel Manastırı arazisinin, yargı kararına karşın Süryani vatandaşların Manastır Vakfı’na iade edilmesinin demokratikleşmeyle ne ilişkisi var? Bu durumda AKP tarikatı hükümetinin yoksul halka un, bulgur ve tuz dağıtmasının da büyük demokratik hamle olması gerekmez mi? Süryani kardeşlerimiz oylarını AKP’ye değil, Avrupa Birliği ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne verebilirler.

18. Roman Enstitüsü: Romanlar, enstitü rüşvetiyle ilgilenmiyorlar. Kasap et derdinde davar can derdinde.

18 madde arasında sadece üçü demokratikleşmeyle ilgili. Onlar da epeyce sorunlu. Şıpınışı çözümlenemez. Çözülürken daha büyük sorunlara yol açacak sorunlar. Bunları yarın ve yarından sonra yazı konusu yapacağız.

Ekonomik demokratikleşme olmadan kültürel ve yasal demokratikleşmelerin, her türlü “...leştirme”lerin hepsi havada kalır. Mekân, mülkiyet ve emeğin hakkı demokratikleşmeden ötekilerin tamamı göz boyamadır.

Emek ve emekçilerin çalışma ve ücretlendirme, sağlık ve güvenlik sorunları demokratikleşmeden, çağdaşlaşmadan “Türk’üm, doğruyum!” andının kaldırılması kimseye daha demokratik bir ortam sağlamaz.

İşverenler, işveren örgütleri demokratikleşme paketine memnuniyetle “Yetmez ama...” arasında tepki gösteriyorlar. Çalışanların, emekçilerin lehine bir demokratikleşme girişimi olmadığı için memnun olmaları pek doğal ama demokratik değil.

Özelleştirmeler üzerinde emekçilerin söz ve oy hakkı olmazsa, demokratikleşme olmaz! Yatağanlılar neden dağa çıktı?

İşçi ve memur emekçilere Avrupa Birliği ölçeğinde hak verilmezse demokratikleşme olmaz.

Sendikalaşma ve grev hakkı tam anlamıyla kullanılmadan, sendikalaşma zorunlu hale getirilemeden, sendikalar bağımsızlaşmadan, özgürleşmeden demokratikleşme olmaz. THY çalışanları neden yollara döküldü?

İş ve çalışma güvenliği ve güvencesi sağlanmadan demokratikleşme olmaz.

İhaleler şeffaflaşmadan, demokratikleşmeden demokratikleşme olmaz.

Çiftçinin ürünleri değerlendirilmeden demokrasi olmaz.

Üniversiteler özerkleşmeden demokratikleşme olmaz.

Medya özgürleşmeden, çalışanlarının tamamı sendika üyesi olmadan demokratikleşme olmaz.

Nepotizmin olduğu yerde demokratikleşme olmaz.

AKP türünden partilerin iktidarda olduğu ülkelerde demokratikleşme olmaz.

2¹

Eski defterleri karıştırıp, 21 Haziran 2005 tarihli *Hürriyet* gazetesinde “Türban mı İmam-hatipten Çıktı Yoksa Ters mi?” adlı yazımı buluyorum ve sekiz yıl önce yayımlanmış olan bu yazıyı bilginize sunuyorum:

“Türkiye’nin gündemine oturan türban, ülkenin bir numaralı sorunu değil. İşe kadın, ırz, namus, dinsel inanç, töreler, gelenekler, görenekler konusunda hurafeler karıştığı ve bir ıslak sabun gibi mangal külüne düştüğü için türban gündemde.

Ama gündeme oturmasının gerçek nedeni, AKP hükümetinin niteliğinden kaynaklanıyor. Anayasa’ya, devrim yasalarına, yüksek yargı kararlarına, bu kararların yanında yer alan AİHM’in kararlarına karşın hükümet ‘Cumhuriyet Devleti’ne karşı durmayı tercih ediyor.

1 10 Ekim 2013.

Erzurum Üniversitesi'nde olanların sorumlusu sadece üniversite yönetimi değil, aynı zamanda ve ondan daha fazla sorumlu olan AKP hükümetidir. Çünkü, üniversiteyi böyle davranmaya zorlayan bizzat hükümettir. Ya da teorisz bir komplo!

Örneğin, bu olayla ilgili olarak 'Bu ancak ilkel toplumlarda karşılaşılabilen bir davranış!' (Gazeteler, 15 Haziran 2005) diyen Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, yaptığı konuşmayla türbancıları tahrik etmektedir.

Türkiye'nin bir numaralı eğitim ve toplum sorunu, AKP hükümetinin türlü yöntemlerle zulaya gizlediği imam-hatip okullarıdır. İmam-hatipler genel lise rolünü gasp etmeden (ya da gasp ettirilmeden) ve bu okullara kız öğrenci alınmadan önce Türkiye'nin türban sorunu diye bir derdi yoktu. Bu nedenle imam-hatip sorunu çözülmeden türban sorunu çözülemez.

Üniversitenin kapısına türbanla dayanan kız öğrencilerin yüzde kaç genel lise mezunu, yüzde kaç imam-hatip mezunu? İmam-hatip mezunu erkeklerle evli kadınların yüzde kaçının başı açık? AKP milletvekillerinin yüzde kaç imam-hatipli? İmam-hatip mezunlarının yüzde kaç amaç dışı mesleklerde çalışmakta?

Bu yazı genel bir giriş yazısı. Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırladığı eğitim reformu konusunda daha özel inceleme yazıları yazacağım. Ama bu daha sonra. Şimdi şu soruyu soracağım: AKP hükümeti neden YÖK'e karşı, AKP hükümeti neden ÖSS'ye karşı, neden puanlama sistemine karşı? AKP hükümetinin TÛ-BİTAK takıntısı da bir başka yazının konusu. AKP hükümeti iktidara geldiğinden bu yana yazıyorum: AKP, ortaöğretimi 'imam-hatipleştirmek' ve üniversitenin biricik öğrenci kaynağı haline getirmek istiyor. Bu nedenle de meslek eğitimi ve meslek okullarını bilinçli olarak istismar ve sabote ediyor.

İmam-hatiplerin şu anda yasal kaynakları bulunabilir, ama yasal dayanaklarına karşın bu okullar Cumhuriyet ilkelerine, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na aykırıdır. 1950'den itibaren iktidara gelen bütün hükümetler bu aykırılıktan sorumludurlar.

Öte yandan, ne Avrupa Birliği'nde ne de dünyanın herhangi bir uygar ülkesinde imam-hatip benzeri okullar bulunmakta ve üniversiteye öğrenci göndermektedir. Doğal olarak İslam ve Arap ülkelerinden söz etmiyorum. Bu nedenle, bu okulların mesleki statülerinin açık seçik tanımlanması ve mezunlarının eğitimlerini teoloji (dinbilim) okul ve fakültelerinde sürdürebilecekleri yönetmeliklerinde açıklanması gerekmektedir.

AKP hükümeti türban konusunda samimi ise imam-hatip liselerini 1950 öncesindeki durumuna getirir ve kız öğrenci alımına son verecek yasa ve yönetmelik değişiklikleri yapar. Ve o zaman türban özgürleşmeye başlar. Aksi durumda, Başbakan'ın sözünü ettiği 'sabır', cumhuriyetçilere söylenmiş, 'Sabredin, gününüzü göstereceğim!' tehdidi olarak yorumlanabilir."

* * *

Günümüzün cumhurbaşkanı, zamanın Dışişleri bakanı Abdullah Gül'ün tehdidini de birlikte okuyalım.

"Erzurum'da türbanlı annelerin okula alınmaması üzerine Abdullüh Gül çarpıcı açıklamalar yaptı: 'Hükümet olarak eninde sonunda bu tip utanılacak manzaraları kaldıracacağız.'

Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül, Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde mezuniyet törenine türbanlı velilerin alınmamasının, 'Türkiye'deki ayıbı teşhir ettiğini' söyledi.

Gül, AK Parti Grup toplantısından önce, gazetecilerin, Erzurum Atatürk Üniversitesi'nin 2004-2005 akademik yılı mezuniyet törenine türbanlı velilerin katılmasına izin verilmemesi konusundaki sorularını yanıtladı. Gül, 'Türkiye'deki ayıbı teşhir ediyor bu... İnsafı olmayan insanların buna bakması gerekir ve Türkiye'de ne kadar utanılacak bir manzara olduğunu görmesi gerekir,' diye konuştu.

Demokrasi, bireysel hak ve özgürlüklerin geliştiği, AB ile müzakerelere başlama noktasına geline bir ülkede yaşanan bu olayın 'ancak ilkel toplumlar da karşılaşılacak bir davranış' olduğunu ifade eden Gül, şunları kaydetti:

‘İnanıyorum ki bu, bazılarının gözünü açmasına, bazılarının da vicdanlarının sesini bir kez daha dinlemesine yol açar. Hükümet olarak eninde sonunda bu tip utanılacak manzaraları kaldıracğız Türkiye’de... Bunun, belki bir zamanı olacak. Önemli olan, yapılan işin büyük bir destekle ve lüzumsuz, çalkantılara fırsat verilmeden yapılmasıdır. Ümit ediyorum ki bu tip şeyler, herkesin vicdanlarını bir kez daha dinlemesine ve, ‘Bu ayıplar Türkiye’ye yakışmıyor,’ demesine vesile olur. Üzücü...”¹

* * *

AKP, 2005 yılında, henüz polisi kısmen, yargıyı tamamen AKP’lileştirememişti. Bu nedenle üniversiteler ve öteki devlet kuruluş ve kurumları Cumhuriyet’i ve devrimlerini savunmayı göze alabiliyordu.

Artık o günler çok geride kaldı: Cumhuriyet’in, devrimlerin ve cumhuriyetçilerin arkasında tarafsız, “Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik” ilkesine inanan ve uygulayan bir devlet yok.

30 Eylül 2013 günü, TBMM’nin dönem açılışına, Cumhurbaşkanı Gül’ün eşi, karşıdevrimin simgesi olan türbanıyla katıldı. Ve o zamanın Dışişleri bakanı Gül, cumhurbaşkanı olarak intikam yeminlerinin yerine getirildiğine tanık oldu.

3²

Bütün gazeteciler ve gazete çalışanları için söylemiyorum: Yeryüzünün en rezil insanları gelmiş de Türkiye’de gazete yazarı olmuş sanki. Bunu anlamak için, Demokratikleşme Paketi (!) hakkında yazılan yazılardan bir antoloji yapmak yeter. Yüzde 99.99’u yazmayı bıraktıkları günün üzerinden bir hafta geçmeden unutulacak zavallılar. Fabrika kapısında mesai kartı basar gibi, bordro imzalar gibi yazarlar. Yazı sorumlulukları olmadığı için utanmaları da yoktur. Tezgâhlarında, aynı tezgâhta değişik marka otomobil üreten fabrikalara benzerler. Ama fab-

1 Aktif Haber internet sitesi “Siyaset”, 14 Haziran 2005.

2 *Aydınlık*, 15 Ekim 2013

rikaların sorumluluk ilke ve duygusu vardır, bunlarda böyle bir şey yoktur.

Bunlardan bazıları, ücretli askerler, son Gezi olaylarını fırsat bilerek saf değiştirmeye başladılar. Aslında yaptıklarına saf değiştirmek de denemez, henüz karşı saflara iltica etmediler, bulundukları siperleri terk etmeden, kapısına kul oldukları efendilerine ateş etmeye başladılar. Karşı saflarda duran, bir zamanlar birlikte olduktan sonra ihanet ettikleri eski yol arkadaşlarına işmar ediyorlar.

Roger Garaudy onurlu, şerefli ve haysiyetli bir insandı: Komünizmi terk etmiş, Müslüman olmuş ve orada kalmıştır. Bunlar öyle değil, batan geminin fareleri! AKP gemisinin batmakta olduğunun ilk ve somut işaretleri bunlar. Bir başka iktidar gemisi beklemeye başladılar.

Bozguna uğramış liberalizm ordusunun uzatmalı çavuşlarından Atilla Yayla, Demokratikleşme Paketi üzerine yazıyor:

“Siyasi partilerle ilgili değişiklikler yerinde ama meselenin özüne dokunmaktan uzak. Mevcut Siyasi Partiler Kanunu’nun en büyük mahzuru, siyasi partilere ideolojik bir kılıf giydirmek istemesi. Kanuna göre, bütün partiler Atatürkçü olmak zorunda. Bu siyasi çoğulculuğu öldürüyor. Partileri devletleştiriyor. Aynı ana partinin şubeleri haline getiriyor... Bu yüzden SPK (Siyasi Partiler Kanunu) Atatürkçülükten arındırılmalı.”¹

Şimdi kimileri öfkeli deve gibi köpürecekler. Ama köpürmeleri gereken Atilla Yayla değil, başkaları. Kenan Evren’in tayfaları.

Atilla Yayla, 12 Eylül rejimi tarafından çıkartılan 22 Nisan 1983 tarih ve 2820 sayılı kanunun 4. Maddesi’nden şikâyetçi. Okuyalım:

Madde 4 – Siyasi partiler, demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır. Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı olarak çalışırlar.

1 Yeni Şafak, 3 Ekim 2013.

Siyasi partilerin kuruluşu, organlarının seçimi, işleyişi, faaliyetleri ve kararları Anayasa’da nitelikleri belirtilen demokrasi esaslarına aykırı olamaz.

Şimdi bir de şöyle yazıp okuyalım:

Madde 4 – Siyasi partiler, demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır. Cumhuriyet’in ilke ve devrimlerine bağlı olarak çalışırlar.

Siyasi partilerin kuruluşu, organlarının seçimi, işleyişi, faaliyetleri ve kararları Anayasa’da nitelikleri belirtilen demokrasi esaslarına aykırı olamaz.

12 Mart ve 12 Eylül’de, cahil milleti Atatürk düşmanı yapan generaller, her derde deva ebegümeçi gibi her yerde onun adını kullanarak her şeyi berbat ettiler. Askerin sevdiği sözcükle bu “gabi” tayfası Atatürk’ün dokunulmaz adını dokunulur kıldılar. Cumhuriyet varken Atatürk’ün adının ne işi var yasada? Güzelim “Türk’üm, doğruyum” andına ekleme yaparak sevimsiz hale getirdiler:

“Türk’üm, doğruyum, çalışkanım. Yasam: Küçüklerimi korumak ve büyüklerimi saymak, yurdumu, ulusumu özümden çok sevmektir. Ülküm: Yükselmek ve ileri gitmektir. Varlığım Türk varlığına armağan olsun!”

Bu güzelim anda, 12 Mart faşistleri akıllar sıra şu budalaca eklemeyi yapmışlar:

“Ey bugünümüzü sağlayan ulu Atatürk, açtığın yolda, kurduğun ülküde, gösterdiğin amaçta hiç durmadan yürüyeceğime and içerim. Ne mutlu Türk’üm diyene!”

1933’te uygulamaya konulan metindeki “Türk’e itiraz etmek alıngan bir ırkçılıktır.

Fransa cumhurbaşkanları, konuşmalarına “Français, Françaises” (Fransız Baylar, Fransız Bayanlar!” diye başlarlar. Çünkü Fransa Devleti’nin kimlik verdiği herkes “Fransız”dır. “Türk” sözcüğü de “kafa kâğıdı” ile ilgilidir.

Siyasi Partiler Kanunu, benim yazdığım gibi yazılısaydı, Atilla Yayla, “SPK Atatürkçülükten arındırılmalı,” diye bir cümle yazamazdı. Bir adam Atatürk’e karşı ise, kimse bir şey söyleyemez. Ama aynı adam, “Ben cumhuriyete karşıyım!” diyemez. Atatürk’ü sevmeden cumhuriyetçi olabilir. Ama rejimi ve yasaları cumhuriyetten arındırarak cumhuriyetçi kalamaz.

Atatürk adıyla her kapıyı açmak ve kapatmak isteyenler, onun güzelim adını bozuk para gibi harcadılar.

Türkiye Cumhuriyeti varken, “Atatürk cumhuriyeti” demek ne demek?

Cumhuriyet devrimleri varken, “Atatürk devrimleri” demek ne demek?

Atatürk’ü, dil bilincinden yoksun oldukları için, “kişiye tapınç”a sapan bu türden Atatürkçülerden korumak gerek.

Şimdi benim sözüm, AKP tarikatı hükümetinin çıkardığı Demirkıratlaşma Pakettası’nı beğenenlere değil, karşı olanlara. Sözüm, “Türk’üm, doğruyum!” andının kaldırılmasına feryat edip, türbanın kamusal alanda kullanılmasını alkışlayan, genel liselelerin imam-hatiplere dönüştürülmesine ses çıkarmayan MHP’ye değil, CHP’ye:

İmam-hatip okulları piranhalar gibi laik okulları yerken, kiminiz demokrat (!) görünmek için, kiminiz (CHP) muhafazakâr oyları kazanmak için sesinizi çıkarmadınız. Piranhalar devrimi paralayıp karşıdevrimi yumurtladılar. Şimdi karşıdevrime türbanı üniforma olarak giydiriyorlar. Neden? Çünkü laikçi (!) görünmemek için laiklik sözcüğünü kullanmaktan korktunuz. Laik bilinç olmadan cumhuriyetçilik, halkçılık ve devrimcilik olur mu?

Ne oldu? Karşıdevrim piranhaları, türbanın kamusal alanı ele geçirmesiyle yetinmiyorlar, yargının, polisin ve TSK’nın da kullanmasını istiyorlar. Polis çoktan razı bu işe. TSK da boyun eğdi. Hatta imamları Harbiyelerine alır.

Zaten türban Okul’a girdiği gün ne Cumhuriyet kalmıştır artık ne de devrimleri... Böyle biline!

AKP Genel Başkan Yardımcısı ve Parti Sözcüsü ve yazdığı *Temizlik Doğudan Gelir* adlı bilimsel (!) araştırma kitabıyla bir temizlik uzmanı olduğunu kanıtlamış olan Doç. Dr. Hüseyin Çelik, Demokratikleşme Paketi'ne yönelik eleştirilere, "1923'te Cumhuriyet kuruldu. O devrimler ve reformlar demokratik usüllerle yapılmadı bir kere. Biz demokratik yapıyoruz," (Cumhuriyet, 04 Ekim 2013) karşılığını vermiş. Bu karşılığı hangi sıfatıyla verdi acaba? Said Nursi hayranı olarak mı?

Bay Hüseyin Çelik'in sözünü ettiği, mevcut Anayasa'nın 174. Maddesi'nin koruyucu kanatları altında bulunan 8 devrim yasası, Büyük Millet Meclisi'nden çıkmış, tarih ve numaraları belli yasalardır. Söz konusu yasaları kabul eden milletvekilleri, Bay Çelik kadar demokratik yöntemlerle seçilmişlerdir. Bay Çelik yoksa birinci ve ikinci Büyük Millet Meclisi'ni meşru bulmuyor mu? Kendilerinin 18 maddelik paketiyle ilgili yasalar çıktığı, yönetmelikler yapıldığı zaman, bunların anayasaya ve yasalara uygun olup olmadıklarını göreceğiz. Halep oradaysa arşın burada!

Bay Hüseyin Çelik'in savunduğu paketi, Anayasa'nın laiklik ilkesine aykırı davranmaktan sabıkalı bir hükümet hazırlamıştır. Bu pakette de, hukukçuların belirttiğine göre, Anayasa ve yasalara, Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve AİHM kararlarına aykırı hususlar bulunmaktadır. Bu kadarı bile reformlarının demokratik olmadığının önsel (apriori) kanıtıdır.

AKP'nin bence başından bu yana malum olan siyasal ve toplumsal amacı, çıkardığı yasalar, yönetmelikler ve yasal olmayan uygulamalarıyla artık iyice ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu müstebit iktidarın en önemli amacının, Cumhuriyet'in verdiği bütün demokratik-laik hakları vatandaşların elinden almak olduğu anlaşılmaktadır.

1 *Aydınlık*, 14 Ekim 2013.

AKP tarikatı iktidarının hükümeti ve belediyeleri ile yapmış olduklarını hatırlayıp değerlendirmeye katmadan söz konusu paketi kolay kolay anlayamayız.

Aklıma ilkin Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun fiilen kaldırılması, 4+4+4 yasası, okullarda mescit açılması, din dersleri öğretmenlerine okulda ve okulun çevresinde verilen özel görevler, hastanelere din görevlileri atanması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın din görevlilerinin bakanlıklara transfer edilmesi (aktarılması) için bir dağıtım merkezi olarak kullanılması ve bu yöntemle sadece Milli Eğitim Bakanlığı'na 5 bin 360 geçiş sağlanması, mümkün olan her dereceden yönetim makamlarına din görevlilerinin atanması, Dışişleri Bakanlığı'na AKP yandaşlarının yabancı dil bilme koşuluna bakılmaksızın atanması; kadınların kamusal alan ve çalışma hayatından uzaklaştırılması için özel bir politika izlenmesi... Bir anda aklıma gelen bunlar.

Bunları hesaba katmadan, kamu kurumlarında çalışan kadınların başlarının açık olması zorunluluğunun kaldırılmasının ne anlama geldiği kolayca anlaşılamaz.

Kamusal alanda (devlet dairelerinde) ve eğitim kurumlarında bireylerin herhangi bir dine aidiyetlerini açıkça belli eden işaret ya da kıyafet taşımaları Cumhuriyet devletinin laiklik ilkesine aykırı olduğu için, kıyafet ve işaretler yasa tarafından yasaklanmıştı. Bu yasakların vatandaşların din ve inanç özgürlüklerini engellediği iddiası Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından reddedilmiş, dolayısı ile türban takmanın Anayasa'ya ve yasalara aykırı olduğu onaylanmıştır.

Kadınların, dinsel inançlarını ileri sürerek, devlet dairelerinde ve okullarda başları türbanlı çalışmak için Anayasa, yasa ve yönetmelikleri zorlamaları, AKP iktidarının laiklik karşıtı politikasını uygulama programı içinde görülmelidir.

Son on yıl içinde yapılan kamuoyu yoklamaları türbanlı kadınların sayısının yüzde 25 oranında arttığını göstermektedir. Meşru engellerin ortadan kaldırılması bu sayının artmasına ve orta çıkan görüntünün başı açık kadınları baskı altına almalarına

yol açacaktır. Bunun sonucu olarak türban, kadınların baskı altına alınmasının aracı olacaktır. Daha şimdiden ilkokul öğrencileri hedef olarak gösterilmektedir.

Sonuç olarak laik cumhuriyet toplumu, baskı altında, bir İslami toplum haline getirilecektir. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak kamusal alan laikliğin sağladığı “nötr” olma niteliğini yitirecek ve toplumumuz ikiye bölünecektir. Bu son derece tehlikeli, toplumsal bütünlüğü yok edecek bir durumdur.

Türbanın kamusal alanda yaygınlaşıp doğal hale gelmesi, peçe, çarşaf, burka gibi giyim tarzlarının da önünü doğal olarak açmış olacaktır.

AKP hükümetinin topluma zorla kabul ettirmek istediği şeylerin tamamı, ülke yönetimini, laik düzenin yerine referansları din olan bir yönetim biçimine götürmeyi amaçladığını göstermektedir ki, bu da, Anayasa Mahkemesi’nin bu parti hakkında verdiği hükmün ne kadar haklı olduğunu göstermektedir. Yapıp ettikleri, bu partinin artık yasadışına çıktığını kanıtı olmak gerekir.

Uygur dünya ile İslami Arap ülkelerinin arasındaki gelişmişlik farkı, dinsel kurallara dayalı yönetimlerin gelişmeyi engellediğini gösteriyor. Müstebit yönetimlerin ve çağdışı din adamlarının etkisi altında afyon haline gelmiş dinin bireysel huzur ve mutluluk verse bile toplumları kötürüm ettiği tarihsel bir gerçek. Gündelik yaşamı yönlendiren dinsel kurallar bireysel uygulamaların dışına çıktığı ve politik bir zorba güce dönüştüğü zaman, El Kaide ve benzeri toplulukların kendi kafalarına uygun bir din diktatörlüğü yaratma tutkularını körüklemektedir.

AKP tarikatı hükümeti hedefine vardığı zaman, siyasallaşmış din yönetiminde, iktidar şu ya da bu şekilde, silahlı mücahitlerin eline geçecektir. Arap dünyasında olanlar ve yaşananlar bu tehlikenin pek uzaklarda olmadığını gösteriyor.

AKP tarikatı hükümetinin reisi R. T. Erdoğan 13 Ekim günü Adana’da yaptığı konuşmada özetle şunları söylemiş:

– “‘Milliyetçiyim’, ‘ulusalcıyım’ diyenler bu ülkenin pasaportunun, liramızın itibarını yerlerde süründürdü, biz yücelttik.”

– “Biz slogan milliyetçisi değiliz. Bizim için milliyetçilik millet için hizmet üretmek, milletin itibarını yüceltmek, milletin ihtiyaçlarına cevap vermektir.”

– “Her sabah çocukları sıraya dizip, yağmurun, karın, soğuk, sıcaklığın altında o çocuklara ta 33’lü yıllardan kalma, geri kalmış ülkeleri çağrıştıran, soğuk savaş döneminin Demir Perde ülkelerini hatırlatan sloganlar attırmak milliyetçilik değildir. Öyle kafatası milliyetçiliğiyle ülkeler kalkınmaz.”

– “‘Türk’üm’ dediler, ama Türkiye’nin itibarını yerlerde süründürdüler.

– “‘Doğruyum’ dediler Türkiye’yi yolsuzluğa mahkûm ettiler.”

– “‘Çalışkanım’ dediler, yıllarca yan gelip yattılar.”

Türkiye’nin yakın tarihini bilenler R. T. Erdoğan’ın bu iddialarına burunlarıyla gülerler. R. T. Erdoğan’ın işaret ettiği dönem 1923-1950 arasındır. Cumhuriyet’in o dönemde yapmış olduklarının sayısına, kalitesine, ulusal ekonomiye katkısına, kalkınma hız ortalamasına erişmek için R. T. Erdoğan’ın ve partisinin kırk fırın ekmek yemesi gerekir. O dönemde kaç ülke Türkiye’den vize istiyordu, şimdi kaç ülke vize istiyor? 1923-1950 arasında dolar/Türk lirası paritesi ne idi, şimdi ne?

CHP’nin bu türden fos iddialara vereceği cevaplar, R. T. Erdoğan’ı yalancı çıkartır.

“‘Türk’üm” demişler, ama Türkiye’nin itibarını yerlerde süründürmüşler; “Doğruyum” demişler Türkiye’yi yolsuzluğa mahkûm etmişler; “Çalışkanım” demişler, yıllarca yan gelip yattılar.

Bu türden fos iddialarda bulunmak için insanın utanma duygusu ve vicdandan yoksun olması gerekir. Bunun da cevabını CHP vermelidir. Ancak şu sorulabilir:

Türkiye'nin itibarı yerlerde süründüğü için mi Birleşmiş Milletler'in, UNESCO'nun, Avrupa Parlamentosu'nun kurucu üyesi oldu?

1923-1950 yılları arasında, AKP döneminde yapılan yolsuzluğun binde biri olmadı. Dönemin siyasetçileri ve aileleri on yıl içinde köşe dönüp sınıf atlamadılar; çoğu kuru emekli maaşı yoksulu olarak siyaseti bıraktı, öldükleri zaman çoğunun cebinde sadece 5-10 lira vardı.

Soğuk savaşın 1945 yılında başladığını ve Demir Perde deyiminin bu tarihten sonra icat olduğunu bilmeyen biri gerçekle yanlışı böyle birbirine karıştırır.

1994 yılında bir söyleşiye verdiği cevapta, "Türkiye'nin emperyal bir vizyon taşıyacak bir gücü vardır,"¹ diyen R. T. Erdoğan kendi ağzıyla "Yan gelip yattılar," iddiasını yalanlamaktadır. 1994 yılında, "Emperyalist bir güç olabilir," dediği devleti yan gelip yatanlar kurmuş olamaz. Ayrıca iktidara geldiklerinden bu yana sata sata bitiremedikleri fabrika, kuruluş ve kurumları kim yaptı, kim yarattı? Kendi ağzıyla kendini yalanlayan bir tuhaf insan!

R. T. Erdoğan, imam-hatip mezunu olduğu için kendini ulema sayıyor, daha doğrusu sanıyor ve Cumhuriyet'in ortadan kaldırdığı asalak ve gerici ulema (ilmiye) sınıfını yeniden ihya etmek ve canlandırmak istiyor. Amaç: Bu sınıf ve tarikatlar marifetiyle toplumu denetim altında tutup gütmek. Başta eğitim-öğretim kurum ve kuruluşları olmak üzere, her bakanlığa ve devlet kurum ve kuruluşlarına din adamı atanması bu kirli ve tehlikeli amacı ele veriyor.

Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı öğretim üyesi Prof. Dr. Burhanettin Kaya, AKP hükümetinin son

1 Metin Sever-Cem Dizdar, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993, s. 430.

yıllarda “din psikologluğu” diye yeni bir kavram icat ettiğini ve bunu klinik hizmetlerine sokmaya çalıştığını belirtmiş.¹

Çağa uyumsuzluğu ve sapkınlığı kanıtlanmış selefi kafanın pek yakında İslami fizik, kimya, tıp, uzay geometrisi ve çarpım tablosu icat etmesi beklenir.

Bütün valilerin, kaymakamların, yargıçların, savcılarının ve avukatların, öğretmenlerin, üniversite öğretim üyelerinin, aklınıza gelen bütün sivil ve teknik meslek mezunlarının, polislerin ve hele subayların; meslek sahibi ve ev kadınlarının tamamının imam-hatip okullarından mezun olduğunu düşünün: Hurafe-lerle sıvanmış bir sığ din bilgisi almış tarikat şeyhlerinin rehberliğinde cehalet bataklığında debelenen bir kitle.

R. T. Erdoğan bu kitleyi elbette kolayca yönetir ama bu kitlenin egemen olduğu bir toplum önce manyaklaşıp travmaya girer; sonra kudurur.

Atatürk 16 Mart 1923 günü Adana’da bu konuda şunları söylediler:

“Tarihimizi okuyunuz. Görürsünüz ki milleti mahveden, esir eden, harab eden fenalıklar, hep din kisvesi altındaki küfür ve melanetten gelmiştir. Onlar (din adamları) her türlü hareketi dinle karıştırırlar.”²

Cumhuriyet Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu bu nedenle çıkarmış, medreseleri bu nedenle kapatmış ve imam-hatip okulları ile İlahiyat Fakültelerini “aydın ve çağdaş” din adamı yetiştirmek için kurmuştu. Cumhuriyet’in bu konuda başarılı olduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değil. Din adamı kitlesi sınıf haline gelecek ve yamandığı iktidardan pay istemeyecek! İşte bu mümkün değil. Cumhuriyet 1950’ye kadar böyle bir oluşuma izin vermedi. Din adamları işte bu nedenle camileri siyaset meydanına çevirdi ve 1923-1950 döneminde bile CHP aleyhinde çalıştı.

1 *Cumhuriyet*, 28 Eylül 2013.

2 *Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri*, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayınları, 1952, s. 127.

AKP, türbanı kamusal alanda, devlet dairelerinde ve okullarda serbest bırakarak, ulema sınıfına dindarlığı müemmen ve müseccel bir memureler ve muallimeler alt sınıfı eklemek istiyor.

Ulemanın ve ilmiye sınıfının 19 ve 20. yüzyıllarda istibdat borusu ötmüş olabilir. Ama 21. yüzyılda laikler şu ya da bu şekilde dinci yönetimin istibdadından kurtulabilir. Fakat başta dinci hatunlar olmak üzere din zaptiyelerinin tamamı çağa uyumsuzluktan dolayı kafayı oynatır!

6¹

İslam dinine en büyük kötülüğü Kuran'ı saptıranlar, hadis uyduranlar, yanlış ve sapkın tefsir yapanlar, kutsal kitabı kendi dillerine çevirirken sansür uygulayan çevirmenler, kısaca din adamları yapmıştır. Müslüman ülke ve halkların geri kalmışlığından ve sefaletinden bu insanlar sorumludur.

Osmanlı Devleti'nin yıkılmasına da bu insanlar, yani ulema ve ilmiye sınıfı yol açmıştır. Ulema cahildir, ezberci, yanlış ve yalan nakliyecisidir. Ulema sınıfına giren kadılar rüşvet konusunda aliyyülalâ derecesindedir. Her dereceden medrese, Osmanlı ülkesinde dört işlem hesabından habersiz cahil ve yobaz din adamı üretmekteydi. Hem de seri halde!

Günümüzde, bu türden din adamları (ki % 99'u böyledir) yalanları ile imam-hatip okullarını ve türbanı ülkenin başına bela ettiler.

2013 yılının Ekim ayında imam-hatip mektepleri (medreseleri) ile türban, Cumhuriyet'e karşı başlatılan cihatta başarı kazanmış görünüyor.

İmam-hatip medreseleri ile türbanın, Cumhuriyet için ne büyük tehlike oluşturduğunu yıllarca fark etmemiş olan yazıcı ve akademisyen tayfasını lanetlemekten başka çare yok artık.

Türbanın ve genel olarak kadın başörtüsünün Kuran'da hiçbir kaynağı bulunmuyor. Günümüzün güya dini bütün hatun-

1 *Aydınlık*, 16 Ekim 2013.

ların taktığı türde türbanın tarif edildiği ve emir buyurulduğu tek bir ayet yok Kuran’da.

Türban konusunda yazdıklarımı *Demokrasiziz Demokrasi* (Cumhuriyet Kitap) adlı kitabımın “Din ve İman Manzaraları” bölümünde (s. 15-171) ve imam-hatip konusunda yazdıklarımı ise *Direnen Cumhuriyet* (Destek Yayınları) adlı kitabımda okuyabilirsiniz.

Bugün bu yazıda türban konusuna değineceğim:

Kuran ayetleri, kadını baskı altında tutmak için tefsirciler tarafından bile bile yanlış tefsir edilmiştir. Yanlış tercüme ve tefsir edilen ayetlerin başında Nur Suresi 31. ayet (24:31) gelir.

Bilinen Kuran tercümelerinin en eskisi olan, Muhammed Bin Hamza’nın XV. yüzyıl başlarında yaptığı çeviride Nur Suresi 31. ayet şöyle ifade edilmiş:

“Dakı eyit mu’mine avratlara: Örtsünler gözlerinin bir nice-sin, dakı saklasunlar ferçlerini. Dakı göstermesünler bezeklerini, illâ anı kim görindi andan ya’nî taş ton. Dakı bıraksunlar derinceklerini, göncükleri üzerine...”¹

Bu tercümenin günümüz diline çevirisi:

“İnanan kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, cinsel organlarını da saklasınlar. Ancak, dış giysilerinden görünenlerin dışında göstermesinler süslerini. Başörtülerini de yakaları üzerine bıraksınlar...”

* * *

Muhammed Bin Hamza’nın çevirisinde dikkat edilmesi gereken üç nokta var:

1. Ferç: Kadın cinsel organının sözlükteki karşılığıdır. Demek ki kadın cinsel organı sözlük adıyla geçmektedir.

2. Süs: Bu sözcük, yapay süsten çok bedensel güzellikle ilgili olmalı.

1 Kültür Bakanlığı Yayınları, 1976.

3. Yaka: Bu sözcük de giysi yakasıyla ilgili değil. Bedenin göğüs bölgesini işaret ediyor.

Eski Diyanet İşleri başkanlarından Süleyman Ateş 19 Aralık 2010 tarihli *Vatan* gazetesinde yayımlanan yazısında adımı anmadan yazılarımın çarpıtma olduğunu ileri sürdü.

Şimdi kendisinin çevirisini aktaralım:

“İnanan kadınlara da söyle: Bazı bakışlarını kıssınlar, ırzlarını korusunlar. Süslerini göstermesinler; ancak kendiliğinden görünenler hariç. Başörtülerini (göğüs) yırtmaçlarının üstüne koysunlar...”¹

Kuran, “Cinsel organlarını göstermesinler,” diyor, Süleyman Ateş, “Namuslarını korusunlar,” diye çeviriyor. Ayeti çarpıtan bizzat kendisi.

O dönemde Arap yarımadasında yaşayan erkek-kadın bütün insanlar (Museviler, Hristiyanlar, puta tapanlar) çöl güneşine ve kumlarına karşı kendilerini korumak için “hımar” (örtü) takıyorlardı. Demek oluyor ki hımar dinsel değil, geleneksel bir takıdır ve ayetin baş örtmekle ilgisi yoktur. Ayet, kadınlara, vücudunuzun, dış giysilerinizin açıkta bıraktığı bölgelerini (göğüsleri) kapatmak için örtülerinizin sarkan ucunu kullanın diyor. Açıkçası, “Memelerinizi de hımarla örtün,” diyor.

Peki, günümüz türbaniyecileri göğüslerini neden türbanlarının ucuyla kapatmıyorlar? Kapatmayarak ayete karşı gelmiyorlar mı? Gelmiyorlar, çünkü artık sutyenleri var, giysileri göğüslerini kapatacak şekilde kesimli. Artık, başlarını güneş ve kuma karşı korumaları gerektiği zaman onlarca olanağa sahipler.

Yaninin yanisi: Türban dinsel bir emir ve zorunluluk değil! Siyasal bir simge. Siyasal İslam’ın simgesi. O halde bir kez daha Anayasa’ya, yasalara, Anayasa Mahkemesi kararlarına, Danıştay

1 Hayat Yayınları, 2012.

kararlarına, yönetmeliklere aykırı. Dolayısıyla AKP tarikatı iktidarının demirkıratlaştırma paketinin ilgili maddesi yasadışı.

Gene Süleyman Ateş, *Vatan* gazetesinde (13 Ekim 2010) din bilgini ve filozof Yaşar Nuri Öztürk'ü eleştirirken, Nur Suresi 31. ayetin türbanla ilişkisini kanıtlamayınca bu kez, Azhap Suresi 59. ayete başvurmakta ve, “Demek ki aslında emrin amacı dini değil, toplum düzenini korumaktır,” demektedir. Koskoca Süleyman Ateş, türbanın Kuran buyruğu olduğunu kanıtlayacak tek bir ayet gösterememektedir.

Beni eleştirdiği yazıda ise, “Kur'an uzmanları, 1400 yıldan beri tefsirlerde böyle açıklıyor,” diyor. Demek ki kadınları ezme ve kıskanç erkekleri tatmin etmek için kutsal kitabı bile yanlıştır yorumlamışlar. Günah işlemişler. Ardından şöyle diyor: “Gerçekte başörtüsü İslam'ın getirdiği bir şey değildir... İslam'dan önceki Arap toplumunda da hür kadınların simgesiydi.”

Demek ki Türkiye’de türban takmayan kadınlar özgür kadın değil, köle!...

Geleneksel başörtüsü dışında türban denen şeyin dinsel bir zorunluluğu yok ama dinsel simge olarak kullanılıyor ve bu da açıkça ifade ediliyor. Kamusal alanda bir dinsel simgenin taşınması Anayasa’ya ve özellikle de devrim yasalarına aykırıdır. Bundan dolayı AKP hükümeti sorumludur!

7¹

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın AKP tarikatı hükümetinin kâbusu olan ve cumhuriyetin niteliklerini saptayan ikinci maddesini anımsayalım isterseniz:

“Türkiye Cumhuriyeti... demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.”

1 *Aydınlık*, 17 Ekim 2013.

Maddenin cümle kuruluşu Türkiye Cumhuriyeti'nin ilkin bir hukuk devleti olduğunu belirttikten sonra bu hukuk devletinin temel niteliklerini sayıyor: Demokratik, laik ve sosyal.

Anayasa'nın bu maddesi ile değiştirilemeyecek maddelerle ilgili dördüncü maddesi olmasaydı, AKP tarikatı hükümeti bu anayasayı sonsuza kadar kullanırdı.

R. T. Erdoğan, parti grubunun yeni yasama yılının ilk toplantısında, zembilden çıkardıkları Demokratikleşme Paketi'ni savunuyor:

“(1) Devlet vatandaşına yaşam tarzı, inanç, mezhep, değer dayatamaz. (2) Çocukluktan başlayarak format atamaz. Tek tip, standart vatandaş yetiştirmek için vatandaşlarına zulmedemez.”

Ele aldığı konuları, kullandığı sözcük ve kavramları, ne yazık ki yeterince bilmeden konuşan ve bu nedenle de bir çelişkiden ötekine düşen Başbakan, gene aynı şeyi yapıyor. Birinci cümlede Anayasa'nın İkinci Maddesi'nde ifade edilen laikliğin bir tanımını yapıyor ama ardından laikliğin uygulamasına karşı çıkıyor. Karşı çıkıyor olsa neyse, olguyu yanlış yorumluyor.

Konuşmanın başında “(2)” bulunan bölümünde, laik Cumhuriyet'in temelini oluşturan devrim yasalarına karşı çıkıyor. Anayasasında laiklik ilkesi bulunan bir cumhuriyetin bütün yasalarının, yönetmeliklerinin, tüzüklerinin bu ilkeye uymak, yani laik olmak zorunda olduğunu bir türlü kabul edemiyor. Ve uygulamayı formatlamak sayıyor.

Türkiye Cumhuriyeti, 1923-1950 döneminde, başta ulusal eğitim ve yargı olmak üzere devlet kurum ve kuruluşlarında, vatandaşına yaşam tarzı, inanç, mezhep, değer dayatılmasına son vermek için, dinin ve din adamlarının toplumu ve bireyi baskı altına almasını engelleyecek bütün yasal önlemleri aldı. Bu yasal önlemler devrim yasaları olarak ortaya çıktı. Başbakan ve konuşmasında sözünü ettiği “dava arkadaşları” ve bunların öncülleri laik devletin “dini olmayan bir devlet olduğu” gerçeğini bir türlü kabul edemediler. “Dini olmayan devlet” ile “dinsiz devleti” birbirine karıştırdılar. Türkiye Cumhuriyeti Müslüman, Hıristi-

yan ve Musevi bir devlet olmadığı gibi ateist bir devlet de değildir. Laik devlette, bireylerin ve toplumun Allahı, peygamberi ve kutsal kitabı vardır; ama devletin yoktur: Karşıdevrimci akım bu gerçeği, devletin kendisini bu ilkeye göre örgütlemesini bir türlü kabul edemedi.

Laik okulda elbette halkın çoğunluğunun dini öğretilemezdi, peygamberinin hayatı öğretilemezdi, laik okulda mescit bulunamazdı. Çünkü laik devlet kamusal alanları nötralize etmek zorundaydı; toplumsal hayatın gerek ve zorunluluklarını laiklik ilkesine göre düzenlemek zorundaydı.

Başbakan ve dava arkadaşları ve bunların öncülleri işte bunu kabul etmediler ve edemiyorlar.

Laik devletin uygulamalarını işte bu nedenle “zulüm” olarak niteliyorlar. Kendi İslam anlayışlarını başkalarına zorla kabul ettirmelerinin engellenmesini “zülüm” olarak adlandırıyorlar. Türbanı dinsel simge haline getirmemiş olsalardı, türban sorunu diye bir şey olmazdı bu ülkede. Kadınların geleneksel bir süslenme tarzı olarak kabul görürdü. Ama bile isteye ve bir komplo olarak türbanı bir dinsel simge ve inanç özgürlüğü sorunu haline getirdiler; Anayasa ve yasaları çiğneyerek zorla kamusal alana soktular.

R. T. Erdoğan, Cumhuriyet’in okulları ve kamusal alanı dinselikten arındırarak nötralize etmesini çocuğa format atmak olarak sunuyor. Doğrudur, devlet okullarda cumhuriyetin ve laik eğitimin ilkelerini uygulayarak çocukları gerçekten formatlamaya çalışmıştır. R. T. Erdoğan ve dava arkadaşları gibi imalat hataları bulunduğu göre bu konuda başarılı olduğu da söylenemez. Ancak, bilinmesi gereken şu ki, her devlet anayasasında yazan ideolojiye göre öğrenci çocuklarını formatlar. Suudi Arabistan’ın formatı İslamidir, asla laik ya da bir başka din olamaz. Türkiye Cumhuriyeti de laik bir devlet olduğuna göre eğitimin formatı da laik olacaktır.

Başbakan R. T. Erdoğan’ın ne yazık ki “devlet hikmeti”nden yani *Raison d’Etat*’dan, devletin “hikmet-i vücut”undan yani *Raison d’être*’inden haberi yok. Haberi olsaydı demokratik, laik

ve sosyal bir hukuk devletinde dindar bir nesil yetiştirmeye kalkışmazdı.

Başbakan R. T. Erdoğan, ne yazık ki, demokrasi ile otokrasiyi, despotizmi birbirine karıştırıyor. Laik ve demokratik bir rejimde, okulların dinlerden arındırılmış bir program uygulaması yasal ve meşrudur. Ama, laik ve demokratik bir rejimde okulların dindar (ve kindar) bir nesil yetiştirmesi yasadışı ve gayrimeşrudur; dolayısıyla hem anayasal hem de yasal çok ağır bir suçtur!

Başbakan ve dava arkadaşları bu suçun hesabını statüleri gereği bir gün Yüce Divan'da vermek zorunda kalacak ve Demokratikleşme Paketi bu davada kanıt olacaktır.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın verilerine göre: AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında ülkede 450 imam-hatip okulu varmış. Öğrenci sayısı 71 bin imiş. 2013 yılında imam-hatip sayısı 2.074 ve öğrenci sayısı 450 bin 969.

Laik bir cumhuriyette böyle bir sayı mümkün değildir. Bu sayı laik demokrasiyi değil teokratik despotizmi işaret eder.

On yıl içinde 450 imam-hatip okulunun 2.074'e, 71 bin öğrencinin 450 bin 969'a yükselmesi yasal ve anayasal bir suçtur. Laik ve demokratik rejim karşıtı teokratik bir darbedir!

Osmanlı Devleti'nin nasıl yıkıldığını merak edip öğrenmek isteyenler günümüz AKP tarikatı hükümetinin on yıllık iktidar döneminde yaptıklarını izlesinler. İzleme örnek konularından sonuncusu Demokratikleşme Paketi'dir.

NOTA BENE:

Raison d'Etat'yı ("devlet hikmeti"), "devlet aklı" olarak tercüme etmek yanlıştır. "Devlet aklı" diye bir şey yoktur.

AKP tarikatı hükümetinin hazırladığı Demokratikleşme Paketi'nin 10. Maddesi'nde şöyle yazıyor:

“ANADİL ÖZEL OKULDA: İsteyenler anadilde eğitim ve öğretim yapan özel okullar açabilecek. Hangi dillerin kullanılabilirliğini Bakanlar kurulu belirleyecek. Belli dersler Türkçe okutulacak.”

Bu konuda bulabildiğim en eski yazım 3 Şubat 2002 tarihli *Hürriyet* gazetesinde yayımlanmış. Konuya hazırlık olmak üzere söz konusu yazımı görüşünüze sunuyorum:

“Kürtçe Eğitim”

“Tarihten ve geleneksel yönetim tarzından kaynaklanan nedenlerden dolayı birden fazla resmi dili olan ülkeler (Belçika, İsviçre gibi) de vardır.

Ama birkaçı dışında, dünyanın her ülkesinde eğitim (anaokuldan üniversitenin sonuna kadar) o ülkenin resmi dilinde (dili ile) yapılır. Ancak, Belçika tek resmi dilin kaynaştırıcı erdeminden yoksun olduğu için, iki halkı özgür bıraksanız Vallonlar Fransa ile, Flamanlar da Hollanda ile birleşmek isterler. Belçika yok olur.

Şuraya varmak istiyorum: Türkiye Cumhuriyeti, Anayasası'nın, ‘Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulmaz,’ diyen 42. Maddesi'ne göre Türkiye'de Türkçeden başka bir dilde (bir dil ile) eğitim yapmak olanaksızdır. Çünkü ardından resmi yazışmaların, yargının dili gelir. Durup dururken Belçikalaşırsınız.

Köşe sahibi olmuş, birtakım fetvacı gazete yazarının ‘anadilde eğitim’ deyişini elleri titremeden kullanmalarını, Türkçe bilincinden yoksun olmalarına bağlamamız gerekiyor. Belki kabalaştım, ama ülkenin huzuru söz konusu olunca ‘kibarlık’ı bir yana bırakmak da kaçınılmaz oluyor.

Bu konuda onlarca sayfa yazı yazmama karşın derdimi anlatmak konusunda yeteneksiz olduğuma inanmak üzereydim ki Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu imdadıma yetişti. Talim ve Terbiye Kurulu'nda Anadolu liselerinde yapılacak reformla ilgili çalışmaların sürdürüldüğüne dikkat çeken Bakan, yapılan çalışmaları şöyle özetliyor: 'Yabancı dille eğitim yerine, daha yoğun bir şekilde yabancı dil eğitimi yapılacak.' İşte sonunda Türkçeyi doğru konuşan bir insanoğlu! Bakan şunu demek istiyor: Artık Anadolu liselerinde dersler yabancı dille (dilde) değil, Türkçe okutulacak, ama yabancı dil öğretimine de ciddi ağırlık verilecek.

Avrupa Birliği'nin 'Türkiye İçin Katılım Ortaklığı' metnini devlet de, hükümet de, vatandaş hazretleri de çok iyi anlamak zorundadır. Ne diyor söz konusu belge?

'Kültürel çeşitliliğin sağlanması ve kökenlerine bakılmaksızın tüm vatandaşların kültürel haklarının güvence altına alınması. Bu hakların kullanılmasını engelleyen her türlü yasal hüküm –eğitim alanındakiler de dahil olmak üzere– kaldırılmalıdır.' *(Ensure cultural diversity and guarantee cultural rights for all citizens irrespective of their origin. Any legal provisions preventing the enjoyment of these rights should be abolished, including in field of education.)*

Görüldüğü gibi Avrupa Birliği, Anayasa'nın 42. Maddesi'nin kaldırılarak Kürtçenin eğitim-öğretim dili olmasını istemiyor. Böyle olsaydı, kısa vadeli hedefler arasında yer alan 'Türk vatandaşlarının kendi anadillerinde televizyon ve radyo yayını yapmalarını yasaklayan her türlü yasal hükmün kaldırılması' maddesinde olduğu gibi bunu açıkça yazardı. Yazmadığına göre, ne istiyor Avrupa Birliği?

Avrupa Birliği, vatandaşların kültürel haklarının devlet tarafından güvence altına alınmasını istiyor. Vatandaşların, devletin resmi dili olmayan anadillerini öğrenme talepleri bu güvencenin kapsamına girmez mi? Galiba giriyor. Ama Kürtçenin Türkiye Cumhuriyeti okullarında eğitim ve öğretim dili olması bu güvencenin kapsamı dışında. Zaten hükümet de, 'Kürtçenin

eğitim ve öğretim dili olması şöyle dursun seçmeli ders bile olmaz!’ diyor. Buna karşılık, kıskırtılmış öğrenciler de Kürtçenin eğitim-öğretim dili ya da seçmeli ders olması için dilekçe veriyorlar.

Bu son derece tehlikeli kör döğüşte, Avrupa Birliği (bu konuda) ne istediğini kesin bir dille açıklamalıdır. Devlet, anadillerini öğrenmek isteyenlere ne yapmaları gerektiğini açıklamalı ve bununla ilgili yasa çıkarmalıdır. Anadillerini öğrenmek isteyenler de Avrupa Birliği-Türkiye görüşmeleri başlayana kadar bekleyemezler mi? Bu sabırsızlık neden?

Gazete yazarlarına gelince: ‘Anadilde eğitim’ ile ‘anadilin öğrenilmesi’ aynı şey değildir. Bu ayrım konusunda son derece bilinçli ve dikkatli olmaları gerekiyor. Yoksa çıkacak kargaşanın baş sorumlusu olurlar!”

Kargaşa hiç kuşkusuz çıktı. “Anadilde eğitim” ile “anadilin özgürce öğrenilmesi” arasındaki farkı medyalılara ve siyasetçilere öğretmem tamı tamına 10 yıl sürdü. PKK’nın anadilin öğrenilmesini değil de ilkokuldan üniversiteyi bitirinceye kadar anadilde eğitim-öğretim istediğini açıklaması üzerine durumun vaziyeti anlaşıldı.

Bunun üzerine bir başka sorun çıktı: Bir üniter devlette eğitim-öğretim o devletin okullarında devletin resmi dilinde yapılabilirdi. Türkiye’de belli bölgelerde ve okullarda Kürtçe eğitim-öğretim yapılmanın mümkün olmadığı, böyle bir şeyin ancak Türkiye’de Kürtlere özgü özerk bölgeler bulunması durumunda ya da Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde bir Türk-Kürt federasyonunun kurulması halinde olabileceğini yazdım.

Bunun üzerine Kürt nüfusu temsil ettiğini ileri süren kişiler ve kesimler, “Vallah biz Türkiye’nin bölünmesinden yana değiliz, üniter devletten yanayız,” dediler.

Ama bunun nasıl olabileceğini tek bir Allah’ın kulu anlatmadı, anlatamadı.

Gerçekten bu iş nasıl olacak?

Sezar'ın hakkı Sezar'a, yazarın hakkı da yazara. Şimdiye kadar hep eleştirdiğim Taha Akyol, *Hürriyet* gazetesinde (27 Eylül 2013) "anadilde eğitim" konusunda yol gösterici ve uygulanması mümkün bir yazı yayımladı.

Hukuki bir sakıncası olmadığı ve yararlı olacağını düşündüğüm için, söz konusu yazıyı aynen aktarıyorum:

"Anadilde Eğitim"

Genel kavramlar konusunda hemen lehte veya aleyhte keskin tavır almayı doğru bulmam, çünkü genel oldukları için ayrıntıları belirsizdir, halbuki ayrıntılar bazen 'genel' den daha önemlidir. Onun için tartışmaların konusu 'anadilde eğitim' gibi genel bir kavram değil, içerik ve müfredat olmalıdır.

Yaşanmış tecrübelerle baktığımızda şöyle iki prensip ortaya çıkıyor:

– Belli bir nüfusa sahip, yerleşik bir halkın dilini yasaklamakla sorun çözülüyor, aksine bastırılmışlık duygusu tepki birikimi yaratıyor, ayrılıkçı duyguları besliyor.

– Anadilde eğitimden kasıt 'ayrı okul' demekse, bu, uzun vadede iç barışı sağlamıyor, aksine çatışmayı körükleyen sonuçlar doğuruyor.

Çözüm ararken bu iki uçtan sakınmak gerektiği açık.

Şimdi bu alanda yaşanmış deneyimlere bakalım.

Mesela Kuzey İrlanda.

İrlandalı Katolikler de, 'İngiliz' diyebileceğimiz Protestanlar da yakın zamana kadar çok kan döktüler. Bugün kan akıyor ama tam da barışmış değiller. Niye bu kadar köklü bir ayrışma hali var?

Anthony Birch'e göre, sebep, 'ayrı okullar'dır! Geleneksel olarak okulları kilise cemaatleri kurmuştu. Çocuklar böylece ayrı okullarda 'birbirlerine karşı sosyalleşmişler' ve iki tarafta da 'ayırımcılık ve çatışma' duygusu köklemiştir. Birch 1989'da

yayımladığı kitabında, bunun sakıncalarının görüldüğünü, ‘entegre eğitim’in geliştirilmeye çalışıldığını yazıyor.¹

Osmanlı Tecrübesi

Geleneksel toplumlarda devletlerin halkı eğitmek gibi bir işlevi yoktu. Bu işi bir ölçüde cemaatler yapardı. Osmanlı’da da Rum, Ermeni ve Bulgar kiliselerinin açtığı okullarda “kendi” dilleriyle, kendi din ve kültürlerini öğrenirlerdi. Modernleşmeyle birlikte bu ‘ayrı okullar’ milliyetçiliklerin karargâhları oldu.

Tarihçi Anastasia Karakasidou, Osmanlı Makedonyası’nda Yunan ve Bulgar komita örgütlerinin militanlarını bu okullardan devşirdiğini, öğretmenlerin çoğunun da zaten görevli olduğunu anlatır. Balkan Harbi’nden hemen sonra bölgeye araştırma komisyonu gönderen Amerikan Carnegie Vakfı’nın 1914’te yayımladığı raporda da Bakanlar’daki etnik boğazlaşmayla ayrı okullaşma arasındaki ilişki çok net olarak ortaya konulmuştu.

Bu konuda benim *Rumeli’ye Elveda* adlı kitabımda ayrıntılı bilgi ve istatistiksel veriler mevcuttur.

Kürtçe Dersler

Kürtçenin yasaklanmasının toplumsal barışa nasıl zarar verdiği ortada... Hele de günümüzde dil yasakları ve büyük bir nüfusun dilinin okul sisteminde yok sayılması çağımızın insan hakları anlayışıyla da bağdaşmaz. Mesele ‘inkârcı’ olmadan ve ‘ayrı okul’ tuzağına da düşmeden okul sistemi içinde Kürtçenin nasıl yer alacağıdır.

Seçimlik derslerde Kürtçe derslerin sayısını makul düzeye ulaştırmak ya da statüsü belirlenmiş özel okullar gibi ılımlı formüller de düşünülebilir. Ayrıntılar hayati derecede önemlidir.

Tabii ortak dil olarak Türkçe, bütün okullarda iyi öğretilecektir.

Elbette dil, sadece okul meselesi değildir, iktisadi hayatın gerekleri de dile yönelişi önemli ölçüde etkiler; ayrı bir yazı konusu...

1 *Nationalism and National Integration*, s. 111.

Eğitim sisteminde dil meselesi hem demokrasinin hem birlikte yaşamanın gerekleri açısından dikkatle düşünülmelidir.

Kürt milliyetçileri ‘ayrı okul’ demek olan formüllerde ısrar ederse, bunun anlamı, Türk ve Kürt çocuklarının okul arkadaşlığını, dostluğunu, birbirlerine âşık olmalarını engellemektir. Bunu insani duygularla savunmak mümkün değildir.”

* * *

Taha Akyol’un yazısını okudunuz. Bu konuda onlarca yazı yazdım. Kürt liderlerin belirsiz dilini eleştirdim. PKK’nın yöneticilerinden Murat Karayılan, AKP’nin demokratikleşme paketini değerlendirirken ilk kez açık seçik konuşuyor:

“Bundan sonra hükümet çözüm için yasal ve anayasal adımlar atmalı. Kürt sorunu ayaküstü oluşturulmuş paketlerle tek taraflı çözülemez. Bu şekilde olan paketler boştur. Kürt sorununda devlet yasaları değiştirmeli ve anayasal bir çözüm getirmeli. Anadilde eğitim hakkı olmazsa ve devlet iki dilli olmazsa nasıl çözüm olacak? Eğer Kürt dili üzerindeki yasaklar devam ederse nasıl çözüm olur ki? Öcalan başta olmak üzere, soykırıma karşı direnen, insanlık mücadelesini yürüten herkes özgür olmazsa çözüm nasıl gelişecek? Eğer Kürt halkı kendi kendini yönetmezse, şehirlerini kendisi yönetmezse nasıl çözüm olacak?” diyor.

Her şey açık artık: Karayılan sorularıyla en azından federasyon istediklerini dünyaya ilan ediyor. “Anadilde eğitim hakkı”nın siyaset dilinde karşılığı da bu zaten!

10¹

Dünkü yazım şöyle bitiyordu: PKK’nın yöneticilerinden Murat Karayılan, AKP’nin Demokratikleşme Paketi’ni değerlendirirken ilk kez açık seçik konuşuyor:

1 Aydınlik, 22 Ekim 2013.

“Bundan sonra hükümet çözüm için yasal ve anayasal adımlar atmalı. Kürt sorunu ayaküstü oluşturulmuş paketlerle tek taraflı çözülemez. Bu şekilde olan paketler boştur. Kürt sorununda devlet yasaları değiştirmeli ve anayasal bir çözüm getirmeli. Anadilde eğitim hakkı olmazsa ve devlet iki dilli olmazsa nasıl çözüm olacak? Eğer Kürt dili üzerindeki yasaklar devam ederse nasıl çözüm olur ki? Öcalan başta olmak üzere, soykırıma karşı direnen, insanlık mücadelesini yürüten herkes özgür olmazsa çözüm nasıl gelişecek? Eğer Kürt halkı kendi kendini yönetmezse, şehirlerini kendisi yönetmezse nasıl çözüm olacak?” diyor.¹

Her şey açık artık: Karayılan sorularıyla en azından federasyon istediklerini dünyaya ilan ediyor. “Anadilde eğitim hakkı”nın siyaset dilinde karşılığı da bu zaten!

Karayılan’ın açıklamasından sonra Sözcü gazetesinde bu konuda bir başka demeç okudum:

“KCK; hükümetin Apo’yla başlattığı çözüm sürecinin devamı için atılması gereken adımlara ilişkin bir deklarasyon açıkladı. Deklarasyonda AKP iktidarına ultimatoma niteliğinde sözler dikkati çekti. Kandil, taleplerini ‘Kürtlerin anayasal ve yasal güvenceye alınması, demokratik özerkliğin kabulü ve anadilde eğitim’ olarak sıraladı.”²

* * *

Türkmenistan dönüşü uçakta gazetecilerin sorularını yanıtlarken Demokratikleşme Paketi’nin anadilde eğitim ve genel affı içermediğini”³ söyleyen Başbakan Erdoğan, iki ay sonra, “Tek vatan, tek devlet diyoruz. Ama tek dil hayır. Resmi dil de tek dil. Bunun dışında herkesin diline saygı duyacağız. Ne dil ne din dayatması yapabiliriz. Bizi bütünleştiren unsurlar var. Resmi dil tek. Anadilde eğitim. Kur kendi özel okulunu, orada anadilini

1 Oda TV, 7 Ekim 2013.

2 Sözcü, 11 Ekim 2013.

3 Sol, 17 Ağustos 2013.

ver, ama devletin okulunda bunu yapamayız. Demokrasi pake-tinde bunları açıkça ortaya koyduk,”¹ diyor.

Murat Karayılan’ın temsil ettiği PKK ile KCK isteyen taraf, AKP tarikatı hükümetinin reisi R. T. Erdoğan verecek olan taraf.

Ancak iki taraf da “anadilde eğitim”in siyasal ve kültürel ola-rak ne anlama geldiğini, uygulanması durumunda ne sonuçlar vereceğini bilmiyor.

Kürtleri temsil ettiğini iddia eden tarafın üç temel talebi (da-yatması) var:

1. Kürt varlığının anayasal ve yasal güvenceye alınması;
2. Demokratik özerklik;
3. Anadilde eğitim.

Başbakan Erdoğan 1 ve 2. maddeleri es geçip, anayasal ve ya-sal engelleri aklına bile getirmeden, “Kur kendi okulunu, öğret dilini!” diyor. Adamlar Kürtçe öğrenmek-öğretmek değil Kürt-çe eğitim yapmak istiyorlar. Diyelim ki kurdular, eğitimi Kürt-çe yaptılar ve mezunlarına lise diploması verdiler. Bu mezunlar Türkçe eğitim-öğretim yapılan üniversitelerde nasıl okuyacak-lar? O zaman Kürtçe üniversite mi açacaklar?

Hükümet, Kürtlerin varlığını anayasal ve yasal güvenceye na-sıl alacak? Cumhuriyet bütün vatandaşlarının varlığını anayasal ve yasal güvenceye almıyor mu ki? İstenen özel güvencenin ulus-lararası hukuk açısından özel bir anlamı var mı?

Örneğin, Kürtlerin varlığının anayasal ve yasal güvence al-tına alınması talebi, Kürt halkının anayasaya ikinci “kurucu halk” olarak yazılması gerektiğini işaret etmektedir. Gerekçe olarak da Malazgirt ile Kurtuluş Savaşı gösterilmektedir. Kürt-lerin Malazgirt katkısı epeyce masala, Kurtuluş Savaşı katkısı ise epeyce tevatüre dayanmaktadır. “Cumhuriyeti birlikte kurduk,” iddiasının ise ciddi bir dayanağı bulunmamaktadır. Bu konuda bilimsel bilgi edinmek isteyenlere Prof. Dr. Oktay Uygun’un

1 *Aydınlık*, 13 Ekim 2013.

*Federal Devlet*¹ adlı kitabının “Kürtler Kurucu Halk mı?”² bölümünü okumalarını tavsiye ederim. Oktay Uygun, kuruculuk için aktarılacak entelektüel birikimden söz etmektedir ki 1920’lerde Kürtlerde böyle bir birikim bulunmamaktadır. Oktay Uygun nüfus sayısını da yeterli bulmamakta, feodal yapıyı engel olarak görmektedir.

Özerklik ve federasyon isteyen bir “taraf”ın, anayasaya kurucu halk olarak geçmek istemesinin tutarsızlığı da (PKK ve BDP’nin sevdiği sözcükle söyleyecek olursak) “süreç”in tekerine taş koymaktadır.

Kürtlere istenen demokratik özerklik ne demek, ne anlama geliyor?

Bildiğim kadarıyla, varlığı anayasa ve yasalarda özel olarak güvence altına alınan ve demokratik özerlikle yönetilen bir toplum zaten eğitim ve öğretimi kendi dilinde yapar.

Eğitim ve öğretimi kendi dilinde yapan bir toplum ya bağımsız devlettir, ya bir federasyonun federe devletlerinden biridir ya da yönetimi özerktir.

Bu işin şakaya gelir yanı yok: Biri ne istediğini bilmiyor ya da istediklerini açıkça dile getiremiyor. Öteki ise isteyen ne istediğini ve karşılık olarak ne verebileceğini bilmiyor. Tam anlamıyla bir laubalilik ortamı. Konuşulanları duydukça, insan, bunca kan bu zırvalar için mi aktı, binlerce hayat pisi pisine mi söndü, diye düşünüyor.

AKP ve PKK olarak iki taraf da amaçlarına ulaşmak için “gibi” yapıyor. Ama aralarında, üçüncü taraf olan Cumhuriyet’in henüz bilmediği zımnı (üstü kapalı) anlaşma var.

Bu zımnı anlaşmanın kaynağında 1908 İkinci Meşrutiyet devrimi, bu devrimin hazırlayıcısı Jön Türkler (Jeunes Turcs) ve devrimin yapımcısı İttihat ve Terakki bulunmaktadır. AKP ve PKK olarak iki tarafın da bu olguyu hayırla andıklarını hiç

1 *Federal Devlet*, On İki Levha Yayıncılık, s. 314-318.

2 s. 314-318.

duydunuz mu? İki taraf da sıkıştıkları zaman İttihat ve Terakki ile Kemalizme saldırırlar.

Bilindiği gibi 1908 devrimi Cumhuriyet’le sonuçlanır. İki taraf (AKP & PKK) da Cumhuriyet’ten nefret ederler.

Bu yazı dizisini burada bitirmek istiyorum. İstiyorum ama en kısa zamanda 10 yazıda değindiğim konulara (sorunlara) geri dönmek zorunda kalacağımı da biliyorum. Bitirmeden bir özet cümle yazacağım:

PKK hareketi ile AKP tarikatının ortak eylemleri Cumhuriyet’e karşı bir 31 Mart girişimidir.

CUMHURİYET¹

Cumhuriyet’ten söz açılınca gözlerini kırpıştırarak ve kaşarlanmış bir ukalalıkla, “Türlü türlü cumhuriyet var, İslami cumhuriyet de var, asıl olan demokratik cumhuriyettir!” derler. Bre adam, her şeyin türlü türlüsü olur, demokrasinin de olur, monarşinin de.

Maksat bizim cumhuriyetin 1923-1950 arasında demokratik olmadığını başa kakmak. Maksat bu ise, o çok beğendiğiniz AKP tarikatı döneminde demokrasi, 1950 yılının Mayıs ayından daha demokratik değil. 1961 Anayasası döneminin ardından nal toplar.

Ezbere şiir bilmem, kendi yazdıklarımı bile. Ancak birkaç dize vardır aklımda. Bunlardan biri de “Kan akıttık can verdik, öyle kavuştuk sana, adın bile veriyor bahtiyarlık insana!” Şiirin adı “Cumhuriyet”. Ama herhangi bir cumhuriyet değil Türkiye’nin cumhuriyeti.

Türkler cumhuriyetleri dolayısıyla istedikleri kadar şımarabilirler, görmemişlik edebilirler, böbürlenebilirler. Çünkü kurdukları cumhuriyet yirminci yüzyılın bir mucizesidir.

1 *Aydınlık*, 29 Ekim 2013.

İşgal altındaki topraklar üzerinde antiemperyalist ve antikapitalist bir savaş vererek, bu savaşı kazanarak, kemikleşmiş bir teokratik monarşiden bir cumhuriyet yaratmak dünyanın sekizinci harikasıdır. Bu harikaya devrim yasalarını ekleyin; on yılda yaratılan on milyon genci ve demir ağları ekleyin; sıfır üzerine kurulan ve AKP tarikatı hükümetinin kalkınma hızının üzerinde kalkınma hızını da ekleyin; kadınların özgürleşmesini ekleyin; din adamının laiklik sayesinde engellenen üfürüklerini ekleyin ve toplam olarak Cumhuriyet'in uluslararası itibarını düşünün... Bu mucizelerin mucizesidir!

Bu cumhuriyetin oluşumunda Recep Tayyip Erdoğan'ların, Abdullah Güllü'lerin en küçük bir katkı payı yoktur. Bu ikilinin ve arkadaşlarının bağlı olduğu siyasal anlayış sülalesi II. Selim'den itibaren her türlü yenileşmenin ve reformun karşısında olmuştur. Einstein'ın çalışma tahtasına yazdığı Görelilik Kuramı formülünü ($E=mc^2$) silen okul hademesine benzerler.

R. T. Erdoğan, "Benim polisim, benim valim, benim bakanım," diyerek devletin tapusunu üzerine çıkarır. Ama Atatürk'ün bir kez olsun, "Benim Cumhuriyetim!" dediği duyulmamıştır. Çünkü cumhuriyet onu kuran yani kuruluşa katılan ve katkıda bulunan halka aittir. Gerçek cumhuriyet demokrasiyi de içerdigi ve kapsadigi için "demokratik cumhuriyet" deyişini kullanmak anlamsız olur. Her cumhuriyet devrimci olmaz, ama bizimki 1946'ya kadar devrimciydi.

Bu devrimci cumhuriyetin erdemlerine, ilkelerine inanan, bağlı olan, onu savunan ve gözü gibi sakınan herkese "cumhuriyetçi" denir. Türkiye Cumhuriyeti, kuruluş şekli itibariyle soldadır. 23 Nisan 1920-28 Ekim 1923 arasındaki Meclis Hükümeti, Paris Komün'ünün meclis hükümetinden ilham almıştır. Şu anda kaynak veremeyeceğim ama İsmet Paşa (İnönü) bunu bir yerde söylemiştir.

Cumhuriyetçiler arasında sağcı olmaz mı? Elbette olur. Ama kuruluşundan itibaren Cumhuriyet'in sol damarına ve laik DNA'sına karşı çıkan merkez sağ, Cumhuriyet'in birleştirici

ahlakını, özgürlükçü doğasını ne yazık ki AKP'nin iktidara gelmesinden sonra anlamıştır.

Merkez sağ da kuruluşundan itibaren laik Cumhuriyet'in yanında olmalıydı. Ama (bir kez daha) ne yazık ki 1950-2000 yılları arasında bedeninde ve damarlarında taşıdığı İslamcılık virüsü engel oldu. Demokrat Parti'den başlayarak bütün merkez sağ partiler İslamcılık hareketi için folluk ve limonluk görevi yaptılar. Sonunda, uzaylı filmlerinde olduğu gibi, merkez sağın gövdesine yerleşen İslamcı, zamanı gelince o bedeni patlatıp çıktı.

Türkiye merkez sağının bilinçsiz ve ilkesiz demokrasi mücadelesi (!) aslında karşıdevrimi iktidara taşımak hesabına dönüşmüştür.

R. T. Erdoğan her zamanki saldırgan pişkinliğiyle cumhuriyetçilere, "Siz kimsiniz?" diye soruyor. Ve, "Elitler, on yıllar boyunca kendilerini Cumhuriyet'in yegâne sahibi olarak gördü. Allah aşkına sizi Cumhuriyet'in yegâne sahibi yapan nedir? Siz kimsiniz? Cumhuriyet'in tapusunun sadece sizde olduğu vehmine neden kapılıyorsunuz? Cumhuriyet'in tapusu 76 milyonun üzerine kayıtlıdır,"¹ diyor. Onda laf ve demagoji bol!

Bay Başbakan'a bir cumhuriyetçi şöyle cevap verir:

"Biz elit (havas) ve melit (avam) cumhuriyetçileriz. Cumhuriyet'i 'biz' kurduk, 'siz' kurmadınız. 90 yıldır laik Cumhuriyet'in karşısındasınız, onu yıkmak için her yola (isyan, ayaklanma, seçim hilesi, din istismarı, madrabazlık) başvurdunuz. Şimdi iktidardasınız ama Cumhuriyet'in tapusuna ortak değilsiniz. Tapuda pay sahibi olmak için, mevcut Anayasa'nın ilk dört maddesinin dokunulmazlığına saygı göstermeniz gerekir. Oysa siz bu dört maddeyi kaldırmak istiyorsunuz. Hem devrim yasalarını çiğneyeceksiniz, hem laik okulları İslamileştireceksiniz, T.C.'yi devlet dairelerinden kaldıracaksınız, sonra bizimle birlikte nasıl cumhuriyetçi olacaksınız?! 'Türkiye Cumhuriyeti' diyeceksin ama 'Türk Milleti' demeyi reddeceksin! Böyle biri belki

1 *Milliyet*, 26 Ekim 2013.

kaderin cilvesi olarak başbakan olabilir, ama asla cumhuriyetçi olamaz!”

R. T. Erdoğan, AKP’nin Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı’nda atmayı sürdürüyor: “Cumhuriyet tarihinin rekorlarını kırdık. Bunu söyleyince birileri rahatsız oldu ve bizi Cumhuriyet karşıtı gibi lanse etmeye kalktı. Biz kimseyle hesaplaşmıyoruz. Yan gelip yatmakla cumhuriyetçi olunmaz. Cumhura ve Cumhuriyet’e hizmet ederek cumhuriyetçi olunur,” diyor.

R. T. Erdoğan güya yüksek ticaret mektebinde okumuş ama hesap bilmiyor. Sahip olduğu olanaklarla ürettikleri orantılanıldığı zaman ülkeye en az hizmet eden hükümet kendi hükümeti. Kalkınma oranı, Cumhuriyet’in 80 yıllık ortalamasının altında, ilk 25 yılının çok altında. R. T. Erdoğan güya Cumhuriyet karşıtı değilmiş, bu lafa kestaneler güler. Yapıp ettiklerin meydanda!

Zeytinyağı gibi hep üste çıkan bir siyasetçiyle tartışmanın bir yararı yok. Cumhuriyetçi olduğunu iddia ediyor. Cumhuriyet tarihinin rekortmeniymiş. Ne âlâ! Bugün bunu kanıtlaması için birçok fırsat var önünde. Örneğin ve mesela, bugün, cumhuriyetçilerle birlikte, diyelim ki TGB saflarında, cumhuriyet yürüyüşüne katılabilir.

HÂCCE MİLLETVEKİLLERİNİN HAL VE GİDİŞİ¹

Sayılarını saymadım: Birkaç AKP kadın milletvekili hacca gitmiş ve hâcce olmuş. Kendi iradeleriyle mi gittiler yoksa AKP tarafından siyasal bir manevranın parçası olarak mı gönderildiler bilemem. AKP’den de milletvekillerinden de siyasal manevra babında her şey beklenebilir.

Kadın milletvekillerinin özel hayatları, erkeklerinki gibi bizi ilgilendirmez. Evlenir, boşanır, çocuk yapar, çocuklarını evlen-

1 *Aydınlık*, 5 Kasım 2013.

dirir. İsterlerse umreye, hacca, Wimbledon tenis turnuvasına, Venedik film festivaline giderler. Paşa gönülleri bilir.

Bu yazıyı yazmamın nedeni hâcce oldukları için kendilerini kutlamak değil. Tam tersine sorgulamak. Onlarla birlikte, Türkiye'nin Anayasası'nı, yasalarını, TBMM iç tüzüğünü, TBMM geleneklerini sorgulamak.

İlkin hâcce milletvekillerini dinleyelim:

Nurcan Dalbudak

Denizli milletvekili. 1979 Afyon doğumlu. Pamukkale Üniversitesi Tekstil Bölümü mezunu. Tekstil teknisyeni. Kadın Gelişim ve Kültür Derneği Başkanlığı yapmış. Evli ve iki çocuk anası.

Nurcan Dalbudak'la ilgili, 30 Ekim 2013 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanan haber şöyle:

“AK Parti Denizli Milletvekili Nurcan Dalbudak, hac farizasını yerine getirdiği kutsal topraklardaki manevi atmosferden etkilenerек başörtüsü taktığını, toplumda olgunlaşan ortam nedeniyle de bunu devam ettirme kararı aldığını söyledi. Dalbudak yaptığı açıklamada, hacda geçen süre içinde çok özel manevi yoğunluk yaşadığını, kişinin ‘nasıl bir yaşam sürdürdüğüne, hayatında ne gibi hatalar olduğuna, neleri düzeltmesi gerektiğine’ dair çeşitli musahabeler yaptığını anlattı. Maneviyatı çok bol olan kutsal topraklardan değişik duygularla dönüldüğüne işaret eden Dalbudak, inancı gereği bundan sonra başını örtmeye karar verdiğini ve kararlarına saygı duyulması gerektiğini ifade ederek şöyle devam etti: ‘Artık toplumda böyle bir sıkıntı kalmadı. Eğer toplumu temsil ediyorsanız, bu toplumun değerlerine saygı duymak durumundasınız. TBMM çatısı altında toplumu temsil eden bireyler buna saygı duymalı.’”

Sevde Bayazıt Kaçar

Kahramanmaraş milletvekili. 1974 Kahramanmaraş doğumlu. Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Halkla İlişkiler Bölümü mezunu. Yapımcı. Evli ve iki çocuk anası.

Milletvekili hâcce Sevde Bayazıt Kaçar da aynı tarihli *Milliyet*

gazetesine konuşmuş. Galiba AA'ya konuşmuş. *Milliyet*, AA'dan alarak yayımlamış:

“Hacda başörtüsüne girdiniz. Bundan sonra Meclis çalışmalarına başörtüsü ile mi katılacaksınız?

– Kesinlikle böyle devam edeceğim. Hacca gidip oradaki atmosferi soluyup da tekrar gelip açmak zor... Allah'ın huzuruna çıkıyorsun ve orada da diyorsun; ‘Sen teksin, büyüksün, senin huzuruna geldim, affeyle, bundan sonra senin emirlerine uyacağım,’ diye söz veriyorsun. Bunun aksi yönde devam etmek çok zor, olmaz. Orada söz verdik, tövbe ettik, buraya geldik, sözümüzü yerine getiriyoruz. Daha önceki halimi hatırlamıyorum bile. Orada bizi tekrar formatlıyorlar, resetlendik geldik. Şu anda bile bazen, ‘Ay saçım mı gözükmüyor?’ diye elim kafama gidiyor, ama düşününce önceden hepsi açıktı.”

Bu Kadar Zırva Yeter

Şimdi gazetelerde bir yığın ipe sapa gelmez yazılar yayımlanacak. Televizyon şaklabanları birbirine girecek. Yok bireyin din ve inanç özgürlüğüne dokunulmazmış; artık Tek Parti Dönemi değilmiş; 28 Şubat hiç değilmiş; artık demokrasi varmış, herkes dinsel inancını özgürce yaşayacakmış. Tamam yaşayın bakalım!

Karşı çıkanlar laiklikten, Cumhuriyet devrimlerinden, kadın haklarından falan söz edecekler. Bunun üzerine karşı taraf, militan laikliğin, laikçiliğin, laik dinin zorbalıklarının sona erdiğinden, halkın inançlarından söz edecek.

Size bir şey söyleyeyim mi? Dünya ve insanlar başkalarının inanç, düşünce ve duygularına kendiliklerinden saygı duyacak kadar uygarlaşmadı, ayrıca saygı duymak zorunda da değil. Ne olacak şimdi, herkes birbirine mi girecek? Hayır, toplumlarda, bireyler arasındaki eşitlik ilişkisini düzenleyen anayasalar, yasalar, yönetmelikler ve tüzükler var. Uygar toplumlarda uygar insanlar arasındaki uygar ilişkileri bunlar düzenler.

Adı geçen bayanların ve öteki hâcce milletvekillerinin duygu ve düşünceleri aklı başında tarafsız insanların umurunda bile değildir.

Ancak!

TBMM ne dingonun ahırını ne de yol geçen hanıdır. Camiye nasıl ayakkabı ile, bikini, mayoyla, mini etekle, başörtüsüz giremezseniz, TBMM'ye de türbanla ya da herhangi bir simge ile giremezsiniz. AKP, MHP, DTP girilebileceğini düşünüyor. CHP iç tüzüğüne göre girelemeyeceğini söylüyor.

Hanımlar, beyler, efendiler, hanımefendiler, hâcceler ve hâcce olmayanlar ! Dinsel simge ile TBMM'ye girilemez. Türbanın dinsel simge olduğunu hâccelerin kendisi söylüyorlar. Eski insan olmadıklarını ileri sürüyorlar.

Şimdi herkes beni iyi dinlesin!

Laik cumhuriyetlerin laik toplumlarında iki alan (sfer) vardır. Birinci alan özel alandır. Dışına çıkmadıkça, bu alanda insanlar özgürdürler. İsterlerse kendilerini kırbaçlatabilirler.

Kamusal alan (herkesin alanı, kimsenin olmayan alan, tarafsız alan, steril alan, nötr alan) nedir? Ne anlama geldiğini parantez içinden öğrenebilirsiniz. Biz burada herkese açık olan yerlerden söz etmiyoruz. Hâcce milletvekilleri türban ile herhangi bir lokantaya girebilirler ama resmi kamusal alan olan TBMM lokantasına giremezler, toplantı salonlarına zaten giremezler. Devlet memurları, üniversite öğretim elemanları ve öğrencileri, okullar ve öğrenciler, resmi kamusal alan olan işyerlerinde ve sınıflarda türban ve benzeri simgeleri taşıyamazlar. Laikliğin buyruğu budur!

Hâcce milletvekilleri Allah'ın emri gereğince, Cumhuriyet'in laiklik ilkesini yok sayarak en yüce kamusal alana giremezler. Çünkü, TBMM'de, resmi kamusal alanlarda sadece laik Cumhuriyet'in Anayasa, yasa, ilke ve kuralları geçerlidir.

Bu durumda hâcce milletvekilleri görevlerinden istifa etmek zorundadır.

DEME BE YAHU!'

“Bu konunun gündemi geçti!” diyeceksiniz ama geçmedi. Cumhuriyet, Atatürk ve devrimler konusunun gündemi yoktur. Aslına bakarsanız, başka köşe yazarları için gündem olan şeylerle ilgilenmem. Benim kendime göre bir gündemim vardır, ben onları yazarım.

10 Kasım’dan söz edeceğim 12 gün sonra: Televizyonları izleyen Ülker İnce, “Erdoğan, Atatürk için ‘O bizim ortak değerimizdir,’ demiş,” dedi. Ben de bunun üzerine şaşkınlıkla, “Deme be yahu!” dedim.

Atatürk, İslamcılarının ve AKP tarikatının da ortak değeri ise, yaşadığımız bu kaos, bu kin ve nefret ortamı da neyin nesi oluyor? Atatürk’ü ortak değer kabul edenler, neden Cumhuriyet ve devrimlerinin mezar kazıcılığını yapıyor?

Bunlar muamma mı?

Kaynağım 11 Kasım 2013 tarihli *Hürriyet* gazetesi. R. T. Erdoğan konuşuyor:

“– Gazi Mustafa Kemal en büyük eseri olarak baktığı Cumhuriyet’in, döneminin diğer tabela cumhuriyetlerinden farklı olması, milleti yani cumhuru özellikle bütünüyle kucaklaması fikrini son nefesine kadar muhafaza etmiştir. Gerek Kurtuluş Savaşı’na gerek Cumhuriyet’e giden yolda Mustafa Kemal milletinin tüm renklerini, tüm farklılıklarını, milleti millet yapan tüm dini, etnik ve mezhebi unsurları bir araya getirmeyi başarmış, tüm mücadeleyi onlarla birlikte yürütmüştür. Cumhuriyetimizin böyle bir renklilik üzerine kurulması Cumhuriyetimizin herkese eşit mesafede durması, herkesi eşit olarak kucaklaması, Gazi Mustafa Kemal’in en önemli ideallerinden biriydi.

– Gazi Mustafa Kemal’in adı, son derece haksız biçimde yanlış birtakım uygulamalara paravan yapıldı. Atatürkçülük ya da Kemalizm ideolojisi çoğu zaman Gazi’nin fikirlerinden sapma

gösterdi, bu akımların Gazi'nin ideallerinin tamamen tersi bir istikamette, millete tepeden bakan, milleti dizayn etmeye çalışan, millet üzerinde baskı kurmaya çalışanların istismar aracı oldu. Atatürk'ün demokrasiye geçiş çabalarına rağmen Türkiye tek parti istibdadına mahkûm edildi. 1960 ve sonrasındaki her müdahale, Gazi Mustafa Kemal'in adı kullanılarak ama onun en büyük eseri olan Cumhuriyet'e kastedilerek, Cumhuriyet yaralanarak, millet adeta çiğnenerek yapılmıştır.

–Gazi Mustafa Kemal, eserleriyle, yazıları, kitaplarıyla, fikirleriyle, en önemlisi de dönemin belgeleriyle kim olduğu çok iyi bilinen bir liderdir. Herkese göre farklı bir Atatürk yoktur. Herkesin kendi şahsi çıkarına, kendi ideolojisine dayanak olarak kullanacağı, keyfice istismar edeceği bir Atatürk yoktur.”

Mustafa Kemal Paşa'nın Atatürk Olarak İşleri:

1. Cumhuriyetin ilanı;
2. Saltanatın ve Osmanlı hanedanı mensuplarının yurtdışına çıkartılması. Halifeliğin kaldırılması;
3. Medeni Kanun;
4. Tevhid-i Tedrisat Kanunu;
5. Şapka Kanunu;
6. Türbe ve Zaviyelerin kapatılması;
7. Evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medeni nikah kanunu;
8. Uluslararası sayıların (rakamın) kabulü;
9. Türk harflerinin kullanılmasına dair harf devrimi;
10. Efendi, bey, paşa gibi lakap ve unvanların kaldırıldığına dair kanun;
11. Bazı kisvelerin (kıyafetin) giyilmeyeceğine dair kanun;
12. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılması;
13. Şeyh Said İsyanı'nın bastırılması; Şeyh Said ve 47 adamının idam edilmesi;
14. Takrir-i Sükun Kanunu;
15. Türk Ceza Kanunu'nun kabulü;
16. İstiklal Mahkemeleri'nin kaldırılması;

17. Hutbenin Türkçe okunması;
18. Laiklik ilkesinin kabulü;
19. Musiki Muallim Mektebi'nin (Devlet Konservatuvarı) kurulması;
20. Demiryollarının devletleştirilmesi;
21. Millet mekteplerinin açılması;
22. Okullarda Arapça ve Farsça derslerinin kaldırılması;
23. Türk kadınlarına seçme ve seçilme hakkının verilmesi;
24. Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası'nın açılması;
25. Serbest Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılması;
26. Tarih Kurumu'nun kurulması;
27. Türk Dil Kurumu'nun kurulması;
28. Yerebatan Camisi'nde Kuran'ın ilk kez Türkçe okunması;
29. Halkevlerinin açılması;
30. Ezanın Türkçe okunması;
31. Darülfünun'un kapatılıp İstanbul Üniversitesi'nin kurulması;
32. Bursa Nutku;
33. Ayasofya Müzesi'nin açılması;
34. Altı Ok ilkesinin Anayasa'ya girmesi;
35. Bütün mal ve mülklerini Türk milletine bağışlaması;
- 36."Dağ Başını Duman Almış"ın gençlik marşı olması;
37. Opera ve Bale'nin kurulması.

Ek İşler:

1. Köy Enstitülerinin İnönü döneminde açılması ve kapatılma hazırlıkları;
- 2.1951 yılında ve Demokrat Parti döneminde "Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar Hakkında Kanun" çıkartılması.

Başka?

Başbakan R. T. Erdoğan, konuşmasından anladığımız kadarıyla, Atatürk'ün yukarıda 37 madde halinde özetlediğimiz, 1923-1938 yılları arasında gerçekleştirdiği devrim ve reformları onaylamakta ama Tek Parti Dönemi olarak adlandırdığı, 10 Kasım 1938

tarihi ile 14 Mayıs 1950 tarihleri arasındaki İnönü dönemini suçlamaktadır. Ancak iktidara geldiğinden bu yana İnönü döneminde yapılmış herhangi bir işi somut olarak eleştirdiği görülmedi. Bunun aksine, karşı çıktığı her şey Atatürk dönemiyle ilgili: Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun uygulamada yok sayılması; imam-hatip okullarının kuruluş kanununa aykırı olarak yaygınlaştırılması, kız-erkek karma okulların kaldırılması çabaları ve benzeri karşıdevrimci girişimler. Bütün bunların hedefi Atatürk. Demek ki gençliğin ve milletin Atatürk'e sahip çıkması karşısında korkuya kapılarak, "mış gibi" yapıyor. O bunları yaparken, partisinin milletvekillerinin Tekke ve Zaviyelerin Kapatılmasına Dair Kanun'un kaldırılması için yasa hazırlığı yapmalarına ses çıkartmıyor.

YAR BANA BİR EĞLENCE MEDET¹

Bu kez durum başka: Lanetlik huyumu bir yana bırakıp ben de kalabalığa katılıp dalgamı geçeceğim. Bu yüzden yayın programımı bile değiştirdim.

AKP tarikatı hükümeti ile Fethullah cemaatinin tepişmesi Karagöz-Hacivat kapışmasını andırıyor sevgili seyirciler. Şimdi perdemizi açalım ve izleyelim. Ancak Hacivat ve Karagöz iki rolü (AKP ve Cemaat) de sırayla oynamaktadır:

HACİVAT — Bir yâr-i vefakârım olsa, o söylese ben dinlesem, haddim olmayarak ben söylesem o dinlese...

KARAGÖZ — (Pencereden) Ah şu Hacivat da benden bir temiz dayak yese.

HACİVAT — Bizler söyleşirken bizi seyredenler eğlenseler. Diyelim: İşimizi Mevlam rast getire! (Gazel okumaya başlar.) Ah bana bir eğlence, medet; yâr, bana bir eğlence, aman, aman aman! Gelse ol çeşm-i siyahım handeler peyda olur. Yâr ey ey ey!

K. — (Pencereden) Hacivat, bağırma kapının önünde yahu! Türk milleti mışıl mışıl uyuyor, hadi!

H. — Ah bana bir eğlence, medet!

1 2 Aralık 2013.

K. — Hacivat, aşıya inersen karışmam, tepelerim ha! Türk milleti uyuyor!

H. — Yâr, bana bir eğlence, medet!

K. — Git yahu, git! Etrak-ı biidrak uyanacak. Yahu uyanırsa ikimizin de canına okur!

H. — Yâr, bana bir eğlence, medet!

K. — Gelirsem tepelerim seni Hacivat!

Efendim, *Taraf* jurnali ceridesi, son derece mühim bir sür-manşet atmış 28 Teşrinisâni 2013 tarihli nüshasına: “Gülen’i bi-tirme kararı 2004’te MGK’da alındı.”

Haberin faili de Tuzsuz Deli Bekir!

Meğer efendim, Sivil MGK ilk toplantısında “Gülen’e ait özel okulların faaliyetleri, İçişleri ve Milli Eğitim Bakanlığı tarafından incelenmeli ve takibe alınmalıdır. Bu gruba ait okullardaki şüpheli ve yasadışı faaliyetler rapor edilmelidir,” diye önemli bir karar almış. Karar ezcümle “İrtica ile mücadele”yi, “Nurculuk faaliyetleri ve Fethullah Gülen grubuna ait” kurumların faaliyetlerinin engellenmesi için “ağır yaptırımlar getiren yasal düzenlemeler” yapılmasını ve eylem planı hazırlanmasını öngörmekte.

Özet olarak bu kadar yeter!

Oyunda yer alan bir taraftan bazıları, AKP tarikatının figüranları pek tuhaf, tuhaf olduğu kadar ipe-sapa gelmez yorumlarla tepki gösterdiler:

Mestan Ağa: “10 yıldır MGK’da kabul edilen hiçbir şey hayata geçirilmediği gibi biz dindarları, dini grupları mağdur edecek hiçbir şeyi hayata geçirmedik.”

Çelebi: “Tek başına benim imzam yoktur. Haberi okumadım. Varsa bu türlü konular ilgili yerlerde konuşulmuştur. İmza atması gerekenler varsa birlikte atılmıştır. Yoksa tek başıma imzam olmaz MGK ile ilgili konuda.”

Hacı Fital: “2004’teki MGK kararı hükümet tarafından yok farz edilmiş, hiçbir Bakanlar Kurulu kararı alınmamış, hiçbir işlem yapılmamıştır.”

Beberuhi: “Doğru, cemaati bitirme kararı 2004’te alındı; sonra Emniyet cemaate bağlandı, derslane ve okul sayısı patladı, AK Parti’ye kapatma davası açıldı. Fitneye destek verenleri görünce sorunun fitneciyle sınırlı olmadığını anlaşıyor.”

Ve bu açıklamalara karşı Tuzsuz Deli Bekir’in mahalleye saldığı Tavtatikütüpati onun ağzından şöyle bağırıyor: “Daha evdeki bavulu açmadım. Bu, klasörde olan belgeydi!”

Bu gidişle, bu pataküte arasında, afyon dumanı altında “Uyuyan Güzel” Türk milleti belki uyanacak.

Eleştirmen:

1. Mestan Ağa ile Hacı Fitol’in iddialarını kabul etmek mümkün değil. Çünkü AKP tarikatı hükümeti 9 yıllık gecikmeyle de olsa sivil MGK’nın 2004 yılında aldığı kararı 2013 yılında uygulamaya koymuştur. Dershaneler şu ya da bu şekilde, mutlaka kapatılacaktır.

2. Öte yandan, hükümet altında imzası bulunduğu için, MGK’da alınan kararı yok hükmünde sayamaz, kendisi de yok hükmünde olur.

Beberuhi, şecaat arz ederken sirkatini itiraf etmekte: Hükümet, Fethullah cemaatinin gözünü boyamak için ona rüşvet vermiş ve ardından 9 yıl boyunca şüpheli ile işbirliği etmiş, ona yataklık yapmış.

3. “Tek başıma imzam yoktur, hepimiz imza attık,” diyen Çelebi, imzada “yaş mı da kuru mu” durumunu bertaraf ile Özel Yetkili Mahkeme tarafından suçlu bulunup mahkûm edilen TSK mensuplarıyla birlikte aynı konuda suç (!) işlemiş olduklarını itiraf etmekte.

4. İlgililer, hükümetin irticaya karşı mücadeleyi tavsatarak onu desteklediklerini ve dolayısıyla anayasal suç işlediklerini itiraf etmişlerdir. Oysa MGK’nın bu kararına uyarak İrtica ile Mücadele Eylem Planı yapan TSK mensupları açılan dava sonunda mahkûm edilmiştir. Bu nasıl iştir?

5. Kimi seyirciler, R. T. Erdoğan, Abdullah Gül, Mehmet Ali Şahin, Cemil Çiçek, Vecdi Gönül, Abdülkadir Aksu, Abdülatif

Şener'den oluşan 7 kişilik sivilin, 4 kişilik askeriye den korkarak imza attığını mazeret olarak ileri sürmek suretiyle ilgili 7 devlet kişisine hakaret etmektedirler.

6. Kararın altında imzası bulunan üç orgeneral ve bir oramiralden bir orgeneral dışında üçü Özel Yetkili Mahkeme tarafından, hükümete karşı darbe yapmaya teşebbüs suçundan mahkûm edilmiştir.

İyi de, MGK'da hükümeti temsil eden 7 üye, imzaladıkları karar ile kendisine karşı darbe teşebbüsünde bulunmamış mıdır?

7. Bu Karagöz oyunundaki düğümü çözmek için bir *Deus ex machina* müdahalesi gerekmektedir.

TEKKE VE ZAVİYELER

I¹

“Tekke ve zaviyeler”le ilgili iki yazıyı 18 ve 19 Kasım günlerinde yayımlanmak üzere yazmıştım. Fakat, AKP Milletvekili Haluk Özdalga'nın adı geçen yasanın kaldırılmasıyla ilgili yasa önerisini partinin grup yönetimi, Anayasa'ya aykırı olduğu gerekçesiyle veto etti. Bu iki yazı zaten tasarı önerisinin Anayasa'ya aykırı olduğunu kanıtlamak amacıyla yazılmıştı.

Bugün yayımlıyorum, çünkü kaldırılmak istenen yasa 30 Kasım 1925 günü kabul edilmişti ve Cumartesi-Pazar yazı günlerim değil. Pazartesiye kaldı.

Bir devletin kurucu yasalarından birini, “Artık hükmü kalmamıştır,” iddiasıyla yürürlükten kaldırmaya kalkışmak tam anlamıyla bir densizlik, terbiyesizliktir. İddia bir boş varsayım ama öyle olsa bile bir saygıdeğer anı olarak, hukuki miras olarak kalır.

1 3 Aralık 2013.

Böyle bir densizliği ise ancak sosyal demokrasi katından şeriat çukuruna düşen bir şaşkın yapabilir.

Sağdan sola geçmek, siyaset felsefesi ve sosyolojisi bağlamında, bir evrim geçirmek ve dönüşümdür, tam anlamıyla bir *régénération*'dur. Yani: Yenilenme, yeniden oluşma, canlanma, diriliş, arınma.

Bunun tersi ise, yani soldan sağa geçmek, tam anlamıyla bir *dégénération*'dur. Yani: Soysuzlaşma, yozlaşma, bozulma.

Sağdan sola geçmek, bir çocuğun delikanlı, delikanlının yetişkin olmasına benzer.

Soldan sağa geçmek, cinsiyet değiştirmek gibi bir şeydir.

Sağ cenah şimdi, İdris Küçükömer'in sosyolojik ve siyasal bir zevzeklik olan, "Türkiye'de sol sağda, sağ soldadır," klişesine sarılacaktır. Ancak bu klişe çoktandır hükümsüz!

Anayasa'nın 174. Maddesi:

I. İnkılap kanunlarının korunması

MADDE 174– Anayasa'nın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin laiklik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, Anayasa'nın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, Anayasa'ya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz:

1) 3 Mart 1340 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu;

2) 25 Teşrinisâni 1341 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisâsı Hakkında Kanun;

3) 30 Teşrinisâni 1341 tarihli ve 677 sayılı Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun;

4) 17 Şubat 1926 tarihli ve 743 sayılı Türk Kanunu Medenisi'yle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medeni nikah esası ile aynı kanunun 110'uncu maddesi hükmü;

5) 20 Mayıs 1928 tarihli ve 1288 sayılı Beynelmilel Erkamın Kabulü Hakkında Kanun;

6) 1 Teşrinisâni 1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun;

7) 26 Teşrinisâni 1934 tarihli ve 2590 sayılı Efendi, Bey, Paşa Gibi Lâkap ve Unvanların Kaldırıldığına Dair Kanun;

8) 3 Kânunuevvel 1934 tarihli ve 2596 sayılı Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun.

Değerli okurlar, bir şairin hukuka saygılı kafasının anladığına göre, 174. Madde'nin giriş bölümü kaldırılrsa bile (ki kaldırılmaz) 8. devrim yasası, Anayasa'nın 2 ve 4. Maddesi'nin koruması altında olduğu için, milletvekili Haluk Özdalga'nın gül hatırı için de olsa yürürlükten kaldırılamaz, kaldırılması için yasa önergesi vermek de Anayasa'ya aykırıdır.

Özdalga & Tekke ve Zaviyeler

Milletvekili Haluk Özdalga, Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun'un herhangi bir ihtiyacı karışlamadığını iddia ederek yürürlükten kaldırılmasını istedi.

Özdalga, Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun'un Yürürlükten Kaldırılmasına Dair Kanun Teklifi'ni AKP Grup Başkanlığı'na sundu.

Özdalga, TBMM'de düzenlediği basın toplantısıyla da hazırladığı teklife ilişkin bilgi verdi.

Kanunun günümüzde herhangi bir ihtiyacı karşılama niteliği taşımadığını savunan Özdalga, "En önemli gerekçe bu kanun artık Türkiye'de hiçbir ihtiyacı karşılamıyor," dedi.

Kanunun birinci maddesinin ikinci fıkrasında bazı unvanların, sıfatların yasaklandığını belirten Özdalga, "Bu yasaklanan sıfatlardan bazıları; dedelik, seyitlik, çelebilik, babalık gibi unvan ve sıfatlar ve onunla beraber falcılık, büyücülük, üfürükçülük gibi bazı sıfatları da yasaklıyor. Bu iki grup unvan ve sıfat, toplumsal tasavvurda kesinlikle bir arada düşünülen ve birbirine yakın değerler taşıyan sıfatlar değil. Dedelik, çelebilik gibi

sıfatlara kendi değerler dünyasında olumlu şeyler atfeden vatandaşlarımız açısından da çok küçük düşürücü bir beraber kullanım ve beraber yasaklama diye düşünüyorum,” diye konuştu.

Özdalga, “Cemevlerinin ibadet yeri olamayacağını ileri sürerlerin kullandıkları önemli gerekçelerinden bir tanesi de bu kanun. O gerekçe de ortadan kalkmış olacak,” dedi.

Gruptan Onay Bekliyor

“Siz bu teklifi gruba mı verdiniz, Meclis Başkanlığı’na mı?” sorusuna Özdalga, “Ben bunu gruba verdim. AKP grubuna verdim. Ondan sonra da Meclis Başkanlığı’na vermeyi hesap ediyoruz, umut ediyoruz,” dedi.

“Gruptan onay çıktı mı?” sorusuna da Özdalga, “Henüz çıkmadı. Kısa bir süre önce verdim. Çıkacağını ben arzu ve temenni ediyorum. Gruba verdim, parti disiplini içerisinde. Henüz grubumuzdan olumlu veya olumsuz herhangi bir cevap gelmedi,” yanıtını verdi.

“Bu öneriniz eğitimde birliği zedelemes mi?” sorusuna ise Özdalga, “Hayır, eğitim birliği ile alakası yok. Eğitimin birliği ile bu kanunun hiç alakası yok,” diye konuştu.

“Başbakan Erdoğan ile Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç arasındaki gerilimi nasıl değerlendiriyorsunuz?” sorusuna Özdalga, “Başbakanımız ile Sayın Arınç kendi aralarında onu konuşup hallederler herhalde,” demekle yetindi.¹

Bir Yorum

A. Güneş adlı bir vatandaş önergeyi İslami açıdan eleştiriyor:

“Âlemlerin Rabbi Allah c.c bu tekkelerin açılmamasına bir sebep verir inşaallah. Millet Kuran’dan sünnetten zaten fersah fersah uzaklaşmış, bir de bu bidatlar hortlamasın yine. Türbelere gidip Allaha şirk koşanlar, tekkelerde dinimizde olmayan uydurma zikirler yapanları görmek istemiyorum ülkemizde. Bir

1 İnternet Haber, 12 Kasım 2013.

yandan laik Kemalist kesime ‘Allah’a ortak koşuyorsunuz ne işiniz var Anıtkabir’de?’ diye eleştireceksin. Bir yandan kendin bir türbeye gidip orda yatandan himmet dileyeceksin! Toplu halde kendinden geçip aklını, şuurunu kaybedip sahabenin ve tabiinin asla ve asla yapmadığı zikirlerle Allah’ı zikrettiğini sanacaksın! Allah bu milleti ıslah etsin. Hidayet versin!”

Evet Allah akıl versin!

2¹

“Tekke ve Zaviyelerin Kapatılmasıyla İlgili Kanun”un yürürlükten kaldırılması için girişimde bulunan AKP Milletvekili Haluk Özdalga hakkında TBMM kaynaklarında şöyle bir bilgi var: “10 Ocak 1948’de İstanbul’da doğdu. İnşaat yüksek mühendisi; Ortadoğu Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümü’nde lisans ve yüksek lisansını tamamladı. Altyapı ve çevre konularında hizmet veren bir mühendislik firmasının kurucusu oldu ve yöneticisi olarak çalıştı. *Toplumcu Düşün* ve *Sosyal Demokrat Ufuk* dergilerinin editörlüğünü yaptı. Siyaset felsefesi, dış politika ve güncel sorunlar üzerine pek çok gazete ve dergide makaleleri yayımlandı. Avrupa sosyal demokrasisini anlatan *Çağdaş Sosyal Demokrasinin Oluşumu* ve *Kötü Yönetilen Türkiye* adlı kitapları basıldı. 23. Dönem’de Ankara Milletvekili seçildi ve TBMM Çevre Komisyonu Başkanlığı görevinde bulundu. 24. Dönem’de Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu üyesi oldu. Çok iyi düzeyde İngilizce ve İsveççe, az düzeyde İtalyanca ve Rusça bilen Özdalga, evli ve 2 çocuk babasıdır.”

Aferin ve pek güzel! Maşallah tahsil ve terbiyesi pek kuvvetli. Amma ve lakin tarih ve hukuktan haberi yok.

Yaptığı önerinin gerekçesinde, “İnkılap Kanunları’nın Korunması” başlığını taşıyan Anayasa’nın 174. Maddesi’nin “inkılap kanunu” olarak nitelendirilen sekiz adet kanuna atıfta

1 *Aydınlık*, 4 Aralık 2013.

bulunduğu belirtilerek, “677 sayılı kanun bunlardan biridir. Anayasanın 174’üncü maddesi, getirilen korumayı şöyle tanım-lamaktadır: ‘Anayasa’nın hiçbir hükmü... İnkılap kanunlarının, Anayasanın halk oyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulu-nan hükümlerinin, Anayasa’ya aykırı olduğu şeklinde anlaşı-lamaz ve yorumlanamaz,’ Açıkça görüldüğü üzere bu anayasal hüküm, inkılap kanunlarının yasama erki tarafından kısmen veya tamamen değiştirilmesi için bir engel teşkil etmemektedir,” diyor.

AKP’nin anayasa profesörcüleri bile anayasadan anlamadık-larına göre, Bay Özdalga’nın anayasa hukukundan anlamaması kınama konusu olmamalı.

Dün de yazmıştım: Anayasa’nın 174. Maddesi, Anayasa’nın Başlangıç Bölümü ile 2. ve 24. maddelerine göre değerlendiril-diği zaman, Anayasa’nın 4. Maddesi’nde yer almamış olsa da değiştirilmezlik zırhına sahip olduğu anlaşılır. Dolayısı ile onun koruduğu 8 devrim yasası da değişmezlik parantezine girer. 174. Madde olmasaydı da laiklikle ilgili oldukları için değiştirilemez-lerdi. 174. Madde, değiştirilmezliklerine çift dikiş atıyor.

174. Madde’de anılan 8 Devrim Yasası, birbirleriyle ilişkili olup bir bütünlük meydana getirirler. Laik devlet bu 8 devrim yasası üzerinde durmaktadır.

Ha, Bay Özdalga’nın önerisi yasalaşır mı? Yasalaşır. AKP oy çoğunluğu anayasa-babayasa tanımadığı için yasalaşabilir. Ama bunun bir de sonrası var: “Yaz duvara kalsın bahara” durumu olmaz.

Kanunun günümüzde herhangi bir ihtiyacı karşılama niteliği taşımadığını savunan Özdalga, “En önemli gerekçe bu kanun ar-tık Türkiye’de hiçbir ihtiyacı karşılamıyor,” demiş. Kimileri bu yasaya karşın falcılık, büyücülük, üfürükçülük gibi yamuk işler yapıyormuş.

Çok güzel ve aliyülâlâ! “Millet bu yasayı artık takmıyor; giz-li tekke ve zaviyeler var!” demek istiyor. Bu da çok güzel! O

zaman, İçişleri Bakanlığı'nı, Adalet Bakanlığı'nı göreve çağırırsın. Bu memlekette Cumhuriyet savcıları mı yok yani?

Özdalga, "Cemevlerinin ibadet yeri olamayacağını ileri sürenlerin kullandıkları önemli gerekçelerinden bir tanesi de bu kanun. O gerekçede ortadan kalkmış olacak," demiş.

Böyle bir lafa, "Alıp da kaçan mı?" denir. Alevilere sorsun bakalım, cemevlerinin tekke ya da zaviye olduğunu kabul ederler mi? Yoksa cemevi onların camisi mi?

Muhterem, ne Anayasa ne yasa dinliyor, üstelik Cumhuriyet tarihini de bilmiyor.

Bakın, M. K. Atatürk, tekke ve zaviyelerin kaldırılmasına ilham veren konuşmasında ne diyor:

"Bugün bilimin, fennin, bütün her şeyiyle uygarlığın aleviyle yüz yüze gelişinde filan veya falan şeyhin yol göstericiliğinde maddi mutluluğu ve maneviye arayacak kadar ilkel insanların Türkiye uygar toplumunda varlığını asla kabul etmiyorum. Efendiler ve ey millet, iyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, mensuplar memleketi olamaz. En doğru, en gerçek tarikat, uygarlık tarikatıdır."

Bu ne demek? Şu demek:

"Tekke, zaviye tarikat örgütlenmesi, safsata ve dogmalar temelinde bir araya getirdiği insanları hayattan, bilimden ve gerçek ihtiyaçlardan kopartıyor ve katı kurallarla Ortaçağ'a bağlıyordu. Bu kurumlar; başlarındaki şeyhler; dervişler vb. eliyle geniş kitleleri feodal baskı altında tutuyordu: Bunlar, içedönük yapılarıyla her türlü yeniliğe karşıydılar. Çoğu zaman 'hazır kıta' özellikleriyle, Osmanlı İmparatorluğu'nda politik gelişmelere müdahale için kullanıldılar. Bunlar aynı zamanda başlarındaki dini otoriteye alabildiğine menfaat ve sömürü olanağı da sağladılar."¹

1 Ferit İlsever, *Cumhuriyet Devrimi Kanunları*, Kaynak Yayınları, 2000, s. 68.

Ferit İlsever, ilmiye sınıfının, tarikat, tekke ve zaviye şeyhlerinin ve mensuplarının III. Selim, II. Mahmut, Abdülaziz gibi reformcu padişahlara karşı çıktıklarını ve III. Selim'i öldürdüklerini hatırlatmak istiyor.

Daha sonra Demokrat Parti'nin kurucuları arasında yer alacak olan Refik Koraltan ve 5 arkadaşı önerdikleri ve 30 Kasım 1925 tarihinde kabul edilen "Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması-na Dair Kanun"un gerekçesinde şöyle diyorlardı:

"Tekkeler ve zaviyeler gibi İslam dininin zorunluluklarından olmayan kurumların, sahiplerinin gölgesi altında, halkı karıştırmaya ve siyasi maksadının değerini arttırmaya ne kadar uygun olduğunu, mal ve canca birçok fedakârlıkları gerektiren son gericilik (Şeyh Said ayaklanması Ö. İ.) olayını yeniden basına bildirdik ve devletin esenliği ve sukûnetinden kaygılananların dikkatini çektik."¹

Bay Özdalga, kaldırtmak istediği yasanın gerekçesini mutlaka okumalı ve ondan sonra ısrarlı ise kendi önerisinin 30 Kasım 2014 tarihinde yasalaştırmasını AKP grubundan istemeli.

Halep ve arşın meselesidir bu ve anlamlı olur.

ÇILDIRMIŞ BUNLAR!²

AKP ile Fethullah cemaati arasındaki tepişmeyle ilgili olarak, bir peçetenin üzerine, "Haramilerin ganimet paylaşım kavgası!" diye yazmışım. Olanları, olmuş olanları şaşkınlık içinde izliyorum. Her gün bir rezillik, rezalet, pişkinlik, yüzsüzlük daha...

Hele, en yeni sistemin ilk merkezi ortak sınavında sorulan din kültürü ve ahlak bilgileri sorularını okuyunca, "Çıldırılmış bunlar!" dedim kendi kendime, "Bunların, devletin altına imza attığı sözleşmelerden, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nden de mi haberleri yok? Hesabını veremeyecekleri suçlar işliyorlar."

1 Age. s. 71.

2 *Aydınlık*, 10 Aralık 2013.

Sınavda çocuklara “İhram nedir?”, “Vakfe nedir?”, “Sa’y nedir?”, “Zekâtın farzları nedir?”, “Zekât kimlere verilir?” gibi sorular sorulmuş ki aralarında AKP milletvekilleri de olmak üzere yetişkin Müslümanların % 99’u cevap veremez.

Başka zırtapoz sorular da var:

“Soru 15: Dinimizde hac farz, umre sünnettir.

Böyle bir ilişki aşağıdaki hangi iki ibadetimizde vardır?

A) Zekât-Fidyeye; B) Zekât-Fitre; C) Zekât-Sadaka; D) Namaz-Oruç.

Soru 16: Aşağıdaki ibadetlerden hangisi hem mal hem de bedenle yapılır?

A) Oruç; B) Zekât; C) Hac; D) Kurban.

Soru 19: Hac ibadetine aşağıdaki ifadelerden hangisi uygun düşmez?

A) İhrama girmek; B) Kâbe’yi tavaf etmek; C) Senenin her ayında yapabilmek; D) Arafat’ta vakfeye durmak.”

Vallahi Çıldırılmış Bunlar

İnsanı çileden çıkartır bunlar! Bu ne yüzüzlük, bu ne utanmazlık, insan haklarına, çocuk haklarına bu ne saygısızlık!

Alevi Bektaşî Kültür Tanıtım Derneği Başkanı Mustafa Aslan, sınavda çıkan din kültürü ve ahlak bilgisi sorularına tepki göstererek, “Bırakın Alevi inancını, diğer dinlerle ilgili soru da yok. Bunlar, ne ahlakla ne dinlerle ilgili. Sadece Sünni inancını çocuklara empoze etmeye yönelik sorular,”¹ demiş.

Laik bir ülkenin okullarında sadece Sünni ya da Alevi inancıyla ilgi sorular değil, hiçbir din ve mezheple ilgili sınav soruları sorulamaz. Çünkü din demokratik ve laik bir devletin kurucu kuralları arasında yer almaz.

Türkiye Cumhuriyeti’nin gerçekten laik olduğu dönemde Milli Eğitim Bakanlığı tarafından söyle bir genelge yayımlanmıştı:

“Laik bir devlet olan Cumhuriyetimizin öğretim müesseselerinde hiçbir din ve mezhebe ait bilgilerin mecburi olarak öğre-

1 Cumhuriyet, 29 Kasım 2013.

tilmesi bahis konusu olamaz. Bu itibarla din derslerinin ihtiyari olması esastır. Hiçbir öğrenci ve öğretmen bu dersleri okumak ve okutmak konusunda zorlanmayacaktır. Din derslerinin sınıf geçme ile bir ilgisi olmayacaktır...”¹

Fakat...

1982 Anayasası’nın, hem nalına hem mihına vuran, din ve vicdan hürriyetiyle ilgili 24. Maddesi’ni okuyalım:

Madde 24:

Herkes, vicdan, dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir.

14. Madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dini ayin ve törenler serbesttir.

Din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve ortaöğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır. Bunun dışındaki din eğitim ve öğretimi ancak, kişilerin kendi isteğine, küçüklerin de kanuni temsilcisinin talebine bağlıdır.

Aslına bakarsanız, 24. Madde’nin “Din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve ortaöğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır,” bölümü, Anayasa’nın Başlangıç bölümü ve “değiştirilemez” 2. Maddesi ile çelişmektedir. Öte yandan ciddi bir anayasada hangi derslerin okutulacağı gibi ayrıntıların yer almaması gerekir.

Ancak, 1982 Anayasası’nın 24. Maddesi mi yoksa Başlangıç bölümü ile 2 ve 4. Maddeleri mi öncelikli ve daha güçlü buna anayasa hukukçuları karar vermelidir. Kuşkusuz, Anayasa tekniği üzerine sorduğum bu soru sorulabilir mi? Buna da anayasa hukukçuları karar verebilir. Dikkatli ve duyarlı şair mantığım beni böyle sorular sormaya zorluyor.

Bir de Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi’ne bakalım:

1 Niçin Geri Kaldık?, Kaynak Yayınları, s. 195.

Madde 14:

1) Taraf devletler, çocuğun düşünce, vicdan ve din özgürlükleri hakkına saygı gösterirler.

2) Taraf devletler, anne-babanın ve gerekiyorsa yasal vasilelerin; çocuğun yeteneklerinin gelişmesiyle bağdaşır biçimde haklarının kullanılmasında çocuğa yol gösterme konusundaki hak ve ödevlerine saygı gösterirler.

Madde 18:

1) Taraf devletler, çocuğun yetiştirilmesinde ve gelişmesinin sağlanmasında anne-babanın birlikte sorumluluk taşıdıkları ilkesinin tanınması için her türlü çabayı gösterirler. Çocuğun yetiştirilmesi ve geliştirilmesi sorumluluğu ilk önce anne-babaya ya da durum gerektiriyorsa yasal vasilelere düşer. Bu kişiler her şeyden önce çocuğun yüksek yararını göz önünde tutarak hareket ederler.

Ancak...

Türkiye Cumhuriyeti laik bir devlettir. Bu laiklik niteliği, devletin okullarda din eğitimi ve öğretimi ile herhangi bir sınav yapmasına izin vermez.

Öte yandan Türkiye Cumhuriyeti'nin taraf olarak imzaladığı uluslararası sözleşmeler, kendi anayasasının ve yasalarının üzerindedir.

Bu memlekette canavar gibi hukukçular ve avukatlar var. Veliler, okul-aile birlikleri bu uzmanlarla işbirliği yaparak şikâyetçi oldukları rezalete son verdirmek için ellerinden geleni mutlaka yapmalıdır.

Din eğitiminden geçerek robotlaşmış beyinlerin ve ruhların ülkemizi içine soktuğu ibretlik düşkün durum meydandadır.

Ey analar-babalar, ey veliler ve vasiler, korumak zorunda olduğunuz çocukların reşit olmasını beklemeyin. Önce siz reşit olun!

Din, kendini bile korumaktan aciz olduğu için, madrabazların, dolandırıcıların, üçkâğıtçıların ve cahillerin eline düştü. Bu nedenle toplumsal kurtuluş için derman olmadı, tam tersine

nifak tohumları saçtı. Kanlı bir tarih yazdı. Çekildiği bireysel alanda ise afyon etkisi yarattı. Din olmasa bütün madrabazlar, dolandırıcılar, üçkâğıtçılar ve cahiller işsiz kalırdı.

PEKİ SİZ NEREDESİNİZ?¹

Yazının başlığının yanındaki parantez içinde yazan 2'yi görünce, birinci yazı ne zaman yayımlandı diye düşünmeyin sakın. Birinci yazı *Aydınlık* gazetesinde yayımlanmadı. 1994 yılının Temmuz ayında, *Dünya* gazetesinin kitap ekinde yayımlandı.

O tarihte, gazetelerde düzenli yazı yazmıyordum. Daha çok dergilerde yazıyordum. 1975-2000 yılları arasında, 25 yıllık dönemde yayımladığım yazılar, *Söz ve Yazı* (1992, 1993), *Dinozorca* (1993), *Tarih Bağışlamaz* (1994), *Çile Törenleri* (1995); *Bu Ne Biçim Memleket* (1996), *Yaşasın Cumhuriyet* (1999) adlı kitapta yayımlandı. Daha sonra bu altı kitap iki kitap halinde, Doğan Yayıncılık tarafından yayımlandı: *Yazmasam Olmazdı* (2004) ve *Mahşerin Üç Kitabı* (2005).

Bu iki kitap tükenmiş olmasına karşın Doğan Yayıncılık tarafından her nedense bir daha yayımlanmadı. Kitapların adlarını yazdım, çünkü hiçbir yazı, hiçbir kitap içerik ve mesaj bakımından eskimedi. Eskimemesi bir yana, bugünleri 30-40 yıl önceden haber veren yazılar. Bulursanız okumanızda büyük yarar var.

Bir yayıncı bulursam elimde hazır olsun diye yazıları tasnif için yeniden okurken, aşağıda okuyacağınız “Peki Siz Neredesiniz?” adlı yazıya rastladım. Yazıda, Melih Gökçek, R. T. Erdoğan, Necmi Aköz ve Prof. Dr. Salih Tuğ adındaki kişilerden söz ediliyor. Günümüzde görülen hal ve gidişi karşılaştırabilmeniz için, R. T. Erdoğan’la ilgili bölümü ilgi ve bilginize sunuyorum:

“8 Haziran 1994 tarihli *Milliyet* gazetesinden iki alıntı yapacağım: İzmit’te “Kardeşliğe Çağrı” şöleninde biri şunları söylemiş:

1 *Aydınlık*, 25 Aralık 2013.

“Zalim düzenin halkımızla aramıza ördüğü duvarları yıkmalıyız. Kendimizi sevdirmeliyiz, nefret ettirmemeliyiz. Dış görünüşümüze bakarak bize ‘gerici’ diyorlar, oysa yüz yıldır ne değişti? Bir âlim yetişti mi? Bizler değil, asıl boynuna kravat takıp kendini ilerici görenler gerici. Bu şekilde düşünenlerin en büyük hatası siyaset için düşünmeyi yirmi beş yaşından sonra öğretmeleri. Oysa biz yavrularımıza yedi yaşından sonra bir şuur veriyoruz.”

Yukarıdaki paragrafta “biri” dediğim kişi İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Refah Partili Recep Tayyip Erdoğan. Erdoğan’ın “zalim düzen” simgesiyle tanımladığı düzen hangi düzendir? “Oysa yüz yıldır ne değişti?” diye sorduğuna göre, Tanzimat’tan bu yana içinde bulunmaya çalıştığımız pozitivist, rasyonalist aydınlanma düzenidir genel anlamda, özel anlamda ise Cumhuriyet düzenidir. Böyle bir düzende Erdoğan’ın murat ettiği anlamda bir “bilgin” çıkmadıysa, suç düzende değil İslamcı ideolojinin kendisindedir. Bizim açımızdan ise, 14 Mayıs 1950’de iktidara gelen karşıdevrim, çağdaş bilgin yetiştirmeye aday bir düzeni iğdiş etmiştir; buna karşın “bilgin” eksik değildir Türkiye’de. Erdoğan’ın ilginç itirafı ise son cümlede toplanıyor. Hangi yaşta başlarsa başlasın (ama yirmi beş yaş epeyce geç bir yaştır) siyaset ancak özgür ve çoğulcu ortamda öğretilir ve öğrenilir. Yedi yaşındaki bir çocuğa ise kendi iradenizin seçtiği ilkeleri ezberletirsiniz ve onu mahkûm edersiniz. Sonuçta yetiştirdiğiniz özgür bir insan değil, programlanmış bir militan ya da Alamut Kalesi’nin Hasan Sabbah “fedaisi”dir. Bir fedai ise programlandığı ilkeler doğrultusunda “öldürür” ve kendini feda ederek “ölür”. “Yavrularımıza” yedi yaşında verilen bilinç ne demokrasi bilincidir, ne siyaset bilincidir, verilen bilinç ölme ve öldürme bilincidir. Bu bilinç değil, insanı robotlaştıran zihinsel ve ruhsal koşullanmadır.

Tayyip Erdoğan, çeyrek oyla seçilmiş olmasına karşın, demokrasiye inanmayan bir insandır. Bakın neler söylüyor:

- Sanat adına Allahsızlığa prim verdirtmem.
- Sanatı şehvet sömürüsüne alet edemem.
- Tiyatro adına çadır tiyatrosu oynatmam.

Şimdi Tayyip Erdoğan'a sanat bağlamında yasaklayıcı ahlakın geçerli olmadığını, sanatsal estetiğin kendi "özel" etikası (ahlak felsefesi) olduğunu, şeriatın bir estetik değerlendirme dizgesi olmadığını söylemeniz ne yazar? Bu insanla neyi tartışacaksınız?"¹

İstanbul'a "buçuk" oyla belediye başkanı olduğunu R. T. Erdoğan'ın başına kaktığıma göre 27 Mart 1994 İstanbul Büyükşehir seçimlerinin sonuçlarını yazmam gerekiyor:

Recep Tayyip Erdoğan (Refah Partisi): % 25.19.

İlhan Kesici (Anavatan Partisi): % 22.14.

Zülfü Livaneli (SHP): % 20.30

Bedrettin Dalan (DYP): % 15.46.

Necdet Özkan (DSP): % 12.38.

Ertuğrul Günay (CHP): % 1.40.

SHP + DSP + CHP'nin toplam oyları % 34.08 ediyor. Demek ki bu üç cumhuriyetçi parti seçime ortak bir adayla girmiş olsaydı, % 25.19 oy alabilen R. T. Erdoğan İstanbul'a belediye başkanı olamaz, Refah Partisi palazlanıp gözünü karartamaz, sonuç olarak AKP ve R. T. Erdoğan Türkiye'nin başına bela olmazdı.

İşte bu nedenle eski kitaplarımı bulup okumanızı salık veriyorum. Bazı temel sorunları sadece bu kitaplarda okuyabilirsiniz.

"Peki Siz Neredesiniz?" başlıklı yazıyı *Dünya* gazetesi gibi küçük bir gazetenin kitap ekinde yayınlamışım. 20 yıl öncesinden 2013 yılının R. T. Erdoğan'ını haber veriyorum.

Peki 1994 yılında Türkiye'nin en büyük gazetelerinde yazan M. A. Birand, Ertuğrul Özkök, Hasan Cemal, Cengiz Çandar gibi dönemin toramanları ne yapmakta o sırada?

1 *Milliyet*, 8 Haziran 1994.

Aralarından herhangi biri R. T. Erdoğan'ın İzmit'te "Kardeşliğe Çağrı" şöleninde söylediği ve 8 Haziran 1994 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanan sözlerini okuduktan sonra ne yapmışlar acaba? Onlar ya da "Köşe Yazarı" olarak ortalıkta kostaklanan öteki yazıcılar? Aralarından herhangi biri bu sözleri okuyunca ürperip kaleme sarılmış mı?

Peki muhalif siyasetçiler ne yapmış, ne demiş?

Bu bir böbürlenme değil elbette! Halep ordaysa arşın burada. Arşivler yerlerinde duruyor. Gazete yazıcılığı rüzgâr gülü olmaya benzemez. Gazetelerde yazan yazıcıların % 99'unda yazarlık bilinci yoktur. Pazar işportacısına benzerler.

Bu nedenle, eski yazı ve kitaplarımı yeniden yayımla(t)mak zorundayım!

RÜŞVET, İRTİKAP, İHALE¹

Osmanlı döneminde kız istemeye giden analar oğullarını methetmek için, "Kuzumun ne içkisi, ne sigarası, ne kumarı (ve genelevi kastederek) ne de başka kötü alışkanlıkları var. Maaşı şu kadar, rüşveti bu kadar!" derlerdi.

Rüşvet işte böylesine Osmanlı'nın kanına işlemiştii.

Taa geçen yıldan bu yana bir fırsatını bulup sözü Prof. Dr. Ahmet Mumcu'nun *Tarih İçindeki Gelişimiyle Birlikte Osmanlı Devleti'nde Rüşvet Özellikle Yargıda Rüşvet* adlı kitabına getirmek istiyordum.

Osmanlı'nın sadece kadıları, subaşıları, sübyan mektebi hocaları, tarikat şeyhleri, müftüleri, şeyhülislamı, vezirleri, sadrazamları değil, padişahları bile rüşvet alırdı, rüşvet yerdii.

Osmanlı'da ve Müslüman âleminde, "Kursağımıza haram lokma girmemiştir!" böbürlenmesi bir kuyruklu yalandan ibarettir.

Avrupalı seyyahların kaleme aldığı Osmanlı'yla ilgili bütün kitaplarda, rüşvete ayrılmış özel bir bölüm mutlaka vardır.

1 *Aydınlık*, 30 Aralık 2013.

26 Aralık günü yayımlanan ve Damat Rüstem Paşa'nın tevatür servetinin dökümünü aktardığım "Bir 16. Asır Vezirinin Serveti Ne İdi?" başlıklı yazımı anımsamanızı rica edeceğim.

Çoğu padişah, kendilerine de pay ayıracaklarını (haraç ödeyeceklerini) bildikleri için sadrazamların; vezirlerin rüşvet almalarına göz yumarlardı. Bu yönden hiç kaygıları yoktu: Nasıl olsa boyunlarını vurdurdukları zaman servetlerine de el koyuyorlardı.

Valide sultanlar, hanım sultanlar, hasekiler-masekiler de rüşvet alırlardı. Ve asıl korkuncu, XVII. yüzyıldan itibaren silahtar, mirahor, bostancıbaşı ve kapıcıbaşından oluşan "mansıp, rüşvet ve iltizam ticareti saltanatı" idi.

Osmanlı döneminde sadrazamların, vezirlerin, padişah annelerinin, karılarının, hemşirelerin yaptırdığı camilerin, hastanelerin, medreselerin, hayratların temel harcında mutlaka rüşvet olarak haram paralar vardır. Osmanlı döneminde rüşvet neredeyse "helal" mertebesindeydi.

Günümüze gelmeden önce yazının başlığında yer alan sözcüklerden "Rüşvet"ın anlamına bakalım:

Rüşvet: Resmi işlerde kayırma karşılığında bedel alma ya da verme. Türk Ceza Kanunu'na göre suçun oluşması için rüşvet alanla verenin anlaşması, iki kişinin iradesinin birleşmesi gerekir.

17 Aralık 2013 tarihinde patlak veren rüşvet skandalında, görünüşe göre, alan da veren de belli. Olayda, Uganda ya da Vanvatu gibi "dış mihrak" parmağını ancak Başbakan'ın imam-hatip kafası arayabilir.

* * *

26 Aralık 2013 tarihli yazımın Damat Rüstem Paşasını anımsayalım:

"Kısa dönemde devlet hazinenin doldurulmasına önem vermiş, bunun uzun dönemde nelere sebep olacağını düşünememiştir. Örneğin önce hass-ı hümayun ve sonra diğer hasla-

rı iltizam suretiyle işletmesi hazineye büyük gelir sağlamıştır; ama bu, toprakları işleten mültezimlerin toprakların verimliliğini artırmak, hatta aynı seviyede tutmak için yatırım yapmalarına ve böylece zamanla tarım topraklarının verimliliğinin kaybolmasına neden olmuştur. İltizam satışlarında bir rüşvet şekli olan komisyon verilmesinin yaygınlaşması; hazineyi doldurmak için bahşiş, peşkeş vb. isimler takılan bir çeşit rüşvet alıp ve verilmesi usul haline getirilmiştir. Bu türlü yolsuz kazanç kazanma ile kendi şahsi servetini de büyük miktarlara yükseltmiştir. Bu yolsuz kazancın yaygınlaşıp alışırlı görenek haline gelmesi, devlet kademesinde rüşvetin yaygınlaştırılması Osmanlı İmparatorluğu'nun içine bozulma tohumlarını atmıştır. Biri Tekirdağ'da, diğeri İstanbul'da kendi adına yaptırdığı 2 adet camisi vardır. Edirne'de Mimar Sinan'a Rüstem Paşa Kervansarayı'nı yaptırmıştır. Ayrıca Kütahya'da Anadolu Beylerbeyliği yaptığı sırada bir medrese ve bir hamam yaptırmıştır. Kütahya'daki bu eserlerden hamam günümüze kadar gelmiş; taş kapısının bir bölümü hariç yıkılan medrese ise orjinaline uygun olarak yeniden yapılmıştır.”

Biraz önce, “Osmanlı döneminde sadrazamların, vezirlerin, padişah analarının, karılarının, hemşirelerin yaptırdığı camilerin, hastanelerin, medreselerin, hayratların temel harcında mutlaka rüşvet paraları vardır,” diye yazmamış mıydım? Alın size çarpıcı bir örnek!

* * *

Bu rüşvet işi, hem İslamcı hem de Osmanlı meftunu yazıcıları zor durumda bırakır. Özellikle de İslamcı olanları. Yukarı tükürse bıyık, aşağı tükürse sakal!

Adı İslam âlimine çıkmış Hayrettin Karaman Hoca “Rüşvet ve İslam” konusunu irdelediği aynı başlıklı yazısında (www.hayrettinkaraman.net), “Yapılan hesaplamalara göre, Türkiye son 20 yılda rüşvet ve yolsuzluktan dolayı 300 milyar dolar kayba

uğramış, bunun sebebi nedir?” sorusuna şöyle cevap veriyor:

“Günümüzde okullarda az çok din bilgisi verilmekle beraber din ve ahlak eğitimi verilmemektedir. Türkiye’deki çarpık, radikal, modası geçmiş laiklik anlayışı, okullarda din ve ahlak eğitime engel olmaktadır.”

İlahi Karaman Hoca, milyonlarca doları ayakkabı kutularına istif eden Halk Bankası genel müdürü imam-hatip mezunu değil mi?

Çarpık düzeni daha da çarpıtan “İstanbul İmamı” Erdoğan, hangi okuldan mezun? Osmanlı döneminin en yetenekli rüşvetçileri senin kadılar değil miydi? Yeni Adalet bakanı da “İmam” değil mi?

Açtırma kutuyu söyletme kötüyü!

Osmanlı meftunlarından Mustafa Armağan bile suçu Cumhuriyet’e ve kurucularına atmayıp gerçeği itiraf etmektedir:

“Osmanlılar rüşveti bizim bildiğimizden farklı anlıyordu. Rüşvet, aslında Osmanlı bürokrasisinde meşru bir kazanç kapısıydı. Bir makama atanmak isteyen herkes, bir üstündeki makamı işgal eden şahsa onu memnun etmek için rüşvet verir ve hatta rüşvet karşılığında makamlar alınıp satılırdı. Mesela sadrazam, padişaha rüşvet verirdi, reisülkütab ise sadrazama vs; bu zincir aşağıya doğru inerdi. Şaşırdınız, biliyorum; ama bunda Osmanlı mantığı açısından herhangi bir gariplik yoktu. Çünkü bir nevi hava parasıydı verilen.”¹

Rüşvet skandalını dış güçlere, paralel devlete ciro eden R. T. Erdoğan’ın, neden rüşvetin kendisinden söz etmediğini anladınız mı şimdi? Adamlar hava verip karşılığında civa alıyorlar!

1 *Zaman*, 6 Mayıs 2006.

2014'TEN KORKUYORUM!¹

Bu yazıyı bir hafta önceden yazmaya başlıyorum, çünkü 2014 yılının ilk yazısını yazmak bana çok güç geliyor. Everest'te bir Sırat köprüsünün üzerinde tırmanmak gibi bir şey. Aşağıda da bir eriyik demir kuyusu fokur fokur kaynıyor.

Hayatım boyunca hep karamsar oldum, Kaf Dağı'nın ardındaki umut benim için hep orada kaldı.

Şiirlerimde belki umut ve iyimserlik vardır, ironik bir umut ve iyimserlik. Kendimi hep böyle yendim. Bir şairin şiirleri kendine benzer, ama ben tıpkı eski fotoğrafçılıkta olduğu gibi şiirlerimin arabı (negatifi) gibiyim. Kendimin negatifiyim!

Bu bir itiraftır!

17 Aralık'tan bu yana, kapağı açılan foseptik çukurundan yükselen iğrenç kokuyu koku almayan burnum bile duyuyor. Gazetelerde olayı özetlemekle yetinen sığ yazıları okuyorum, televizyonlara çıkan çoğu ebleh konuşmacıları dinliyorum. (Başta Korkut Boratav kardeşim olmak üzere birkaç kişi hariç). HABERTÜRK, SKY, NTV ve CNN Türk'ün yayınlarına baktıkça midem bulanıyor. Ulusal Kanal'ı, Sokak TV'yi ve Halk TV'yi izliyorum. Mülkiyetleri ve işletme hakları "iktidara mecbur" işadamlarının elinde olmadığı için televizyonculuk yapıyorlar. Ah şu Halk TV özgür muhalefeti sadece kendisinin yaptığını iddia ederek böbürlenmese...

27 Aralık 2013. Saat: 05:30.

26 Aralık gecesi, CNN Türk'ün "Tarafsız Bölge"sinde CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ile yapılan programı öfkeleenerek izledim. Kılıçdaroğlu, karşısındaki gazetecilerin toplamından yüz kez daha zeki bir insan. Başta *Yeni Şafak* yazarısı Murat Aksoy olmak üzere tamamı bönce sorular sordular. Kılıçdaroğlu neden ABD'ye gitmiş, 17 Aralık günü neden ABD büyükelçisi ile yemek yemiş?

1 *Aydınlık*, 1 Ocak 2014.

Hakkını yemeyeyim, televizyon tartışma programları animatörlerinin (son zamanlarda) en vicdanlısı galiba Ahmet Hakan.

Ardından, sabaha kadar uyuyamadım. Demokrat Parti'nin 14 Mayıs 1950'de iktidara gelen kadrosundan sonra, iktidara gelen her sağ partiyle birlikte kadro hızla sığılaştı, cahilleşti, siyaset etikasından hızla uzaklaştı. Evrak memuru olamayacak insanlar bakan-makan oldu.

Uyku tutmadı. Uyandıkça Doğan Avcıoğlu'nun *Osmanlı'nın Düzeni*¹ kitabını okudum. Taslak halinde kalmış olsa da okunası bir kitap.

225. sayfada zıncı diye duruyorum:

“Şeriatçı-Tarikatçı Çekişmesi: 18 Eylül 1657'de Köprülü Mehmet Paşa sadrazam olur. Bağnaz şeriat yanlısı-tarikatçı çekişmesi vardır. Bağnazlar saraya nüfuz etmiş, birçok işlere karışıp servet elde etmiştir. Peygamber zamanının basit yaşamına dönmek iddiasındadırlar. Ne kadar tekke varsa yıkmak, dervişlere imanlarını yeniletebilmek, yenilemeyi öldürmek kararında idiler. Bu amaçla Fatih Camisi'nde toplanmaya başladılar. Köprülü, 'Vazgeçin,' der, ret üzerine idamlarına ferman alır. Çetebaşı Üstüvani, Türk Ahmet ve Divane Mustafa'yı Kıbrıs'a sürmekle yetinilir.”

230. sayfada bir kez daha zıncı diye duruyorum:

“1845'te paralı Galata Köprüsü yapılır. İş sahiplerinin memurları evlerinde ziyareti yasaklanır. Ancak, işi bitenler teşekkür için pazartesi ve perşembe sabahları evlere uğrayabilecektir! 1849'da başta Abdülmecit olmak üzere, rical rüşvet almayacağınız diye Kuran'a el basıp yemin eder.”

Vay babam vay!

AKP tarikatı iktidarında çıkan rezillikler benzeri Osmanlı'nın en paspal döneminde bile olmadı. AKP ile Fethullah cemaati

1 *Osmanlı'nın Düzeni-Türklerin Tarihi: 6. Kitap.*

elbirliğıyle Cumhuriyet'i yıktılar, bütün yapılarının temellerini dinamitlediler: Ne milli eğitim kaldı, ne laiklik ilkesi kaldı, ne erkler ayrılığı kaldı, ne özgür ve laik yargı ne de Cumhuriyet'in polis teşkilatı kaldı. TSK zaten şamar oğlanına döndü.

Cemaatçi olduğu söylenen Yargı ile Yürütme'nin (hükümet) yaptığı kavga devlet bunalımına dönüştü. Ülke yönetilmez oldu.

Hükümet, adli kolluk yönetmeliğini değiştiriyor. Kaymakam, vali ve İçişleri bakanı Yargı'nın amiri durumuna geliyor. Polis, savcının emrini yerine getirmeyi reddediyor.

Müstafi İçişleri bakanı, oğluna operasyon yapan polisleri görevden alıyor.

Orhan Miroğlu divanesi, HABERTÜRK'te, CHP için, "Bu memleketi Tayyip Bey yönetmesin diye ABD'nin ülkeyi işgal etmesine razı olursunuz!" diyor. Tahminime göre PKK ve Kürt milliyetçileri seçimlerde AKP'yi destekleyecekler.

Başbakan, "Basın ve muhalefet yargının yerine geçemez, TBMM yargının yerine geçemez!" diyor. Elbette geçemez. Ama yürütme de TBMM'nin denetiminden kaçamaz, Yargı'ya baskı yapamaz.

Ama Başvekil hazretlerinin ne demokrasiden ne de erkler ayrılığından haberi var. Anayasa'ya göre YASAMA, YÜRÜTME ve YARGI erkleri ayrı alanlara egemendir. Kuramsal olarak birbirine eşittir, ama işlevlerine göre durum böyle değil: Yasama (TBMM) Yürütme'yi (hükümeti) denetler; Yürütme'nin Yasama'ya egemen olması ve Yargı'yı baskı altına alması demokrasinin sonudur. Ama demokrasinin var olup yaşaması için Yargı ikisini de denetler. Bu duruma Latince *Primus inter pares* denilebilir. "Eşitler arasında birinci; sıra bakımından öncelikli ama yetke bakımından üstün değil."

Erkler Ayrılığı'nda *Primus inter pares* durumu var, ama bu kuramsal bir eşitlik. Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Sayıştay ve Yargıtay dengeyi bozuyor. Denge bozulmadan da demokrasi var olamaz! AKP'nin devr-i saadetinde kuvvetler ayrılığı birliğe dönüştüğü için demokrasi sizlere ömür.

100 yıldır Masa ve Kasa'yı ele geçiremedikleri için yakınıp zulüm gördüklerini iddia ediyorlardı. Masaya oturup kasanın anahtarını ceplerine koyunca, kırk haramiye dönüşüp "mülk"ü tarumar ettiler.

Türklerin devletini hallaç pamuğu gibi atan Başbakan, yolsuzluk iddialarına halkın seçim sandığında cevap vereceğini söylüyor. Yasalar karşısında suç olan eylemler hakkında kararı yargı karar verir. Halkın böyle bir yetkisi yoktur. Seçim sandığı çamaşır makinesi değildir.

Türkiye hiçbir zaman bu denli güçsüz ve zavallı olmadı!

Hayatımda ilk kez korkuyorum: 2014 yılından korkuyorum.

VER TÜRBNİ, YAĞMALA KASAYI¹

17 Aralık'tan bu yana oynanan Molière'lik "fars"ı seyrettikçe, 2002'den itibaren şu ya da bu şekilde AKP hükümetini destekleyenlere, R. T. Erdoğan'ın her sözünde mavi boncuk hikmeti arayanlara, "Anlaşıldı mı Vehbi'nin kerrakesi?" diyesim geliyor.

Ama düşünce posası geveleyen bu adamları utandırmanın olanağı yoktur!

Benim, "Ölmeden on dakika önce yaşıyordu!" olarak çevirdiğim, aslında "Ölmeseydi şimdi yaşıyor olacaktı!" demesiyle meşhur Monsieur de la Palice (Palisse)'in cümleleriyle konuştuğu için Cumhurbaşkanı hazretlerinin konuşmalarını dinlemem, yayımlanırsa okumam. Ama bu kez ne hikmetse, 17 Aralık farsı hakkında yaptığı konuşmanın "Üstü kapanmaz"lı manşetini görünce, ne diyor acaba diye merak ettim. *Milliyet* gazetesine göre, son 10 yılda yapılan reformlara dikkat çekerek, "Bütün alanlarda reformların yapıldığı bir ülkede herhangi bir yolsuzluk veya yanlışın üstü kapanmaz, kapanamaz. Bunda herkes rahat olmalı,"² demiş.

1 *Aydınlık*, 2 Ocak 2014.

2 25 Aralık 2013.

Sanki, Monsieur de La Palice, “Deniz Feneri’ni saymazsak, bu ülkede herhangi bir yolsuzluk veya yanlışın üstü kapanmaz, kapanamaz. Rahatsız olsa da herkes rahat olmalı,” dermiş gibi.

Cumhurbaşkanı hazretleri sanki R. T. Erdoğan hükümetinin bir üyesi gibi “bütün alanlarda yapılan reformlar”dan söz ediyor ama her reform iyi reform değildir; deformasyon da reformdur. Ben, 2002’den bu yana, ülkenin yararına yapılmış bir reform hatırlamıyorum. Bir nankör müyüm acaba, yoksa gerçek “reform”un ne anlama geldiği bilen biri miyim?

Bu kez merak dürtüsü ile okumayı sürdürdüm:

“Başka bir söyleyeceğim nokta da şu: Sordunuz; devlet içerisindeki yapılanmalar. Tekrar şunun altını çizmek istiyorum. Demokratik hukuk devletinde devlet kurumlarında çalışan; bu Silahlı Kuvvetler olur, Emniyet olur, yargı olur veyahut devletin başka kurumları olur. Bu kurumlarda çalışanlar hepsinin bireysel olarak farklı düşünceleri olabilir, ideolojileri olabilir, farklı siyasi akımlara bağlı olabilirler. Ama bunların hepsi devlet işleri ve kamu işleri dışında meşrudur. Ama devlet işleri, kamu işleri söz konusu olduğunda devlet otoritesi ve anayasa, kanunlar ve çalıştıkları kurumların kuralları bağlar. Bunun dışında hiçbir otorite söz konusu olamaz. Ve hiçbir dayanışma söz konusu olamaz. Bütün demokratik hukuk devletlerinde bu böyledir. Bu, bugün için de, dün için de, bundan sonrası için de bir temel ilkedir, açık söyleyeyim,” diyor Cumhurbaşkanı hazretleri.

Fevkalade anlamlı bir konuşma! Fevkalade anlamlı bir konuşma da, “anayasa, kanunlar ve çalıştıkları kurumların kuralları”na bağlı olan kurumlar arasında, nedense, hükümeti ve Cumhurbaşkanlığı makamını saymıyor.

Birey olarak bütün vatandaşların, bütün devlet kurum ve kuruluşlarının Anayasa’ya bağlı olması gerektiği yıllardır söyleniyor. Ama nedense, R. T. Erdoğan ve Abdullah Gül hazretlerinin geçmişte mensup olduğu siyasal partilerin hiçbiri bu kutsal kurala uymadı ve saygı duymadı. Bu nedenle de çoğu Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı. Kapatılmadı mı? AKP cezalandırılmadı mı?

Anayasa'nın 103. Maddesi'ne göre, Cumhurbaşkanı, görevine başlarken Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde aşağıdaki şekilde and içer:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasa'ya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve laik cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyeti'nin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine and içerim.”

Cumhurbaşkanı hazretlerinin, yaptığı yeminin demokrasi, Atatürk ilke ve inkılapları ve laik cumhuriyet ilkesine bağlı kalmakla ilgili bölümüne uygun görev yaptığını söylemek mümkün mü? Mümkün olduğunu söyleyenler, Cumhurbaşkanlığı makamının Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu fiilen ortadan kaldıran yasaları imzalamasını nasıl açıklayacaklar?

Cumhurbaşkanlığı makamı, Anayasa'nın 174. Maddesi'nin koruması altında olan devrim yasalarına gerçekten bağlı ve saygılı mı?

Anayasa'nın 108. Maddesi, “İdarenin hukuka uygunluğunun, düzenli ve verimli şekilde yürütülmesinin ve geliştirilmesinin sağlanması amacıyla, Cumhurbaşkanlığı'na bağlı olarak kurulan Devlet Denetleme Kurulu, cumhurbaşkanının isteği üzerine, tüm kamu kurum ve kuruluşlarında ve sermayesinin yarısından fazlasına bu kurum ve kuruluşların katıldığı her türlü kuruluşta, kamu kurumu niteliğinde olan meslek kuruluşlarında, her düzeydeki işçi ve işveren meslek kuruluşlarında, kamuya yararlı derneklerle vakıflarda, her türlü inceleme, araştırma ve denetlemeleri yapar,” diyor.

Cumhurbaşkanı hazretleri, hükümetin işlerinde Devlet Denetleme Kurulu'na gidecek bir kılçık görmüyor mu acaba?

Emniyet teşkilatında yapılan halıaç atamalarda bu devlet memurlarının ne gibi kusurları var acaba?

Başbakanın baş danışmancısı bir AKP milletvekilinin, Fetullah cemaatinin TSK'ya kumpas kurduğunu iddiasını Cumhurbaşkanlığı makamı nasıl değerlendiriyor acaba?

Yazımın başında, “Anlaşıldı mı Vehbi'nin kerrakesi?” diye sormuştum. Bu soruyu 17 Aralık farsı ile ilgili sorduğuma göre herkes kafayı çalıştırmalı biraz. Sonra da yazımın başlığını işe katmalı. Türban yaygarası 17 Aralık farsında ortaya çıkan kumpasları rahatça kurmak, kutuları doldurmak için ayarlanmış olmaz mı? İllüzyonist Zati Sungur da böyle yapardı!

SURİYE CEHENNEMİNDEN DEHŞETENGİZ MANZARALAR¹

Suriye'de çekilen fotoğrafların yüzde yüz gerçek olduğunu; işin içinde bir dirhem asparagas bulunmadığını; fotoğrafları çeken Sezar adlı kimsenin namusu mücessem bir eleman olduğunu; işin Katar hükümetinin parasıyla kotarılmasının herhangi bir sakıncası bulunmadığını; panayırın zamanlanmasının hesaplı-kitaplı olmadığını kabul ediyorum.

Ancak, allame-i cihan tayfasının hoşgörüsüne sığınarak birkaç soru soracağım:

Esed denen Esad bir Karındeşen Jack midir, bir Neron mudur, yoksa Caligula mıdır? Seri katil ya da Kazıklı Voyvoda mıdır?

Yoksa nefs-i müdafaa halinde bir aile reisi midir? Bir kader kurbanı mıdır?

Bu memlekette külyutmazlar var. Ben yutsam onlar yutmaz!

Bu Esed denen Esad, kafayı çekip dört çocuğunu, imam nikahlı karısını, kaynanasını, kayınbabasını, iki kaynını, üç baldızını

1 28 Ocak 2014.

kurşuna dizip kıyma makinesinden geçiren bir psikopat mıdır? Davada hiç tahrik unsuru yok mudur?

Gelelim imdi Vehbi'nin kerrakesine: Başta komşular olmak üzere ümmet-i Müslüman'ın, Avrupa İttihadı'nın, ABD'nin ve de Türkiye'nin suçu ve kabahati yok mudur diye sormuyorum. Türkiye söz konusu olduğunda, bütün sorumluluk AKP tarikatı hükümetine ve onun başı Recep Tayyip Erdoğan'a aittir.

Ona ait, çünkü fil olmaya özenen kurbağaya dönüştüğünü anlamadan, Cumhuriyet'in "Yurtta Barış, Dünyada Barış" ilkesini küçümseyerek fırlatıp attı. Küçümsediği şiar Mustafa Kemal'in ağzından çıkmıştı ama Libya'dan, Süveyş Kanalı'ndan Yemen'e, oradan Filistin'e, Arabistan çöllerine, Suriye ve Irak'a, savaşmış gazilerin; kanını dökmüş, canını vermiş şehitlerin ortak düşüncesi idi. Hele 1918'den sonra. Arap'tan uzak dur, iç işlerine karışma. Paris Konferansı'ndan haberi olsaydı, öyle yapardı.

Ah, ah! O meş'um "Van minüt" yok mu? Ki Arapçası "*Vahid dagiga*"dır. O yok mu? O şeytanın tuzağı yok mu? Egonun dizgilerini serbest bıraktı. Araplara dair, yarım yamalak imam-hatip Arapçasından ve birkaç Kur'an suresinden ve gene birkaç dinsel menkıbeden başka bir şey bilmediği için kendisini dev aynasında gördü. Gördü ve kendini, Mustafa Kemal'den, İnönü'den, Mareşal Çakmak'tan çok daha zeki ve çok daha stratej sanmaya başladı. Evropa İttihadı'nın ve Amerika Muttahid Vilayetleri'nin gazına geldi. Oysa Tunus'tan Libya'ya, Mısır'a Arap Baharı'nın aslında ne olduğunu anlamamıştı. Bu turfanda baharda, İngilizce ve Fransızca'da *fondation* denen "vakıflar"ın oynadığı rolden habersizdi. Arap Baharlarının, İslami rejimlerle sonuçlanacağını sanıyordu.

Suriye'de olanlar, Tunus'ta, Libya'da, Mısır'da olanlara benzemiyordu. Terörcüler o üç ülkede olduğu gibi belli oranda yerli değildi. İthaldi...

Bölge lideri, dünya hâkimi lider olmak istedi ve iyice baştan çıktı. Esed olan Esad’a, parmak şıklatarak, “Yaylan bakalım!” diyebileceğini sandı. Üç beş saat içinde Şam’da Cuma namazı kılıp kahve içeceğini sanıyordu. Bırak ABD’nin, AB’nin, Suudi Arabistan’ın böyle bir işe izin vermeyeceğini, İsrail’in bile böyle bir densizliği kabul etmeyeceğini anlayamadı.

Allah kimsenin başına vermesin, yalnızlıktan şaşırıp kaldı. Biraderi Esad’a karşı İstanbul’da Haçlı Seferleri tertip etti, sınırları açtı, İslamcı canavarlara silah ve para verdi; milyona yakın Suriyeliyi evinden, yuvasından etti.

Gözü öylesine kararmıştı ki Birleşmiş Milletler Antlaşması’nın, aşağıdaki ilkelerini okumaya vakti olmadı. BM Güvenlik Kurulu’nun günün birinde aşağıdaki ilkeleri Türkiye’ye fatura etmesinden korkarım:

Madde 2:

Birleşmiş Milletler örgütü ve üyeleri, 1. Madde’de belirtilen amaçlara ulaşmak üzere aşağıdaki ilkelere uygun biçimde hareket edeceklerdir:

3. Bütün üyeler, uluslararası nitelikteki uyuşmazlıklarını, uluslararası barış ve güvenliği ve adaleti tehlikeye düşürmeyecek biçimde, barışçı yollarla çözerler.

4. Bütün üyeler, uluslararası ilişkilerinde gerek herhangi bir başka devletin toprak bütünlüğüne ya da siyasal bağımsızlığına karşı, gerek Birleşmiş Milletler’in amaçları ile bağdaşmayacak herhangi bir biçimde kuvvet kullanma tehdidine ya da kuvvet kullanılmasına başvurmaktan kaçınırlar.

7. İşbu Antlaşma’nın hiçbir hükmü, Birleşmiş Milletler’e herhangi bir devletin kendi iç yetki alanına giren konulara müdahale yetkisi vermediği gibi üyeleri de bu türden konuları işbu Antlaşma uyarınca bir çözüme bağlamaya zorlayamaz.

Demek oluyor ki R. T. Erdoğan, Suriye Devleti’nin meşru rejimine karşı savaşılan işgalci teröre şu ya da bu şekilde, gizlice ya da açıkça herhangi bir yardımda bulunamaz, savaş silahları

veremez; Suriye karşıtı toplantıların Türkiye toprakları üzerinde düzenlenmesine göz yumamaz.

Bu türden yamuk işler Milli Güvenlik Kurulu'na, muhalefete, TBMM'ye, bürokrasiye iyice danışılmadan yapılmaz ama Van Minüt kahramanı kafasına eseni yapıyor. Yaptığı saçmalıkların kabağı ne yazık ki Cumhuriyet Türkiye'si'nin başına patlayacak.

Yeni Şafak türünden cerideler, piyasaya sürülen Suriye fotoğraflarına mal bulmuş mağribi gibi sarıldılar, bunları sayfa sayfa yayımladılar. İyi ve güzel!

Biri çıkıp, "Suriye fotoğrafları ile Gezi olaylarının fotoğrafları arasında hiçbir fark yoktur; Suriye'de öldürülen insanlar ile Gezi olaylarında öldürülen gençler arasında herhangi bir fark yoktur; ölenlerin sayıları arasındaki oransızlık vardır ama barbarlık eşittir," derse, nasıl cevap verecekler?

İşkence fotoğrafları mı? Bu türden fotoğraflar Silivri zindanlarından çıktı ve zindanlarda hâlâ canlı fotoğraflar var.

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç Suriye fotoğrafları konusunda, "Bu yönetim, bir saniye iş başında kalmamalı ve bu vahşeti işleyenler bir an evvel Savaş Suçları Mahkemesi'nde yargılanmalıdır" diyor. Amenna! Yargılanmalı! Ama Suriye yönetimi de AKP hükümetinden şikâyetçi. Türkiye yerine "AKP hükümeti" demeye dikkat ederek, AKP hükümetinin Lahey'deki aynı mahkemeye gönderilmesini istiyor. Esed denen Esad'la belki orada buluşurlar.

BİR KEZ DAHA “MAKAMIN DEĞİŞTİRİM GÜCÜ”¹

“Zamanın Ruhı” klişesinden nefret ederim. Kullananları da ciddiye almam.

Bazı sözcükler, deyimler ve deyişler vardır. Biri olur olmaz yerde kullanır, ardından “Panurge’ün koyunları” denize atlar. Başbakan’ın “Noktasında” maymuncuğu böyle, Fatih Terim’in “Adına”sı da böyle...

Birkaç yıldır da “Zamanın Ruhı” var. Felsefi bir deyim. Özel bir yazıda anlamını açıklarım. Ama medyahanede “Nabza göre şerbet” anlamında kullanılıyor.

2000’in başlarında R. T. Erdoğan’ın değiştiğine, ülkeyi demokratikleştireceğine inanmışlar. Şimdi, adamın gerçek yüzü ortaya çıkınca, iyice şaşırdılar. Şimdi gene zamanın ruhuna uygun yorumlar yapıyorlar.

Ben, 5 Mart 2000 tarihli *Hürriyet* “Pazar”da “Makamın Değiştirim Gücü” diye bir yazı yayımlamışım. Onu okuyalım:

“IBS (International Business Service) araştırma şirketinin yaptığı anketten cumhurbaşkanı olarak Süleyman Demirel çıkmış.

Ankette yer alan, ‘Sizce Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’in görev süresi uzatılsın mı?’ sorusuna olumsuz yanıt verenlerin oranı % 61.1. Ancak bu insanların kafalarında % 5 oranını aşabilmiş herhangi bir somut aday yok.

Oysa, Süleyman Demirel’in görev süresinin uzatılmasını isteyenlerin oranı ile, ‘Cumhurbaşkanı kim olmalı?’ sorusuna, ‘Süleyman Demirel olmalı,’ diyenlerin oranı aynı: % 36.2.

Bu nedenle, anketten Süleyman Demirel’in çıktığını ileri sürüyorlar.

Ben burada, partilerin, parti liderlerinin bilinen tutumlarına, gazetelerde yayımlanan yorumlarına, ‘Anayasa değişse de Demirel aday olamaz!’ diyenlerin görüşlerine değinmeyeceğim.

Benim niyetim başka: Cumhurbaşkanlığı makamının değiştirim gücünden söz edeceğim.

Önümüzde somut bir örnek var: Demirel.

Nereden bakarsanız bakın 12 Eylül öncesinin Başbakan Demireli ile Cumhurbaşkanı Demirel'in hiçbir ilişkisi yok. Birinci Demirel ikincisini sevmeyebilir, ikincisi de birincisini.

Yani Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Demirel'e karşı!

Bu değişim neden?

Bunun yanıtı Demirel'in Çankaya'yı tanımlamasında saklı: 'Burası Atatürk'ün evi, makamıdır!' Ya da bu doğrultuda bir cümle.

Bu cümleden anlaşıldığına göre Cumhurbaşkanlığı görevinin özel bir konumu var. Zeki bir cumhurbaşkanı, Cumhuriyet'in kuruluşundan itibaren oluşmuş yazılı olmayan geleneklerle karşılaşmaz, Türkiye Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı, kendisini 'insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı... demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti' olarak tanımlayan bir cumhuriyetin cumhurbaşkanı olduğunun bilincinde olmalıdır.

Yoksa, altından kimsenin kalkamayacağı sorunlar çıkar. Bunun çok küçük bir örneğini Turgut Özal vermişti.

Anayasa'nın yaptığı tanımla Cumhuriyet ne aşırı sağdadır, ne aşırı soldadır, ne merkez sağdadır ne de merkezdedir; Anayasa'nın tanımladığı Cumhuriyet bu özellikleriyle evrensel merkez soldadır.

Demirel cumhurbaşkanı olunca Türkiye Cumhuriyeti'nin bu çok önemli ve geleneksel niteliğini kısa sürede kavramıştır. Cumhurbaşkanı olarak yaptığı 'icraat' bunun kanıtı sayılabilir.

Süleyman Demirel'in cumhurbaşkanlığının uzatılmasını istemeyen politikacılar onu 'bu nedenden dolayı' istemiyorlar. İsteyenler ise, bu gerçeği gördükleri için yeni bir serüvene girmek istemiyorlar.

Bu nedenledir ki her iki tarafın da kafasında bir başka somut aday yok!..

Fazilet Partisi durumun farkına vardığı, Cumhurbaşkanlığı koltuğunun 'üzerine oturan' kişiyi değiştirdiğini, dönüştürdüğünü gördüğü için, MHP, DYP ve ANAP'a işbirliği öneriyor. Bunun anlamı şu: 'Gelin öyle bir cumhurbaşkanı seçelim ki ortanın soluna gitmemekte dirensin...'

Cumhurbaşkanı makamının dönüştürücü gücü ne derin devlet'e ne de derin toplum'a dayanıyor.

Cumhuriyet'in ruhuna dayanıyor!

Türkiye'yi yönetmek isteyenler bu gerçeğin bilincine vardıkları zaman ülkenin sorunları büyük ölçüde çözümlenmiş olacaktır.”¹

Okuduğunuz yazı yayımlanalı, 13 yıl, 11 ay, 8 gün olmuş. Aradan geçen süre içinde Süleyman Demirel ikinci kez cumhurbaşkanı olamamış, hukukçu Ahmet Necdet Sezer cumhurbaşkanı olmuş. Onun ardından Abdullah Gül makama oturmuş.

Ahmet Necdet Sezer'in "makam koltuğu" tarafından değiştirilmeye, dönüştürülmeye gereksinimi yoktu, gördüğü eğitim ve öğrenim kendisini o makama hazırlamıştı. Cumhuriyet'in cumhurbaşkanını somutlaştırdı. Artık bir mihenk taşı!

Gelelim Abdullah Gül'e: 1938'den sonra gelen cumhurbaşkanları arasında o koltuğa en az yakışanı, o koltuğa hiç oturması gereken de Abdullah Gül!

Necip Fazıl Kısakürek'e 19 yaşında kutlama telgrafı çeken kişi ile arasında herhangi bir fark olduğu söylenemez. O yaşlarda öylesine "endoktrine" olmuş ki Cumhurbaşkanlığı makam koltuğu onu hiç mi hiç değiştiremedi. Bu nedenle, Necip Fazıl'ın müridi Cumhuriyet'in cumhurbaşkanı olamadı, mürit olarak kaldı.

İki arkadaşıyla birlikte Necip Fazıl'a çektiği telgrafı okuyalım:

"Necip Fazıl Kısakürek'e...

İslam davasının zerre tavizsiz müdafii üstadımıza İslam davasının agora meydanlarında sağırların kulağını patlatacak gür seslilikte aksiyoneri Büyük Doğugenciğinin ruh gıdası mecmuanızı tekrar çıkarışınızdan dolayı size minnettarlıklarımızı arzederek, hangi şartlar altında olursa olsun, hal neyi icap ettirirse ettirsin yüzde yüz emrinizde olduğumuzu bildirir, hürmetlerimizi sunarız. Yarın elbet bizim, elbet bizimdir. Gün doğmuş, gün batmış, ebet bizimdir.

1 *Pazar Yazıları*, Gendaş, 2002, s. 26-28.

Bu nedenle, cumhurbaşkanı olduğundan bu yana bir kez olsun Cumhuriyet’i ve devrimlerini savunmadı. Başbakan’ın izinden gitti, AKP’nin fanatik üyesi olarak kaldı.

Peki ne yaptı?

Zamanın Ruhu’na uygun davrandı. Ama bizim eski arkadaş onu pek beğeniyor...

OPUS DEI²

2 Şubat Pazar günü, Galatasaray-Bursaspor maçından sonra, bir televizyon kanalında gezinip dururken, birinde gördüğüm birkaç saniyelik görüntü beni zımk diye durdurdu. Çarpıcı bir film olacağını hissettim. Bir dakika geçti geçmedi, görüntülerin İspanya İçsavaşı’yla ilgili olduğunu anladım. Filme *Devlerin Günahtı* diye uyduruk bir ad verilmişti. Özgün adı: *There Be Dragons*.

“Opus Dei” örgütünün kuruluşu ve İspanya İçsavaşı. Bir bakıma 2 Ekim 1928’de Madrid’de bu Katolik örgütü kuran Josemaría Escrivá de Balaguer y Albas adlı rahibin öyküsü. Bir de, karşıda, çocukluk arkadaşı, burjuva kökenli Frankist casus Torres var. Tam anlamıyla bir antichrist (deccal).

Filmi izlerken, *Hürriyet*’te yazdığım sırada, Utah’tan gelen bir iletide, Fethullah cemaatinin Türkiye’nin Opus Dei’si olduğu yazdığını anımsadım. Filmi daha dikkatli izledim. Ama film örgütten çok Rahip Josemaría ile Decal Torres üzerineydi.

Bunun üzerine, film bitince, internette “Tanrı’nın işi, Tanrı’nın eseri” anlamına gelen Opus Dei’yi aradım. Şu bilgiyi buldum:

Tam adı “Sociedad de la Santa Cruz de Opus Dei” dir. Latince “Tanrının Yapıtı” anlamındadır. 1950 yılında Papalık tarafından resmen onaylanmıştır. Papalık, güçlü anti-komünist

1 <http://www.necipfazil.com>

2 *Aydınlık*, 17 Şubat 2014.

misyonu nedeniyle açık destek verdiği “Opus Dei”nin statüsünü 1982’de yükselterek, örgüt önderine, tarikat başkanlarına mahsus “piskopos” unvanını bahşetti. Opus Dei, İspanyol asıllıdır ve sadece 85 yıllık bir örgüttür. Katolikliğe sadık iş ve meslek sahiplerini biraraya getirerek Papa’ya Vatikan dışında destek olacak varlıklı ve iyi eğitim görmüş elit bir kadroyu oluşturmak amacı ile kurulan ama günümüzde Vatikan’da en etkili olan kurumdur. Gizli bir örgüt olan Opus Dei’nin tüm üyeleri meslek sahibi Katoliklerden oluşmakta, her ülkede örgütten sorumlu bir kardinal bulunmaktadır.

Onlara göre Papa’nın kimliği, Kilise’nin de, Papalık makamının da üstündedir. Papa, Tanrı Krallığı’nın kutsal önderidir. Böylesine yüce bir mertebeye erişebilen kişi de elbette *olağanüstü* bir kişidir. Bu nedenle Opus Dei, böylesine olağanüstü bir kişi tarafından temsil edilen Vatikan Devleti’ni yüceltir ve Kilise’yi ikinci planda görür.

2.8 milyar dolar serveti, 600 medya aracı bulunmaktadır; 15 üniversitesi, 97 teknik okulu, 36 ilköğretim okulu olan Opus Dei tarikatı son olarak karikatür krizi ile gündeme geldi. Tarikata bağlı *Studi cattolici* dergisi Muhammed’i cehennemde tasvir eden bir karikatür yayımlayarak dinlerarası diyalog girişimine ağır bir darbe vurdu. Tarikat dünya siyasetinde de varlık gösterir. İngiltere Milli Eğitim bakanı, Polonya hükümetinde görev yapan 3 bakan, Perulu 2 bakan, ABD Anayasa Mahkemesi’nin 2 yargıcı, Amerikan Kongresi’nin onlarca üyesi, eski FBI Başkanı Louis Freeh ve Fox televizyonunun yorumcusu Robert Novak; Opus Dei müridi olduğunu gizlemiyor. ABD’de kürtaj, eşcinsel evlilikleri ve kök hücre çalışmaları konusunda yönetimin muhafazakâr tutum göstermesinin ardında Opus Dei’nin yattığı vurgulanıyor.

Opus Dei tarikatı Dan Brown’ın *Da Vinci Şifresi* kitabının sayfalarında ölümsüzleştirilmiş ve sağ kanat politik gündemini belirlemekle suçlanmıştır. Opus Dei, hakkında çok fazla konuşulan fakat günümüz dinsel toplulukları içinde hakkında en az şey bilinen örgüttür.

Opus Dei ile ilgili pek çok tartışma yaşanmış ve olumsuz görüşler dile getirilmiş, buna rağmen örgüt herhangi bir açıklama yapmamıştır. Bu görüşlerden bazıları şunlardır: İsviçreli parlamenter ve toplumbilimci Jean Ziegler'e göre: Opus Dei kendisiyle terörizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ya göre: Bu örgüte, Opus Dei (Tanrı'nın işi) değil Actopus Dei (Tanrı'nın ahtapotu) denilmelidir.

Fethullah cemaatinin Opus Dei'den esinlendiğini düşündürecek epeyce belirti var. Ancak, temel ayrılık şu: Opus Dei, Vatikan'a bağlı bir tarikat ve belki kendine özgü bir kilise.

Fethuttah Cemaati, görünürde dinsel olarak hiçbir yere bağlı değil. Öyle görünüyor.

Fethullahçı hareketin yapısını, gerekli görmediğim için neredeyse hiç incelemedim.

Ancak, siyasal açıdan değilse bile, finans, sermaye, bankacılık alanlarında Opus Dei'den daha güçlü görünüyor. Hareketin 92 ülkede yaklaşık 500 okul, dershane, üniversite gibi eğitim kurumlarının yanı sıra dinler ve kültürler arası diyalog faaliyetleri ve yardım organizasyonlarını gerçekleştirdikleri çeşitli vakıf ve dernekleri ile ticari faaliyet gösteren basın yayın kuruluşları, hastaneleri ve finans kurumları var.

İki hareketin en belirgin özelliği üyelerinin meslek sahibi, zengin işadamı, mevki ve makam sahibi kişilerden oluşması. Gülen hareketinin kendine seçtiği "Altın Nesil" yetiştirmek hedefi ile Opus Dei'nin hedefleri örtüşmekte.

Ancak, bilindiği kadarıyla, Opus Dei hiçbir hükümet karşısında açık vermedi, açığa ve tuzağa düşmedi.

ACTOPUS DEI¹

Dünkü yazımdan bir cümle anımsayalım: İngiliz araştırmacı Michael Walsh, “Bu örgüte, Opus Dei (Tanrı’nın işi) değil Actopus Dei (Tanrı’nın ahtapotu) denilmelidir,” diyordu.

Fethullah cemaati tam anlamıyla bir Opus Dei midir, bunu araştırmak komplo teorisi uzmanlarının işi. Bence aralarında çok önemli benzerlikler var. Ancak, Fethullah cemaati sanki bir adım ilerde. İktidarı resmen paylaşmak istiyor.

Peki, Actopus Dei değil mi? Hem Opus Dei hem de Actopus Dei. Ben böyle anlıyorum.

Ama, AKP de aynı zamanda hem Opus Dei hem de Actopus Dei. Ben böyle anlıyorum. Anladığım için de “AKP tarikatı hükümeti” diye yazdım. AKP dışarıdan bir siyasal parti ama içeriden hem Opus Dei hem de Actopus Dei olan bir gizli örgüt. AKP’yi bu gizli örgüt yönetiyor ve bu gizli örgüt AKP’nin standart kadrolarına da kapalı. (Okuma tavsiyesi: Uğur Mumcu, *Rabita*, um:ag Yayınları; Işık Kansu, *Rabita’nın Zabıtası*, um:ag Yayınları).

İki tarafın Opus Dei’leri ile Actopus Dei’leri 1970’lerin başından itibaren birbirlerini tanıyor ve kolluyorlardı. Belki de Milli Görüş hareketi ile Fethullah cemaati o tarihlerde işbirliği yapmışlar, siyasal kadroyu Milli Görüş, kadro hareketini Fethullah cemaati üstlenmişti. Aslına bakarsanız Fethullah cemaati “Altın Nesil” ideali ile kadro hareketinde odaklanmıştı. İşbölümü zaten iki hareketin doğasında mevcuttu.

Tam anlamıyla bir ortakyaşarlık (symbiosis) durumu.

Peki, ortakyaşarlık ya da sembiyotik durum nedir?

Canlı türleri arasında, bütün tarafların yararına işleyen bir bağlaşıklık, birliktelik veya ortaklık.

AKP ile Cemaat arasında bir ortakyaşarlık (sembiyotik) ilişkisi vardır. Bu ilişki takır tukur bir mekanik ilişki değil, tam anlamıyla bir biyolojik ilişkidir, yani iki canlı varlığın iç içe geçmiş

1 *Aydınlık*, 18 Şubat 2014.

hayati ilişkisidir. Herhangi bir şekilde biri zarar görürse ikincisi de zarar görür.

Peki bu ilişki neden sona erdi, ortakyaşam ilişkisi sona erince taraflar üzerindeki etkisi ne olur? İki satır yukarda söyledim: İkisi de zarar görür!

Ortakyaşarlık ilişkisinde bir tarafın yaptığından ikincisinin habersiz olması mümkün değil. Bu nedenle, Başbakan'ın Paralel adını verdiği yapıdan haberleri olmadığını ileri sürmesi bir tevatür ve safсата, gerçekdışı.

İkisinin de ortak düşmanı Cumhuriyet ve onun yapıp ürettiği yapıları: Laik cumhuriyetti, laik hukuktu, laik eğitim ve öğretim, laik medeni kanun (vatandaşlık yasası) idi. Anayasa'nın ilk dört maddesi ve devrim yasalarını koruma altına alan Anayasa'nın 174. Maddesi idi.

Burada durup, Fethullah Gülen'in 28 Şubat döneminde televizyonlarda yayınlanan "Mülkiye, Adliye ve Zaptiye'yi (Emniyet'i) ele geçireceksiniz," talimatını anımsayalım. Fethullah Gülen, bu talimatı müritlerine büyük bir olasılıkla 1970'lerde vermişti. Sembiyotik ortağı AKP tarikatı, bu ele geçirme operasyonlarında sembiyotik ortaklarına yardımcı oldu. Yardımcı oldu, çünkü Cemaat'in damarlarında dolaşan kan AKP'nin de damarlarında dolaşıyordu.

Bu ortakyaşar iki organizmanın dışarıdan katkı aldığını düşünmememiz için hiçbir neden ve engel yok. Akıl hocaları ve ortakyaşar iki ortak, amaçlarına ulaşmak için karşılarında tek bir engel bulunduğunu biliyorlardı. Üstüne üstlük Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yerleştirdikleri ajanlar artık uygun rütbelere de gelmişlerdi.

Operasyonun vadesi geldiğine karar verdiklerinde bütün hazırlıkları tamamlamışlardı ve bir emirle TSK'ya karşı operasyon başladı. TSK'ya karşı başlatılan Kumpas operasyonlarından AKP tarikatının habersiz olduğu, operasyonları Cemaat'in tek başına yürüttüğü iddiası, ortakyaşarlığın doğası (fıtratı) gereği, kuyruklu bir yalandır.

Peki neden bozuştular? Bu bozuşmanın nedenlerini iki tarafın en yetkili ağızları açıklamadan bilemeyiz. Benim tahmini-me göre, Cemaat'ın kadrolarına muhtaç olan ve bundan dolayı da eksiklik ve aşağılık duygusu hisseden AKP tarikatı, ortaklık ilişkisinin belli bir noktasından sonra, kendi kadrolarını yetiştirmek istedi ve imam-hatipleri kendi kadro okulları olarak düzenlemeye başladı. İmam-hatipleri düzenlemek yetmezdi, bu nedenle Cemaat okullarının ve dershanelerinin üretim çalışmalarının engellenmesi gerekiyordu. Bu bir!

İkincisi: Cemaat finans kapital alanında küresel bir güç haline gelmişti. AKP'nin kendi gücünü yaratması gerekiyordu. Bu nedenle inşaat ve müteahhitlik alanlarında çalışmalara ayrıcalık tanıdılar. Hedef TÜSİAD'ın geleneksel ve TUSKON'un küresel sermayesi dışında bir birikim yaratmaktı. Salma salacakları bir sermayenin oluşması gerekiyordu. Bu sermaye biriktikten sonra kendi paylarını alacaklardı. Bir iktidar düşünün ki (yapılan yayınlara ve eleştirilere göre) önce iş yapacağı işadamını yaratıyor, sonra bunlara ihale vererek sistematik yolsuzluk yapıyor. AKP'nin en önemli kurucularından Abdüllatif Şener'in sık sık, "Alacakları avanta olmasa bunlar bir metre duble yok yapmazlar," dediğini anımsayalım.

Üçüncüsü: AKP tarikatından daha deneyimli ve donanımlı olan Cemaat, tam anlamıyla gizli örgüt mantığıyla, ileride kullanılmak üzere, şantaj malzemesi hazırlıyordu. Zaten TSK'ya karşı kurulan kumpasta gereken deneyimi kazanmıştı.

TSK'nın nakavt edilmesinden sonra iki taraf da karşı taraftan kuşkulananmaya başladı. Cemaat, "Nikahı senin omzuna, bacakları benim omzuma" ilişkisinin böyle sürüp gitmesini isterdi. İsterdi ama R. T. Erdoğan, Cemaat'ın Mülkiye, Adliye ve Zabtiye'den sonra AKP örgütünü ve TBMM'deki milletvekili çoğunluğunu ele geçirmesinden korkmaya başladı. Ne zaman korkmaya başladı, bunu ben bilemem.

Ancak tahmin ettiğim şu: R. T. Erdoğan'ın genel olarak bütün dış politikası, özel olarak Arap dünyası politikası ve daha

özel olarak Suriye politikası iflas etmişti. Geleneksel siyasetten uzaklaşarak her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı.

Öte yandan, hiçbir şey üretmeyen, sıcak paraya ve borca dayalı ekonomi de çıkmaza girmişti. Kurtuluş yoktu. Elllerinde tek bir şans vardı, öküzü öldürüp ortaklığa son vermek, hukuki skandalların, ekonomik açmazların, siyasal bozgunların faturasını Fethullah cemaatine ödetmek. Bu nedenle, “Ya bismillah!” deyip dershaneler bohçasını açtılar.

TARİHE GEÇMEK¹

R. T. Erdoğan’ın tarih ve toplum bilgisi herhangi bir akademik birikim ve özel okuma çabasından kaynaklanmıyor. Ne biliyorsa, Cumhuriyet karşıtı, karşıdevrimci şeyh, hoca, mürşit ve ağabeylerin konferans ve sohbetlerinden kulağında kalan şeyler.

Bunlar, doğruluk ve gerçeklikleri akıl ve mantığın süzgecinden geçirilmeden, biat ve itaat kültürü içinde kabul edilmiş dogmalar ve tevatürler.

Bu derme çatma bilgimsileri bilimsel bilginin mihenk taşına vurmadığı için, ilk gençliğinden bu yana tam anlamıyla bir fanatik “yanılan insan”, “anakronik”.

Necip Fazıl Kısakürek’in *İdeolocya Örgüsü*’nü baştan sona altını çizerek okuduğunu da sanmıyorum. Necip Fazıl, kitabını bilimsel bir yapıt olması için değil göz küllemek için yazmış. Bir tür Hitler’in *Mein Kampf*’ı... Yani *Kavgam*... Necip Fazıl’ın *Davam*’ı...

R. T. Erdoğan’ın, son 6-7 yıllık hal ve gidişinden, *İdeolocya Örgüsü*’ndeki Başyüce figüründen etkilenmiş olduğunu söyleyebiliriz. R. T. Erdoğan bir Başyüce olarak tarihe geçmek istiyor:

Başyüce

– “Başyüce”, kaba ve umumî mânasiyle herhangi bir Miri reisi değil, derin ve girift, içtimaî bir remzdir. Bir timsal...

1 20 Şubat 2014.

– Bütün selâhiyetler beşerî haddin en üstünüyle eline teslim edilmiş kâmil ferdin, Allah'ı, vicdanı ve milleti arasında terkiyleştirmeye memur bulunduğu kâmil ahenk uğrunda, nefsinin selâhiyetsizlikte son mertebeye indirmesi... “Başyüce”nin heykelleştirdiği remz, işte bu mânânın temsilciliği ve şahıslandırıcılığıdır.

– “Başyüce”, milletini tek şahıs içinde yekûnlaştıran bir örnek... Onun içindir ki, selâhiyeti, hak ve hakikate karşı bu yekûna eş, kendi öz nefsine karşı da bu yekûnun en ufak parçasından daha küçük...

– “Başyüce”nin kendi öz lisanından başka her edası ve işi, “Ben milletimin görünürde en ahlaklı, en bilgili ve en akıllı ferdiyim!” diye ilân edecektir.

– “Başyüce”, “Yüceler Kurultayı”nın her şubede lif lif örülmüş kanunlar manzumesine aykırı emir veremez ve vermez; fakat her emri, kanunu tamamlayıcı ve belirtici ayrı bir kanundur. Kanunun bir şey söylemediği yerde “Başyüce”nin emri, kat’îdir.

– “Başyüce”nin bir emriyle hükümet değişir.

– Bütün hükümet manzumesi, en büyüğünden en küçüğüne kadar onun adına iş görür...

– Kaza cihazı onun adına işler ve adalet onun adına dağıtılır.

– “Başyüce”, bütün icra vasıtalarının ve bütün şubeleriyle ordunun başıdır. Başbuğ, doğrudan doğruya “Başyüce”nin vekilidir.

– Anlaşıyor ki, “Başyüce”, İslam’ın “ulülemr” diye isimlendirdiği, büyük içtimâî irade ve icra makamını, bu makama en küçük nefis ve hırsı karıştırmamak ve kendi öz nefsanîyeti bakımından mâdum kalmak borcu altında, şahsiyle dolduran ideal ferttir. “Başyüce”, temsil ettiği iman ve hakikat kutbunun, en ileri hürriyet içinde her şeyi ve her şeyi köleleştiren mânasına karşı mukaddes mîzan önünde, her şeyden ve herkesten fazla köleleşecektir... “Başyüce”de pırıldayan kudret ve haşmet ifadesi, onun değil, bütün milletiyle bağlı olduğu mânalar âleminin; ve oradan aksederek, milletinindir.

– Cemiyetin, hangi sahada olursa olsun, en dertli ve ıstıraplı unsuru, “Başyüce”yi kendisi kadar dert ve ıstırap içinde

olup olmadığını ve derdinin çaresini elinde tutup tutmadığını anlamak bakımından, her ân hesaba çekmeye muktedir, kanunî bir imkân sahibi olacaktır. En küçük suistimale karşı, cüret edicisine en büyük cezayı davet edecek olan bu imkân, her vatandaşın evinde, keyf için çekilmesi yasak bir imdat işareti koldur.

– “Yüceler Kurultayı” beş yıl için seçtiği “Başyüce”yi tekrar intihab edebilir.

– Tekrar seçilmeyen “Başyüce”, yaş haddini aşmamış bulunuyorsa “Yüceler Kurultayı”ndaki yerine avdet eder.

– “Başyüce” için bütün yüceler gibi, makamını temsil gücünü muhafaza ettikçe yaş haddi yoktur.

– “Başyüce”lik makamı üzerinde Kurultay’a karşı en tesirli irşad, ölüm, hastalık, çekilme isteği gibi hallerde, “Başyüce”nin kendi yerine bizzat göstereceği namzet veya namzetlerdir.”¹

Okuduğunuz metnin en büyük hatası, bir yasa metni olmasına karşın, hukuk söylemiyle (*discours*) değil yazınsal (edebi) söylemle yazılmış olmasıdır. Bir anayasanın hukuk söylemiyle değil de Necip Fazıl’ın üslubuyla yazıldığını düşünün, ne kadar eğlenceli olur.

“Başbuğ” ile “Başyüce” tiplerinden sadece Başbuğ’un Orta Asya Türk kültüründe bir karşılığı var. Necip Fazıl’ın Başyücesi kurgusal (*fictif*) bir tip...

* * *

Necip Fazıl, “Büyük Doğu” mefkûresi gereği olarak, “millet meclisi”ne “Yüceler Meclisi” adını veriyor. Yani, böylece, milletvekilleri de “Yüce” oluyor.

“Yüceler Kurultayı”, “milletin; dinde, fikirde, sanatta, ilimde, siyasette, müspet bilgilerde, ticarete, askerlikte, iradede, işte, hülâsa insan kafasının arayıcı hamlelerini ve idrak çilelerini

1 Necip Fazıl Kısakürek, *İdeolacya Örgüsü*, Büyük Doğu Yayınları, s. 291-293.

planlaştıran her sahada, eser, keşif, görüş, terkip ve dava sahibi (aksiyon)cu güzidelerden örülüdür.”¹

“Güzide” şu anlama gelir: Seçkin, elit, kalantor!

Şimdi titreyip kendinize gelin:

– “Yüceler Kurultayı” âzası, halkın değil, Hakk’ın seçtikleridir.²

– “Yüceler Kurultayı”nın cephe duvarında şu levha ve şu ölçü pırıldar: “Hâkimiyet Hakkı’ndır.”³

– Başyüce, “Kendisi ve kendisini murakabe eden yine kendisi olarak, bir insanda iki cephe veya iki cephede bir insan...”⁴

R. T. Erdoğan, başbakan olarak, “İki tane ayyaşın yaptığı yasa...” cümlesini ağzına aldığı gün, 28 Mayıs 2013 günü partisinin grup toplantısında yaptığı konuşmada, gene Necip Fazıl’dan söz eder:

“Nesillere istikamet çizmekle geçen ömründe sadece teoriyle meşgul olmamış, eğilmeden, bükülmeden hayatını da bir miras olarak bize devretti. Zor zamanlarda, zor şartlarda yaşadı. Tehditlerle, hapiste geçen bir ömre rağmen hak bildiği yoldan geri dönmedi. Bize rehber oldu, yolumuza ışık tuttu.”

Okuduklarımızdan aklımızda kaldığına, tanıklıklarımızdan edindiğimiz bilgilere göre, kılavuzu Necip Fazıl olan R. T. Erdoğan bir başyüce olarak “kendi kendisini denetlemekte”, bunun dışında bir denetim istememektedir.

1 Age. s. 285.

2 Age. s. 288.

3 Age. s. 285.

4 Age. s. 289.

Dünkü yazımdan hatırlayalım: (R. T. Erdoğan'ın) Necip Fazıl Kısakürek'in *İdeolocya Örgüsü*'nü (Büyük Doğu Yayınları) baştan sona altını çizerek okuduğunu da sanmıyorum. Necip Fazıl, kitabını bilimsel bir yapıt olması için değil göz küllemek için yazmış. Bir tür Hitler'in *Mein Kampf*'ı... Yani *Kavgam*... Necip Fazıl'ın *Davam*'ı...

Dikkat! Kavgam = Davam!

İdeolocya Örgüsü tam anlamıyla Cumhuriyet karşıtı, ırkçı ve İslamcı bir faşist manifesto. R. T. Erdoğan'ın ideolojik rehberi. Bu büyük “Usta”yı, bu büyük “Başyüce”yi ve tutkularını, saplantılarını öğrenmek istiyorsanız sözünü ettiğim manifesto kitabını okumanız gerekiyor.

R. T. Erdoğan'ın, son 6-7 yıllık hal ve gidişinden, *İdeolocya Örgüsü*'ndeki Başyüce figüründen etkilenmiş olduğunu söyleyebiliriz. R. T. Erdoğan bir Başyüce olarak tarihe geçmek istiyor.

Bu türden tutkular insanları yoldan ve baştan çıkartır, gerçeklerin dışına sürer.

Bu satırı yazarken Mustafa Hoş'un *Abluka* (Destek Yayınları) adlı kitabını okurken işaretlediğim bölüm aklıma geldi:

“Eski İngiltere Dışişleri Bakanı Lord David Owen, iktidarda uzun süre kalan liderlerin beyinlerinde ortaya çıkan kişilik bozukluğuna işaret eden ‘Hubris (Kibir) Sendromu’ denilen nörolojik bozukluğa dikkat çekiyordu. Bu bozukluğa İngiliz eski başbakanlarından Tony Blair ve Margaret Thatcher'ın da yakalanmış olduğunu iddia ediyordu. Bu ikisi de 10 yıl başbakanlık yapmışlardı.

Owen'ın ortaya attığı Kibir Sendromu'nun belirtileri şunlardır:

- Dünyayı, gücünü göstereceği ve başarı kazanacağı bir arena olarak görme eğilimine yol açan narsisistik yapı.
- İmajına ve görüntüsüne aşırı önem verme.
- Ülkesinin çıkarlarıyla kendininkileri bir görme.

1 *Aydınlık*, 21 Şubat 2014.

- Konuşurken kendisini ‘biz’ sözcüğü ile tanımlama.
- Kendi karar ve yargılarına aşırı güvenme; başkalarının önerilerine veya eleştirilerine katlanamama, küçümseme.
- Kendisinin yalnızca tarihe veya Tanrı’ya karşı sorumlu olduğunu düşünme; yargıya hesap verme zorunluluğundan muaf olduğuna inanma.
- Gerçeklerden kopma eğilimi ve giderek yalnızlaşma.
- ‘Hubristik Yetersizlik’ olarak nitelendirilen durumun ortaya çıkması. Liderin kendine aşırı güvenmesi ve aldığı yanlış kararlar sonucu işlerin sarpa sarması...”

Robertson, yazısını şöyle bitiriyordu:

“Türkiye, Batılı devletler ve Ortadoğu için kritik öneme sahip bir ülkedir. Bu nedenle ülke istikrarının, gücün sakatladığı bir beyin tarafından tehdit edilmesine izin vermemek gerekir. Türkiye’nin çevresi, bu nöropsikolojik hastalığa yakalanmış liderler tarafından yönetildikleri için zayıf düşmüş ülkelerle sarılıdır. Bu nedenle dünyanın bunlara benzer başka bir ülkeye artık tahammülü yoktur.”¹

“Kibir Sendromu”na müptela lider, Necip Fazıl’ın “Başyüce”sinin yanında zemzemle yıkanmış gibidir, solda sıfır kalır. Başyüce; başyasakoyucudur, başyargıçtır, başdenetçidir, başvaizdir, başseçicidir, başmühendistir, başmimardır, başöğretmendir, başyazardır, yani bir ülkedeki bütün işlerin, faaliyetlerin başıdır.

Başyücelik makamının her konuda bir emri vardır. Başyücelik Emirleri:

- Zevk ve terbiye: “Terbiye ve zevk zabıtası her tarafta hummalı bir faaliyet halinde bulunacak ve yakaladıklarını derhal umumi zabıta merkezlerine sevkedip, oradaki münferit terbiye ve zevk hâkimlerinin huzuruna çıkaracaktır.”²
- Kumar: “Kumar mefhumunun ifade ettiği umumi fiil, bütün şubeleri ve şekilleriyle yasaktır.”³

1 Age. s. 309-310.

2 Age. s. 318.

3 Age. s. 319.

(Kumarın kötülüğünü Paris'te devlet bursunu kumara bastırırken öğrenmiş gibi...)

– İçki ve zehir: “Bu emrin neşri tarihinden itibaren sekir verici her türlü içki ve beyin uyuşturucu ve keyiflendirici zehirler, tamamıyla yasaktır.”¹

(Sanki Cumhuriyet yönetiminde içki ve zehir teşvik ediliyor-muş gibi).

– Zina ve fuhuş: “Bugünden itibaren vatan sınırları içinde zina ve fuhuş her tezahür şekliyle mutlak olarak yasaktır.”

– “Zina, erkekle mukabil cinsiyetin herhangi bir unsuru arasında, meşru olmayan birleşme; fuhuş da bu hadisenin meslek ve sanatıdır.”²

(Zina, müritlerinden birinin yönettiği bu ülkede artık suç değil. Kendi aralarında halletsinler!)

– Faiz: “Faiz bizim cemiyetimizde her şekliyle mutlak olarak yasaktır.”³

(Müridi, bu emri de dinlemiyor.)

– Kahvehane: “Bugünden itibaren, en ücra köyden en kalabalık şehre kadar, kahvehane mefhumunun ifade ettiği, öldürülmüş zaman ve yok edilmiş faaliyet müesseseleri baştan başa kapatılacaktır.”⁴

– Vatan dışı: “Bu emirle beraber Türk vatanının, yalnız Müslümanlar ve Türklerle meskûn, yalnız Müslümanlardan ve Türklerden ibaret hale gelmesi, hain ve muzlim unsurlardan baştan başa temizlenmesi için her tedbir alınacaktır.”

– “Temizlenmesi gereken başlıca hain ve müzlim unsurlar, dönmeler ve Yahudilerdir.”⁵

– Dans: “Dans yasaktır.”⁶

– Heykel: “Bizde heykel yoktur.”⁷

... ———

1 Age. s. 323.

2 Age. s. 325.

3 Age. s. 328.

4 Age. s. 330.

5 Age. s. 334.

6 Age. s. 338.

7 Age. s. 341.

– Matbuat: “Bu emrin neşriyle beraber, ‘Matbuat Hürriyeti’ isimli milli ve ictimai felaket vesilesi kaldırılmıştır. Bundan böyle matbuat, bilinen manada hür değildir.”¹

– Radyo: “Radyo, Büyük Doğu davasının en tesirli silahlarından biridir.”²

(Başbakan’ın televizyon sansürcülüğüne özenmesinin ilham kaynağı...)

– Kadın kılığı: “Kadın kılığı, bu emirden itibaren edep hadlerine girecektir.”³

– İşçi: “İşçi sınıfı bizde, orduda nefer gibi, cemiyetine karşı hiçbir sınıfı ve nefsanî hak iddiasında kudreti olmayan; ve her hakkı cemiyeti tarafından tekaffül edilen tâbi zümre...”⁴

(Aferim ba!...)

– Sermaye ve patron: “İkisi de mümindir.”⁵

– Hürriyet: “İnsan hür değildir; hür olan, eşek veya köpek...”⁶

– İç ve dış düşman-Yahudi: “Önce öz peygamberine ihanet eden, tevhid bayraktarı Resul ‘Tûr-u Sinâ’ya çıkınca altundan buzağı yapıp ona tapmaya başlayan ve peygamber lanetine uğrayan o...”⁷

(Mürşit bundan sonra 4 sayfalık daha kusur ve suç sıralıyor.)

Ey ahali! Bırakın Mürit, tarihe geçmek ve orada ikamet etmek için, İstanbul Kanalı, Üçüncü Köprü, Üçüncü Havaalanı, Çamlıca Camisi gibi ıvır zıvır işyerle uğraşsın... *İdeolocya Örgüsü*’nün tamamını ezberlerse yandık ki ne yandık!

1 Age. s. 342.

2 Age. s. 348.

3 Age. s. 366.

4 Age. s. 377.

5 Age. s. 379.

6 Age. s. 424.

7 Age. s. 473.

R. T. ERDOĞAN'DA TECESSÜM EDEN ALLAH'IN VASIFLARI¹

Perşembe ve Cuma günkü yazılarımda R. T. Erdoğan'ın bir "Başyüce" olarak tarihe demir atmasının serencamına tanık olmuştuk. Sıra geldi, bir kul-müridi tarafından Roma'ya özgü bir marifetle tanrılaştırılmasına:

AK Parti Düzce Milletvekili Fevai Arslan, Başbakan için, "Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. İşte bunun önünü kesmek istediler," yorumunda bulundu. Duzcetv.com'da yer alan habere göre, 13 Ocak'ta Düzce merkezde AK Parti seçim çalışma bürosu açılışına katılan Arslan, Başbakan Erdoğan'ı "Dünya lideri" olarak nitelendirdiği konuşmasında şunları söyledi:

"Bu seçim ayrı bir seçim. Bu seçim AK Parti'nin belediye başkan seçimleri değil, bu seçim ülke seçimi, bu seçim vatan seçimi. İşte bu koşan arabanın tekerine bir şey sokma hedefi olanlarla karşılaştık. Çünkü başında öyle bir lider var ki dünya liderliği kabiliyetinde ve Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. İşte bunun önünü kesmek istediler. Özellikle dış mihraklar. Türk halkı 2002'den bu yana bütün bunlara izin vermedi, inşallah bundan sonra da izin vermeyecektir."

Bu tuhaf durumu yorumlamak beni aştığı için, sözü büyük din bilgini, filozof Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'e bırakacağım:

"Dünyanın ortak kanaati şudur: Erdoğan, son geldiği yer itibariyle, yüreğinde merhamet ve sevgi yerine kin ve şiddetin yuvalandığı bir kişilik portresi çiziyor. İslam'ın irfan ve sevgi kurumu olan tasavvufta bu hale gelmiş tiplere 'nefsi emmâreleşmiş tipler' denir. Erdoğan 'Allah' benzetmesine bile itiraz etmedi."²

Yaşar Nuri Öztürk'ün yorumu benim için yeterli!
VASIF ne demek?

1 *Aydınlık*, 24 Şubat 2014.

2 *Yurt*, 12 Şubat 2014.

VASF (Arabi bir sözcük): Nitelik, bir kimsenin veya şeyin taşıdığı hal, sıfat. // Bir kimsenin ya da bir şeyin durumunu anlatarak tarif etme. // Sıfat.

Demek oluyor ki “Allah’ın vasıfları”, “Tanrı’nın nitelikleri”, “Tanrı’nın sıfatları” anlamına geliyor.

Peki, bir ölümlü bir başka ölümlüye Tanrı’nın niteliklerini armağan edebilir mi? Bu iki ölümlü AKP tarikatından ise her şey mümkündür!

Bu tarikatın politikacıları abrakadabra sanatında da temayüz etmişlerdir: İki kapılı yalan dünyanın bir kapısından Harun olarak girip öteki kapısından Karun olarak çıkarlar. Gözünüze inanamazsınız.

Kuran’ı Kerim’e Göre Allah’ın Vasıfları:

- 1- Allah’tan başka ilah yoktur;
- 2- Âlemlerin Rabbi’dir;
- 3- Her şeyi yaratandır;
- 4- Sürekli yaratma halindedir;
- 5- İlmi her şeyi kuşatmıştır;
- 6- En güzel isimler ona aittir;
- 7-Yarattıklarından hiçbirine benzemez;
- 8-Geniş rahmet sahibidir;
- 9- Esirgeyen ve bağışlayandır; tövbeleri kabul edendir;
- 10- Hiçbir şeye muhtaç değildir;
- 11- Zengin ve övülmeye layıktır;
- 12- İzzet ve şeref sahibidir;
- 15- Bütün varlıkların rızıklarını verendir;
- 16- İnsanlara yakındır;
- 18- Her şeye gücü yetendir;
- 19- Her şeyi işiten ve bilendir;
- 20- Huzura ve emniyete kavuşturandır;
- 21- Bütün varlıkların sahibidir;
- 22-Dirilten ve öldürenidir;
- 23- Tuzakları bozandır;
- 24- Her şeye şahittir;

- 25- Adaletle hükmeder;
- 26- Duaları kabul eder;
- 27- İyiliklerin karşılığını fazlasıyla verir;
- 28- Kadın erkek ayrımı yapmaz;
- 29- Vaadi gerçektir, sözünden dönmez;
- 30- İnsanlara zorluk dilemez.

Yüce Allah'ın vasıfları R. T. Erdoğan'ın kişiliğinde tecessüm ettiğine (somutlaştığına) göre, her gün kürsülerde, çarşı pazar-da, okulda medresede, televizyonlarda, karada denizde havada basbas bağırarak, önüne gelene hakaret eden, ceberut, nemrut, mağrur ve kibirli kimsenin vasıfları Allah'tan yansıyan vasıflar mıdır?

Evet mi, hayır mı, yaa Fevai Arslan?

Ya sen Allah'ın Kuran'da yazan vasıflarını bilmiyorsun; ya da yağcılık yaparak, yalan söyleyerek cehennemin zumarasına gitmeyi göze alıyorsun. Gerçek Müslüman böyle bir tehlikeli günahı göze alamaz. Göze aldığına göre, hiçbir şeye inanmıyor demektir. Dostoyevski'nin yazdığı gibi, "Stavrogin inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanmazdı."

Ya Fevai Arslan "Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. R. T. Erdoğan hazretleridir," diyen sen değil de Stavrogin olsaydı, inanırdım. Çünkü adam inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanmıyor. Böyle bir adama inanırım ben!

Ya da, gene bir Dostoyevski memleketinde, Karamazov Gardaşlar'da, "Tanrı yoksa benim yüzbaşılığım neye yarar?" diyen o ayyaş ve sefil adam da söyleseydi, ona da inanırdım!

Hepsi iyi de R. T. Erdoğan hazretleri Fevai Arslan'ın inciler saçan ağzından çıkan o sefil cümleyi duyunca, kibarca, neden, "De get lan?" demedi acaba? Şimdi bunu bırakıp, Fevai Arslan'ın kim olduğunu TBMM sitesinde arayalım: 12 Temmuz 1966'da Düzce'de doğmuş. Benden 30 yaş güccük. Babasının adı Ahmet (benim babam da öyle), annesinin adı Sabriye imiş. Benim annemin adı Nasibe idi.

İşadamı; Düzce İmam-Hatip Lisesi'ni bitirmiş.

Serbest ticaretle uğraşmış. (Yani işsiz).

Az düzeyde İngilizce bilen Arslan, evli ve 3 çocuk babasıymış.

Az biraz İngilizce bilen, Arapça bilmeyen bir imam-hatip mezunu. Serbest ticaretle (her ne ise) uğraşan bir imam-hatip ürünü. Kendini Türkçe ifade edemediği, tekellüm ederken sürç-i lisan ettiği için geleceği pek parlak. Yakında onun da tekeri dönmeye başlar. Allah, “Yürü ya kulum!” demezse, ona vekaleten, Allah'ın bütün vasıflarıyla mücehhez başbakanı Fevai kulunun işlerini kırıp-sarar (halleder, yoluna koyar). O da, “Açıl ya ayak-kabı kutusu!” demeyi öğrenir. Ama Türkçe değil, Arapça. Arapça da, ama ne Kul Fevai ne de efendisi Arapça bilirler. O gün gelsin Zembilli Hoca'ya sorarlar.

AKP tarikatı mensuplarını mazur görmek gerekir. Çünkü tunç gibi Müslüman olmalarına karşın paganların “*tanrılaştırılmış imparator kültüne*” bağlıdırlar. Bunlardan Caligula fırsat buldukça kıyafet değiştirir ve kendisini bir tanrı gibi takdim eder, ardından dalkavukça yöntemlerle huzurunda bulunanların kendisini benimseyerek onaylamalarını talep ederdi.

Yeni zenginlerin, haramzade ve zadelerin malıyla yorgun ağzımızı daha da yormayalım. R. T. Erdoğan'ın bir mürit olarak peşinden gittiği mürşit mukallidi Necip Fazıl'ın Başyücesi de bir nevi Allah zaten!

BİR KEZ DAHA KÜLTÜR VE DEMOKRASİ¹

2000-2008 yılları arası benim en velut, en üretken olduğum dönemdir. O dönemin yazılarını bazen “Bir Kez Daha” parantezi içinde yayımlamaktayım. Bu dönemde yayımladığım kitapları, google'a adımlı yazıp internetin vikipedisi'nde bulabilirsiniz. Sadece bugün değil, 50 yıl sonra da okunacak, tarihe tanıklık eden yazılar. Çünkü bir gazetecinin gündemi tasvir eden yazıları değil bunlar, bir edebiyatçının “otopsi” yazıları.

1 *Aydınlık*, 25 Şubat 2014.

O günlerde, 2000'in Ocak ayının başından itibaren *Hürriyet* gazetesinde yazmaya başlamıştım. Ama asıl yazılarım, uzunluk sıkıntısı olmadan, 1980'lerin ortalarından itibaren, *Hürriyet Gösteri*, *Adam Sanat*, *Düşün* ve *Varlık* gibi edebiyat ve sanat dergilerinde yayımlanıyordu. Bu yazıların hepsi kitaplarımda yer aldı.

Yayınevleri, bu yazılarımı kitap olarak yayımlamak için sıraya girmişti. Sonra bir şeyler oldu, Doğan Kitap, İş Bankası Kültür Yayınları, Cumhuriyet Kitap gibi yayınevleri yeni kitaplarıma talip olmadıkları gibi, baskısı tükenen kitaplarımda yeni baskılarını yapmaz oldular. Artık ambargo başlamıştı. Bu arada *Dünya* "Kitap", Gendaş ve Ümit Yayıncılık piyasadan çekildiler ve ben de ambargoyla baş başa kaldım.

Bugün *Isırğanın Faydaları*¹ adlı kitabımdan "Kültür ve Demokrasi" başlıklı makalemin küçük bir bölümünü alıntı yapacağım:

"Adalet ve Kalkınma Partisi'nin 3 Kasım 2002 Genel Seçimleri'ni kazanıp tek başına iktidara gelmesi dünyada büyük yankılara yol açtı. Yol açtı, ama bu yankı yekpare değil, parçalı. Bu nedenle ben bu "dünya"yı üçe ayıracağım: Türkiye, Müslüman, özellikle de Müslüman-Arap ülkeler ve geriye kalan dünya.

Türkiye'de, düşünen, düşünmeye çalışan ya da düşünmesi gerektiğini düşünen bir kesim insan AKP'ye birtakım zıbınlar ya da kefenler biçmeye başladı. AKP'nin temsil ettiği hareket "İslami demokrasi", "demokratik İslam", "Müslüman demokrasisi", tanımlamalarıyla betimlendi. Buna karşılık, AKP yönetimi kendilerini "muhafazakâr demokrat" olarak tanımlamayı yeğliyor.

Bu tanımlamaları şimdilik ciddiye almamak gerektiğini düşünüyorum. Çünkü elimizde, Milli Görüş partilerinin vukuatlarından başka AKP'nin politik ideolojisini betimleyen herhangi bir metin yok şimdilik. Demek ki, AKP'nin bu tanımlardan hangisine uyduğuna karar vermek için, önümüzdeki aylarda somutlaşacak olan uygulamalarını bekleyeceğiz.

1 *Dünya* "Kitap", 2004.

Seçim ncesinde, Tayyip Erdoğan'ın seçilme yasaklısı olmasını, AKP hakkında kapatma davası açılmasını demokrasi açısından sakıncalı gren Avrupa Birliği muhitleri, seçimin hemen ertesinde, “Bu AKP sakın kktendinci bir parti olmasın?” diye dşnmeye başladılar.

Başını ABD yönetiminin ve bu yönetime yakın çevrelerin çektiği bir görüş var: Türkiye ılımlı İşlam'ı ile İşlam dünyasına örnek olabilir, demokrasi ile İşlam dininin çelişmediğini kanıtlayabilir. Bu düşünceyi daha da ileri götürüp Türkiye'ye örnek olma görevi verenler de var.

Bu tür özel görevlere her zaman karşı çıktım. Çünkü, Türkiye herhangi bir İşlam ülkesine örnek olacaksa, varsayımsal “ılımlı İşlam” uygulamasıyla değil, ancak laik kimliğiyle örnek olabilir. İlimli İşlam'ı laiklik ilkesinin önüne geçirmek, neden-sonuç ilişkisini tersine çevirmek olur. Benim gerçeğim şudur: Türkiye'nin Müslüman halkı eğer demokrasiye alışmış ve bu rejimi yeğliyorsa, bu ancak Cumhuriyet'in laik karakteri sayesinde gerçekleşmiştir. “İlimli İşlam” gibi sanal bir kimliği ne çıkarmak, laiklik ilkesinden ödün vermek anlamına gelir.

Arap dünyası Türkiye Cumhuriyeti'ni hiçbir zaman sevmemiştir. Bu sevgisizlik bazen nefrete varır. Türkiye Cumhuriyeti karşıtlığı sadece ynetenlerde değil yönetilen halklarda da görülür. Çoğunlukla Suudi parasıyla yayımlanan Arapça ya da İngilizce gazetelerde Türkiye'nin ve Türklerin kimlik sorunlarını araştırmaya yönelik sözde incelemeler yayımlanır: “Türkiye'nin ve Türklerin bir kimlik bunalımı vardır, çünkü Kemalist Cumhuriyet İşlam uygarlığını ve kültürünü reddetmiş, onun yerine Batılı zihniyeti ve yaşam tarzını getirmiştir.” Bu kanıttan yola çıkan yazılar Cumhuriyet devrimlerini yerden yere vurur.

Bu nedenle, yılların biriktirdiği öfkeyi, AKP'nin iktidara gelmesini laik Cumhuriyet'in sonu olarak gören mutluluk yazıları dile getiriyor şimdilerde.

Türkiye ve AKP konusunda yorum yapanların bu iki nesneyi de yeterince tanıdıkları kanısında değilim: Şu anda yüzde on beş dolaylarında olan muhalefete karşın laiklik Türk toplumunda niçin kabul görmüştür? Örneğin bu konunun herhangi bir şekilde düşünüldüğü kanısında değilim. Sadece bu yüzde on beşin tepkisi ve kimlik sorunları ilgi konusu olmuştur. Ama yüzde seksen beşin Cumhuriyet ilkelerine uyumu dikkate bile alınmamıştır.

Arap dünyası için de ciddi bir inceleme yoktur Türkiye’de. Kimileri İslam dininin demokrasi ile uzlaşamayacağını ileri sürer, kimileri bunun tersini savunur. Bunu göz önünde tutarak Arap dünyasının en büyük şairi ve bu dünyanın en büyük düşünürlerinden biri olan Adonis’e söz vermek istiyorum. Adonis’in Fransa’da Mercure de France Yayınevi tarafından 1993 yılında yayımlanan *La Prière et l’Epée* (Dua ve Kılıç) adlı kitabında yer alan “Kültür ve Demokrasi (1991)” başlıklı yazısını aktaracağım yazıma.”

Ama bu yazıya herhangi bir alıntı yapmayacağım. Makalemin tamamını merak edenler ya *Hürriyet Gösteri* dergisinin Ocak 2003 sayısını ya da *Isırganın Faydaları* (Dünya “Kitap”, 2004, s. 51-62) adlı kitabımı bulup oradan okuyacaklar. Bizim bugün “şimdi” ile işimiz var:

2003-2013 arasında İslamcılar, liberaller, post-modern liberaller, fantirifitton solcular tarafından yazılmış makaleler arasında okuduğunuz makalenin kavrayıcılığı düzeyinde bir tek makale bulamazsınız. Çünkü yazıcılarının günün maddi ve manevi hasadını toplamaktan başka bir kaygıları yoktu. Şimdi, yılışarak, yanılğılarıyla geviş getiriyorlar.

Tarih ve Kültür bilgi ve bilinçleri Necip Fazıl tarafından mührlenmiş müritlerden ve imam-hatip mezunlarından oluşan kadronun iflas ettiğini hâlâ göremiyorlar.

İslam referanslı hiçbir rejim çağdaş ve demokratik olamaz! Bu gerçeği en geç 2000 yılında görmemiş olana “beyin sahibi adam” diyemem ben!

BİR KEZ DAHA “DEMOKRAT PARTİ’DEN AKP’YE”¹

31 Mart 2007 günü *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan “Demokrat Parti’den AKP’ye” adlı yazım eski evrak arasından üzerine sıçradı. Yazma konusunda şanslıyım. Eski yazılarım arasında, günün mana ve ehemmiyetine uygun düşen bir yazım mutlaka vardır. Okuyalım mı? Okuyalım:

“Osmanlıcanın “durendiş” sözcüğünü severim. “İlerisini düşünen, tedbirli, akıllı” anlamlarına gelir. Örneğin “durendiş vezir”in müthiş bir ağırlığı vardır. Durendiş siyasetçiler, durendiş gazete yazarları (ve özellikle onlar)...

Bizim anlı şanlı alaturka ve alafranga durendişlerimiz, AKP’nin iktidara gelişini Demokrat Parti’nin 27 Mayıs 1950’de iktidara gelişine benzetmişlerdi. İkisi de bir halk hareketinin sonunda iktidara gelmişlerdi. Ve böylece İdris Küçükömer’in Demokrat Parti için söylediği “Türkiye’de sağ soldadır, sol sağdadır,” safsata özlü sözü bir kez daha doğrulanmıştı. AKP’nin Demokrat Parti’ye benzediği, son günlerde bir kez daha kanıtlandı. Bir yıldır Yargıtay’da boş olan 23 üyeliğe, Danıştay’da boş olan 6 üyeliğe seçim yapılmasını engelleyerek yaptı bunu.

Bu olay, 1930 yılları doğumlularına ve yakın tarih uzmanlarına bir olayı anımsattı. Olay şu: Demokrat Parti amblemli bastonla gezen Cumhurbaşkanı Celal Bayar, 1954 Genel Seçimleri’nden önce, Bursa’da yasak saatte konuşma yapmak ister. Ancak Seçim Kurulu konuşmasına izin vermez. Buna çok bozulan Celal Bayar seçim zaferinden sonra şöyle konuşur: “Bu hâkimlerin bizle alıp veremedikleri nedir? Davalarımız olur, da-ima aleyhimize mütalaa ederler. Karşı partiden mütemadiyen adaylıklarını koyarlar. Beni de Bursa’da yasaklamaya kalktılar. Elbette dinlemedim, nutkumu verdim. Bu hâkimler hakkında bir şeyler yapmak lazım.”

1 *Aydınlık*, 26 Şubat 2014.

Nitekim, kısa bir süre sonra önce Ankara'nın sevilen yargıçlarından Zeki Kumrulu, Salih Türkmen, Cemil Milli, CHP'den adaylıklarını koydukları ve seçilemedikleri için, bir hafta içinde görevlerinden alınarak raportör yapıldılar. DP'den seçim kazanamayan yargıçlar ise Yargıtay yargıçlıklarına, başkanlıklara, başsavcılığa atandılar. (Asım Ruacan'ın Yassıada mahkemesinde verdiği ifade.)

Bununla da kalmadılar. Emekli Sandığı Yasası'nın 39. Maddesi'ni değiştirerek "Görülen lüzum üzerine" (DP döneminin en ünlü gerekçesidir) Yargıtay 4. Ceza Dairesi Başkanı Prof. Dr. Vehbi Yekebaş ile 4 Yargıtay üyesini; daha sonra 3. Ceza Dairesi Başkanı Baha Arıkan, 2. Ceza Dairesi Başkan Vekili Sakıp Güran'ı; daha sonra da Yargıtay 1. Başkanı Bedri Köker, Cumhuriyet Başsavcısı Rifat Alabay, 5. Ceza Dairesi Bşk. Haydar Naci Yücekök ile birlikte birkaç üyeyi emekli ettiler. Dördüncü uygulamada ise dünyanın ilk kadın Yargıtay üyesi Melahat Ruacan, 4. Ceza Dairesi Başkanı Cemal Köseoğlu, 1. Bşk. Vekili Dr. Suat Bertan emekli edildiler.

Bu kıyımın nedeni, DP'nin basına uyguladığı baskıların Yargıtay'dan dönmesi idi. Ve bu mezbahada yargıyı sindirdiler.

Yargıtay ve Danıştay üyelik seçimlerini engelleyen AKP iktidarı, DP'nin izinde olduğunu kanıtlıyor. Biri elli yıl önce Anayasa'yı çiğnemişti, öteki bu işi elli yıl sonra yapıyor. "Bunun hesabı sorulur," desem, İslamcı & neoliberal mafyası, "Yeni bir 27 Mayıs istiyor," der. Oysa ben çağdaş bir hukuk devleti ve iktidarın meşruiyetini koruyacak bağımsız yargı istiyorum."

Nasıl? Günümüze cuk oturuyor değil mi?

Oturuyor ama Celal Bayar son tahlilde bir Cumhuriyet devrimcisi idi. Kaşarlanmış bir İttihatçı idi. Kurtuluş Savaşı kahramanlarından biriydi. Atatürk'ün çok yakın çevresinden olmasa bile yakın çevresindendi.

Politik sapmasının temelinde İnönü'yle giriştiği ihtirash

rekabetin büyük etkisi vardı. Ama laik Cumhuriyet’e, devrimlerine bağlı ve bağımlı idi.

“Bu hâkimlerin bizle alıp veremedikleri nedir? Davalarımız olur, daima aleyhimize mütalaa ederler. Karşı partiden mütemadiyen adaylıklarını koyarlar. Beni de Bursa’da yasaklamaya kalktılar. Elbette dinlemedim, nutkumu verdim. Bu hâkimler hakkında bir şeyler yapmak lazım,” sözüyle R. T. Erdoğan’a öncülük etse de hiçbir zaman Abdullah Gül ve R. T. Erdoğan gibi yeminli Cumhuriyet karşıtı değildi.

Demokrat Parti döneminde (1950-1960) Anayasa Mahkemesi yoktu. 1961 Anayasası ile kuruldu. 1868 yılında Şurayı Devlet adıyla kurulan Danıştay gene 1961 Anayasası ile günümüzdeki yetkilerine kavuştu. Dolayısıyla, ikisi de iktidar için ayak bağı değildi. Sadece Yargıtay vardı.

Demokrat Parti’nin 1954 seçimlerinden sonra yüksek yargıcı hallaç pamuğu gibi atmasıyla AKP’nin hallaçlığı arasında bir benzerlik bulunsa da niyet ve sayısal bakımından aralarında büyük bir orantısızlık vardır.

Demokrat Parti, söz geçiremediği 5-10 yüksek yargıcı emekli etmişti. CHP iktidarından devraldığı bürokrasinin kökünü kazımaya kalkışmadığı için, bu girişim müthiş bir skandal oldu. CHP’nin ve Demokrat Parti’nin devlet kadroları Cumhuriyet’in kadroları idi. Yani devleti henüz “Cumhuriyetçi Nesil” yönetiyordu.

Fethullah Hoca’nın “Altın Nesil” adını verdiği uzaktan kumandalı kadrosu henüz Nurcu tohum halindeydi; AKP’nin “Dindar ve Kindar” nesli Necip Fazıl Kısakürek’in yanında talim eylemekteydi.

Bu zehirli sarmaşıklar Demokrat Parti’nin seralarında yetişmekteydi.

Abdullah Gül’ün elinde Celal Bayar’ın bastonuna benzer bir AKP bastonu yok ama Cumhurbaşkanlığı makamına geldiğinden bu yana Cumhuriyet’ten çok AKP’nin cumhurbaşkanı

olduğunu bol bol kanıtladı. İmzalanmak üzere masasına gelen, Cumhuriyet'in temellerini dinamitlemeyi hedef alan hiçbir yasağı geri çevirmedi. Anayasa'ya aykırı 4+4+4 yasasını mutluluk duyarak imzaladı. Anayasa Mahkemesi'ne gönderme hakkını hiç kullanmadı. Her zaman imam-hatipçi oldu. R. T. Erdoğan'la birlikte Tevhid-i Tedrisat düzenini havaya uçurdu. Başbakan'ın yaptığı partizanca açılışlara refakatçi olarak katılıyor.

İkisi de Necip Fazıl Kısakürek'in tornasının ürünüydü, Cumhuriyet'in temellerini yıkmak cihadında mürşitlerinin yüzünü kara çıkarmadılar.

Gül ve Erdoğan, tipik bir tek yumurta ikizidir. Biri giderse öteki kalmaz. Kalmamalı! Cumhuriyet'in selameti, halkın huzuru için ikisi de gitmeli!

MASAL MASAL MATİTAS¹

Gazetelerin yazdığına göre, Necip Fazıl Kısakürek'in Başyücesi R. T. Erdoğan, 17 ve 25 Aralık sürecine yönelik olarak AKP milletvekilleriyle gruplar halinde görüşmeye başlamış. İlk iki toplantı AKP Genel Merkezi'nde yapılmış.

Alınan bilgiye göre, Başyüce Erdoğan 17 Aralık süreciyle dış destekli bir darbe girişiminde bulunduğunu açıklamış. Bu darbe girişimini durdurduklarını belirten Erdoğan, Fethullah Gülen cemaatinin bu süreçte çok yanlış yaptığını vurgulamış. Bölgelerde Gülen cemaatinin yanlışlarının vatandaşa kapı kapı dolaşarak anlatılmasını isteyen Erdoğan, 30 Mart seçiminin tarihi önem taşıdığını söylemiş.

Bu yazıda Mikhaıl Bahtin'in diyalojik yöntemini uygulayıp, Başyüce hazretlerinin düşüncelerini eleştirmek gibi çok tehlikeli bir denemeye girişeceğim:

1 - Efendim, bendeniz, tevellüt itibariyle 27 Mayıs'ın devrimci

1 28 Şubat 2014.

darbesine Ankara’da tanık oldum. Bir “yüksek tahsil talebesi” olarak bizzat yaşadım.

2- Albay Talat Aydemir’in darbe girişiminde bulunduğu 22 Şubat 1962 günü Polatlı Yedeksubay Topçu Okulu’nda öğrenciydim. 21 Şubat gecesi Okul Komutanlığı kapısında nöbet tutuyordum. Ertesi gün elde silah saatlerce “Ta’dât Alanı”nda bekledik. Darbeye mi katılacaktık yoksa bastırmaya mı gidecektik bilmiyorduk. Darbe girişimini Başbakan İnönü durdurdu.

3- Aynı albayın 20 Mayıs 1963 darbe girişiminde Bornova’daki tugayda görevli (teğmen) idim. İki gün tugayda teyakuzda kaldık. Darbe girişimini Başbakan İnönü durdurdu.

4- 12 Mart 1971 darbesinde Yıldırım Beyazıt’ta gözüaltına alındım. TRT’deydim.

5- 12 Eylül 1980 darbesinin marifeti olarak TRT’den 44 yaşında emekli edildim.

Yani, Başyüce Erdoğan’ın, 17 ve 25 Aralık 2013 tarihlerinde darbeye muhatap olduğunu bana kimse yutturamaz. Darbeye teşebbüs olduğuna ve bastırıldığına göre (!), suçlular kim ve nerede? Neden yakalanıp haklarında gereken yapılmıyor?

Başyüce Erdoğan, MİT Müsteşarı Hakan Fidan’la ilgili soruşturmanın olduğu 7 Şubat 2012 süreciyle ilgili de konuşmuş. Cemaat’le 7 Şubat’tan sonra yaptıkları görüşmede bunların kendilerine bu adımlarla hiçbir ilgilerinin olmadığını ifade ettiklerini belirten Erdoğan, “Biz o görüşmede bu ne rezillik dedik. Bunlar yemin billah ettiler bu işin bizimle bir ilgisi yok diye. Beyan esastır, biz de bunlara inandık. Ama mesele oymuş. Bunlar bu işe 7 Şubat’ta başladılar. Arkamızdan vurdular, hançerlediler,” demiş.

Erdoğan, tüm yapılan saldırılara rağmen vatandaşa konuyu anlatmaları halinde yerel seçimlerde oylarının artacağını da belirterek, “Bunlar beddua ediyor ama milletin duası bizimle. Millet bunlara itibar etmiyor. Çok daha fazla oy alacağımıza inanıyoruz. Yeter ki siz kapı kapı dolaşın ve bize yapılanları anlatın. Vatandaşın duası bizimle,” demiş.

7 Şubat 2013'teki MİT kriziyle ilgili değerlendirme yapan Erdoğan, o tarihte paralel yapıdan şüphelenmeye başladığını söylemiş. Bak hele! 7 Şubat'ta sorguya çektiği kişilerin darbeci olduklarını 17 Aralık'ta şıp diye anlamış ama adamlar elini kolunu sallayarak hâlâ ortalıkta gezinip duruyor. Acaba Başyüce hazretleri darbecileri içeri attırmaktan korkuyor mu? O Başyüce ki hayali darbe iddialarına sarılarak yüzlerce suçsuzun Silivri zindanlarına kapatılmalarını keyfle seyretmişti.

Bu nasıl iş Allah aşkına?

CNN Türk'te yayınlanan "Dört Bir Taraf" programına R. T. Erdoğan'ın dava vekili olarak katılan, hem gazeteci hem de dava vekili Abdülkadir Selvi, Erdoğan'ın AKP milletvekilleriyle bir araya geldiği toplantıda böcek ile ilgili açıklamalar yaptığını söyledi. Selvi, Erdoğan'ın böceği kimlerin koyduğunun tespit edildiğini, yurtdışına kaçtıklarını ve onların paralel yapıyla bağlantılarının da ortaya çıktığını söylediğini aktardı.

Başyüce hazretleri, *Hürriyet* gazetesinin (21 Şubat 2014) Nurray Babacan imzalı haberiyle gayriresmi vekili Selvi'nin sözlerini doğrulamakta gecikmedi:

"Başbakan Tayyip Erdoğan, milletvekilleriyle yaptığı kahvaltılı toplantıların ikincisinde, ofisine yerleştirilen dinleme cihazı ile ilgili ilginç açıklamalarda bulundu. 'Ofisime böcek yerleştirilenler yurtdışına kaçmış,' diyen Erdoğan, kaç kişi oldukları konusunda ayrıntı vermedi. AK Parti Genel Merkezi'nde basına kapalı yapılan kahvaltılı toplantıda Erdoğan, milletvekillerinin seçimler ve paralel yapı ile ilgili sorularını yanıtladı. Erdoğan, şunları söyledi: 'Ofisimdeki böcek ile ilgili soruşturma tamamlandı. Paralel yapı ile birlikte hareket eden o güvenlik görevlilerinin yurtdışına kaçtığı tespit edildi. Madem suçsuzlar niye kaçıyorlar? Kayıt altında olmayan dinleme cihazları tespit ettik. Emniyet'in çatısındaki cihazlar onlar değil. Onların çürüğe çıkan cihazlar olduğu ortaya çıktı. Kayıp olanlar hâlâ ortada yok. İzlerini sürüyoruz. Bu cihazlarla halen dinleme yapıldığını düşünüyoruz.

Şimdi fişleme yapıyorlar diye bağırانlar var. Asıl fişleme onlar tarafından yapılmış.”

Ama, meğer adamlardan biri emekli olmuş, ikincisi yurtdışına görevli olarak gönderilmiş. Bu Başyüce valla bir doğrucu Davut!

Bu haberin altında M. H. Benli imzalı bir haber var:

Başbakan, Tayyip Erdoğan, Memur-Sen’in düzenlediği “Büyük Türkiye Buluşması”nda Gülen cemaatine sert sözlerle yüklendi: “Bürokrasi içinde yuvalanan çete mensupları bu kayıt ve şantaj operasyonları içinde yer almışlar. Biz kirli tezgâhı, ihanet çarkını bozduğumuz için bize saldırıyorlar. İnanın 28 Şubat’ta bile bu kadar ahlaksız olmamışlardı. Biz bu paralel örgütü 12 Eylül’de darbeci paşalara yaptığı yalakalıktan, 28 Şubat’ta sırtımıza sapladığı hançerden biliyoruz. Bu kadar büyük bir düşkünlüğün, bir ihanetin içinde olmamışlardı. Aldanmışız. Gerçekten safmışız.”

Bizim Çukurova’da R. T. Erdoğan gibilere yalancı dememek için “kasafancı” denir. Sözcüğün aslı “kıssahan”dır. İran ve Hint saraylarında öykü (kıssa) anlatanlara verilen ad. Kahvehanelerde masal anlatan kimse, meddah.

Bizim memlekette “kasafancı”ya dönüşmüş, sözüne güvenilmez, laf değirmeni kişiler için kullanılır olmuş. Aslına bakarsanız ben kasafancıları severim, ağızlarından bal damlar, insanın ağzından girip kulağından çıkarlar. Sevimli insanlardır.

R. T. Erdoğan ise tam tersi. Çünkü Başyüce! “Aldanmışız. Gerçekten safmışız,” diyor. Öyledir zaar... Tuttuğu, söylediği altın olan bir saf!

AKP, MUHALEFET VE FETHULLAH CEMAATİ¹

Bazen doğru atasözleri de vardır: “Görmemişin bir oğlu olmuş, çekmiş çükünü koparmış!”

Bu deyiş AKP tarikatı ile Gülen cemaatinin dört boyutlu fotoğrafını çok iyi çekiyor.

28 Şubat’ta yayınlanan Fethullah Gülen görüntülerini anımsayalım: “Mülkiye, Adliye ve Zaptiye’ye her ne pahasına olursa olsun sızacaksınız!” talimatı vermiyor muydu?

Bunun bir gün mümkün olabileceğini ama bu kadar erken olabileceğini düşünmüyorduk. Demek ki el elden üstünmüş ve analar neler doğuruyormuş.

AKP tarikatı “Masa”yı ve “Kasa”yı hasret ve ihtirasla istiyordu. Bunun da olabileceğini düşünüyorduk. Ama gözlerinin bu denli dönebileceği, akıllarının başlarından gideceği, ne oldum delisi olacakları, doğrusu pek aklımıza gelmiyordu. Ne de olsa dini bütün (!) insanlardı.

Aç tavuk darı ambarına girdi ve sonunda aklını oynattı ve çatladı.

Doğrusu, AKP tarikatı & Gülen cemaati ikilisi birbirlerini çok iyi tamamladılar. Birbirlerinin çalışma (talan) alanlarına pek girmediler. Gülen cemaatinin Mülkiye, Adliye ve Zaptiye’yi ele geçirmesi şeklen meşru ve yasal görünüyordu. Zaten AKP tarikatının bu zapt ve istilaya gereksinimi vardı. Bir yastıkta kocayacaklarını sandıkları için içi rahattı. Darı ambarında çekilen düğün, nişan, sünnet fotoğraf ve videolarından pek kuşkulandı. Zamanı gelince birlikte seyreder, Cumhuriyet’i nasıl madara ettiklerini hatırlayıp birlikte gülerlerdi. Özellikle de TSK’yı mandepsiye bastırdıkları tezgâhları seyrederken...

Hey gidi mutlu günler, cicim ayları ve yılları! Dönüm noktası Ahmet Necdet Sezer’dir! Bu saptamayla ilgili olarak, 13 Şubat 2013 günü yayımlanan “Bir Kez Daha Makamın Değiştirim

1 5 Mart 2014.

Gücü” başlıklı yazımdan kısa bir bölüm aktaracağım:

“Ahmet Necdet Sezer’in “makam koltuğu” tarafından değiştirilmeye, dönüştürülmeye gereksinimi yoktu, gördüğü eğitim ve öğrenim kendisini o makama hazırlamıştı. Cumhuriyet’in cumhurbaşkanını somutlaştırdı. Artık bir mihenk taşı!

Gelelim Abdullah Gül’e: 1938’den sonra gelen cumhurbaşkanları arasında o koltuğa en az yakışanı, o koltuğa hiç oturması gereken de Abdullah Gül!

Necip Fazıl Kısakürek’e 19 yaşında kutlama telgrafı çeken kişi ile arasında herhangi bir fark olduğu söylenemez. O yaşlarda öylesine “endoktrine” olmuş ki Cumhurbaşkanlığı makam koltuğu onu hiç mi hiç değiştiremedi. Bu nedenle, Necip Fazıl’ın müridi Cumhuriyet’in cumhurbaşkanı olamadı, mürit olarak kaldı.”

2002-2007 yılları arasında Cumhurbaşkanlığı makamında Ahmet Necdet Sezer’in oturuyor olması bu görmemiş çiftin lehine oldu. Onun vetoları, sıkı denetimleri sayesinde foyaları hemen ortaya çıkmadı. Ama 2007’den sonra heyhat!

Veto hakkını en çok kullanan cumhurbaşkanı olan Sezer (16 Mayıs 2000-27 Ağustos 2007), görev süresi boyunca toplam 67 yasa, 22 Bakanlar Kurulu kararı ve 729 müşterek kararnameyi iade etmişti.

2007 yılında o yüce makama, Necip Fazıl dergâhında yetişmiş, Recep Tayyip’in tek yumurta ikizi Abdullah Gül Bey geldi. Hey gidi günler, mürşitleri ah bir hayatta olacaktı ki, onun kestirdiği takım kumaşlarını top top geri öderlerdi. Müritlerinden biri başyüce, öteki hakan olmuştu. Hayatta olsaydı ikisini de rahat bırakmazdı. İkisinin de makamına birer mitil sererdi. Elin-den ve dilinden kurtulamazlardı.

Unutmayalım: Necip Fazıl, sadece Abdullah Gül & Recep Tayyip ikizlerinin değil, aynı zamanda “Gomonizmle Mücadele” faslında Fethullah Gülen’in de mürşididir.

Ortak hedef: Cumhuriyet’i yıkmaktır, ileri!

İşin boku ne zaman çıktı? Sembiyotik ailenin mahremiyetine girdiği için bilemeyeceğiz. Ama kubur taşınca, sokakta rögar kapaklarından dışarı fişkirınca anlaşıldı. İş işten geçmişti artık!

Ama TSK'ya ve devrimci sivillere karşı yürütülen davalar başarıyla sonuçlanınca, galiba işte o zaman öküz öldü ve ortaklık bozuldu.

AKP tarikatı da Gülen cemaati de birbirlerini rahatsız edecek kadar semirmişlerdi. Aynı yatağa sığmıyorlardı. Artık armudun sapı, üzümün çöpü dönemi gelmişti.

Mülkiye, Adliye ve Zaptiye'yi ele geçirmiş olan Gülen cemaati, artık Askeriye başta olmak üzere Devlet-i Aliye'yi ele geçirmek istiyordu. Maliye'yi, Masa'yı ve Kasa'yı da istiyordu.

Maliye, Masa ve Kasa'yı elinde tutan AKP tarikatı Mülkiye, Adliye, Zaptiye ve Askeriye'yi de istiyordu.

Ulan gözünüzü Allah doyursun! Cumhuriyet öküzü henüz ölmedi ki mirasını paylaşıyorsunuz! Cumhuriyet öküzü o kadar öküz değil ki bre gafiller!

Ne olduysa oldu, bir yerleri çarşafa dolandı, basiretleri bağlandı. Aslında doğal bir durumdu: Kırk haramiler sonunda ganimet paylaşımında birbirine düşerdi. "Açıl ya susam!"ı herkesin bilmesi artık çok tehlikeliydi.

Binbir Gece Masalları'nda da, Hollywood filmlerinde de böyle olur. Bir vesile ile çete ortakları birbirine düşer.

Bunlarda da böyle oldu: AKP tarikatından birinin ağzından "TSK'ya da bunlar kumpas kurmuştu!" diyerek ortakları Gülen cemaatini suçladılar ve onu Paralel Devlet adıyla tesmiye ettiler.

Bir paralel devlet, öteki paralel devleti ele geçirip tekleşecekmiş.

Kirli çamaşırlar ortaya dökülünce kızgın sacın üzerinde zıplamaya başlayan AKP tarikatının reisi R. T. Erdoğan, eski ortaklarının sözlü ve görüntülü düzmece belgelerle kendilerini tuzağa düşürdüğünü haykırmaya başladı. Ardından, hukuk olarak, adalet olarak memlekette ne kaldıysa tamamını zimmetine geçirdi. Güya kendini temize çıkartacak.

Yaptığı abrakadabralara muhalif milletin de inanmasını istiyor.

Öylesine bencil ki kendinden başka hiçbir şey görmüyor.

Paralel Devlet diye tesmiye ettiği Gülen cemaatinin askeri-yeden sonra sana da katakulli yaptığını mı iddia ediyorsun? Gü-zeeel, o zaman, aynı cemaatin TSK'ya ve devrimcilere kurduğu kumpası piyesin birinci perdesinde çözeceksin ki muhalif millet ikinci perdeyi de seyretsin!

Gerisi laf-ı güzafıdır molla!

Dinlemeler yasal değildir diyorlar. Cinayete tanıklığın yasal yasal olmayanı olmaz, her türlü yasalıdır!

BİZ SOLCUYUZ, SİZ HIRSIZ!

1 Mart 2014 tarihli *Sol* gazetesinin sürmanşeti beni geçmiş günlere götürdü: Milliyetçi Cephe (MC) hükümeti kurulunca TRT Televizyon Program ve Yayın Planlama Müdürlüğü'nden alınmış buzdolabına “uzman” olarak atanmıştım. Televizyon Daire Başkanlığı'na atanan kişi “Plan ve Program” işinden anlamadığı için yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Bir gün beni makamına davet etti. Gittim. Bana işlerin yolunda gitmediğini, kendisine “uzman” olarak yardım etmemi istedi. Görevden alınmış sakıncalı bir kişi olarak böyle bir yardımın kendisi için iyi olmayacağını söyledim. Şimdi unuttuğum bazı övücü şeyler söyledi ve ekledi.

“Size solcu diyorlarsa bana da hırsız diyorlar, üzülmeyin!” dedi. Ben de, “Solcu dedikleri için üzülüyorum, ama hırsız deselerdi çok üzülürdüm,” dedim. Ama yazılı bir görevlendirme olursa elbette gerekeni yapacağımı ekledim. Yazılı görevlendirme olmadı.

Sol gazetesinin “Külyutmaz Okur” diye bir sütunu var, oradan aktarıyorum:

1 6 Mart 2014.

“BU NASIL MANTIK: MÜSLÜMANDIR, YAPMAZ!

Diktatörü, bakanları, diğer zevatı sürekli üstü kapalı biçimde bunu dile getiriyor: “Müslüman adam hiç bunları yapar mı!”

Dün bu saçmasapan mantığın en uç örneğini, *Star*’da Fehmi Kuru yazdı.

‘Hiç Zorlamayın, İ-nan-mam’ başlıklı yazısında şöyle diyor: ‘Tayyip Erdoğan gibi birinin, oğlunu ve kızını da işin içine karıştırarak, kişisel zenginleşmek için, hangi ad altında olursa olsun Beytülmal’e el uzatacağına, hırsızlık malını evinde, başka yerlerde, içerideki veya dışarıdaki bankalarda istif edeceğine inanmıyorum... Kayıt altına alınmış seslerini onların seslerine benzettiğim halde inanmıyorum... Yarın, o seslerin “montaj” olmadığına dair bir rapor da çıksa yine inanmakta zorlanırım...’

Kayıt çıksa, gerçek olduğu kanıtlanırsa bile inanmayacakmış!

Üstelik, Fethullah Gülen’in de ‘kötü şeyler’ yaptığına inanmıyor. Gerekçesi daha net bu defa, ‘din alimi’ diyor:

‘Fethullah Gülen gibi bir din âlimi de, Kur’an’ın, “Başkalarının özeline burnunuzu sokmayınız,” anlamına gelen, “Tecessüs etmeyiniz,” (Hucûrat: 12) emrine muhalif hareket etmez; başkalarının özel hayatını dikizletmez, gizlice öğrenilenleri kem gözlerin önüne sunmaz, şantaj yapmaz ve yaptırmaz, gözdağı ve baskıyla sonuç almaya kalkışmaz...’

Bir de kalkmış, ‘İnanan insan da sonuçta insandır ve günah işleyebilir; ancak işlenecek günahın da bir sınırı var...’ diyor.

Ulan cami imamının, kız kardeşini eve kapatıp tecavüz ettiği ülkede bu laf edilir mi!

Korkuları, karşılaştıkları krizin Erdoğan veya AKP’nin değil, siyasal İslam’ın krizi olduğunun farkında olmalarından. Dertleri bu.

Ama kurtuluş yok: Bu halk, Haziran’da o projeyi külliye toprağı gömdü.

Bitti o iş.”

Bunlar böyledir! “Müslüman şunu yapar, zinhar bunu yapmaz!” iddiası bir safsatadır, kuyruklu bir yalandır. Müslüman

her türlü suç işler, her türlü lanetlik işlere bulaşır, yalan söyler, hırsızlık eder, rüşvet alır, kız oğlan demez ırza geçer. Adliyelerdeki sabıka kayıtları incelensin yeter. Ateistler bir suç işlerse Müslümanlar yüz suç işler. Halep ordaysa arşın burada. Hodri meydan, 1923-1950 arasındaki rüşvet, devlet malına tasallut, yolsuzluklar ile AKP tarikatı hükümeti dönemindeki (2002-2014) aynı suç türleri incelensin, AKP her maçı kazanır. İsmet İnönü'nün, Rüştü Saracoğlu'nun, Mahmut Esat Bozkurt'un, Şükrü Kaya'nın, Reşit Galip'in, Mustafa Necati'nin kişisel servetleri ile AKP ekabirananından aynı görevleri yapanların kişisel ve aile servetleri karşılaştırılsın kim gerçek Müslüman'mış, kim naylon Müslüman'mış çok iyi anlaşılır. Ama böyle bir bahse girmek için yürek ister!

Bunlar medrese geleneğinden gelmedir ve melanet babında bunlarla kimse yarışamaz. Osmanlı döneminde bunların medrese kökenli şeyhülislamı, kazaskerleri, kadıları, ulemaları külliye haramzadedir, dolandırıcıdır, rüşvetçidir, ırz ve namus düşmanıdır.

Ben geçmişte bunları kanıtladığım yazılar yayımladığım zaman, "İslam'a hakaret ediyor," diye zırlamışlardır. Kendilerini İslam'la özdeşleştiren, şirk koşan rezillerdir bunlar.

Fehmi Kuru, Başyüce Erdoğan'ı Allah'a şirk koşturuyor. Suç işlemezmiş, her türlü suçtan münezzehmiş, uzakmış yani. "İddia edilen" 100 milyarlık gayrimeşru serveti es geçelim, sadece gemiciklerin, villacıkların mîzânı nasıl yapılır?

Fehmi Kuru ve profesörlüğü kendinden menkul Burhan Kuzu'nun safsatalarını bir tarafa bırakıp Osmanlı Müslümanlarından bir nezih örnek aktaralım:

"Hulâsa, gerek devlet hizmetlerinin zarureti ve gerek çift-bozan reayanın atıldıkları yeni hayatın icabı olarak, XVI. asrın ortalarında, pek çok insan ömürlerinin en genç çağında bekâr yaşamak mecburiyetinde idiler. Bu anormal vaziyet levendleri, suhteleri (medrese öğrencisi), hattâ devletin ve ümerânın resmi askerlerini ahlak düzeni için muzır yapmıştı. Celâli vekayii

izah ederken görüleceği üzere resmi hüviyetli şahısların emrinde hizmet eden insanların ve devletin ulûfeli askerlerinin köylerde yaptıkları zulümlerden en çok şikâyet mevzuu olan hal de bu ‘bekâr’ kimselerin gelip halkın evlerine konmaları ve bu şekilde kadınlarına ve oğullarına tecavüz etmeye kalkmalarıdır.

‘Bekârlık’ İstanbul, Bursa, Ankara gibi büyük şehirlerde ahlakın düşmesine sebep olmaktaydı. 1553’te açılan kahvehaneler, levendlerin genç erkek çocuklarla içip eğlendikleri birer batak-hane haline gelmişlerdi. Bu sırada Anadolu’nun her tarafında dolaşan ‘gurbet ve Çingeyan taifesi’ güzel kadınlar tedarik ederek levendleri çadırlarında topluyorlar, “âlet-i lehv u lu’b ile eğlenceler tertip ediyorlardı.”¹

İsteyen olursa rüşvetçi padişahların, başta Damat Rüstem Paşa olmak üzere rüşvetçi sadrazamların, valide sultanların, sultan hanımların listesini süpürgecilere takdim edebiliriz.

Sizi gidi hımmım ile burunsuzlar, biribirinden uğursuzlar; biri gözüyle gördüğüne inanmaz, biri duysa duyduğuna inanmaz, öteki bilmem neresini kaşır!...

Peki solcular, ateistler size neden inansınlar bre sadrazamın ulûfeli askerleri?

BİR KEZ DAHA VASATIN KARİZMASI²

22 Eylül 2002 günü yapılacak olan genel seçimleri izlemek için Almanya’daydım. O sıralar *Hürriyet*’in Avrupa baskısı için de yazı yazıyordum. Yolum Münih’e, Münih’te de bir ailenin evine düşmüştü. Erkek galiba emekli öğretmendi. Kadın kentin en önemli fabrikasında ustabaşı olarak çalışıyordu ki bu hiç de kolay bir şey değildi. Evde birbirinden güzel üç kız vardı. Üniversitede okuyorlardı. Türkçeleri “Alman Gelin Türkçesi” gibiydi.

1 Mustafa Akdağ, *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası–“Celali İsyanları”*, YKY, s. 70.

2 *Aydınlık*, 7 Mart 2014.

Laf lafı açtı, aralarından biri, R. T. Erdoğan'ın "karizmatik" bir kişiliği olduğunu ileri sürdü. Ben, karizmatik değil, sıradan biri olduğunu söyledim ve kendilerine karizma üzerine bir yazı yazmaya söz verdim. Ve biraz sonra okuyacağınız, 8 Eylül 2002 tarihli *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan "Vasatın Karizması" adlı yazıyı yazdım. Okuyalım:

"Vasatın Karizması"

Vasat'ın, özellikle de 'karizma'nın doğru anlamlarının bilinmediğini dikkate alarak ilkin sözlüksel tanımlarını yapacağım.

VASAT (*médiocre*): Orta, ortanın altı, değersiz, yetenezsiz, sönük, niteliksiz.

Bence, bir insana, bir sanat yapıtına verilebilecek en aşağılayıcı sıfat.

KARİZMA: 'Tanrı'nın lütfu' anlamına gelen *harisma*'dan (Yunanca). 1. Kilise'nin iyiliği için Ruhulkudüs tarafından gruplara veya bireylere geçici olarak bağışlanan olağanüstü yetenekler (konuşma becerisi, kehanet, mucizeler, vb.). 2. Olağanüstü çekiciliği olan liderlerin kendisine ve kişiliğine, yandaşlarınca yakıştırılan büyüleyici güç ve yetenek.

KARİZMATİK: *Harismatikos* (Yunanca). 1. Karizma ile ilgili olan. 2. Kitleleri olağanüstü bir biçimde etkileyen, geniş kitlelerin saygısını kazanan; etkileyici, büyüleyici. 3. Karizmatik güç: Max Weber'e göre bir birey olarak kendisini aşan, ama kendinde bulunan bir kutsallığı canlandıran bir kimsenin egemenliği; kişinin grup üzerindeki gücünü kullanması bu aşkınlıktan kaynaklanır.

Bence, bir insana verilebilecek en baş döndürücü sıfat. Bu sıfat ancak yüz milyonda bir kişiye yaraşır. Bir ülkeye, ancak yüzyılda bir tane karizmatik lider gelir. O da şanslı varsa.

Durum böyledir ama küncü beyinli manken kızımız, maymun iştahlı sosyete dilberimiz sevgililerini karizma sahibi olmadığı için terk ederler.

Türkçe dersinden belge alması kesin spor muhabirimiz, Pascal Nouma gibi bir serkeş futbolcuya "karizmatik" sıfatını yapıştırır.

‘Karizma’yı Fareli Köyün Kavalcısı sananlar var; ünlülük, yakışıklılık, cinsel çekicilik ve marjinalite sananlar var.

Karizma ve karizmatik sözcüklerinin ayağa düşürülmesinin nedenini buldum galiba. Fransızca ‘büyü, çekicilik, güzellik, sevimlilik, şeytan tüyü’ anlamına gelen *le charme* sözcüğüyle karıştırılıyor. Bu Fransızca sözcük Latince *Carmen*’den geliyor. *carmen*’in anlamları: 1. Şarkı, şiir, lirik şiir, od. 2. Şiir biçiminde dile getirilen sözler (büyüsel, hukuki, kehanet).

Yunanca ‘karizma’ ile Latince *carmen* sözcükleri arasında geçirgen bir akrabalık var mı? Epeyce uzak bir ilişki var gibi geliyor bana. Ama, ‘karizma’nın Türkçe karşılığı bulunmamasına karşın Fransızca *le charme* (lö şarm)’ın birden fazla karşılığının bulunması iki sözcüğün eş anlamlı olmadığını, özellikle de ‘şarm’ın ‘karizma’nın yerine kullanılamayacağını gösteriyor.

Sıradan bir insan güzel, sevimli, yakışıklı, çekici, baştan çıkarıcı olabilir, ama kesinlikle karizmatik olamaz. Aradaki fark bu! Karizmanın gençlikle, deneyimle, yaşla; daha genel olarak, hiçbir bedensel (fiziksel) özellik ve nitelik ilişkisi yoktur. Karizma sahibinin genç, yakışıklı, çekici, vb. olması da gerekmez. Onun gücü, çekiciliği yüzeyde değildir. Ruhunun, beyninin derinliklerindedir.

Karizma sahibi kesinlikle sıradan değildir, vasat değildir. ‘Karizma sahibi insan’, ‘karizmatik insan’ bir ‘ÜSTİNSAN’dır. Gene karıştırmayalım: Bir ‘insanüstü insan’ değildir, ‘üstinsan’dır. ‘Üstinsan’ başka, ‘insanüstü’ (tanrı, yarıtanrı) başka... ‘Üstinsan’ insanın bir aşkınlık halidir, aşamasıdır. Tıpkı astubay, subay ve üstubay aşamaları gibi... Üstinsan, insanlık özelliklerini yitirmeden ‘insan’ın erişebileceği en yüksek aşamaya erişmiş insandır. Belki bir adım ötesi ‘yarıtanrılık’tır. Ama bir üstinsan, insanüstüne dönüşerek insanlığını yitirmeye asla özenmez.

Çocuklarını arkadaş parasıyla ABD’de okutan Tayyip Erdoğan’la ilgili olarak ‘vasat’ın uydurduğu ‘karizmatik’lik safsatasını anlamlandırmak için bu yazıyı yazdım.

Mustafa Kemal karizma sahibi olduğu için Atatürk’e dönüştü.

Tayyip Erdoğan'ın yolu bu gidişle ya Bayrampaşa'ya ya da Kasımpaşa'ya çıkar!"¹

12 yıl önce yaptığım tahmin doğru çıktı: “Üstinsan” olmadan hiç kimse “karizmatik” olamaz. İlk yazıyı yazdığım günlerde bir manken kızımız sevgilisini karizma sahibi olmadığı için terk ettiğini açıklıyordu. Demek ki dil ve kavramlar “vasat”ın eline düştüğü zaman işte böyle rezilleşiyor. Nasıl rezilleşmesin, artık millet “vasat, sıradan” anlamına gelen “oldukça”yı “çok iyi, pek iyi” yerine kullanıyor.

Bizim zamanımızda, öğrenci karnelerinde, 1 ve 2 “çok zayıf”, 3 ve 4 zayıf, 5 ve 6 “orta”, 7 ve 8 “iyi”, 9 ve 10 “pek iyi” idi.

Not bareminde, “oldukça”nın karşılığı “orta”dır. “Orta”nın (“oldukça”nın) “pek iyi” yerine kullanıldığı ülkede, Türk Galib’in deyişle “at eşeğe, eşek ata garman garış” olmuş demektir.

* * *

“Karizma” sıfatı, dinsel yüküyle, olumsuz bir kimsenin sıfatı olamaz. Tanrı seçmediği kimseye olağanüstü yetenekler (konuşma becerisi, kehanet, mucizeler, vb.) vermez.

Konuşma becerisi herkeste olabilir. O kişi bu becerisini “saf-sata” için de kullanabilir. Çok görülmüştür.

Karizma sahibi kimse asla kötü bir şey yapmaz, asla yalan söylemez, asla başkalarına haksızlık etmez, asla harama el sürmez, asla hırsızlık yapmaz ve hırsızlık yapılmasına asla göz yummaz; karizma sahibi kimse asla despotluk, zorbalık yapmaz; karanlığa karanlık eklemmez, karanlıkta en azından bir kibrit çakar!

Vasat ve sıradan olan kendi vasat ve sıradan karizmasını yaratır. Gerçek karizmanın gülünç taklididir bu.

Gerçek karizma aslında kendi iç gücünden başka hiçbir şeye dayanmaz.

1 Hürriyet, 8 Eylül 2002.

Şeyhin karizması olmaz, kerameti olur; kerameti de müritler uydurur.

R. T. Erdoğan'ın karizması yoktur, sadece bir şeyhtir. Mucizesiz! Uçamaz! Denerse, düşer! Ve düşmekte zaten!

“BİR KEZ DAHA”LAR ÜZERİNE¹

Şubat ayında 5, Mart ayında 3 olmak üzere 8 tane “Bir Kez Daha”lı eski yazımı yayımladım. Yarından itibaren birkaç tane daha yayımlayacağım. Seçim(ler)den sonra yazmayı sürdürürsem bu yöntemi kullanmaya devam edebilirim.

Neden?

Nedeni şu: İlkın tembellik ve kolaycılık değil. Sıradan bir “köşe yazısı” bir-iki saatte yazılıyorsa, benimkiler araştırmalarıyla birlikte üç-dört günde yazılıyor. 24 saatte unutulacak yazılar için parmağımı bile oynatmam.

Çoğu 2000’lerin başında yayımlanmış yazılarımı tekrar yayımlatarak kendime meydan okuyorum. Kendimle yüzleşmek için yeniden yayımlıyorum. Yapmam gerekeni, yazmam gerekeni zamanda yapmış mıyım, yazmış mıyım diye...

Yarın, örneğin, “Bir Kez Daha Milli İrade Safsatası” diye bir yazımı okuyacaksınız. AKP tarikatı başyücesi R. T. Erdoğan’ın her gün papağan gibi tekrarladığı “milli irade”nin bir safsata olduğunu 1 Aralık 2002 tarihli *Hürriyet* gazetesinde yazmışım. Başkalarını bilmem ama milli irade denilen şey benim gözümde safsatanın safsatasının safsatası.

XIX. yüzyıl divan şairi Türk Galib’in dediği gibi, Türkiye’de “At eşeğe, eşek ata garman garuş oldu!”

Neden gardaş?

Tarih-i Na’îmâ’nın (II. Cilt 496-496) didiği gibi “Belli yerleri

1 *Aydınlık*, 10 Mart 2014.

ele geçirenler hizmet diye halkı soymağa gider”¹ oldular.

Başıyüce Erdugan’ın, “Siz ne istediniz de vermedik?” türünden serzeniş ve tedbirlerini Osmanlı tarihinde bol bol buluruz.

II. Osman’ın yeniçeri tarafından öldürülmesinden sonra, sadâret makamını işgal eden Kara Dâvûd Paşa, kulun kalbini kazanmak ve halka yaranmak için defterleri ve hizmetleri kula verir. Hizmet isteyene, “Kendine münasip bir hizmet bul, verelim,” der.²

Başıyüce Erdugan da, “Dile benden ne dilersen!” diyordu bir kula. Defterli (ulufe defterine kayıtlı) koro, “Yeter ki zekâtını ver!” diye hüngürdüyordu.

İşin buraya gelmesine daha çok vardır. Zaman 1990’lar, tarihimize yüzleşme zamanı. Entelektüel muhitlerde, televizya ve gazetelerde bir yığın geveze değirmende laf öğütmekte: Yeni anayasa, Avrupa Birliği, demokratikleşme, seçim yasası, partiler yasası; laik cumhuriyetçilerin irtica ve bölünme paranoyaları; Tek Parti Dönemi, devrimlerin toplumsal hassasiyetlerle çelişkileri, demokrasi İslam’a uyar mı, İslam ve kadın hakları, tarihimize yüzleşme, askeri vesayet ve darbeler geleneği, dindarları ve Kürtleri zulümle mağdur eden erken Cumhuriyet; Ermeni soykırımı, askeriye’nin Kıbrıs’ı işgali; karanın, denizin ve havanın kirletilmesi; sokak kedileri ve köpekleri; falan fıstık, kestane kebab... ve... ve... bunların tamamının müsebbib ve suçlusu Kemalizmdir!

Ali Kırca, Mehmet Ali Birand gibi televizya ağaları bir yığın budalayı ekranda yağlı güreşe çıkartıyor, yığın yığın budala ise Cumhuriyet’in recm edildiği törenlerde alkış tutuyordu.

“Tartışılmaz olanı tartıştırmayan olanı tartıştırmayın!” diye kaç kez yazmıştım, “Yazıktır, ayıptır, yapmayın!” diye.

Laiklikle şeriat uzlaşır mıymış, demokrasi İslam’a uymaz mıymış, İslam’ın unutulmuş demokratik faziletleri...

1 Fatih M. Şeker, *Osmanlı Entelektüel Geleneği*, Dergâh Yayınları, s. 181.

2 Age. s. 180-181.

İşte böyle Cumhuriyet, kurucuları, ilkeleri, erdemleri, bir 15 yıl, kıyma makinelerinde kıyım kıyım kıyıldı...

Yeni Osmanlıcılar, İkinci Cumhuriyetçiler, neoliberaler, li-boşlar, travesti solcular, cümle fantirifitton, aradıkları “mehdi” ya da “mesih”i de bulmuşlardı: İstanbul Belediye Başkanı R. T. Erdoğan. Oysa *Aydınlık* dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli 487. sayısının kapağında günümüz başbakanı RTE’nin bir portresi, portrenin üzerinde şu manşet yer alıyordu:

“Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip’i Erbakan’ın yerine hazırlıyor!”

Abramowitz denen zat, dönemin ABD büyükelçisi Morton Abramowitz idi.

Peki R. T. Erdoğan denen zat kim idi? Kim olduğu 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitabın 418-433. sayfaları arasında kendi ağzından yazıyordu:

– “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider.” (Oysa seçimle iktidarlar gelir, iktidarlar gider. Meğer adam Cumhuriyet düzenini değiştirmek amacıyla iktidar istiyormuş...)

– “70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda tekçi olmuştur.”

(Bu nedenle üniter yapıyı kendi elleriyle dinamitledi, dinamitlemekte.)

– “Şu anda Türkiye Cumhuriyeti’nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir.”

– (Nasıl tanıyacaksın?)

– “Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler... Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir...”

– (Ya bahçe içinde müstakil bir evde oturmak istiyorlarsa?)

– “Tevhid-i Tedrisat Kanunu nelerin önünü tıkamak, nelerin

önünü açmak içindi. Harf İnkılabı vasıtası ile bir ülkenin tamamının bir anda sıfır okuryazar seviyesine indirgenmesi kimlere yaramıştır?”

– (4+4+4 yasasının ve memleketin imam-hatiplerle döşenmesinin işte gerekçesi).

– “Eğer halk totaliter bir rejim istiyorsa buna saygı duymalıyız.”

– (Bu halk hangi otelde kalıyor yeğenim?)

* * *

Ben Cumhuriyet karşıtı olan kimseye bağlı eşeğimi bile güvenip vermem. AKP ortaya çıktığı zaman laik cumhuriyet ve demokrasi düşmanlığı genlerine, DNA’sına işlemişti. Nakşibendi dergâhlarında büyümüş, Necip Fazıl’ın rahle-i tedrisinden geçmiş bir kadronun demokrasiyi geliştirmesi, Avrupa Birliği’ne girmesi, kadınların özgürlüklerini koruyup ilerletmesi ve babasının hayrına askeri vesayeti kaldırması mümkün müydü?

Mümkün olduğuna İslamcılar ve tarikatçılar elbette inanmıyorlardı. İnansalardı, R. T. Erdoğan’ı derhal kör kuyuya atarlardı. Bu ham hayale sadece geri zekâlılar ile ulufeli kapıkulları inanıyorlardı. Ulufeli kapıkulları mı? Kullanıldıktan sonra kâğıt mendil gibi atıldılar. Şimdi sütunlarında ve televizya ekranlarında utanmadan günah çıkartıyorlar. Meğer herkes günah işlemişmiş...

Bana gelince:

Başında “Bir Kez Daha” öneki olan yazıları “herkes” olmadığını bilirsiniz diye yeniden yayımlıyorum zaten!

BİR KEZ DAHA MİLLİ İRADE SAFSATASI¹

1 Aralık 2002 tarihli Hürriyet gazetesinde yayımlanan “Milli İrade Safsatası” başlıklı yazım da “Bir Kez Daha” kervanına katılıyor. Katılsın bakalım, değişen ne var?

Edebiyat ve siyasette kural ve kuram yerine geçen epeyce safsata vardır. Edebiyattaki “Şiir Geldi Kelimeye Dayandı”, “Mısra İşlevini Yitirdi”, “Şiir Çıkmazda Çünkü İnsan Çıkmazda” gibi safsataları “Şiir ve Gerçeklik” adlı kitabımda ele almıştım. Siyaset jargonundaki “Kamu Vicdanı Palavrası”nı 6 Ekim tarihli yazımda irdetmiştim. Bugünkü yazım da “Milli İrade”... Daha sonra sıra “Hoşgörü”ye gelecek.

6 Ekim tarihli yazımda da belirtmiştim: İngilizce, Fransızca, Almanca dillerinde karşılığı bulunmayan Türkçe kavramları ciddiye almam.

İlkin şu “milli irade”yi Türkçe sözlüklerde, ansiklopedilerde bir arayalım, daha sonra yabancı dillere bakalız...

“Milli irade”nin karşılığı “milli”de de var, “irade”de de...

“Milli”deki tanım şöyle: “Bir halkın tümünün veya büyük bölümünün duygularını, eğilimlerini yansıtan, onların onayına dayanan irade.”

“İrade”deki tanım da şöyle: “İrade-i milliye: Milli irade, milletin isteği, arzusu.”

Bizdeki gibi ağızlara sakız olmasa da “milli irade”nin Fransızcası şöyle: *La Volonté nationale*. 1789 Büyük Fransız Devrimi’nden sonra kullanılmaya başlanmış ve devrimin gerekçesi olarak gösterilmiş. Daha sonra, iktidarı zorla ele geçirip Cumhuriyet’i yıkan Louis Napoléon kendisini “Tanrı’nın ve milletin iradesi ile Fransızların imparatoru” (*Empereur des Français par grâce de Dieu et volonté nationale*) ilan etmiş. Görüldüğü gibi Fransızlar bu kavramı bizdeki anlamında kullanmıyorlar.

1 Aydınlik, 11 Mart 2014.

Ayrıca 19. yüzyılın dinci felsefecileri ve metafizikçileri “bireysel bilinç”i kapsayan “üst-bilinç”i yani Tanrı’yı işaret etmek için kullanmışlar bu kavramı.

Bizim siyasetçilerin kullandığı anlamda milli irade, bireysel iradelerin üzerinde ve onlardan bağımsız ve onları içeren bir iradeyi işaret ediyor. Bu irade herhangi bir ulusun, milletin iradesi olamaz. Tek tek bireylerin iradelerini ancak Tanrı iradesi içerir. Bu işin metafizik yanı.

Siyasal bağlama gelelim: Milli irade eğer, politikacıların dediği gibi, TBMM’de tecelli ediyorsa, tek parçalı, yekpare bir milli irade olamaz. Meclis’teki milli irade parçalı ve yüzdelerle ifade ediliyor. Daha açık söylemek gerekirse, milli iradenin yüzde 34.27’sini AKP ve yüzde 0.19’unu ise TKP temsil etmektedir. Ama, TKP’nin payı ne kadar küçük olursa olsun, herhangi parti onun temsil ettiği milli iradeye sahip çıkamaz.

Bütün milletvekilliklerine sahip olsa bile hiçbir parti TBMM’de ulusun tümünü temsil edemez ve bir ulusun tümünü temsil etmeyen herhangi bir “şey”in ulusal, yani milli olması mümkün değildir. Yani en çok oy alan AKP sadece birinci partidir ve varsayılan milli iradenin tümüne sahip değildir.

Dobra konuşmak gerekirse: “Milli irade” kavramını, ihtilal ve zorbalık rejimlerinin dayanağı olduğu için, demokratik ülkelerde seçim sonuçları bağlamında kullanmak çok yanlış. Ama bizim politikacılar ve kimi basın mensubu bu yanlışlığın farkında bile değil.

Bir seçim yapılmış ve bu seçimi AKP kazanmıştır. Seçim de poker, bakara gibi bir oyundur. Her oyunun kuralı vardır, oyun kuralına göre oynanır ve oyuncular kurala uygun olarak sonucu kabul ederler. AKP’nin kazandığı seçime bütün taraflar saygı göstermek zorundadır. Ama seçimin sonuçlarını, metafizik, hatta dinsel bir tanımlama ile milli iradenin tecellisi olarak ilan etmenin hiçbir saygın yanı yoktur. Bu, safсата olur!

Milli irade tikel ve tekil bir olgu değil. Tümel ve bütünsel olduğu zaman Tanrı ile zdeşleşiyor. Bu nedenle, gelecek seçimlerde mutlaka değişecek olan Meclis aritmetiğini bizim siyasetçilerin milli iradenin yansıması olarak kabul etmeleri çok yanlış.

Çünkü demokrasilerde siyasal anlamda kutsal bir milli iradeden söz edilemez. Her seçimin sonucu dünyevidir. Her seçimde yanılması olası seçmenin verdiği karara hukuki saygı göstermek gerekir, ama bu kararın farazi bile olsa milli iradeyi temsil etmesi mümkün değildir. Zaten milli irade diye bir şey de yoktur!¹

Biliyorum, sağcı, İşlamcı, faşizan siyasetçiler, bu yazıyı okuduktan sonra, aman yanlış yapmayalım, oyumuz kadar konuşalım, “milli irade”yi temsil etmek gibi laflar etmeyelim demeyecekler.

Ama şundan emin olun değerli okurlar, yazının birinci bölümü 1 Aralık 2002 tarihinde *Hürriyet* gazetesinde yayımlanıncaya kadar, iktidarın, “Biz milli iradeyi temsil ediyoruz,” yaveleri karşısında dut yemiş bülbüle dönen muhalefet, “Haydi canım sen de, milletin tamamını sen temsil etmiyorsun, ben de senin kadar milli iradeyi temsil ediyorum,” demeyi bu yazı sayesinde öğrendi.

Peki ğrenmesi ve itiraz etmesi iktidar üzerinde etkili oldu mu? Olmamasının nemi yok. nemli olan muhalif halk da kendisinin de o sözde milli iradeyi temsil ettiğini öğrendi.

Émile Durkheim’ın “kolektif tasavvur” kavramını 1955 yılında Mersin Lisesi’nin son sınıfında öğrenmiştim: “Fertlerden müteşekkil olmasına rağmen fertlere irca edilemeyen ve onlardan farklı olduğu kabul edilen şeye kolektif tasavvur denir.” “şey”in yerinde belki de başka bir sözcük vardı. Anımsamıyorum. Bu kolektif tasavvur, sanırım sosyal psikolojinin alanına giren bir kavram.

1 *Hürriyet*, 1 Aralık 2002.

Hatırladığıma göre bu kolektif tasavvur ilkelerde (kabile, oba, vb.) çok güçlü oluyor. İnsan, kolektif tasavvurdan arındıkça bireyleşiyor ve özgürleşiyor, uygarlık bölgesine giriyor.

AKP ve Başyüce Erdoğan, galiba, taraftarının ve halkın üzerinde bu kolektif tasavvuru yaratmak için, Hasan Sabbah gibi esrar kullanıyor. İlkelerde doğal olan, doğal olarak bulunan bu duygu, bu tasavvur, günümüzde, halkın bir kesimi üzerinde etkili olabilmek için “esrar” istiyor.

Başyüce Erdoğan bu esrarı bol bol kullanıyor. Bu kışkırtmaya günümüzde artık “algı yönetimi” deniliyor. Yani abrakadabra-cılık, gözbağcılık, Zati Sungurluk... Yapana “illüzyonist” denir!

Sivas’ta 35 aydının diri diri yakılmasını kışkırtan yöntem.

İşte böyle milli irade kavramı da kolektif tasavvur gibi bir şey; tam anlamıyla gelişmemiş toplumlarda geçerli. Sürü yanılması (*illusion*)... Panurge’ün koyunlarının ortak koyunluğu...

BİR KEZ DAHA AMİRLER VE ABİLER¹

Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Fikri Işık, TÜBİTAK’ta yeniden yapılandırmaya ilişkin, “Maalesef bu, paralel yapının en fazla sızma girişiminde bulunduğu kurumlardan bir tanesi. Bu konu ile biz de hassasiyet ile çalışıyoruz. Burada kesinlikle devletin güvenliği ile noktalarda devletin kendi hiyerarşisi içinde ‘amirden emir almayıp, kendi abisinden emir alan’ bir yaklaşımı asla kabul edemeyiz. Bu noktada yaptığımız tespitlerin gereğini yaparız,”² demiş.

Geçmiş ola!

Neden geçmiş ola? 1 Ekim 2006 günü *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan “Demokrasinin Önündeki En Büyük Engel: Tarih-katlar” başlıklı yazımı okuyalım:

1 *Aydınlık*, 12 Mart 2014.

2 Haberler.com, 26 Şubat 2014.

Üstat Abdülbaki Gölpınarlı ilk basımı 1969 yılında yapılan *100 Soruda Türkiye’de Mezhepler ve Tarikatlar* (Gerçek Yayınevi) şöyle bitiriyordu: “Tarikatler kalkmıştır; fakat gene de yer yer, tarikatlerin bulunduğu, tarikatçıların faaliyetlerini duyuyor, öğreniyoruz. Bunu bir irfan yahut bir bilgi, bir inceleme ve eleştirme yapanların, bunu bir zevk ve neşe halinde yaşayan ve yaşatanların toplumumuza zararları değil, faydaları dokunur. Fakat şeyhliği, bir gericilik vesilesi, bir sömürme, bir nüfuz sağlayış aracı olarak yürütmek, inananları rüsumu, şekle bağlamak, onları ayrı bir sınıf haline getirip bağnazlaştırmak, şüphe yok ki zararlı bir şeydir.”

“Bizce tarikatler ve tasavvuf, bugün bir irfan zevkidir; devrini yaşamış, artık gönüllere mal olmuş, tarihe intikal etmiştir; son sözümüz ancak budur.”

Bir tarikat ehli olması nedeniyle, üstat Abdülbaki Gölpınarlı’nın kitabının son paragrafında, içten olduğu kanısında değilim. Gölpınarlı düzeyinde birinin 1969 yılında tarikatların çalışmalarından habersiz olduğuna inanmak saflık olur.

Ama tarikatların tehlikelerini haber vermekten de geri durmuyor. Fazla uzatmadan şunu yazacağım: Cumhuriyet’ten yana, cumhuriyetçi olan bir tek Sünni tarikat bulamazsınız. Gelenekleri ve misyoner ilişkileri dolayısı ile Cumhuriyet karşıtıdır.

Cumhuriyet, geçmişte arada bir askıya alınmış da olsa demokrasiyi kurmayı ve yaşatmayı amaçlamıştır. Oysa tarikatlar için demokrasi bir küfürdür!

Nedense gizlenmek istenir ama çok partili düzene geçtiğimizden bu yana cemaat ve tarikatların siyasetin göbeğinde yer aldığı biliniyor. 1950’den önce de CHP ve Cumhuriyet’e karşı muhalefet halindeydiler. Nakşibendiler, Nurcular, Süleymancılar ve Fethullahçılar politikanın içinde olacaklar da ötekiler olmayacak, olur mu?

Günümüzde tarikat ve cemaatler artık sadece inanç toplulukları değil, aynı zamanda holding nitelikli sermaye grupları

halinde örgütleniyorlar. Amaçları demokrasinin olanaklarından yararlanarak toplumu kendi İslamcı anlayışlarına göre yeniden inşa etmek. Müslüman Kardeşler gibi paramiliter alana kaymaları da her an mümkün.

Ancak inanç olarak bir şeyhe tamamen teslim olmuş bir müridin özgür iradesi ile politik yönelim göstermesi de beklenemez. Çünkü tarikat ve cemaatlerin kendi yapıları demokrasiyi kabul etmeyen totaliter bir örgütlenme biçimi. Tarikat ve cemaatlerin kendi hiyerarşileri her türlü hiyerarşinin üzerinde. Bir devlet dairesinde evrak memuru olarak çalışan tarikat ileri geleninin görev yerindeki üstlerine, şeflerine, müdürlerine hükmettiği görülmemiş bir şey değil. Şeyhin başkan olduğu prototipi çağdaş demokrasi yıkamıyor.

Tarikat ve cemaatlerin egemen olduğu bir toplumda, siyasal yapı içinde gerçek demokrasinin yerleşmesi mümkün değil. Bu nedenle, sol partilerin cemaat ve tarikatlara karşın ve onlara karşı ve onlarla birlikte nasıl politika yapabileceklerini çok iyi düşünmeleri gerekiyor.

1978'den bu yana oy kullanmayan Alevilerin 16 Ağustos 2005'te yayımladıkları ortak deklarasyondan sonra önümüzdeki ilk seçimde oy kullanmaları bekleniyor. Aleviler kitle halinde oy kullanırlarsa Türkiye'de çok şey değişebilir.

Son olarak: İlk yazımda tarikatların sivil toplum örgütleriyle en küçük bir ilişkisi olmadığını yazmıştım. Önce dernekler yasasına uygun, seçime dayalı demokratik dernek olmaları gerekmiyor mu ? Tarikatları bir şeye benzetmek gerekirse, mafyalara benzetebiliriz.

“Bir devlet dairesinde evrak memuru olarak çalışan tarikat ileri geleninin görev yerindeki üstlerine, şeflerine, müdürlerine hükmettiği görülmemiş bir şey değil. Şeyhin başkan olduğu prototipi çağdaş demokrasi yıkamıyor.”

Okuduğunuz cümle 1 Ekim 2006 günü *Hürriyet* gazetesinde yayımlanmış. Sekiz yıl önce. AKP iktidarı bu durumu o tarihte

bilmiyor muydu? Domuzuna biliyordu. Bana bu durumu anlatan arkadaşım, Fethullah cemaatinden söz etmişti. Ama ben bu ters ilişkinin bütün cemaatler ve tarikatlar için geçerli olduğunu bildiğim için “tarikatlar” sözcüğünü tercih etmiştim. Fethullah cemaatinin yardımıyla TSK’yı çökertmeyi amaçlayan AKP, o dönemde her şeyin kendi denetimi altında olduğunu sanıyordu.

Evdeki pazarlık çarşıya uymadı.

Fakat dikkat! Tarikatçılığın TSK’da astsubaylar arasında yaygın olduğu, tarikat hiyerarşisinde üst düzeyde bulunan astsubaylara ve abilere subayların biat ve itaat ettikleri bilinir. Artık askeri disiplin hak getire!

Gülen cemaati, Nurculuktan türedi; Nurculuk, Nakşibendilikten türedi; Nakşibendilik, Sünnilikten türedi; Sünnilik İslamdan türedi.

Her biri yan kollar üretti ve türetti. Gülen cemaati, Nurculuk’un 13 alt kolundan biri. Dallar, alt kollar falan bu ıstakoz sepetinde en azından yüz ıstakoz vardır.

İslam’da bir Vatikan olmadığı, Mekke de Vatikan sayılmadığı için İslam’da hiyerarşik bir disiplin yoktur. Her cami, her hoca neredeyse bir derebeyidir.

İslam, mezhepleri, tarikatları, cemaatleri önünde sonunda siyasallaşır ve kıyamet o zaman kopar. Aralarından birinin iktidara gelmesiyle daha büyük kıyamet kopar.

Şu anda AKP’nin temsil ettiği kadim Nakşilik ile onun bir türevi olan Gülen cemaati boğuşmaktadır.

KUTUPLAŞMA SAPLANTISI, HEZEYANI VE YANILSAMASI¹

Televizyonlardaki entelekdübek kavga programlarının biçim ve içerik düzeyi, katılanların ilkelik şahikaları midemi bulandırıyor. Neredeyse katılanların tamamı boş kavramlarla, klişelerle konuşuyor.

Son zamanlardaki en gözde, en moda, en yanıltıcı klişe: “kutuplaşma”. Güya siyasetçiler ve aydınlar Türkiye’yi kutuplaştırıyor. Ülkede barışı sağlamak için yapılması gereken ilk iş bu kutuplaşmaya son vermekmiş...

Hele bu klişeyi AKP yağlama-yıkama servisinin elemanlarının ağzından duyunca kusasım geliyor. Hele Hüseyin Yayman gibi, Abdülkadir Selvi gibi medrese talebelerinin ağzından duyunca...

12 Mart gecesi HABERTÜRK ve CNN Türk’ü izlerken iki kez (mecazi olarak) kustum: Birincisi Fatih Altaylı’nın “Teke Tek” programında, ikincisi Ahmet Hakan’ın “Tarafsız Bölge”sinde...

Fatih Altaylı’nın karşısında İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu. Aziz Kocaoğlu’nun entelektüel düzeyi, karşısındaki insanı eziyor. Fatih Altaylı işi tatlıya bağlamak, güya tarafsızlığını göstermek için hemen klişeye sarılıyor: Kutuplaşma! Aziz Kocaoğlu, yorum getiriyor ama Miyase İlknur’un CNN Türk’te, “Tarafsız Bölge”de verdiği net cevap değil.

“Tarafsız Bölge”de, AKP kalemşörlerinin en Abdurrahman Çelebisi Abdülkadir Selvi, hükümetin çıkardığı bunca hırgürden ve mugalatadan sonra Kutuplaşma Barış Çubuğu’nu yakıyor. Miyase İlknur, benim aylardır beklediğim cevabı haykırıyor: “Kutuplaştırmamanın mimarı Başbakan Erdoğan’dır!”

Şimdi gelelim şu kutuplaşma işinin kısa tarihçesine:

Taha Akyol, Fatih Altaylı ve Abdülkadir Selvi gibi medya vasatlarına... Taha Akyol güya amatör tarihçi...

1 *Aydınlık*, 17 Mart 2014.

Evet bu ülkede bir kutuplaşma var, ama bu yeni değil, AKP ile başlamadı, AKP bu tarihsel kutuplaşmayı din sosuna banarak iktidara geldi. Aslına bakarsanız, kutuplaşmanın oluşturucusu da bizzat kullanılan din ve din adamı siyasetçi, siyasetçi din adamı!...

Zihinleri açmak için kutuplaşmanın adını-sanını vererek, tanımlamasını yaparak konuşalım:

Kutuplaşma denen şeyin bir ucunda Cumhuriyet ve cumhuriyetçiler var. Öteki ucunda Karşıdevrimciler, Cumhuriyet karşıtları, muhalifleri ve düşmanları.

“Kutuplaşma”nın bir ucunda Cumhuriyet devrimleri var, öteki ucunda geleneksel istemezükçüler.

Yapılacak ilk yanlışlık iki tarafı eşit bir olgu-gerçek olarak ele almak. Neden? Çünkü Cumhuriyet bir taraf değil, Türk ulusunun kurduğu devletin rejiminin adı. Bir statükonun adı. 29 Ekim 1923 tarihinde resmen temeli atılmış, bir kurucu halkı, bir meclisi, anayasası olan, uluslararası devletler hukukuna göre kurulmuş, Birleşmiş Milletler ve örgütlerinin, Avrupa Parlamentosu ve örgütlerinin üyesi bir devlet. Bu devlet ve rejimi yasal bir konum ve durumdur. Bu bir olumlu statükodur. Bütün devletlerin statükosu gibi.

Dolayısı ile Cumhuriyet, bir devlet rejimi olarak, çift ağızlı (devlet ve rejim) bir meşru durumu temsil etmektedir.

Bu cumhuriyetin anayasasına ve yasalarına göre kurulmuş siyasal partiler, kendilerine kuruluş kaynağı ve dayanağı olan anayasa ve yasalara karşı olamazlar. Siyasal partiler kuruluş dilekçeleriyle cumhuriyet devletin açık-seçik statükosunu kabul etmişlerdir. Bu statüye karşı olamazlar.

Kutuplaşmadan söz eden kalın kafalılar ilkin bu gerçeği anlamak ve kabul etmek zorundadırlar. Türkiye Cumhuriyeti’nin anayasası ve yasalarına göre seçime girip iktidara gelen bir parti, sonsuza kadar iktidarda kalmayı hayal bile edemez. Seçim kazanarak iktidara gelen bir siyasal parti, devletin rejimini değiştirmek gibi darbeci bir siyasal zihniyete sahip olamaz. Oysa R. T. Erdoğan 1993 yılında bakın ne buyuruyor:

“Demokrasi bugüne kadar bazen bir amaç, bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem araç hem amaç olarak yorumlayanlar olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler değişir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey.”¹

Anlaşıldı mı Vehbi’nin kerrakesi? Demek ki, Milli Görüş gömleğini çıkarma hokkabazlığı yapan R. T. Erdoğan, seçimle geldiği iktidarda, T.C. Anayasası’nın 2. Maddesi’nde yazılı olan cumhuriyet niteliklerini değiştirebileceğini düşünmektedir. Hiçbir devlet, hiçbir cumhuriyet, hiçbir demokrasi böyle bir nankör saldırıya izin vermez.

Cumhuriyet anayasasıyla, yasalarıyla kendi varlığını, satükosunu korumak zorundadır. Cumhuriyetçi partiler, devlet kurum ve kuruluşları, sivil toplum örgütleri ve cumhuriyetçi vatandaşlar da doğal olarak birer savunucu ve garantör olarak Cumhuriyet’in yanında yer alırlar, almak zorundadırlar. Bu bir “kutup” ya da “cephe” değildir!

Cumhuriyet’in statükosu uluslararası bir meşruiyete sahiptir. Cumhuriyet’i savunanların durumları da yasal ve meşrudur. Bu nedenle, konumları doğaldır. Bu durumu “kutup” saymak ne demek? Bir devletin rejimini kutup saymak, devletler hukukuna aykırı değil mi? Demek ki T.C. Anayasası’nın 2. Maddesi’nde yazılı olan ilkeleri (demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti) savunanların bir kutup oluşturduğunu iddia etmek, iddia sahiplerini yasadışına iter.

* * *

Ama olgular ve gerçekler, Cumhuriyet karşısında, AKP’nin simgelediği bir karşı cephenin bulunduğunu kanıtlıyor. İşte bu

1 Metin Sever-Cem Dizdar, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları*, Başak Yayınları, 1993, s. 419.

cepheye “kutup” adı verilebilir. Gayrimeşru, Anayasa ve yasadışı, illegal bir kutup. Rüşveti bile şeriatı göre meşrulaştıran bir yıkıcı kutup.

Bu kutup II. Selim’den itibaren bütün değişim ve ilerleme hareketlerine karşı çıkan “istemezükçüler” kitlesinden oluşmaktadır. Güya Osmanlı geleneği hayranı ve yeni bir Osmanlı düzeni kurmayı hayal eden AKP ve ataları, aslında, yenileşmek ve gelişmek amacıyla reformlar yapan Osmanlı’nın da karşısındadır.

Osmanlı Devleti’ni yıkan hastalığın virüsü ulema (ilmiye) sınıfıdır, bu sınıfın eğitim ve öğretim gördüğü Medrese’dir.

R. T. Erdoğan, Cumhuriyet’in kökünü kazımak için kendi medresesi olan imam-hatip okullarını silah olarak kullanıyor.

Türkiye’de tek bir kutup vardır: Başında Necip Fazıl’ın başyücesi R. T. Erdoğan’ın bulunduğu darbeci İslamcı kutup!

DÖRT KONUDA ÇOK FENA ÇUVALLADINIZ¹

Dört konuyu yazalım: Cumhuriyet, AKP, Fethullah cemaati ve Kürtçülük! Kim çuvalladı? Kim çuvallamadı ki, cumhuriyetçiler dışında herkes çuvalladı.

Türkiye’nin sorunu “ne”, “kim” ve “kimler”.

1- AKP: Osmanlı’dan örnekleyeceğim: Yani İslamcılar, din bezirgânları, ulema ya da ilmiye sınıfı kalıntıları, suhteler, yani işsiz medrese mezunu ve talebesi, çift bozanlar, vb.

2- Fethullah cemaati: Osmanlı’dan örnekleyeceğim; Enderun mensupları ve mezunları, gerçek anlamıyla kapıkulu sınıfı, vb.

3- Kürtçüler: Kürt Teali Cemiyeti’nin devamı olan Kürtçüler.

4- Cumhuriyet: Ve bu üç kesim ile bunların türevlerinin maddi ve manevi, gerçek ve sanal sorunu olan, sorun yaptığı ve sorun saydığı Cumhuriyet.

İşi basite indirgeyelim mi?

¹ *Aydınlık*, 18 Mart 2014.

1940’larda ilkokula başlayan Cumhuriyet çocuklarının “rol modelleri” kimdi?

Cumhuriyet’i kuran kahraman kadro, öğretmenler, Zonguldak kömürünü bulan Uzun Mehmet, radyumu bulan Madam Curie, ilk kadın pilotumuz Sabiha Gökçen.

Benim rol modelim kimdi?

1930 kuşağının rol modeli olan seçkin insanlar ve Nâzım Hikmet, Jean-Paul Sartre, Albert Camus ve Émile Zola.

AKP’nin ve kısmen Fethullah cemaatinin rol modelleri kimdi?

Sayalım: Necip Fazıl’ın *Son Devrin Din Mazlumları* adlı kitabında ballandıra ballandıra anlattığı II. Abdülhamit, Şeyh Said, İskilipli Atıf Hoca, Şeyh Esad Efendi (Menemen), Said Nursi, Süleyman Efendi, Esseyid Abdülhakim Arvasî ve bizzat Necip Fazıl Kısakürek.

Kürtçülerin rol modelleri: Seyh Said, Said Nursi, Seyyid Rıza, Baytar Nuri (Dr. Nuri Dersimî).

Bu yazdıklarımda yapay ve uyduruk hiçbir şey ve yön yok. Cumhuriyet ve cumhuriyetçiler, bütün karşıdevrimci kadrolar ve AKP, Fethullah cemaati, Kürtçüler Osmanlı elmasının kurtlarıydı. Ardından Cumhuriyet tohumu elma ağacı oldu ve elma verdi; bütün karşıdevrimci kadrolar ve AKP, Fethullah cemaati, Kürtçüler Cumhuriyet Elması’nın kurtları oldular.

Buna doğanın ve tarihin diyalektliği derler! Bana kılavuzunu söyle, sana kim olacağını söyleyeyim!

Şu anda iktidarda bulunan, rol modelleri belli AKP tarikatının A’dan Z’ye bütün kadrosu kimlerden oluştu, oluşuyor?

Gene tarihin ve doğanın diyalektiğinin zorunlu gereği olarak: Yeteneksiz, yetersiz, (dünya gerçekleri karşısında, biat ve itaat dogmaları gereği) ezik, kronik ve patalojik mağdur, etik ve estetikten yoksun bir insan kitlesi.

Peki böylesine olumsuz niteliklere sahip bir kitle nasıl oldu da iktidara geldi? Demokrasinin cilvesi ve dinin afyon olarak kullanılması sayesinde.

Bunun sonucu olarak: Mahalle kabadayısı, dolmuş değnekçisi, tulumbacı, bitirim, Cinci Hoca, muskacı, Yedi-Sekiz Hasan Paşa, Parsadan, Kabakçı Kul Mustafa, Patrona Halil olabilecek insanlar karşıdevrimci siyasal kadroları oluşturdular.

Bu insanlar için her şey mübahtır.

Siyaset elitlerin işidir, ayaktakımının değil! Bu cümle, her türlü istismara uygun bir cümle. Bu nedenle tanımlamam ve açıklamam gerek. Ayaktakımı, elitler dışında kalan halk değildir. Meslek sahibi işçiler, çiftçiler, emekçiler, esnaf, memurlar ayak takımı değildir. Ayaktakımı hiçbir şey üretmeyen, asalak, vurguncu tayfadır. Her sınıftan “lumpen”dir!

Kolej mezunlarının, zenginlerin, üniversite mezunlarının, yüksek kadroların tamamı da seçkin (elit) değildir. Aralarından birkaç tane çıkar.

İşçilerin, emekçilerin, esnafın, çiftçinin çokça eliti (seçkini) vardır.

Siyaset işte bu her türlü seçkinin (elitin) işidir. Siyaset görgü işidir.

Şairin de, romancının da, ressamın da, felsefecinin de, matematikçinin de, astrofizikçinin de eliti (seçkini) vardır.

Konuğun da seçkini vardır. Türkiye’de ve yurtdışında, uluslararası diplomatik kokteyllerde, sefaret ve konsolosluklarda, daha açılmadan büfeye saldıranları çok görmüşümdür. Bunlar, diplomattır, milletvekilidir, CEO’dur, genel müdürdür, milyarderdir ama görgüsüzdür.

Büfeye gitmeden, elimde bir içki bardağı bir kenara çekilip kıs kıs gülererek seyretmişimdir bunları.

İtiraf edeyim ki yazı denetimimden çıktı. Ben de başıboş bıraktım gitti gideceği yere kadar. Ama gideceği yere kadar gitmedi. Metaforlu ve kıssalı bir yazı olur gibi oldu.

Şu anda, bu yazının yayımlandığı gün, AKP tarikatının tamamı, hükümeti, kadrosu, yandaşı, oy verenleri şaşkın durumda. On iki raund dayak yemiş boksöre benziyor. Aslına bakarsanız,

daha ilk raunda yere düşmesi gereken bir boksördü. Hakemlerin yardımıyla ayakta kaldı. 2007 seçimlerini yitirmiş olsaydı, hem Türkiye hem kendisi hem Avrupa ve dünya için iyi olurdu. Cumhuriyet sistemine entegre olurdu. 2007 seçimini kazanarak zıvanadan çıktı ve 2011 seçimlerinden sonra “deli gömleği” giydirilecek, “zincire vurulacak” hale geldi.

Büyük Sahra Çölü’nün kumları üzerinde başıboş, yalpalayarak, zigzak yaparak araba kullanan şoför, yerleşim bölgesine gelince, önüne çıkan her şeye toslamaya başladı.

Siyasal İslam ve özellikle AKP gerçeğini sadece Türkiye’nin zihinsel, psikolojik, siyasal, felsefi ve sportif engellileri olan neoliberraller, Yeni Osmanlıcılar, Ana Rahmine Haklı Düşenler; kapıkulu, lejyoner ve tutmalık eski solcular, falan ve filanı değil, ABD ve Avrupa Birliği siyaseti de göremedi. Böyle yazıyorum ama, ABD ve AB diyorsan, orada duracaksın, adamlar kaçın kurası?

AB temsilcisi Karen Fogg bir budala değildi, tam anlamıyla bir Mata Hari ayarında ajandı. Çok iyi bir kadro kürmüştü. Doğu Perinçek’in *Karen Fogg’un E-Postalları’nın* (Kaynak Yayınları) okunmasının tam sırası. Brüksel’deki Avrupa Parlamentosu’ndaki bürosunun duvarına R. T. Erdoğan’ın fotoğrafını asmış olan, günümüz *Zaman* yazarı Joost Lagendijk enişte de budala değildi.

Budala olanlar onların peşine düşen, onların dümen suyuna giren, onların uzaktan kumanda ile yönettiği Türkiyeli (!) kiralık entelekdübek kadro idi.

AKP iktidarının içeride ve dışarıda uğradığı stratejik, taktik, siyasal, ekonomik, İslami ve Arabi her türlü bozgunun Türkiye’deki ortakları artık bellidir. Avrupa Birliği ve ABD siyasetçi ve memurlarının AKP konusunda şapa oturduklarını söyleyemeyiz. Onlar her durumda kazanır.

Bu sıkıcı ve karmaşık yazıyı uzatmak gereksiz: AKP’yi hava değişimine göndermekten, önderlerini de emekli etmekten başka çare yok. Bu bizim tavsiyemiz, gerisi yargının işi!

BİR KEZ DAHA KAMU VİCDANI PALAVRASI!¹

Ayrık otu gibi kökle kökle, sök sök, bitmiyor soyut palavralar: Kamu vicdanını tatmin etmek; kamu vicdanının isyanı; kamu vicdanında cezasını bulacaktır, falan filan... Şimdiye kadar kamu vicdanının bir işe yaradığını görmedim. Boşluğa yazıldığını, kamu vicdanında (!) yankı bulamayacağını bile bile “Kamu Vicdanı Palavrası”nı², önüne “Bir Kez Daha” ekini takıp bazı eklemeler yaparak bir kez daha yayımlıyorum, efendim!

Kamu vicdanı da Türkiye’de insanların düşünmeden kullandığı o cafcacılı ama aslı-esası olmayan kavramlardan biri. Nedir kamu vicdanı?

Sözlüklere baktım. Böyle bir kavram yok. İngilizcede, Fransızcada, Almancada böyle bir kavram var mı? Evrensel dillere çevrilmeyen hiçbir kavramı ciddiye almam ben.

Öyleyse kamu vicdanını oluşturan iki sözcüğün anlamlarını tanımlayalım:

KAMU: Bir ülkede yaşayanların tümü, halk, amme; *public*.

VİCDAN: Bulunç, bilinç; *conscience, gewissen*. İnsanın görgü ve bilgileriyle kendini yargılama yetisi. Metafizik anlayış onun doğuştan varolduğunu ileri sürer; diyalektik anlayışa göre insanın içinde bulunduğu toplumsal koşullarla belirlenmiş görgü ve bilgisinin sonucudur vicdan. Örneğin yaşlanmış ana babaları öldürmenin erdem sayıldığı Eskimo toplumunda töreye uyan kimse vicdan azabı çekmez, başkaları tarafından kınanmaz. Bireysel bir kategori olan vicdanı toplumsal koşullar belirler.

KAMU VİCDANI: Vicdan bireysel bir yeti olduğu için ortaklaşa kamusal vicdan yoktur. Herkes vicdan sahibi olsaydı kimi insanları neden vicdansız olarak tanımlayacaktık?

Mutlak bir vicdan yoktur. Vicdan da görecedir.

Bir durum, bir eylem karşısında kamunun varsayılan vicda-

1 *Aydınlık*, 19 Mart 2014.

2 *Hürriyet*, 6 Ekim 2002.

nı tek yönlü mü, örneğin olumlu mu tepki gösterir? Varsayılan kamu vicdanı olumsuz tepki göstermez mi? Ölçü töreler bile olsa, töreler zamanla ve toplumsal gerçeklere bağlı olarak değiştiği için kitlesel, tek parça, yekpare bir vicdan durumundan söz edemeyiz.

Örneğin, 11 Eylül’de, New York’taki ticaret merkezine yapılan saldırı varsayılan evrensel kamu vicdanının tamamı tarafından kınanmadı. Arapların çoğu bir taraf olarak bu olaydan dolayı hoşnutluk ve mutluluk duydu. ABD’nin Irak’a yapacağı olası harekât bağlamında ortak bir vicdani tepki söz konusu bile değil.

Kamu vicdanı, bizim politikacılarımız, basınımız tarafından uydurulmuş bir kavram olmalı. Örneğin R. T. Erdoğan’ın adaylığının devletin anayasal kurumları tarafından onaylanmamasına tepki gösteren politikacılar ve gazete yazarları bu kamu vicdanı kavramını bol bol kullandılar. Kimi yazarlar hukukun kamu vicdanının önüne geçemeyeceğini yazdılar. Sanki Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde yaşayan herkes bu yasaklama kararını kınıyormuş gibi. Oysa hukuk ve adaletin yerine geldiğini düşünenler Türkiye nüfusunun yarısından çok fazla. Yasaklama kararının hukuka uygun olmasının hiçbir önemi olmadığını, bu kararın toplum vicdanı tarafından onaylanması gerektiğini ileri süren şaşkınlılar bile var. Bu şaşkınlılar, insanlarımızın, R. T. Erdoğan’ın 12 adet (bilboard, ağaç, personel taşıma, çöp, Akbil, İGDAŞ, KİPTAŞ, İSKİ, metro, kiralık araç, Çamur Barajı, sinek ilacı) yolsuzluk iddiasıyla yargı önünde hesap verdiğini dikkate almayacaklarını mı sanıyorlar?

Bu insanların vicdanları neden R. T. Erdoğan konusunda olumsuz tepki göstermesin? Gösteriyor zaten! Bu olumsuz tepki sanal “kamu vicdanı”na dahil değil mi?

Neymiş? R. T. Erdoğan bir şiir okumuş da hayatı değişmiş. R. T. Erdoğan’ı yetişkin bir insan ve politikacı olarak dilini tutamadığı için kınayan saf insanlar da var. Adı geçen kişinin bütün siyasal yaşamı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın Cumhuriyet’in niteliklerini betimleyen maddeleriyle sorunu olan, daha açıkçası bu maddelerin yerini şeriat kurallarının almasını isteyen topluluklar ve partiler içinde geçmiş; topluluklar kovuşturulmuş,

partiler kapatılmış. Kendisi de aynı nedenlerle mahkûm olmuş. Milletvekili olması için bu mahkûmiyetin yok sayılması gerekiyor ama Cumhuriyet'in anayasal kurumlarına göre o bir tescilli sabıkalı. Bu nedenle, aldıkları kararlardan dolayı bu kurumları eleştirmek demokrasiye yapılacak en büyük kötülük. Bu kötülüğü yaparken sanal kamu vicdanına sözcülük ettiklerini sananlar, bu halkın çoğunluğunun bireysel vicdanları tarafından mahkûm edilmektedir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, R. T. Erdoğan konusunda aldığı son kararla, tescilli sabıkalının milletvekili adaylığının onaylanmamasının millet vicdanını yaraladığını ileri süren “ego”ların burnunu sürtmüş olmalı.¹

17 ve 25 Aralık 2013 baskınlarından ve bunları izleyen (gizli, aleni, yasal, yasadışı) dinleme kayıtlarının konfeti gibi havaya saçılmasından sonra, kamu vicdanı denen cennet kuşunun, aslında hayali bir minyatür olduğu ortaya çıktı. (Olayın ihtişamına uygun amma da fiyakalı cümle oldu!)

İktidarın nalcılarından, Kamu Vicdanı falcılarından, Fehmi Kuru namlı eleman, bir yatırımcı olarak bu bayağı günahlar zincirini bakın nasıl değerlendiriyor:

“Şaşıyorum, çünkü Tayyip Erdoğan gibi birinin, oğlunu ve kızını da işin içine karıştırarak, kişisel zenginleşmek için, hangi ad altında olursa olsun Beytûlmâl'e el uzatacağına, hırsızlık malını evinde, başka yerlerde, içerideki veya dışarıdaki bankalarda istif edeceğine inanmıyorum...”

Kayıt altına alınmış seslerini onların seslerine benzettiğim halde inanmıyorum... Yarın, o seslerin “montaj” olmadığına dair bir rapor da çıksa yine inanmakta zorlanırım... Tayyip Erdoğan gibi birinin kendisine ait olmayan bir paraya tamah edeceğine asla inanmam. Diyelim, baskı altında tutulduğu, zorlandığı için veya herhangi bir başka sebeple böyle bir yola başvurusu gerekse bile, kendi oğlu ile kızını yanlışlığına bulaştırmayacağını bilirim...”²

1 *Hürriyet*, 6 Ekim 2002.

2 *Star*, 28 Şubat 2014.

“Çaldıysa benim paramı çaldı,” cümlesinin Kamu Vicdanı memleketinde adresini bilen var mı?

R. T. Erdoğan’ın kışkırtmasıyla, miting alanında, Berkin’i ve annesini yuhalayan patlıcan vicdanı mıydı? Yoksa koyun sürüsü vicdanı mı?

3 KASIM 2002’DEN 30 MART 2014’E¹

Yürürlükteki Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın, başta AKP olmak üzeri bütün Cumhuriyet karşıtı İslamcıların ve Kürtçülerin (PKK, BDP, HDP) kaldırmak ya da değiştirmek istedikleri ilk 4 maddesi:

1- Türkiye Devleti bir cumhuriyettir.

2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.

3- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir.

Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır.

Milli marşı İstiklal Marşı’dır.

Başkenti Ankara’dır.

4- Anayasa’nın 1’inci maddesindeki devletin şeklinin cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2’nci maddesindeki cumhuriyetin nitelikleri ve 3’üncü maddesi hükümler değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez.

Bugün 28 Mart 2014, yerel seçimlerin yapılmasına 24 saat var. Devlet yapısının 4 direği ne durumda, bunu bir irdeleyelim:

1 *Aydınlık*, 28 Mart 2014.

Anayasa'nın dört direği de önemli ama bu eşitler arasında daha önemli (*Primus inter pares*) olan Hukuk Devleti olmak. Çünkü öteki üç özellik (demokratik, laik, sosyal) hukuk devletini nitelemektedir. AKP tarikatı hükümetinin iktidara geldiği 2002 yılından günümüze bu dört nitelik ne durumda acaba?

- Türkiye Cumhuriyeti demokratik bir devlet midir?

– AKP'nin başında bulunan, Necip Fazıl'ın “Başyüce”si R. T. Erdoğan, demokrasinin “sandık”tan ibaret olduğunu sanmaktadır. Demokrasinin temel özellikleri olan laikliği, sosyallığı ve hukuku başdüşman ilan etmiştir. Cumhuriyetin öteki üç niteliği gibi demokrasiyi de özelleştirmiştir. Elmayı gösterip bu armuttur demek ve çevresi, “Armuttur!” diye hünkürmektedir.

AKP hükümetinin uyguladığı rejime ancak otokrasi denilebilir.

- Türkiye Cumhuriyeti laik bir devlet midir?

– Türkiye Cumhuriyeti laik bir devlet değildir. Çünkü laik devletin üzerine oturduğu temel laik okul, laik eğitim ve öğretimidir. AKP hükümeti Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu yürürlükten kaldırarak, laik okul ve liseleri imam-hatip okul ve liselerine dönüştürerek, dini devlet kurumlarında gayriresmi referans haline getirerek devletin laiklik niteliğine son vermiştir.

- Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir devlet midir?

Anayasa Mahkemesi'nin 16-27 Eylül 1967 tarih ve K.1967/29 Sayılı Kararı'nda Sosyal Devlet kavramı şöyle tanımlanır:

“Sosyal devlet; ferdin huzur ve refahını gerçekleştiren ve teminat altına alan, kişi ve toplum arasında denge kuran, emek ve sermaye ilişkilerini dengeli olarak düzenleyen, özel teşebbüsün güvenlik ve kararlılık içinde çalışmasını sağlayan, çalışanların insanca yaşaması ve çalışma hayatının kararlılık içinde gelişmesi için sosyal, iktisadi ve mali tedbirler alarak çalışanları koruyan, işsizliği

önleyici ve milli gelirin adalete uygun biçimde dağılmasını sağlayıcı tedbirler alan, adaletli bir hukuk düzeni kuran ve bunu devam ettirmeye kendini yükümlü sayan, hukuka bağlı, kararlılık içinde ve gerçekçi bir özgürlük rejimini uygulayan devlet demektir.”

– AKP tarikatı hükümeti uygulamalarının yukarıdaki tanım-
la uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

• Türkiye Cumhuriyeti bir hukuk devleti midir?

– AKP tarikatı hükümeti başta HSYK olmak üzere Adalet Ba-
kanlığı ile Yargı Kurumu’nu özelleştirmiş ve Kuvvetler (Erkler)
Ayrılığı ilkesini fiilen ortadan kaldırarak, Yasama ve Yargı erk-
lerini Yürütme’nin emrine vermiştir.

Bu uygulamalarıyla AKP tarikatı hükümeti Türkiye Cumhu-
riyeti Anayasası’nı fiilen ilga ederek anayasal bir suç işlemiştir.
Bu nedenle önce yerel yönetimlerden, sonra Çankaya’dan, son
olarak iktidardan uzaklaştırılarak yargılanmalıdır.

Sorun şu: Seçmen vatandaş bu gerçeğin bilincinde midir?

Söylemesi benden! “Bir Kez Daha” dizisini laf olsun diye ya-
yımlamadım!

KENDİNİ SOKAN AKREP¹

Nâzım Hikmet’in “Akrep Gibisin Kardeşim” şiiri var ya, on-
dan aldığım ilhamla, yazının adını “Kendini Sokan Akrep” koy-
dum.

31 Mart 2014, Pazartesi, saat yaz saati ayarlamasıyla 05.00.

CNN Türk’ün verdiği sonuçlara göre Türkiye oy ortalaması
şöyle: AKP % 45.13, CHP % 28.71, MHP % 15.20. % 5-6 kadar
açılmamış sandık var.

1 *Aydınlık*, 1 Nisan 2014.

Gene CNN Türk'ün açıkladığı sonuçlara göre, Ankara'da durum şöyle: AKP % 44.06, CHP % 44.00

CHP, Yenimahalle ve Çankaya'da açılmamış sandıklar olduğunu, buradan gelecek oylarla Ankara seçimini kazanacaklarını iddia ediyor. Kazanabilir ama beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren AKP'nin 2014 Yerel Seçimleri'nde % 30'un altında oy almamış olması. Beni ilgilendiren bu ve bu nedenle yazımın adını "Kendini Soka Akrep" koydum.

Hani başta CHP olmak üzere muhalefetle dalga geçmek isteyen yazıcılar, "Sandıklardan yansıyan milli irade bu, sizleri tatmin için dışarıdan seçmen mi ithal edelim?" derler ya, evet dışarıdan "bilinçli bir halk" ithal etmeli; Türkiye'nin içinde bulunduğu ortamda nasıl oy kullandığını gösterip utandırmak gerekir bu mazoşist halkı!

İnternette halk kesimlerinin nüfusunu yazıp, ne demek istediğimi açıklayacağım:

İşçiler: 12 milyon; sendikalı işçi: 1 milyon dolaylarında. 11 milyon işçinin neredeyse yarısı taşeron işçi. Hiçbir güvenceleri yok. Sendikalı, sendikasız, taşeron işçilerin tamamı yoksulluk sınırının altında para kazanıyor. Demek ki her şey tıkırında. Bundan sonra numaradan ağlaşmak yok!

Çiftçiler (2011): "Al da ananı git!" küfrü sadece Mersinli çiftçiye yapılmadı, 3 milyon dolaylarında çiftçi kitlesine yapıldı. 5 liraya mazot aldığı için, ürünü ağaçta ve tarlada kaldığı için ağlayan kitle bu. Bundan sonra ağlaştığınız duyulursa, bir dirhem üzüleni eşek tepsin. Kendi düşen ağlamaz, iki gözü birden çıkar.

İşsiz: 3 milyon. Bu sayı kemikleşmiş bir sayı. Azalmıyor, çoğalıyor. İşsizlerin çoğu AKP iktidarı döneminde çalışma yaşına geldi ve bu dönemde iş bulamadı ya da işsiz kaldı. Demek böyle! Öyleyse, Allah versin ağam!

Memur (Eylül 2013): 2.8 milyon. Karı koca çalışsalar da geçinmeleri olanaksız. 10-15 yıllık memurlar yoksulluk sınırının altında yaşıyor. AKP iktidarı döneminde maddi durumlarında

önemli bir değışiklik olmadı. Buna karşın iş güvenceleri yok. AKP yandaşı, Cemaat mensubu olmadan ilerlemeleri olanaksız. Demek ki Özal'ın, "Benim memurum işini bilir!" dediklerinden bunlar. Gücenmek, alınmak yok!

Emekli (2012): 10 milyon. 1. derecenin 4'üncü kademesinden emekli memurlar bile yoksulluk sınırının biraz üzerinde bulunuyorlar. Büyük bir çoğunluğu tam anlamıyla yoksul. AKP iktidarı döneminde maddi durumlarında herhangi bir iyileşme olmadı. Ama, demek ki bizim emekliler AKP havasına iyice girmişler. Yani "Komşuda pişer, bize de düşer" durumu!

Esnaf (2012): 2 milyon. Hani şu siftah etmediklerini, ebediyen kepenk indireceklerini, eve ekmek götüremediklerini söyleyenler var ya, işte onlar! Demek Gezi eylemlerinden tedirgin oldukları için güle oynaya AKP'ye oy verdiler!

Üniversite öğrencisi: Sayısı 5 milyonu bulan aslan delikanlılar. Teneke üniversitelerde okuyanları merak etmeye değmez artık. Erzurum'da olduğu gibi mekâna uymuşlardır. Okulu bitirince çoğu işsiz kalacak. Peki Ankara, İstanbul ve İzmir'in devlet üniversitesinde durum ne?

Yukarıda sayılan toplumsal sınıflar, aileleriyle birlikte Türkiye nüfusunun ve seçmenin en azından % 95'ini temsil ediyor.

Bunların hiçbiri içinde yaşadığı maddi koşullar içinde rahat ve mutlu olduğunu söyleyemez.

Bunların bir bölümü stadyumlarda iktidar partisi aleyhine tezahürat yapmakta.

Ama bu gayrimemnun insan kitlesinin % 45'i gidip kendi mutsuzluklarına, memnuniyetsizliklerine sebep olan bir partiye oy veriyor. Mazoşist mi bu insanlar?

Sert bir ayrımcılığa muhatap olan Alevilerin yüzde kaç AKP'ye oy verdi? "Dini siyasete alet etmek" koktuğu için bu deyimden hiç hoşlanmıyorum ama başka çare de yok.

Bölge halkının içinde bulunduğu koşullar ve şikâyetleri göz önünde bulundurulursa, AKP'nin Gaziantep'te % 20'den, Hatay'da % 10'dan fazla oy almaması gerekirdi.

Toplumbilimcilere ve siyasetbilimcilere bir tavsiyem var: Muhalefete bu kitle ile iletişim kurma yolları bulmalarını tavsiye edeceklerine, bu kitlenin ruhsal ve zihinsel yapısını inceleseler çok daha iyi olur. Yapabilecek yetenekleri varsa.

Bu ülkede hukuk ve adaletin adı var kendi yok, vatandaşın hiçbir güvencesi yok ama seçmenin % 45'i hukuksuzluğun ve adaletsizliğin nedeni olan partiye oy veriyor. Neden, hor görül-mekten, ezilmekten mi hoşlanıyor bu insanlar?

Haydi bu insanların hukuk ve adaletin eksikliklerinden şikâyetleri yok diyelim. Ama 17 ve 25 Aralık 2014 günlerinde or-taya çıkan ve iddia edildiği söylenen yolsuzluk, rüşvet ve hırsızlık manzaraları karşısında hiçbir olumsuz tepki göstermemelerine ne demeli? Yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet, bu insanlara göre suç ve ahlaksızlık değil mi? Değilse, demek ki kendileri de her türlü yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvete karşı dirençli durumda değiller.

AKP iktidarının dış politikada iflası çöp değil mertek duru-munda. Sınır komşusu ülkelerden kardeş Azerbaycan ile arası şekerrenk, Rusya ile limoni. Geri kalanı ile neredeyse düşman. Suriye'ye karşı her an saldırıya geçebilir. Yeni bir dünya savaşı çıkabilir. Savaş meydanında ölecek kendi çocukları. O zaman, "Kendim ettim kendim buldum!" deyişini duyarlarsa, üzülme-sinler!

Dünkü yazımda "Cumhuriyetçiler, Dinsiz Dinciler ve Kürt-çüler arasında üçe bölünmüş bir Türkiye için nasıl umudum ol-sun?" diye soruyordum.

Haklı çıktım! AKP'ye oy veren % 45'lik seçmen nüfus Türkiye'nin demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olması-nın önündeki en büyük engel. Utanılacak bir durum. Araların-dan biri çıkıp da bana AKP'ye neden oy verdiğini açıklarsa çok memnun olurum. Ama Tek Parti Dönemi'ne, CHP'ye çatma-dan, ahır yapılan cami tatavlası yapmadan!

KOMİK BİR BALKON KONUŞMASI¹

Daha seçim sonuçları kesinleşmeden, eski Sovyet liderleri gibi tam tekmil Politbüro üyeleriyle birlikte balkona çıkmış... Yanında Burak Erdoğan dışında bütün ailesi, mutat zevat ve aralarında düşük (sabık ve sakıt) bakan Egemen Bağış... Görülmemiş bir gösteriş ve kibirle, sanki rakiplerinin yedi göbek sülalesine küfredercesine, tahkir ve tahrik kokan bir konuşma yapıyor...

Habbeyi kubbe yapmakta, çevir kazı yanmasın yönteminde üzerine yok! Tumturaklı, içi boş söz sanatında maşallah pek kuvvetli, sanki laf ebeliği zanaatının Zati Sungur'uu...

Zati Sungur olduğu için bir bozguna zafer havası verebilir, İspanya fethinden dönen bir Sezar gibi geçit töreni yapabilir. Ve kendisi de inanır!

Sol tarafında, iddiaya göre evdeki kirli paraları sıfırlayamayıp milyonlarca doları ne yapacağını bilemeyen, şaşkın ve beceriksiz oğul Bilal... Babası Hafız Esad'ın yanında duran Beşar Esad gibi, geleceğin "Reis"i... Saltanat babadan oğla geçecek ya... Bilal'in solunda, (gene iddiaya göre) Bilal'e yardım kuvveti olarak İstanbul'a gönderilen, kerime ve hemşire Sümeyye...

Bu sahne insanlara 18 ve 25 Mart baskınlarını anımsatıyor. Anımsatıyor da ne oluyor?

"Ulan topunuzla, tüfeğinizle, polisinizle, savcınızla, hâkiminizle üzerime gelin ulan, hepiniz vız gelirsiniz, bu batakhane benden sorulur!" demek istiyor.

Muhalefete, nüfusun % 55'ine, hukuk ve adalete karşı tam anlamıyla bir meydan okuma, dörtünale bir saldırı. Seçim sonuçları, inşallah bölgemizde ve dünyada huzur ve istikrar sağlayacakmış, istersen inanma!..

Egemen Bağış kim? Rüşvet ve yolsuzluk suçlamaları dolaşısıyla bakanlıktan istifa etmek zorunda kalan, bakara-makara diye Kutsal Kitap'la dalga geçen; Berkin Elvan'ın ölümünün

1 *Aydınlık*, 2 Nisan 2014.

ardından yurt genelinde düzenlenen eylemlerle ilgili Twitter üzerinden, “Terörün bitmesinden ve kardeşliğimizden rahatsız olup çözüm sürecini hedef alan nekrofillere (ölüsevicilere) de gereken cevabı milletimiz 30 Mart’ta verecek,” açıklamasını yapan patavatsız insan... O densiz açıklamayı hatırlatmak için mi balkondaydı? Evet!

Bağdat, Kahire, Saraybosna, Bakü, Lefkoşa ve bütün dost ve kardeş halkları “buradan” selamlıyormuş, “Bu sonuçlar inşallah bölgemize ve dünyada barışa, adalete, huzur ve istikrara katkı sağlasın”mış...

Bu da insanların yüzüne baka baka küfür etmek gibi bir şey, sanki Bağdat ve Kahire sokaklarından taciz edilmeden, saldırıya uğramadan yürüyebilirmiş gibi...

Suriye ile savaş halindeymişiz, öyle diyor, ama bizim haberi-miz yok. Suriye ile savaş halinde olan bir Türkiye Cumhuriyeti Devleti yok, milleti yok... Belki kendisi, ailesi, çevresindeki mut-tat zevat millete karşın Suriye’ye savaş açmıştır; savaş kumpası kurmuştur, ama millet değil...

Düpedüz milletle alay ediyor!

Düpedüz milletle alay ediyor:

“Kardeşlerim, aziz milletim;

Sandıktan çıkan sonucu, sandığın verdiği mesajı en doğru şekilde okumanın çabası içinde olacağız. Aziz milletimiz bize sadece hükümet etme yetkisi vermedi, aynı zamanda yeni anayasa yapmak için görev verdi. Bu yeni anayasayı uzlaşmayla, istişa-reyle, müzakereyle yapma mesajı verdi.

330’un altında milletvekili çıkardık veya çıkarıyoruz diye biz kapımızı kapamayacağız ve muhalefete gideceğiz. Kabul eder-lerse, kabul buyururlarsa uzlaşmaya, parlamento dışındaki par-tilerle, sivil toplum örgütleriyle, medyayla, akademisyenlerle, bu alanda sözü olanlarla en geniş anlamda istişare ve uzlaşma ara-yışı içinde olacağımızı daha bu akşamdan ifade ediyorum. Ana-yasa her kimlik talebine karşılık verecek.”

Bunun ardından, “Meydanlarda ifade ettiğimiz gibi özgür-lükçü bir anayasayı hep birlikte yapacağız. Bu anayasada her-kes kendini bulacak; doğu da bulacak, batı da bulacak, kuzey de güney de. Velhasıl milletim, ‘İşte bu benim anayasam,’ diyecek. Yeni anayasa milletin her bir ferdini birinci sınıf olarak görecektir. Her kimlik, her değer, herkesin özgürlük, demokrasi, barış ve adalet talebine bu anayasa karşılık verecek. Bu anayasa Türk’ün, Kürt’ün, Zaza’nın, Arap’ın, Çerkez’in, Laz’ın, Gürcü’nün, Roman’ın, Türkmen’in, Alevi’nin, Sünni’nin, azınlıkların, yani 74 milyonun anayasası olsun!” diyor ki “Türk’ün, Kürt’ün, Zaza’nın, Arap’ın, Çerkez’in, Laz’ın, Gürcü’nün, Roman’ın, Türkmen’in, Alevi’nin, Sünni’nin, azınlıkların” sayılmasının ne anlama geldiğini herkes çok iyi biliyor artık.

Çünkü hiçbir anayasada Türk, Kürt, Zaza, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü, Roman, Türkmen, Ermeni, Rum, Alevi, Sünni ad ve sıfatları her ne amaç ve anlamda olursa olsun yer almaz, alamaz. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsa, Burhan Kuzu dışında bir anayasa hukukçusuna sorsun, sormalı. Bu ad ve sıfatlardan bi-rinin anayasaya girmesi bir ayrıcalık (imtiyaz) anlamına gelir.

Balkonda zafer konuşması yapmanın hâkimiyetiyle, “Her kimlik, her değer, herkesin özgürlük, demokrasi, barış ve adalet talebine bu anayasa karşılık verecek,” diyor. Bu saydığı erdemle-rin anayasada yer alması yetmez, bunlarla ilgili yasaların da var olmaları ve uygulanmaları gerekir.

Tamı tamına 12 yıldır iktidarda bulunan, bilmem kaçınıcı kez seçim zaferi kazanan bir başbakan, 12 Eylül cuntasının çıkardığı siyasal partiler yasası ile, % 10’luk seçim yasasıyla kimsenin gö-zünü külleyemez.

ERDOĞAN’IN ZATİ SUGUR ZAFERİ¹

Dün de adını andığım sihirbaz ve illüzyonist Zati Sungur (1898-1984), bizim çocukluğumuzun tanınmış figürlerinden biridir. Tıpkı Galata Kulesi’ni, Galata Köprüsü’nü açıkgözlere satan dolandırıcı Sülün Osman gibi, ruh hastalıkları ve deliliğin simgesi Prof. Dr. Mazhar Osman gibi...

Zati Sungur “Dünya Sihirbazlar Kralı” idi, büyük bir illüzyonist idi, ama insanlara hayal ve görüntü satan bir “tacir” idi.

Bu nedenle R. T. Erdoğan’ın yaptığı balkon konuşması, (varsa) ruhbilimciler ve (varsa) siyasetbilimciler tarafından mutlaka yorumlanması gereken bir Zati Sungur gösterisiydi.

Ben bunları düşünmekteydim ki, ABD’de yaşayan bir genç bilimadamı dostumdan şimdi okuyacağınız ileti geldi:

“Son seçim sonuçları Erdoğan için bir hezimet mi? RTE’nin son yılda yaptıkları –medyayı tamamen kontrol etmek, dünyada en çok hapiste gazeteci olan ülke olmak, Twitte’ri kapatmak, Youtube’u kapatmak, mahkemeleri tamamen kendine bağlamak vs, vs.– dünya basınında kendisinin Putin, Chávez, Mugabe ve Kim Jong-un’a benzetilmesine yol açtı.

Türkiye’deki seçim sonuçlarını yorumlayanlar, 2009’daki % 35’e bakarsak AKP oy kazandı, yani başarılı, ama 2011’deki % 49 küsura bakarsak, biraz oy kaybetti diyorlar. Ve acaba doğru karşılaştırma nedir diye çeşitli laflar ediyorlar.

Bilimsel olarak bir şeyi değerlendirmek için, benzerleri ve *universal* ölçütler ile karşılaştırılır. Bu nedenle doğru karşılaştırma devletin ve medyanın bütün mekanizmalarını ele geçirip ağır bir propaganda ile seçimlere giden diğer liderlere göre yapılmalı. Bu liderlerin seçim sonuçlarına bakalım:

Putin (Rusya) 2012: % 63; Chavez (Venezuela) 2012: % 54.4; Mugabe (Zimbabwe) 2013: % 61; Kim Jong-un (K. Kore) 2014: % 100.

Bu liderlerin elindeki güç Erdoğan’dan fazla mı? Hiç de

1 3 Nisan 2014.

değil. Aralarında interneti kapatan kaç kişi var? Bir kişi: Kim Jong-un.

Demek ki bir elde bu kadar güç toplanınca başka liderler en azından % 55.4 alıyor, ortalama % 65 alıyor, interneti kapatanlar % 100 alıyor.

Demek ki neymiş? Bütün baskıya rağmen % 44 almak, Erdoğan için bir hezimettir. Daha ne yapacaktı; muhaliflerin tamamını hapse mi atacaktı? Yaptı zaten. Sıkıyönetim mi ilan edecekti? İhtiyaç yok zaten. Evren bile % 92 almıştı.

Bu seçim, uluslararası seçkinler kulübünde, kendisinin karizmasını çizmiştir. İnsan içine nasıl çıkacak, çok sinirli bence...”

* * *

Genç dostuma bir bravvosimo!

Bendeniz, Adnan Menderes ve Demokrat Parti dönemini, orta ve yüksek öğrenim çağında yaşadım. Adnan Menderes zarif bir insandı, R. T. Erdoğan’ın kullandığı deyim, terim ve sözcükleri ağzına almazdı. Kendisine oy vermeyenlere karşı saygılı idi. R. T. Erdoğan’ın durumu Menderes’in 1959-60 yılına benziyor. Menderes de üniversite profesörleri için “kara cübbeliler” demişti, “Ben bu orduyu yedeksubaylarla da yönetirim,” demişti.

Son zamanlarında, devlet radyolarında “vatan cephesi” çığırkanlığı yapıyor, zaman zaman gazeteleri kapatıyordu ama adalet ve yargı onun kişisel yetki ve etkisi altında değildi. Çok istese de böyle bir şey yapamazdı, çünkü yargı erki mensuplarının çok büyük çoğunluğu katıksız ve katkısız cumhuriyetçi idi. Üniversite ve Milli Eğitim kadroları ve öğretmenlerin en azından % 90’ı cumhuriyetçi idi. Menderes’e karşı daha güçlü bir direnç vardı ama Menderes, R. T. Erdoğan’a göre çok daha başarılı idi.

Kenan Evren, R. T. Erdoğan’a göre çok daha demokratı ve yetkileri günümüz başbakanından çok daha azdı. Kenan Evren, polise ve yargıya Erdoğan kadar etkili değildi. Evren etki konusunda bazı girişimlerde bulunursa, bunu Erdoğan gibi aleni

değil gizlice yapıyordu. Evren'in kızları ve damatları memuriyetlerinde biraz kayırılmışlardır belki ama yakınları birkaç yıl içinde denizlerde ticaret filosu kurmamıştı; para sıfırlamada beceriksiz bir Bilal'i de yoktu.

Adamcağızın, biri koca Muğla'da, ikincisi Marmaris'te, üçüncüsü Bodrum'da evleri vardı. Muğla'dakini satmak istedi de satamadı zavallı adam. Ev edinmesinde bence suistimal yoktu: Koskoca orgeneral ve genelkurmay başkanı idi, darbeleri devlet başkanı idiye de halkın % 92'sinin oyunu alarak cumhurbaşkanı olmuştu. Gene de milletin gözü kaldı!

Erdoğan'ın satacak, satılacak bir mülkü olacak da birkaç saat içinde satılmayacak, mümkün mü?

Kendisi de bizzat ressamcı olan Evren memleketin sanat işlerine burnunu pek sokmadı. Belki de cetvelsiz düz çizgi çizemeyecek Erdoğan gibi ucube (!) heykeller yıktırmadı.

Darbeci Kenan Evren, yetki ve etki zengini Erdoğan'ın yanında züğürt sayılmasa bile orta hallice bir emekli idi.

Bütün Cumhuriyet tarihinde 1950'den sonraki dönemde hiç kimse R. T. Erdoğan kadar yetki ve etki sahibi olmadı, olamadı: Ne Ecevit, ne Özal, ne Süleyman Demirel, ne CHP & Adalet Partisi başbakanı İnönü, ne de Adnan Menderes... Vahdettin'i geçer, Abdülhamit'i geçemese de onunla yarışır.

Bunca güçlü, anayasa-babayasa, yasa-masa-kasa tanımayan, dış siyasetinde bir Mussolini saldırganlığında bir adam, adaleti, yargıyı, polisi kendisi için mutlaka kullanıp rakipleri için kesinlikle kullanmayarak; din ve Diyanet'i, camiye, hacıyı-hocayı, tekmili birden bütün tarikatları emri altında tutarak; elektrikleri kesip oy sayımını mum ışığında yaptırarak, kendine en uygun yerel yönetim yasası çıkartarak, köylü ve çiftçileri kentli statüsüne sokarak Büyükşehir belediyeleri için oy verdirek, sineğin yağını çıkartarak, uçan kuşu yakalayarak ala ala % 44 oy alıyor.

İnsan Kenan Evren'den, Kim Jong-un'dan utanır!

R. T. Erdoğan'ın söylev cümlelerini okuyun, büyük çoğunluğu saçmadır. Balkon konuşmasında bakın ne demiş: "Kaset, montaj, çamur ve iftira siyaseti kaybetmiştir. Ey genel müdür, ya elinizde bu kasetler olmasaydı siz ne konuşacaktınız?" diye sormuş.

Sadece, "Bana % 44 oy veren bu millet adam olmaz!" demediği kalmış.

BU NASIL TÜRKİYE'YE TEŞEKKÜR?¹

Necip Fazıl'ın "Başyüce"si R. T. Erdoğan, Zati Sungur'luğa iyice kaptırdı kendini. Hanedan üyelerinin eşliğinde, savaş baltasını sağa sola sallayarak yaptığı zehir-zemberek konuşmadan sonra gazetelere "Teşekkürler Türkiye!" reklam-ilanı vermiş: Savaş miğferinin içinden beyaz güvercinler uçurarak milletin gözünü küllüyor.

Bu teşekkür yağmurunun altında kalmak ayıp olacağı için, bendeniz, her cümlesine bir ısırgan sapıyla karşılık vererek Başyüce'ye bir dostluk buketi sunmak istiyorum:

"30 Mart yerel seçimlerinde milletimiz son sözü söyledi."

Seçimin şaibeli olduğu her saat kanıtlanıyor. Seçmen seçimlerde vadeli söz verir ama bazen vadenin sona ermesini beklemeden demokratik insan hakkından birini kullanarak sokağa da dökülür. İlet olmayan her millet son sözünü asla söylemez, bir sözü daha vardır. Seçmen milletin ancak % 43'ü (ki bu oranın hesaplanması-na da şeytan karışmıştır) bir söz verdi. O söze pek güvenme!

"Demokratik olgunluğuyla yine kendi iradesine sahip çıktı."

Millette belki demokratik olgunluk var ama o olgunluk ne yazık ki sizin zat-ı âlinizde yok. Balkondan yaptığınız konuşmanın

1 4 Nisan 2014.

videosunu seyrederseniz, metnini yeniden okursanız o olgunluğun yanına bile yaklaşmadığınızı görürsünüz. Siz görmeseniz de öteki millet (% 57) görüyor bunu.

“Büyük milletimiz oynanan oyunu gördü. Kasete, ihanete, montaja, şantaja dur dedi.”

Size oy veren % 43, polisi, yargıcı ve savcayı engellediğiniz için oynanan oyunu göremedi. Kasete, ihanete, montaja, şantaja millet “Dur!” diyemez, ancak yargı, “Dur!” der. Seçimden önce seçmen milletin % 57’si size inanmıyordu; seçim dalaverelerini gördükten sonra midesi bulanıyor. Size % 43 mü, % 57 mi büyük diye sormuyorum, sizin payınız daha büyüktür.

“Yalana, ihanete, manipülasyona geçit vermedi. İradesine, geleceğine, memleketine sahip çıktı.”

Seçmenin % 43’ü gizlenen, üzeri örtülen gerçekleri göremediği için size oy verdi. Görenlerin oyu belli: % 57! % 43 uykudan uyanırsa sen asıl o zaman kork!

“Uzaktan kumandalı siyaseti, ülke düşmanlarıyla beraber kurgulanan oyunları bozdu. İstikrarı, huzuru, kardeşliği bozmak isteyenleri hezimete uğrattı.”

Düşmanların adını vermediğiniz için, düşmanların muhalefet olmadığını kabul edersek, hükümetinizin 12 yıllık “paralel” ortağını kastettiğinizi düşünmek özgürlüğüne sahibiz. Bu paralel ortakla birlikte, itiraf ettiğiniz gibi, ülkenin TSK’sına, aydınlarına, yurtseverlerine kumpas kuran siz değil miydiniz? İçinde eşitliğin “e”si bulunmayan istikrarı, huzuru, kardeşliği paralel ortağınızla birlikte bozmadınız mı? Eşitlik olmadan ne huzur, ne istikrar, ne kardeşlik ne de demokrasi olur! Bunu bir kenara yazın!

“Büyük milletimiz, kurulduğu günden bugüne girdiği sekizinci seçimde de yine AK Parti’yi birinci yaptı. Milletimiz kazandı, sağlam irade kazandı.”

AKP’niz 8 seçimden birinci çıkmış olabilir ama özgürlük, eşiklik, adalet ve kardeşlik erdemlerinin büyük sınavında son-
dan birinci oldu. Başta Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay ve Sayıştay sınavlarında da sınıfta kaldınız, işinize gelmeyen yargı kararlarına saygı göstermediniz. Millet sizin iktidarınızda sadece kaybetti, hiçbir şey kazanmadı. İradenizin hangi konularda tersine sağlam olduğunu milletin % 57’si çok iyi biliyor.

“AK Parti bu emaneti hem belediyelerde, hem ülke yönetiminde gurur ve sorumlulukla taşımaya devam edecek. AK Parti bugüne kadar olduğu gibi durmayacak, dinlenmeyecek.”

Gurur ve sorumluluktan anladığınız şey seçmen-milletin % 57’si ile çakışmıyor, örtüşmüyor, tam aksine çelişiyor. Hiç kuşku yok, balkon söylevinizden de çok iyi anlaşıldığı gibi durmayı ve dinlenmeyi düşünmediğiniz belli. Eğer, durdurulan ve üstü örtülen skandallar konusunda durmayı ve dinlenmeyi düşünmüyorsanız, bu epeyce zor; ihaleleri gene aynı yöntemle vermeyi düşünüyorsanız bu da epeyce zor. Şurasından burasından ilga ettiğiniz Anayasa’yı tamamen ilga edemezseniz, yargı önünde hesap vermeden aklanmanız mümkün değil. Türkiye Cumhuriyeti’nde fetvaların hükmü yok, inanmıyorsanız, deneyebilirsiniz.

“(AK Parti) 77 milyon vatandaşımıza, oy veren-vermeyen diye asla ayırmadan hizmete devam edecek.”

77 milyon vatandaş konusunda ilkin adlandırma ve sıfatlandırmalardan vazgeçmeniz; Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Pomak, Roman, Gürcü, Süryani, Ezidi diye nitelemekten; dindar, dindar olmayan, ateist, Sünni ve Alevi diye sıralamaktan vazgeçmeniz gerekiyor. Yaptığınız ayrımcılık ve bölücülüktür.

“Aşkla, sevdıyla, azimle hizmet bayrağını daha da yükseltecek.”

Aşka, sevdıyla, azimle ama millete sormadan yapacağınız hizmet, eğer Üçüncü Köprü, Üçüncü Havaalanı, Kanal İstanbul gibi çılgınlıklar ise bayrak yerinde dursun, sakın yükseltmeyin.

“Birliğimizi, beraberliğimizi, kardeşliğimizi büyötmeye devam edecek.”

Birliğimizi, beraberliğimizi, kardeşliğimizi ancak özgürlükçü, eşitlikçi demokrasi; laik düzen içinde, yeni siyasal partiler yasası, barajsız seçim, özgür ve bağımsız yargı, özgür sendikalar, özgür sivil toplum örgütleri, siyasete karışmayan cemaat ve tarikatlar, kadınlara eşit haklar, çocukların ve doğanın koşulsuz korunması büyötür. Ancak siz böyle düşünmüyorsunuz.

“Millet büyük, hedef büyük, gelecek büyük...”

Millet elbette “büyük”, ama sizin hedeflediğiniz büyük gelecek karanlıklar ülkesinde.

“Büyük milletimize sonsuz teşekkürler.”

Büyük milletin % 57’si Mersin’e giderken siz nereye gidiyorsunuz?

“Yeni Türkiye yolunda daima ileri.”

“Yeni Türkiye” demek ne demek? Demokratik, laik ve sosyal olmayan hukuksuz bir devlet mi?

Sayenizde demokrasi kavramı iyice soysuzlaştı. Cumhuriyet düzeninin temeli hukuktur. Biraz “Cumhuriyetimiz!” demeyi öğrenin. Demokrasinizin bir kalabalık rejimi olduğunu, huku-

kun çoğunluğun hukuku olduğunu, çoğunluğun azınlığı ezdiği bir rejim olduğunu ne yazık ki 12 yıllık saltanatınızda kanıtladınız. Şimdi azınlığın çoğunluğu ezdiğini kanıtlayacaksınız.

Siz önce cumhuriyetçi olun, Türkiye Cumhuriyeti'ne saygı gösterin. İlkeleri size demokrasi yolunu gösterir.

GADINLAR REİZ OLAMAZ AGAM!¹

7 Nisan 2014 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanan şu şenlikli haberi okuyalım:

“Bingöl’de 30 Mart’ta yapılan Belediye Başkanlığı seçimini AK Partili Yücel Barakazi kazanırken, aynı partiden l’inci sırada meclis üyeliğine kentte mali müşavirlik yapan Nurten Ertuğrul seçildi. Ertuğrul, ilk toplantıda Belediye Başkanı Yücel Barakazi’nin, kadınlara başkan vekilliği ve yardımcılığı konusunda görev vermeyeceğini söylemesinden sonra meclis üyeliğinden istifa ettiğini söyledi. Ertuğrul, dün yapılan toplantıda Belediye Başkanı Yücel Barakazi’nin, belediye başkan yardımcılığı ve belediye başkan vekilliğine kadınları getirmeyi düşünmediğini, toplumun bunu hazmetmeyeceğini, bunun dinen ve örfen de uygun olmadığını söylemesi üzerine istifa kararı aldığını söyledi.

AK Parti’nin 3’ü kadın 20 belediye meclis üyesinden biri olan ve istifa eden Nurten Ertuğrul, şöyle dedi:

‘Seçim zamanında gece-gündüz demeden toplum, din, örf gibi kuralları gözetmeden kadınları çalıştıran, kapı kapı dolaştıran, seçim koordinasyon merkezlerinde gece geç saatlere kadar erkeklerle birlikte çalıştıran bir anlayışın bugün çıkıp kadını geri planda tutmak adına bu tür mazeretleri öne sürmesi tam anlamıyla çelişkidir. Gece- gündüz 24 saat kapı kapı dolaşıp çalışma yapacağız, sonra bize dinen ve örfen kadınların görev alamayacağı söylenecek. Bunu kabul etmem söz konusu değildi, bu nedenle istifa ettim. Din adına kimse bize bunu dayatmaya

1 11 Nisan 2014.

kalkmasın. Dolayısıyla onurlu ve haysiyetli hiçbir partili kadının bu duruma sessiz kalmayacağını umut ederek belediye meclis üyeliği görevimden istifa ettim.’

Partisinden değil sadece belediye meclis üyeliğinden istifa ettiğini belirten Ertuğrul, aynı düşüncede olmadığı için AK Parti’den istifa etmediğini belirterek, şöyle konuştu: ‘Orada bulunan kadın ve erkek arkadaşlarıma bana destek vermemesini yadırgadım. Bingöl’den yüzde 65 kadın desteği alan bir partide belediye başkanının çıkıp böyle konuşması doğru değildir. Ben kadınların desteğini alarak seçildim. Bu yapılan, sanki seçim döneminde kadınları aday gösterip tribünlere oynamak gibi bir şeydir.’”¹

Bu konuyla ilgili olarak *Aydınlık* gazetesi yazarı Sabahattin Önkibar “AKP’yi Kapattıracak Olay!” başlıklı bir yazı yayımladı. Okuyalım:

“Türkiye bırakın hukuk, kanun devleti olsa Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı dün AKP için kapatma davası açardı.

Niçin mi?

AKP’nin yeni seçilen Bingöl Belediye Başkanı Yücel Barakazi’nin; ‘Belediyelerde kadın temsilci ile kadın çalışanı dinen ve örfen gerek yok,’ dediği ve bu söylemi sonrasında AKP’li kadın Belediye Meclis üyesi Nurten Ertuğrul anında istifa ettiği için.

Diyeceksiniz ki o Belediye Başkanı’nın sözü AKP’yi bağlar mı?

AKP bu beyana itiraz edip hemen o ismi ihraç ederse bağlamaz, ama dün Başbakan’ı dinledik, herkese laf yetiştirirken bu dehşet lafı eden adama suspus.

İşte bizim AKP’nin gizli ajandası dediğimiz hadise budur... Atatürk Cumhuriyeti adım adım böyle tasfiye ediliyor...”²

Kapatmaya dayanak olacak konuşmayı, AKP’nin temizlik konusunda uzman ve kitap yazarı ve R. T. Erdoğan hükümeti

1 BİNGÖL DHA, *Milliyet*.

2 *Aydınlık*, 09 Nisan 2014.

sözcüsü Hüseyin Çelik, resmi bir ağız ve dil olarak hukuksal kanıtı verdi:

AKP Sözcüsü Hüseyin Çelik, “Kadınlara görev vermeyeceğiz. Dinen uygun değil,” diyen AKP’li Belediye Başkanı Yücel Barakazi’ye sahip çıktı. Çelik, Barakazi’nin sözlerine karşılık istifa eden Nurten Ertuğrul’u ise eleştirdi. Bingöl’de AKP’den belediye başkanı seçilen Yücel Barakazi yaptığı ilk toplantıda, “Başkan vekilliği ve yardımcılığı için kadınlara görev vermeyeceğiz. Dinen ve örfe uygun değil,” dedi. Bunun üzerine birinci sırada Belediye Meclis üyesi seçilen Nurten Ertuğrul görevinden istifa etti. Ertuğrul’un istifasının kişisel beklentilerinin karşılanmamasından kaynaklandığını öne süren Barakazi, “Görev dağılımı ardından diğer kadın meclis üyelerimizin kararlara saygılı yaklaşımı, bu istifanın hangi maksatla yapıldığının açık göstergesidir. Bingöl Belediyesi’nin kapıları kadınlara asla kapanmamış, kapanmayacaktır da,” dedi.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik ise Twitter hesabından yaptığı açıklamada, “Bingöl’de partimizden Belediye Meclis üyesi seçilen Nurten Ertuğrul’un başkan yardımcısı seçilmemesi üzerine istifa etmesini de şık bulmuyoruz,” dedi.¹

Hoppala! Nurten Ertuğrul adaylığını koymuş da seçilmemiş gibi yorum yapıyor, AKP’li yetkililerin yaptığı “maksadını aşmış” konuşmaların, kullandığı cümle ve sözlerin tamircisi Hüseyin Çelik, “Nurten Ertuğrul’un başkan yardımcısı seçilmemesi üzerine istifa etmesini de şık bulmuyoruz,” diyor. Bu iddialı yorum gerçek değil.

Çünkü: Bayan Ertuğrul, Belediye Başkanı Yücel Barakazi’nin yekten “belediye başkan yardımcılığı ve belediye başkan vekilliğine kadınları getirmeyi düşünmediğini, toplumun bunu hazmetmeyeceğini, bunun dinen ve örfe de uygun olmadığı”nı söylemesi üzerine istifa kararı aldığını söylemiş.

1 *Aydınlık*, 9 Nisan 2014.

Bu rezalet sadece AKP'yi ilgilendiren ve "şık" olmadığı iddia edilen bir olay değil. Tam anlamıyla Türkiye Cumhuriyeti hukukunu, yasalarını ilgilendiren bir durum.

Türkiye'de gazete köşemenlerinin yüzde 99'u farkına varmadan büyük bir yanlış yapıyorlar. Başta ülkenin başbakanı olmak üzere iktidar partisinin ileri gelenleri ve muhafazakâr ya da İslamcı âlimler herhangi bir olayda İslam'ın ilkelerini ve dayanaklarını referans aldıkları zaman, örneğin kadınların devlet başkanı ya da belediye başkanı ve yardımcısı olamayacağını ileri sürdükleri zaman hemen davranıp Kur'an ya da hadislerden karşı kanıt sıralamaya başlıyorlar.

Cumhuriyet'in vatandaşlık hukukunda, idare hukukunda, ticaret hukukunda, kara, deniz ve hava hukukunda bir olgu hakkında Kutsal Kitap'ın, Hz. Peygamber'in, hadis yazarlarının, sahabenin ne dediğine bakılmaz. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na, yasalarına göre Belediye Başkanı Yücel Barakazi suç işlemiş ve hükümet sözcüsü Hüseyin Çelik bu suçu hükümetinin ve partisinin sırtına yüklemiştir.

Bu konunun, Anayasa'nın ve siyasal partiler yasasının hangi maddesine ya da maddelerine girdiğini söylemek bana düşmez. Bunu Cumhuriyet'in savcıları ve şikâyetle niyetli siyasal parti varsa onların hukukçuları bilir. Tabii olan biteni anladılarsa...

HIRSIZLIK TAVSİYESİ, HIRSIZLIK FETVASI¹

"Eğer seçimde bir sahtekârlık yapılabiliyorsa... Bunun nedeni senin ihmalkârlığındır. Sandığa sahip çıkmazsan, son aşamasına kadar süreci denetlemezsen, sandık başı organizasyonunu mükemmel bir şekilde kurgulamazsan... Seçimde sahtekârlık da olur, hile de olur."²

Seçim sandıklarında AKP tarikatının yaptığı hırsızlıkları, hi-

1 14 Nisan 2014.

2 Ahmet Hakan, *Hürriyet*, 4 Nisan 2014.

leleri okudukça, duydukça çılgına dönüyordum. Hele, internet işlerinde çok usta iki genç dostum internette gördükleri hırsızlık görüntülerini anlattıkça ağızımdaki protez öfke ve hırsan ikiye bölünecekti.

Aklı evveller, sandığa sahip çıkamadığı için CHP'yi utanmadan, arlanmadan suçluyorlar. AKP'ye aferin, aşk olsun, pardon demedikleri kalıyor.

Seçim sandıklarının namusunu korumak hükümetin işi. Devletin değil, adını koyalım, hükümetin işi. Korumak yerine seçim sandıklarının ırzına, namusuna tecavüz eden bizzat hükümet. Adamlar kalkmışlar, muhalefete, mağdura çemkirerek hırsız dolaylı yoldan kutluyorlar.

Ayıptır ba! Ayıptır zoo!

Bu gidişle “cezalandırıcılar” çıkar.

4 Nisan 2004 tarihli *Hürriyet* gazetesinde, Mustafa Küçük imzalı “Kurul Kararı: Kâğıthane’de sahtecilik var” başlıklı bir haber var. Haberin altında ise şu satırlar yer alıyor:

“CHP İstanbul İl Başkanı Oğuz Kaan Salıcı, Kâğıthane’de tutanaklarda tahrifat yapıldığını ve sonuçlarla oynandığını belirterek, ‘Kâğıthane İlçe Seçim Kurulu yapılanın hata değil bir sahtecilik olduğunu kabul etmiş ve bu sahteciliği yapanlarla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulunacağını da ifade etmiştir,’ dedi. Salıcı, Bakan Taner Yıldız’ın trafolarla kedi girdiği yönündeki açıklamasına da atıfla, ‘Öyle görünüyor ki seçim kurullarına fare girmiş, oyları kemirmiş,’ diye konuştu. Salıcı, kurulun 1033 numaralı sandıkta belediye meclis oyları itibarıyla 101 oy alındığı, ancak birleştirme tutanağına 1 olarak geçirildiğini, AK Parti’nin sayım cetvelindeki ilçe belediye meclis oyunun 91 olduğu, ancak birleştirme tutanağına 191 olarak kaydedildiğini, aynı sandıkta büyükşehir belediye başkanlığı için 100 olan AK Parti oyunun birleştirme tutanağına 155 olarak geçirildiğini, farklı bir sandıkta ise CHP’nin 184 oy almasına karşın tutanağa 4 olarak geçtiğini tespit ettiğini söyledi.”

Kâğıthane İlçe Seçim Kurulu tutanağında şu ifadeler var:

“... 36 sandıkta yapılan hataların kalemle yapıldığı, hem yazı ile düzeltmeler yapıldığı ve belli bir partiden diğer bir partiye aktarmalar yapıldığı, sahte işlemlerin kim ve kimler tarafından yapıldığının tespiti için İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı’na suç duyurusunda bulunulmasına, kararın ilgisi itibari ile Kâğıthane CHP İlçe Başkanlığı’na, AKP Kâğıthane İlçe Başkanlığı’na tebliğ edilmesine; tebliğden itibaren 3 Nisan 2014 Perşembe günü 17.00’ye kadar İstanbul İl Seçim Kurulu’na itiraz etmelerine 2 Nisan 2014 tarihinde oybirliği ile karar verildi.”

Aynı tarihli *Hürriyet* gazetesinden bir başka haber:

Tokat’ın Yeşilyurt ilçesinde de seçimler iptal:

Tokat’ın Yeşilyurt ilçesinde AK Partili Kâzım Misafir’in 50 oy farkla kazandığı seçim, MHP’nin itirazı sonrası İl Seçim Kurulu tarafından iptal edildi. Yeni seçim 1 Haziran’da yapılacak. Yeşilyurt’ta pazar günü yapılan seçimde 1007 nolu sandık başkanının engelli, yaşlı ve hasta kişilerle birlikte oy verme kabinine girdiği öne sürülerek itirazda bulunulmuştu. Yapılan incelemede iddianın doğru olduğu tespit edilerek seçimler iptal edildi.

Yalova’da ilk olarak AK Parti adayı Yakup Koçal’ın 1 oy farkla kazandığı belirtilmiş. CHP’nin itirazı üzerine yapılan sayımda CHP’li Salman’ın 6 oyla seçimi kazandığı belirlenmişti. Yalova’da bu kez de AK Parti 120 sandığın sonuçları için itiraz etti.”

Işıklar sönüyor, oy sayımı mum ışığında yapılıyor. Sandık başlarına AKP bakanları, Emniyet müdürleri gidiyor. AKP alta düştüğü anda, sonuç akışları birden birkaç saat kesiliyor, sonra AKP birden öne geçiyor. Nasıl iş?

Gene aynı tarihli *Hürriyet*’te, Yalçın Bayer’in sütununda en büyük hilenin İstanbul’da yapıldığı yazıyor.

Ankara bir başka âlem: Yeni yasa uygulanmasa, Ankara kenti ile hiçbir ilişkisi olmayan kırsal bölgeler büyükşehir için oy vermese mevcut belediye başkanı Melih Gökçek çoktan “eski” belediye başkanı olacak.

“AK Parti adayı Melih Gökçek ile CHP adayı Mansur Yavaş arasında henüz kesinleşmeyen Ankara Büyükşehir Belediyesi seçimleri için tüm itiraz seçeneklerini değerlendiren CHP yönetimi, hatalı olduğunu tespit ettiği tutanaklara itiraz etmesinin ardından, seçim sonuçlarını doğrudan etkilediğini düşündüğü 124 bin geçersiz oy ile birlikte 25 ilçedeki tüm sandıkların yeniden sayılması talebini içeren başvurusunu İl Seçim Kurulu’na iletti. CHP yönetiminin son seçeneği ise seçimin iptali için “olağanüstü itiraz” hakkını kullanmak olacak.”¹

İtiraz yapılan, AKP’nin kazandığı belirtilen yerlerin % 90’ında belediye başkanlığı el değiştirdi ve çoğu CHP’ye, bazıları da MHP’ye geçti.

Demek ki hilelerin çoğu AKP’yi kazandırmaya yönelik. Bunda hükümetin rolünün bulunmadığını ileri sürmek adam kandırmak olmaz mı?

AKP lehine hile yapmak mübah, açıkgozlülük ve sandığa sahip çıkmak oluyor.

Muhalefet partilerinin hali ise ihmalle suçlanıyor. Bu nasıl iş?

Yüzünü kapatsan kışın, kışını kapatsan başın açıkta kalıyor. Bu nasıl iş?

Örtada suçüstü yapılmış somut bir hırsızlık ve gasp örneği var: Buna göre, AKP’nin 30 Mart 2014 Yerel Yönetim Seçimleri’nden atılması (ihraç edilmesi) ve Yüce Divan tarafından kapatılması gerekir.

Ama muhalefeti suçlayarak, “Eğer seçimde bir sahtekârlık yapılabiliyorsa... Bunun nedeni senin ihmalkârlığındır. Sandığa sahip çıkmazsan, son aşamasına kadar süreci denetlemezsen, sandık başı organizasyonunu mükemmel bir şekilde kurgulamazsan... Seçimde sahtekârlık da olur, hile de olur,” diyorlar.

Bu, eli silahlı mahalle kabadayısından durmadan dayak yiyen silahsız bir gence, “Kendini neden korumuyorsun!” diye çıkış-

1 *Milliyet*, 4 Nisan 2014.

maya benzer. Bu tür olaylarda mazlumun korumak polis ve jandarmaya düşer. İşi polis, jandarma ve yargı halletmezse ortaya “cezalandırıcılar” çıkar ve ortalık mezbahaya döner.

HALKIMIZ AKP’YE DEĞİL (BOZUK) “DÜZEN”E OY VERİYOR (1)¹

Emekli ekonomi öğretim üyesi Prof. Dr. Cihan Dura, 1 Nisan 2014 tarihli *Aydınlık* gazetesinde yayımlanan “Kendini Sokağa Akrep” adlı yazıma bir ek ya da “şerh” yazmış, bilgim olsun diye bana da göndermek inceliğini göstermiş. Cihan Dura’nın yazısının yazımının tamamlandığını düşünüyorum.

Bugün ve yarın Prof. Dr. Cihan Dura’nın yazısını olduğu gibi yayımlayacağım ancak yazısına koyduğu ada ben “Bozuk” sözcüğünü ekledim. Ve yazısının sonundaki eke ek yaptım, şerhe şerh koydum. İyi okumalar:

“*Aydınlık* gazetesindeki günlük yorumlarının tiryakisi olduğum değerli şair ve yazarımız Özdemir İnce son yerel seçimler hakkında bir yazı (‘Kendini Sokağa Akrep’, 1 Nisan 2014) kaleme aldı. Yorumun değeri, özellikle, içerdği –Türkiye’de çok ihmale uğrayan– yapısal yaklaşımla daha da artıyor. Halkımızın seçimlerde gösterdiği temel eğilimi, seçmen kitlesini bir bütün olarak değil, türlü öğelerini hesaba katarak değerlendirmiş. Son yıllara ait nüfuslarıyla ele aldığı halk kesimlerinin geçim durumunu seçim neticeleriyle karşılaştırarak bir sonuca ulaşmış. Özetliyorum:

İşçiler 12 milyon... Sendikalı işçi 1 milyon dolayında. 11 milyon işçinin neredeyse yarısı taşeron işçi, hiçbir güvenceleri yok. Sendikalı, sendikasız, taşeron, işçilerin tamamı yoksulluk sınırının altında para kazanıyor. Demek ki her şey tıkırında...

3 milyon dolayında çiftçi kitlesi var. 5 liraya mazot aldığı için, ürünü ağaçta ve tarlada kaldığı için ağlayan kitle bu.

Memur sayısı 2.8 milyon... 10-15 yıllık memurlar bile yok-

1 *Aydınlık*, 15 Nisan 2014.

sulluk sınırının altında yaşıyor. AKP döneminde maddi durumlarında önemli bir değişiklik olmadı. İş güvenceleri yok. T. Özal'ın, 'Benim memurum işini bilir!' dedikleri bunlar.

Emekliler 10 milyon... 1. derecenin 4'üncü kademesinden emekli olanlar bile yoksulluk sınırının biraz üzerinde bulunuyor. Büyük çoğunluğu tam anlamıyla yoksul. AKP iktidarı döneminde maddi durumlarında herhangi bir iyileşme olmadı. Ama, anlaşıyor ki, AKP havasına iyice girmişler.

Esnaf 2 milyon... Hani şu siftah etmediklerini, temelli kepenk indireceklerini, eve ekmek götüremediklerini söyleyenler var ya, işte onlar!

Üniversite öğrencileri, sayıları 5 milyonu bulan aslan delikanlılar... Okulu bitirince çoğu işsiz kalacak.

İşsizler 3 milyon... Azalmıyor, giderek çoğalıyor.

Yukarıda sayılan yedi toplumsal sınıf, aileleriyle birlikte Türkiye nüfusunun ve seçmen kitlesinin en azından % 95'ini oluşturuyor. Bunların hiçbirisi, yaşadığı maddi koşullar içinde rahat ve mutlu olduğunu söyleyemez. Ama bu gayrimemnun insan kitlesinin % 45'i gidip kendi mutsuzluklarına, memnuniyetsizliklerine sebep olan bir partiye oy veriyor. Mazoşist mi bu insanlar?

Bu ülkede hukuk ve adaletin adı var, kendi yok. Vatandaşlar güvenceden yoksun ama seçmenin % 45'i hukuksuzluğun ve adaletsizliğin nedeni olan bir partiye oy veriyor. Neden, hor görülmekten, ezilmekten hoşlanıyor mu bu insanlar? Yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet suç ve ahlaksızlık değil midir bu insanlara göre?

Değerli yazarımızın tespitleri bunlar. Ulaştığı sonuç ise kısaca şu bence: Halkımız, böylesine zor koşullar altında geçimini sürdürmesine rağmen, nasıl oluyor da kendisini bu duruma mahkûm eden bir partiye oy vermekte ısrar ediyor?

Evet, hep bu soru gelip oturuyor aklımıza. Sayıları milyonları bulan bu insanlar nasıl oluyor da böyle bir çelişkiye düşüyor, insan mantıklı hareket etmez mi? Haydi birkaç yüz bini, hatta bir iki milyonu etmedi, hepsi mi mantıksız davranıyor? Sayın Ö. İnce'nin deyişiyle bunlar 'mazoşist' mi?

İşte ben de bu noktadan hareket ederek, değerli yazarımızın analizine, bir ekonomist olarak ufak bir katkıda bulunmak istiyorum. Önce yanıtımı kısaca veriyorum: Hayır AKP'ye oy verenler mazoşist değildir, kendi açılarından mantıksız da davranmıyorlar. Çünkü mahkûm edildikleri yoksulluk koşullarından çıkışın bir yolunu bulmuşlar, daha doğrusu onların önüne böyle bir çıkış yolu özellikle konmuş. Nasıl bir çıkış yolu bu? Daha önce 2012 tarihli bir makalemde açıkladım, oradan özetliyorum:

Türkiye'de AKP iktidarının başta gelen işlerinden biri, tüketici kredileri ile kredi kartları kullanımında yarattığı büyük patlamadır. Böylece halkımız gelecekteki kazançlarını şimdiden harcamaya, ciddi ve tehlikeli bir şekilde borç altına girmeye başlamıştır. Borçlar esas itibariyle şu işlemlerden kaynaklanıyor: Tüketici kredileri (konut, taşıt, diğer), taksitli alışverişler, kredi kartları...

2011'de Türkiye nüfusunun yarısından fazlası (yüzde 56) bankalara borçlu durumdaydı. Bugün bu oranın yüzde 80'e yükselmiş olduğu ifade ediliyor. Tüketicilerin büyük bir kısmı kredi ve kredi kartı borçlarını ödeyemediği için bankalar tarafından takibe alınmıştır. Bu istatistik veriler şu anlama geliyor: Yaklaşık 10 yıldır, yalnız devletimiz değil, özel sektörümüz değil, artık halkımız da borç batağına gömülmüş bulunuyor. Devletimiz Turgut Özal'ın ANAP iktidarı zamanında, özel sektör ve halkımız Recep T. Erdoğan'ın AKP iktidarında bu duruma düşürüldü. Türk halkının geleceği ipotek altına alındı.

Bu borçlanma furyası, 'yurttaşların, henüz kazanmadıkları paraları harcamaları' olgusu; literatürde 'sürekli borçlanma ekonomisi' kapsamında yer alıyor. Önemli etkilerinden biri şu: Halk, örneğin Türk halkı; çiftçi, işçi ve memur reel gelirinde meydana gelen düşüşün etkisini kısa vadede daha hafif hissediyor, hatta hissetmeyebiliyor. Reel gelirler düşerken, tüketici kredisi ve kredi kartı kullanımı sayesinde yaşam standardını yükselten harcamalar bile yapabiliyor. Yurttaş kendini mutlu hissediyor. Ne var ki uzun dönemli olarak bakarsak, aslında bu bir 'yalancı mutluluk'tur, 'yalancı bir refah artışı'dır, bedeli zamanı gelince

pahalı ödenecektir. Çünkü o mutluluk da, refah artışı da kat kat geri alınacaktır. Bu açıdan bakınca Yunanistan’da iktidar partisi PASOK’un üyelerinden Anna Karamanou’nun şu ifadesi büyük anlam kazanıyor: *‘Türkiye’de bugün insanların banka kredileriyle yaşadıklarını biliyorum. Yunanistan krize böyle sürüklendi. Dilerim, Türkiye’nin akıbeti Yunanistan’inki gibi olmaz.’*”

HALKIMIZ AKP’YE DEĞİL (BOZUK) “DÜZEN”E OY VERİYOR (2)¹

Emekli ekonomi öğretim üyesi Prof. Dr. Cihan Dura’nın gönderdiği, ilk bölümünü dünkü yazımda okuduğunuz metin devam ediyor. Okuyalım:

Yukarda açıkladığım gerçekler göz önüne alınırsa, Türk halkının önemli bir bölümünün, en olumsuz koşullar içinde gırtlığına kadar borca batmış durumda olduğunu söylemek yanlış olmaz. Şimdi denebilir mi ki, bu tablo sadece ekonomik bir olaydır? Elbette hayır! Ağır borçluluğun çok önemli bir siyasal sonucu vardır. Bazı yazarlar AKP’nin 2007 seçiminde % 47 gibi büyük bir oy oranına ulaşmasını bu faktörle açıklamıştı. Söz konusu yazarlardan biri de iktisatçı Selim Somçağ’dır. Analizi özetle şöyledir:

“22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde AKP nasıl olup da oylarını artırdı?

Türkiye artık bir borçlular ülkesidir. Peki, bu ağır borçluluğun seçim sonucuyla ilgisi ne? Gayet açık: Gırtlığına kadar borca giren vatandaş, eğer döviz kurları veya faizler yükselirse, bankaya olan borcunun kendisini yutacak bir girdaba dönüşeceğini çok iyi biliyor. Eskiden vatandaş döviz fırlayınca benzinin, mazotun zamlanmasından korkardı; şimdi ise döviz krizi bir ölüm kalım sorunu haline geldi. Şubat 2001’deki gibi bir kriz patlarsa evini, arabasını, tarlasını kaybedeceğini, bütün hayatının alt üst

1 16 Nisan 2014.

olacağını iyi biliyor. İnsanın ihtiyaçları hiyerarşiktir ve ilk kaygısı da hayatta kalmak, malını, mülkünü, işini, düzenini muhafaza etmektir. Seçim sonucunu işte bu ilk kaygı belirlemiştir.

Bir önemli husus da şudur: Halk aslında içinde bulunduğu durumdan memnun değildir, 2000 yılı öncesinin özlemine duymaktadır. Geliriyle geçinmek varken, kim borç yükü altına girmek ister? Geliri düştüğü için borçlanmak zorunda kalan vatandaş hayatıyla kumar oynadığının, bıçak sırtında yaşadığının farkındadır. Ancak mevcut düzenin aleyhinde oy kullanması için karşısına güvenilir bir siyasal seçenek çıkması gerekiyordu ki o seçenek çıkmamıştır.”

Sayın Somçağ’ın analizi ve savunduğu görüş elbette 12 Haziran 2011 seçimleri için de geçerliydi, son 30 Mart 2014 Yerel Seçimleri için de geçerlidir. Büyük olasılıkla ilk genel seçimlerde de durum fazla değişmeyecektir. Nitekim A&G Araştırma Şirketi’nin sahibi Adil Gür de 30 Mart seçimleri öncesinde *Cumhuriyet*’e yaptığı değerlendirmede şöyle konuşmuş:

“AKP’ye oy verenlerin yüzde 80’i hayatından memnun olduğu için oy veriyor. Bugün Türkiye’de halkın yüzde 80’inin borcu var. Ne borcu var? Ev borcu, araba borcu, kredi borcu, kredi kartı borcu var. Şimdi böyle bir ortamda seçmen huzuru bozulsun ister mi?”

Kanımca halkımız epeydir şöyle bir muhakeme yapıyor ki aslında bir dedüktif yanılmadır: “Madem zorunlu ihtiyaçlarımı borçlanarak da olsa karşılayabiliyorum ve mademki iktidarda AKP var, öyleyse bu imkânı bana sağlayan AKP’dir. Aman, iktidardan gitmesin ki düzen bozulmasın, şu anki rahatım bozulmasın. Öyleyse, ona oy vermeye devam edeyim, ona oy vereyim.”

İşte, ufak da olsa bu muhakemenin somut bir kanıtı:

12 Haziran 2011 seçimleri sonrası... Basında bir haber: HEPAR Genel Başkanı Osman Pamukoğlu, oyu yüzde 0.3’de kalan partisini kapatma kararı verdi.

Bu habere bir seçmenin yaptığı yoruma bakın:

“Paşam, aslında ben de HEPAR’lıydım ama mecburen AKP’ye oy verdim. Çünkü ekonomik istikrar meselesi... Hepimizin bankaya borcu var, mecburuz, düzen bozulmasın diye... Neyse, emeğine sağlık...”

“Sadaka Ekonomisi” deyimini ben icat ettim. Daha sonra dolaşıma çıktı, dolayımaya girdi. Doğru ve anlamlı bir deyim. Dinsiz dincilerin, İslamsız İslamcılarının, kutsal değer tüccarlarının ve karşısındaki açgözlü kitlelerin gündelik ahlakını pek güzel özetliyor. Hükümet, Anayasa’nın 2. Maddesi gereği olarak, devlet hazinesinden muhtaca para ve paket dağıtıyor. Ama, Anayasa’nın buyurduğu bir görevmiş gibi değil, AKP’nin özel kasasından, Başbakan’ın cebinden veriyormuş gibi bir hava yaratıyor. Devletin yardımı AKP’nin, Başbakan’ın sadakasına dönüşüyor. Böylece AKP, hem Tanrı’yı hem de halkı kazıklıyor ama ne gam...

AKP’nin model aldığı Müslüman Kardeşler yöntemine uygun bir iş. Karşıdaki kitle de Pavlov’un Köpeği gibi terbiye edilmiş.

“Sadaka Ekonomisi Ahlak Bozar”¹ başlıklı yazımda şöyle bir yer var:

“Belki inanmayacaksınız ama ‘sadaka ekonomisi’ deyişinin patenti ekonomistlere değil bana ait. Gerçi basında ‘mal sahibi mülk sahibi hani bunun ilk sahibi’ hesabı yapılmıyor, referans ve göndermeler pek dikkate alınmıyor ama, izin verirsiniz, gazete yazıcılığı hayatımda bir kez biraz kasılayım.”

Bu türden iddialar atletizm rekorlarında olduğu gibi kırılınca kadar geçerlidir. Ama bu yazıdan önce dört yazı daha var:

- Sadaka ve Avanta Ekonomisi²,
- AKP’nin Müslüman Kardeşler Demokrasisi³,

1 *Hürriyet*, 15 Aralık 2008.

2 *Hürriyet*, 27 Şubat 2007.

3 *Hürriyet*, 13 Temmuz 2007.

- Bakkal Biliyor, Sosyolog Maval Okuyor¹,
- Varoluşçu Fethullah Gülen²

Adını verdiğim yazılar, AKP’ye seçim kazandıran kara büyüü açıklar. Bu kara büyüünün etkisinin azalmaya başladığının olumlu bir göstergesi de var: Artık kara büyüye pek güvenmeyen AKP 30 Mart seçimlerinde hile ve oy hırsızlığına hız vermek zorunda kaldı.

8 Nisan tarihli, “Zırvanın Zırvasının Zırvasının Zırvası” başlıklı yazımın son bölümünü anımsayalım:

“Jean-Paul Sartre, 1948 yılında, ‘Bir işçinin kendini bir burjuva olarak hissetmesine olanak yoktur, bu özgürlüğe sahip değildir,’ demişti. Marksist düşünürler de toplumun nesnel koşullarının insanları bilinçlendirdiğini, bilinçlerini biçimlendirdiğini söylerler.

Kim haklı? Jean-Paul Sartre ve Marksist düşünürler mi? Yoksa bunların sözünü ettiği kitle çağımızın insanı değil mi?

Özdemir İnce der ki: “Kendi varlığının bilincine erişmemiş bireye, topluluğa, topluma ne aydınlar, ne de sol partiler yardım edebilir; bunlara hiç kimse öncülük edemez.”

Prof. Dr. Cihan Dura, küçükburjuvanın, memur, işçi ve çiftçinin borçları altında nasıl deformasyona uğradığını, nasıl “lumpenleştğini” anlatıyor. Benim de, “Kendi varlığının bilincine erişmemiş bireye, topluluğa, topluma ne aydınlar, ne de sol partiler yardım edebilir; bunlara hiç kimse öncülük edemez,” dediğim durum da bu.

İster, “Cehenneme hoş geldiniz”, ister, “Cehenneme güle güle!” densin, iki cümlede de cehennem var!

1 *Hürriyet*, 11 Ocak 2008.

2 *Hürriyet*, 9 Mart 2008.

İKİSİ DE CUMHURBAŞKANI OLAMAZ, OLMAMALI

1¹

“İkisi de cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı,” derken, Gül & Erdoğan kumpanyası halktan oy alamaz demek istemiyorum, oy almamalı, oy verilmemeli diyorum.

Neden?

“Neden?”ini yanıtlamadan önce ülkenin seçmen ekolojisine bakalım: Kronik ve olağan işsizlerden, sınıf bilincinden yoksun sendikasıız ve taşeron işçi yığılşımından, ürünü değerdendirilme-yen çiftçiden, pek okuryazar olmayan üniversiteliden, şaşkın ve baygın emekliden, lümpenleşmiş memur ve küçükburjuva-ziden, umudunu lotaryaya ve sadakaya bağlamış vasıfsızlardan, kimi temsil ettiğı belli olmayan sendikalardan, gerçek hiçbir şey üretmeyen sanayiciden, AKP tipi ölü soyucu sırtlan girişimciden oluşan, dinsizlerin diniyle kendinden geçmiş bir “kof” kalabalık... Bu kalabalık R. T. Erdoğan ile Abdullah Gül’ü elbette seçecektir. Şansları yaver gitmeseydi, bu ikisi de o kalabalığın içinde olurlardı.

Seçilerek bir yerlere gelmiş bu iki insana gereken saygıyı gösterelim ve göreve geldiklerinde ettikleri yeminden sınava sokalım. Bu da bizim hakkımız. Çünkü, “İkisi de cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı,” iddiamızı kanıtlamak zorundayız.

Şimdi, şaibeli de olsa seçmenin oyuyla seçilmiş bir milletvekilinin göreve başlamadan önce ettiğı yemini okuyalım:

Milletvekili Andı:

“Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik

1 *Aydınlık*, 22 Nisan 2014.

Cumhuriyet’e ve Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Anayasa’ya sadakatten ayrılmayacağıma, büyük Türk milleti önünde namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

R. T. Erdoğan’ın TBMM kürsüsünden 12 yıl içinde üç kez ettiği yemini okuduk mu? Okuduk!

Söyler misiniz, R. T. Erdoğan bu yeminin kaçta kaçına bağlı kaldı, “itaat” ve “biat” etti?

“Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini gerçekten korudu mu?”

– Dış siyasette, Cumhuriyet’in “Yurtta Sulh, Cihanda Sulh” ilkesini hor gören, saldırgan ve kibirli Yeni Osmanlıcılık politikasıyla, iyi-kötü geçindiğimiz komşularımızı düşman haline getirdi. Suriye yüzünden her an savaşa girebiliriz. Sayesinde, Türkiye Cumhuriyeti, 90 yıl içinde hiçbir zaman bu kadar itibarsız olmadı.

Sayesinde “millet” bölündü, paramparça oldu; sökülmüş, dağılmış bir saate döndü. Bundan sonra saat bir araya zor gelir. Geçmiş ola!

Vatanın şimdilik ikiye bölünmüş olduğunu kim inkar edebilir? Devlet, “Kuzey Kürdistan”da “kayıtsız ve şartsız” egemen mi? Bu egemenlik yokluğunda hükümet, hükümet edebiliyor mu? Elbette hayır!

“Hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyet’e ve Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı” kaldı mı?

– Acaba Türkiye’de ve dünyada “bağlı kaldı” diye cevap verecek kaç onurlu insan var? “Hukuk” bizzat Başyüce’nin iki dudağı arasında! Demokratik ve laik cumhuriyeti, referansı “dinsiz din” olan bir ucube rejime dönüştürmeye yeminli bir insan, demokrasi ve laiklik ilkesine bağlı kalır mı?

Mustafa Sabri, İskilipli Atıf Hoca, Şeyh Said, Said Nursi, Necip Fazıl Kısakürek gibi müseccel cumhuriyet ve devrim düşmanı mürteci ve siyasal İslamcı mürşitlerin müridi, Milli Görüş talebesi R. T. Erdoğan bir cumhuriyetçi olabilir mi?

12 yıllık icraatı yeminin bu bölümünü ayaklarının altında ezdiğini kanıtlamaktadır.

“Toplumsal huzur ve refahı” için olumlu ne yaptı?

– Hangi huzur, hangi refah? Vatandaşların birey ve toplum olarak hukukun koruması altında olmadığı, hukukun Osmanlı’nın “kadı hukuku”nu bile arattığı, adaletin uygulayıcısı yargı mensuplarının iktidar partisinin militanı haline getirildiği, Emniyet teşkilatının bir partinin “özel polis”ine dönüştüğü, özel hayat ve konut dokunulmazlığının yol geçen hanına benzediği, cumhuriyetçilerin, devrimcilerin, çağdaş hayatı savunanların düzmece belge ve kanıtlarla zindanlara tıklandığı, halk ve öğrencilerin, işçilerin örgütlenme haklarından yoksun bırakıldığı bir ülkede huzur-muzur kalır mı?

Hangi refah? Nüfusun yarısının yoksulluk sınırının altında sadakayla yaşadığı, halkın yüzde 90’ının borç ve icra tehlikesi altında kıvrandığı bir ülkede hangi çılgın yasal refahtan söz edebilir?

“Milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsüne saygı gösterip bağlı kaldı mı?”

– Hangi milli dayanışma? Onun yerini AKP tarikatı mensupları ile uşaklarının dayanışması aldı. Hukukun olmadığı yerde adalet mi olur?

Hukuk ve adaletin bulunmadığı bir ülkede insan hakları mı olur? Hangi temel hürriyetler? Gezi olaylarından sonra tanık olduğumuz biber gazı, basınçlı su, TOMA, plastik mermi özgürlüğü mü?

Toplanma ve yürüyüş özgürlüğünü kullanan halkın üzerine polisi kim saldı?

“Anayasa’ya sadık” kaldı mı?

– Cumhuriyet ve devrim ilkelerine karşı olan kişi onun anayasasına nasıl sadık olur? Sadık ise Anayasa’nın ilk dört maddesini

neden değiştirmek istesin, Anayasa'nın 174. Maddesi'nin koruması altında olan devrim yasalarını neden ayakları altında çiğnesin?

R. T. Erdoğan işte bu nedenlerden dolayı Cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı!

Başka neler var vukuat olarak? Düzmece olduğunu iddia ettiği 17 ve 25 Aralık 2013 rüşvet ve yolsuzluklarının hesabının yargı huzurunda verilmesinden kaçınmak için hukuk dışı her türlü yolu denedi. Kendisi ve hükümeti yargı önünde aklanmadan nasıl cumhurbaşkanı olur?

Twitter konusunda ise, Anayasa Mahkemesi'nin kararına uyduklarını ancak saygı duymadıklarını belirterek, "Anayasa Mahkemesi'nde bunca dosya varken, Anayasa Mahkemesi'nin böyle bir karar almasını milli bulmuyorum," dedi.

Yerel seçimleri, türlü hile ile kazanırken hukuku bir kez daha çiğnemiş bir düzen ve hükümetin başbakanı nasıl cumhurbaşkanı olur?

2¹

İnsan hayatında 15-25 yaşları arası son derece önemlidir. Bu dönemde insanlar kişilik tezgâhında bir yandan dokunurlar, bir yandan da kendi bezlerini dokurlar. Kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, Abdullah Gül ile R. T. Erdoğan kumaşının dokumacısı, üstat ve mürşitleri Necip Fazıl Kısakürek'tir. Bu ikilinin Necip Fazıl'la ilişkisini *Aydınlık*'ta ayrıntılı olarak yazdım.

Necip Fazıl'ın *Son Devrin Din Mazlumları* (Büyük Doğu Yayınları) adlı kitabında hayranlıkta savunduğu II. Abdülhamit, Şeyh Said, İskilipli Atıf Hoca, Şeyh Esad Efendi (Menemen), Said Nursi, Süleyman Efendi ve Esseyid Abdülhakîm Arvasî Gül-Erdoğan ikilisinin de, bir gelenekten söz ettiklerine göre, düşünsel ataları arasında yer almaktadır.

1 23 Nisan 2014.

NECİP FAZIL VE CUMHURBAŞKANI GÜL¹

Devrim yasalarına karşı silah kuşandıklarını, sanki yanlarındaymışım gibi, biliyorum. “Üstat ve Mürşit”, hiç kuşkusuz, görüşmelerinde ve konferanslarında, devletten aldığı bursun Paris kumarhanelerinde nasıl ütöldüğünü anlatmıyordu. Necip Fazıl’ın özel internet sitesine girerseniz, neler anlattığını kendi gözlerinizle okur, kendi kulaklarınızla duyarsınız. Abdullah Gül, cumhurbaşkanı olarak, 4+4+4 yasası ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu bağlamında Anayasa’nın ve devrim yasalarının hükümet tarafından ilga edilmesine neden göz yummuştur? Bunun için yüzeysel bir kazı yapalım:

Kuru deriden bal çıkartmıyorum! Tulum vıcık vıcık ıslak! Herkes tarihle, Cumhuriyet’le yüzleştigiğine, hesaplaştığına göre, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül bu zevkten neden mahrum kalsın?

1) O halde, 29 Ekim 1950 doğumlu ve 14 yaşından itibaren Büyük Doğucu Kısakürek’in müridi olan Abdullah Gül’ün 19 yaşında (1969’da) iki arkadaşıyla birlikte Necip Fazıl Kırakürek’e çektiği telgrafi okuyalım:

“İslam davasının zerre tavizsiz müdafii üstadımıza İslam davasının agora meydanlarında sağırınların kulağını patlatacak gür seslilikte aksiyoneri Büyük Doğu gençliğinin ruh gıdası mecmuanızı tekrar çıkarışınızdan dolayı size minnettarlıklarımızı arzeder, hangi şartlar altında olursa olsun hal neyi icap ettirirse ettirsin yüzde yüz emrinizde olduğumuzu bildirir, hürmetlerimizi sunarız. Yarın elbet bizim elbet bizimdir. Gün doğmuş, gün batmış, ebet bizimdir.”

Bu telgraf metninden anlaşılaçağı üzere, Abdullah Gül 1969 yılında, tam anlamıyla bir militan İslamcıdır. Mürşidi Necip Fazıl’ın izinde ve peşinde Cumhuriyet ve devrim karşıtıdır.

2) “Türkiye’de Cumhuriyet dönemi artık sona ermiştir. Laik sistemi kesinlikte değıştirmek istiyoruz.”

1 5 Temmuz 2012.

Bu cümle İngiliz *The Guardian* gazetesinin 27 Kasım 1995 tarihli sayısında yayımlanmış. 1995 yılında TBMM Dışışleri Komisyon üyesi Abdullah Gül gazeteyi tekzip etmiş ama söyleşiyi yapan gazeteci ısrarcı. Bir Türk gazetecisi olsa neyse, adam bir İngiliz, söylenmemiş böyle bir cümleyi söyleşiyeye neden sıkıştırırsın? Bir anlamı yok! 1995 yılında başta Erbakan olmak üzere, Refah Partisi ileri gelenlerinin ve R. T. Erdoğan'ın buna benzer onlarca cümlesi var. Söylemiş ya da söylememiş, önemli değil! Ama 2012 yılında, Cumhuriyet'in laik sistemini değiştiren yasaların altında Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olarak onay imzası var. Hukuki sorumluluğunun olmamasının da önemi yok.

3) Abdullah Gül Çankaya'ya çıktığı zaman Can Dündar bir belgesel film yapmıştı. Can Dündar'ın gönderdiği metinden aktarıyorum:

Yakın dostu Sami Küçük, o yıllarda, milliyetçi-muhafazakâr Milli Türk Talebe Birliği'ni, İstanbul Milliyetçiler Derneği'ni, Büyük Doğu dernek ve dergisini, Necip Fazıl'ı, Abdullah Gül'ün düşünsel ve ideoloji kaynakları arasında sayıyor. (Üçü de Cumhuriyet ve devrimler karıştıdır.)

Büyük Doğu Yayınevi çalışanı olarak Mehmet Tekelioğlu ile birlikte Necip Fazıl'ın *Çile* kitabını yayına hazırlar. Kitap yayımlanınca Necip Fazıl, Gül ile Tekelioğlu'nu Konyalı Lokantası'na götürür ve her ikisine birer takım elbiselik kumaş hediye eder.

İsteyen daha fazla araştırma yapar ve Abdullah Gül'ün, 1923 Cumhuriyeti ile devrimlerine kökten karşı olduğu sonucuna ulaşır. Benim için yukarıda sunduğum üç örnek yeter. Gene Can Dündar'ın gönderdiği metinden aktarıyorum:

“O dönem Gül ve arkadaşları, günün modasına uyarak saç uzatıyor, İspanyol paça pantolon giyiyorlardı. Bir gün Sultanahmet Camisi'ndeki bir namazdan sonra Necip Fazıl ona bakıp, ‘Bu kubbe altı böyle züppelerle dolmadıkça Türkiye'nin kur-

tuluşu yoktur,' demiş." Necip Fazıl Kısakürek'in Türkiye'nin kurtuluşundan söz ederken, kuşkusuz, laik rejimin sona ermesini ima ediyordu. Abdullah Gül, *The Guardian*'a söylediği sözleri yalanlasa da, 14 yaşından bu yana ve şimdi, laik Cumhuriyet'in sona ermesi için elinden geleni yaptı ve yapmaktadır."¹

Kuşkusuz, insanların çocukluklarında, ilk gençlik çağlarında düşündüklerini yapıp ettiklerini ebedileştirecek değiliz.

Ancak Cumhurbaşkanı Gül olsun, Başbakan Erdoğan olsun, her ikisi de, biri cumhurbaşkanı, öteki başbakan koltuklarında otururken, 2002-2014 yılları arasında, görev başında ve kamuya açık yerlerde üstatları Necip Fazıl'a olan bağlılıklarını teyit etmişlerdir.

Kimileri Nâzım Hikmet örneğinden hareketle, Necip Fazıl'ın iki müridini savunabilir. Biri çıkıp, "Abdullah Gül ile R. T. Erdoğan Necip Fazıl hayranı ama CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu da Nâzım Hikmet hayranı değil mi?" diye sorabilir.

Ancak bu iki hayranlık arasında büyük bir fark var: Nâzım Hikmet, haksız yere mahkûm edilmesine karşın Cumhuriyet'in kurucularına, cumhuriyet ilke ve devrimlerine karşı ya da düşmanca eleştiriler yöneltmez. Komünisttir ama cumhuriyetçi ve Kemalisttir.

Ben, bir şair ve edebiyat düşünürü olarak Necip Fazıl'ı hiç beğenmem ama Gül ve Erdoğan ikilisi ona hayran olabilirler. Haklarıdır. Burası önemli değil. Önemli olan Necip Fazıl'ın müseccel bir Cumhuriyet ve devrim düşmanı olmasıdır.

3²

"18 Nisan 2014 Cuma günü yazımda, Abdullah Gül'den verdiğim iki örneğin birincisi 19 yaşından, ikincisi ise, 1995 yılında Refah Partisi Milletvekili ve TBMM Dışişleri Komisyon üyesi olduğu günlerden hatıra.

1 Özdemir İnce, *Edebiyattan Politikaya Türkiye'de Ne Var Ne Yok*, Destek Yayınları, s. 297.

2 *Aydınlık*, 24 Nisan 2014.

Bugünkü örneğimiz, 22 Mayıs 2013 tarihli Anadolu Haber Günlüğü sitesinde bulabileceğiniz, Çankaya'dan gönderilmiş bir kutlama metni. Okuyalım:

“Himayemde düzenlenen ‘Vefatının 30. yılında Necip Fazıl Kısakürek’i Anma Etkinlikleri’ne programım müsaade etmediği için katılamıyorum. Birkaç cümle ile sizlere selam vermek ve üstadı anmak isterim.

Necip Fazıl, hem benim hem de neşet ettiğim siyasi hareketin kolektif muhayyilesini şekillendiren en önemli düşünce adamlarından birisidir. Başta rahmetli Erbakan Hoca olmak üzere, muhafazakâr düşüncenin siyasal söylemini inşa eden kadrolar, üstadın perspektifine çok şey borçludur.

Üstat, sadece bir düşünce adamı değildi; aynı zamanda bir siyaset adamı, eylem adamıydı. Coşkulu bir hatip, naif bir âşıktı. Onda aşk düşünceden, düşünce, aksiyondan, aksiyon da imandan bağımsız değildi. İşte bu yüzden bu kadar geniş bir alanda etkisi oldu.

Kısakürek, kendi yerli değerlerimizin modernite ile problematik yüzleşmesini çözümlemeye çalışan ilk mütefekkirlerimizdendir. Bugün kendi değerlerimizin modernite ile, demokrasi ile olan yüzleşme sürecinden yerli, orijinal ve başarılı sonuçların doğması, üstadın da aralarında bulunduğu o dönemin muhafazakâr aydınlarının sayesinde.

Necip Fazıl, bir zamanlar devlet eliyle empoze edilen jakoben bir modernleşmenin toplumumuzda daha önce eşi görülmemiş bir yabancılaşmaya ve beraberinde büyük sosyal yıkımlara yol açtığı bir dönemde, insanlara inancımızı, değerlerimizi ve tarihimizi hatırlatmak, anlatmak gibi cesur ve ulvi bir misyon üstlenmiştir.

Üstat bu misyonu icra ederken estetik boyuttan hiçbir zaman uzaklaşmamış, siyasal söylemini derinlikli bir sanat ve edebiyat ile bir araya getirebilmiştir.

Üstadı son yıllarda daha önce olduğundan daha zengin, daha çoğul çalışmalarla hatırlamaya, anmaya başladık. Tek tip, tek boyutlu övgülerin yerini çok boyutlu değerlendirmeler, analizler

aldı. Üstadın bize bıraktıklarından daha farklı alanlarda faydalanmamızı sağlayacak bu yeni yönelim, aynı zamanda onun düşüncesinin yeni nesillere aktarılmasını da sağlayacaktır.

Bu etkinliklerin de bu yolda önemli bir vazife icra edeceğine can-ı gönülden inanıyor; organize eden, hazırlanmasında emeği geçen tüm arkadaşları ve desteklerini esirgemeyen Konya'daki tüm kurumlarımızı tebrik ediyor, herkese selam ve sevgilerimi iletiyorum.

Abdullah Gül
Cumhurbaşkanı”

Geçmişten gelen aleyhte bu kadar kanıt yeter. Şimdi, Cumhurbaşkanı hazretlerinin 2007 yılında göreve başlarken içtiği andı okuyalım ve bir de denek taşında deneyelim:

Cumhurbaşkanlığı Andı:

Anayasa'nın 103. Maddesi'ne göre cumhurbaşkanı, görevine başlarken Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde aşağıdaki şekilde andiçer:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasa'ya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve laik cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyeti'nin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı sıfatıyla, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini tam anlamıyla koruduğu söylenebilir mi?

PKK'nın, Başbakan ve AKP'nin toprak, inanç ve etnik köken bağlamında yaptıkları acımasız saldırılara karşı görevini tam anlamıyla yerine getirdiği söylenebilir mi?

Cumhurbaşkanı Gül, "Anayasa'ya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve laik cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma... ant içerim," demiş.

Peki andını yerine getirmiş mi?

Cumhurbaşkanı Gül göreve geldiği 28 Ağustos 2007 tarihinden 20.02.2014 tarihine kadar 836 yasaı onaylamış. Sadece 4'ünü veto etmiş.

Oysa, Cemal Gürsel 2 yasa, Fahri Korutürk 13 yasa, Süleyman Demirel 14 yasa, Cevdet Sunay 18 yasa, Turgut Özal 18 yasa, Kenan Evren 26 yasa, Ahmet Necdet Sezer 34 yasa veto etmişler.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin gelmiş geçmiş en hukuk ve yasa tanımaz TBMM ve hükümetinin çıkardığı yasaların sadece 4 tanesini veto etmiş.

AKP tarikatı ile R. T. Erdoğan hükümet dönemini eleştirenler, Anayasa'yı ilga denemelerinin, hukuk ve yasa tanımazlığın yıl olarak tarihini verirler. Erdoğan'ın otoriterleşmeye, otokratik ve despotik yönelimler göstermeye 2007 yılından itibaren başladığını söylerler ama işin bami telini görmezler.

28 Ağustos 2007 günü, 34 yasa veto etmiş olan Ahmet Necdet Sezer görevden ayrılmış ve önüne gelen 836 yasanın sadece dördünü veto etmiş olan Abdullah Gül göreve başlamıştır.

Bu olgu, Cumhurbaşkanı'nın veto yetkisinin ne denli önemli olduğunu göstermektedir. Acaba Ahmet Necdet Sezer, Cumhurbaşkanlığı görevine devam etseydi, önüne gelen 836 yasanın en azından bir 34'ünü daha veto etmez miydi? Kesinlikle ederd. Zaten onun Cumhurbaşkanlığı makamında bulunması, AKP grubunun ve hükümetinin cesaretini kırar, onlara Anayasa'yı, Cumhuriyet ilke ve devrimlerini hatırlatırdı.

A. N. Sezer, 4+4+4 yasası ile imam-hatip okullarının laik okulları boğmasına izin veren yasaları kesinlikte onaylamaz, veto ederdi.

A. N. Sezer, Cumhurbaşkanlığı makamında bulunsaydı 30 Mart Yerel Seçimleri kesinlikle bu denli hileli ve şaibeli olmazdı.

AKP tarikatı hükümeti ile Başbakan Erdoğan'ın hukuk, demokrasi ve insan hakları sınırları dışına çıkmasının en büyük sorumlusu Abdullah Gül'dür.

4¹

Okurlarımız da aralarında olmak üzere Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının yüzde 99'undan fazlası Anayasa'yı açıp cumhurbaşkanının görev ve yetkileriyle ilgili 104. Maddesi'ni okumamıştır. Bu vesile ile bu maddeyi okuyalım. Okuyalım ki önümüzdeki cumhurbaşkanı seçimlerinde bu madde bir tür mihenk taşı olsun.

Ama bunu yapmadan önce yadsınması olanaksız bir gerçeği de söylemek zorundayım: Ahmet Necdet Sezer korkusuyla Anayasa ve yasaların sınırları içinde kalmaya çalışan AKP ve Erdoğan, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte Cumhuriyet'i yıkmaya kararlı olduğunu göstermeye başladı ve gösterdi. Şu anda ülkenin içinde bulunduğu kötü durumdan Gül de Erdoğan ve AKP kadar sorumludur.

Şimdi cumhurbaşkanının görev ve sorumluluklarını okuyalım. Gerekliği zaman ben araya gireceğim.

Cumhurbaşkanının Görev ve Yetkileri:

"Cumhurbaşkanı devletin başıdır. Bu sıfatla Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Türk Milleti'nin birliğini temsil eder; Anayasa'nın uygulanmasını, devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetir."

(Gül, ne Anayasa'nın uygulanmasını ne de Devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetmiştir.)

“Bu amaçlarla Anayasa’nın ilgili maddelerinde gösterilen koşullara uyarak yapacağı görev ve kullanacağı yetkiler şunlardır:

a) Yasama ile ilgili olanlar:

- Gerekli gördüğü takdirde, yasama yılının ilk günü Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde açılış konuşmasını yapmak, Türkiye Büyük Millet Meclisi’ni gerektiğinde toplantıya çağırarak.”

(Sadece açılış konuşması yapmıştır.)

- Yasaları yayımlamak,
- Yasaları yeniden görüşülmek üzere Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne geri göndermek,

(Görevde bulunduğu 7 yıl içinde sadece 4 yasayı TBMM’ye geri göndermiş yani veto etmiştir. Ancak, Anayasa Mahkemesi her iptal kararında Cumhurbaşkanı’nın onayını da iptal etmiştir. Bu çok anlamlıdır!)

- Anayasa değişikliklerine ilişkin yasaları gerekli gördüğü takdirde halkoyuna sunmak,

(Evet sunmuştur. 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan referandum ile yapılan değişiklikler Cumhuriyet’in ve demokrasinin canına kasteden değişiklikler içermektedir.)

- Yasaların, kanun hükmündeki kararnamelerin, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü’nün, tümünün ya da belirli kurallarının Anayasa’ya biçim ya da esas yönünden aykırı oldukları gerekçesi ile Anayasa Mahkemesi’nde iptal davası açmak,

(Hatırlamıyorum ve araştırma yapma gereği bile görmüyorum: İptal davası açmamıştır!)

- Türkiye Büyük Millet Meclisi seçimlerinin yenilenmesine karar vermek.

b) Yürütme alanına ilişkin olanlar:

- Başbakanı atamak ve istifasını kabul etmek,
- Başbakanın önerisi üzerine bakanları atamak ve görevlerine son vermek,

- Gerekli gördüğünde Bakanlar Kurulu’na başkanlık etmek ya da Bakanlar Kurulu’nu başkanlığı altında toplantıya çağırarak,

(Böyle bir şey yapmamıştır.)

• Yabancı devletlere Türk devletinin temsilcilerini göndermek, Türkiye Cumhuriyeti'ne gönderilecek yabancı devlet temsilcilerini kabul etmek,

(Bol bol yapmıştır.)

• Uluslararası antlaşmaları onaylamak ve yayımlamak,
• Türkiye Büyük Millet Meclisi adına Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başkomutanlığını temsil etmek,

(Hakkıyla temsil etmemiş, Suriye politikasında gerekeni yapmamıştır.)

• Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kullanılmasına karar vermek,
• Genelkurmay başkanını atamak,
• Milli Güvenlik Kurulu'nu toplantıya çağırarak,
• Milli Güvenlik Kurulu'na başkanlık etmek,
• Başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu kararıyla sıkıyönetim ya da olağanüstü hal ilan etmek ve kanun hükmünde kararname çıkarmak,

• Kararnameleri imzalamak,
• Sürekli hastalık, sakatlık ve kocama sebebi ile belirli kişilerin cezalarını hafifletmek ya da kaldırmak,

(Parmağını oynatmamıştır.)

• Devlet Denetleme Kurulu'nun üyelerini ve başkanını atamak,

• Devlet Denetleme Kurulu'na inceleme, araştırma ve denetleme yaptırmak,

(Araştırma ve denetleme yaptırmamak için yedi dereden su getirmiştir.)

• Yükseköğretim Kurulu üyelerini seçmek,
• Üniversite rektörlerini seçmek.

(Seçmiştir ama üniversitelerin oylarına saygı göstermemiş, seçimlerinde ideoloji ve partizanlık ağır basmıştır. Üçüncü sıradayken Dicle Üniversitesi'ne rektör seçtiği Prof. Dr. Ayşegül Jale Saraç türbanlanarak tarihe geçmiştir.)

c) Yargı ile ilgili olanlar:

Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekilini, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi üyelerini, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini seçmek.

Cumhurbaşkanı, ayrıca Anayasa’da ve kanunlarda verilen seçme ve atama görevleri ile diğer görevleri yerine getirir ve yetkileri kullanır.”

Abdullah Gül daha önce de yazdığım gibi R. T. Erdoğan’ın tek yumurta ikizidir. Ortak mürşitleri müseccel Cumhuriyet ve demokrasi düşmanı (Necip Fazıl, *İdeolocya Örgüsü*) Necip Fazıl’dır. Cumhurbaşkanı olmamaları için bu kadarı bile yeter.

5¹

Devlet, cumhuriyet, demokrasi görgüsünden yoksun, siyasal ufku bir toprak ağasının özel ve öznal tutumlarıyla sınırlı biri Türkiye Cumhuriyeti’ne cumhurbaşkanı olamaz.

Anayasa Mahkemesi başkanına, “Erkeksen dışarı gel!” diyen biri kuşkusuz Türkiye Cumhuriyeti’ne cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı!

Bir başbakanın böylesine baştan ve yoldan çıkmasına göz yuman, izin veren, dahası onu teşvik eden bir cumhurbaşkanı tekrar cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı.

Yerlerini değiştirmeye kalkıştırlarsa, bu daha büyük felaket olur.

Türkiye’nin kurtuluş kapısını açmak için, bu iki talihsizliğe son vermek, devlet ve hükümet kapılarını yüzlerine kapatmak gerekiyor.

Romalı senatör ve komutan Publius Cornelius Scipio Africanus Major’un dediği gibi Kartaca mutlaka yıkılmalıdır (*Carthaginem esse delendam*), AKP ESSE DELENDAM!

1 28 Nisan 2014.

Bu mümkün müdür, bunu anlamak için, ilkin 30 Mart seçimlerinin partilere yüzdeli dağılımına bakalım. Yüksek Seçim Kurulu 30 Mart 2014 seçimlerinin kesin sonuçlarını henüz açıklamadı, ama bir yerde şöyle bir seçim sonucu buldum. Bu da bize bir fikir verebilir: Yüzde olarak: AKP: 44.19, CHP: 28.67, MHP: 15.83, BDP: 3.74, HDP: 2, SP: 2.27 = 97.70 Diğer: 2.30. (Bazı sonuçlara göre AKP % 43 oy almış.)

Bu dağılıma göre:

AKP adayına verilecek oy: AKP (44.19)+BDP (3.74)+SP (2.27)+HDP (2.00), BBP (1.00) = % 53.20

Muhalf adaya verilecek oy: CHP (28.67)+MHP (15.83)+Diğer (2.30) = % 46.80

BDP ile HDP'nin AKP'ye oy vermemesi durumunda, AKP adayı % 47.46 oy alır. Seçilemez.

SP ve BBP oyları AKP adayına gitmeyebilir mi? Çok zor.

Kimileri CHP'ye akıl veriyor. CHP müteedeyinlere (dindar, muhafazakâr), Kürtlere ve varoşlara kendini beğendiremiyor-muş. Bunu ileri sürenler kendilerini çok akıllı sananlar. CHP'nin dindar olduğu iddia edilen kesime kendini beğendirmesi için laiklikten vazgeçmesi gerekir. Kendini Kürtçülere beğendirmesi için üniter devlet ilkesinden uzaklaşması zorunlu. CHP en azından "anadilde eğitim"i kabul etmez. CHP'ye kala kala varoşlar, yani "borçlu kesim" kalıyor.

İster iyi, ister kötü olsun CHP dindarlar ile Kürtçülere gide-mez, onların gelmesini bekler. Bu da yanlış bir politika değildir.

AKP'nin kemikleşmiş tabanının % 45 olması mümkün değil. Bu oran son yıllardaki iktidar olmanın semirtmesiyle % 20-25 olabilir. AKP'nin 30 Mart seçimlerinde aldığı geçici yüzde olan % 45 (% 43) düşmeden, borçlu kesim (% 20-25) bu partiyi terk etmeden, muhalefetin adayı seçimi kazanamaz.

Özetlersek: Muhalefetin adayının AKP adayını yenmesi için fazladan % 4 ya da 5 oya ihtiyacı var.

MHP'ye gelince: MHP tuhaf bir parti. Tam anlamıyla laik ve cumhuriyetçi, Anayasa'nın 2. Maddesi'ne yürekten bağlı bir parti mi? Sanmıyorum. İslamcılar gibi tekbir getiren taraftarını nereye oturtacağız?

Kendilerine kalsa, MHP taraftarları AKP adayına oy verir, ama parti disiplini gereği genel başkanı ve parti yönetimini izleyecekler.

Bu konuda MHP'ye güven olmaz. MHP, gerçek bir "merkez sağ" parti değil. Dünyada şu bilinir: Merkez sağ partiler cumhuriyetçi ve laik olurlar. Bu partinin geçmişte bu konuda epeyce sabıkası var.

Türkiye'nin merkez sağ partileri (Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Serbest Cumhuriyet Fırkası, Demokrat Parti) gerçekten laik ve cumhuriyetçi olmadıkları için içlerinde İslamcı ve şeriatçı unsurları besleyip korudular ve onlar tarafından yok edildiler.

MHP, tanıma uygun bir laik cumhuriyetçi, bir merkez sağ partisi değildir: Türk-İslamcı, milliyetçi-muhafazakâr bir partidir. Bu nedenle, ilk ve ikinci turda Gül & Erdoğan kumpanyasına oy verebilirler.

Gösterilecek cumhurbaşkanı adaylarının kimlik ve kişiliklerinden fazla, 14 ve 15 Nisan günlerinde yayımlanan "Halkımız AKP'ye Değil (Bozuk) Düzene Oy Veriyor" üst başlıklı iki yazımda tanımlanan ve durumu tasvir edilen, şu henüz kazanmadığı parayı harcayan, "sürekli borçlanma ekonomisi"nin bataklığında çırpınan, "yalancı mutluluk" içinde mayışmış; borcun ve kredi kartının baştan çıkardığı çaresiz halk kesiminin vereceği karar çok önemli.

Daha önce ve en son olarak 30 Mart seçimlerindeki gibi AKP'yi desteklerse, Cumhuriyet'in kapısına kilit vurulması kaçınılmaz olur. Laiklik, cumhuriyet ilkeleri, ideal demokrasi bu kesimin umurunda bile değil. Son derece bencil, benmerkezci ve etik bakımından epeyce yozlaşmış bir kesim bu. Demokrasi için, Cumhuriyet için tehlike arz eden kader kurbanı bir kitle. Bu kitleden % 4 ya da 5'lik dilim AKP'den nasıl uzaklaştırılabilir?

CHP'yi eleştirmeyi, CHP'ye yararsız akıl vermeyi unutup, bu kitleyi korkusundan ve AKP tutsaklığından kurtarmak gerekiyor.

Bu, en azından % 20-25'lik borç ve kredi kartı kurbanı ve mahkûmu kitle, doğruya yönlendirilemezse sonuç felaket olur. Bu kitlenin oyunu alarak % 55 oyla cumhurbaşkanı olan AKP adayını artık kimse tutamaz. Hele seçilen Başyüce Erdoğan olursa...

Bu sonuç ne kendisi, ne Cumhuriyet ne de millet için hayırlı olur. Tam tersine felakettir.

* * *

Bütün bunlara karşın AKP adayının sonuçlardan emin olabileceği kanısında değilim. Eğer muhalif kesim borçlu kitleyi inandırıp yola getiremezse elinde tek bir koz kalıyor. Seçim sonuçlarından emin olmayan AKP adayı ile, % 10 seçim barajının kaldırılması, siyasal partiler yasasının demokratikleşmesi koşuluyla cumhurbaşkanı seçilmesini kolaylaştırmak. Çünkü % 10 barajının kaldırılması büyük bir ferahlık yaratırdı. Bu da mümkün değil!

Son ve umutsuz bir söz: BDP ve HDP'nin AKP adayını desteklemesi kendilerinin de sonu olur. Türkiye bölünür.

MHP tabanı ikinci turda CHP adayına oy vermez, AKP adayını destekler. Bu nedenle CHP, içine sindirebileceği bir MHP'liyi desteklemeli, belki de aday çıkarmamalıdır. Bu da zor iş!

Bu durumda CHP, MHP, BDP ve HDP Cumhurbaşkanlığı için bir aday üzerinde anlaşabilir mi? Ülkenin selameti, şu ya da bu oranda demokrasi yandaşı oldukları için, bu dört partinin uzlaşmasına bağlı.

DİZİN

A

- Abdülaziz 92, 298
Abdülmecit 310
Abdülhamit II, 92, 125, 150, 375, 414
Abramowitz, Morton Isaac 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 42, 43, 48, 49, 362
Adonis 26, 27, 342
Akçura, Yusuf 7
Akdoğan, Yalçın 82
Aköz, Necmi 302
Aksoy, Mehmet 204
Aksoy, Muammer 68
Aksoy, Murat 309
Aksu, Abdülkadir 290
Akşemsettin 106, 107
Akşin, Sina 93
Aktaş, Dilşat 204
Akyol, Taha 63, 230, 231, 232, 272, 274, 371
Alabay, Rifat 344
Ali Kuşçu 105
Altaylı, Birsen 173
Altaylı, Fatih 371
Arıkan, Baha 344
Arıncı, Bülent 31, 99, 100, 101, 102, 122, 132, 198, 221, 294, 318
Armağan, Mustafa 308
Arsel, İlhan 152, 154, 157

- Atambayev, Almazbek 69
Atatürk, Mustafa Kemal 23, 27, 28, 29, 57, 59, 65, 73, 83, 95, 136, 140, 141, 143, 149, 152, 168, 171, 189, 206, 228, 229, 251, 253, 254, 255, 261, 279, 285, 286, 287, 288, 297, 314, 320, 344, 358, 381, 398, 412, 419, 420
Ateş, Süleyman 184, 264, 265
Avcıoğlu, Doğan 310
Aydemir, Talat 347
Aydın, Nazan 23

B

- Babacan, Nuray 348
Bağış, Egemen 198, 387
Bahçeli, Devlet 45
Bahtin, Mikhail 346
Balıkcı, Faruk 50, 51
Barakazi, Yücel 397, 398, 399, 400
Barlas, Mehmet 68
Barzani, Mesud 50, 52, 69, 70
Bayar, Celal 27, 343, 344, 345
Bayer, Yalçın 402
Baykal, Deniz 45
Bayraktar, Ahmet Hamdi 135
Bayraktar, Erdoğan 135, 136, 240, 241, 242
Baytap, Ekrem 68
Baytar Nuri 375

Beethoven, Ludwig van 98
Belge, Murat 177, 179
Beni Haşim 153
Benli, Mesut Hasan 349
Berberoğlu, Enis 82
Bertan, Suat 344
Bilgehan, Cihat 14
Birand, Mehmet Ali 72, 304, 361
Birch, Anthony 272
Bismarck, Otto von 62
Blair, Tony 332
Boğa, Ali 59
Bolluk, Serhan 30
Boratav, Korkut 309
Bostancı, Naci 72
Bostancıoğlu, Metin 269
Bozkurt, Mahmut Esat 149, 355
Bulaç, Ali 31
Bulut, Faik 148, 224

C

Cabas, Mirgün 183
Camus, Albert 375
Capone, Al 54
Cemal, Hasan 304
Cem, İsmail 47
Chávez, Hugo 390
Chung, Eui-Yong 69
Cılızoğlu, Tanju 11
Cindoruk, Hüsametdin 18
Cohn-Bendit, Daniel 179
Curie, Marie 242, 375
Curzon, George 51, 52

Ç

Çağlayan, Zafer 135
Çakmak, Fevzi 316

Çamlıbel, Cansu 59
Çandar, Cengiz 304
Çavuşoğlu, Mevlüt 196
Çelik, Faruk 245, 246
Çelik, Hüseyin 22, 193, 194, 222,
223, 256, 399, 400
Çelik, Zeynep 245
Çiçek, Cemil 135, 290

D

Dalan, Bedrettin 304
Dalay Lama 38
Dalbudak, Nurcan 282
Danişmend 157
Davutoğlu, Ahmet 24, 59, 60, 61,
62, 154, 155, 156, 157
Demirağ, Nuri 88
Demirel, Süleyman 13, 14, 18, 68,
158, 319, 320, 321, 392, 420
Demirel, Şevket 54
Demir, Mustafa 239
Derviş Vahdeti 92, 98, 149
Dilek, Bahadır Selim 195
Divane Mustafa 310
Dizdar, Cem 39, 67, 75, 78, 112,
210, 260, 373
Doğan, Yalçın 50
Doğan Sabancı, Vuslat 82
Dostoyevski, Fyodor 338
Dura, Cihan 404, 407, 410
Durkheim, Émile 366
Dursun, Turan 68
Dündar, Can 183, 416

E

Ebu Salih 25
Ecer, Vehbi 228, 229

- Einstein, Albert 279
- El-Benna, Hasan 228, 229
- Eliaçık, İhsan 181, 183
- Elvan, Berkin 387
- Emeç, Çetin 68
- Eraslan, Yusuf 23
- Erbakan, Necmettin 9, 30, 33, 34, 36, 37, 48, 49, 70, 71, 124, 140, 143, 181, 225, 362, 416, 418
- Erdoğan, Burak 387
- Erdoğan, Necmettin Bilal 239
- Erdoğan, Recep Tayyip 9, 24, 26, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 39, 44, 45, 47, 48, 49, 51, 52, 53, 66, 67, 68, 73, 75, 76, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 88, 89, 103, 106, 113, 115, 116, 117, 118, 122, 125, 126, 129, 130, 134, 135, 136, 137, 144, 151, 152, 162, 164, 165, 166, 169, 170, 171, 173, 177, 181, 182, 183, 186, 190, 196, 198, 202, 206, 209, 210, 211, 227, 228, 230, 233, 239, 240, 241, 242, 246, 259, 260, 261, 266, 267, 268, 275, 276, 279, 280, 281, 285, 287, 290, 294, 302, 303, 304, 305, 308, 312, 313, 316, 317, 319, 327, 328, 331, 332, 336, 338, 339, 341, 345, 346, 347, 348, 349, 352, 354, 355, 357, 358, 359, 360, 362, 363, 367, 371, 372, 373, 374, 377, 379, 380, 381, 382, 387, 390, 391, 392, 393, 398, 406, 411, 412, 413, 414, 416, 417, 420, 421, 424, 426, 427
- Erdoğan, Sümeyye 196
- Ergin, Sadullah 117, 118, 198
- Er, Mustafa 136
- Ertaş, Muharrem 98
- Ertaş, Neşet 98
- Ertuğrul, Nurten 397, 398, 399
- Ertürk, Erhan 68
- Esad, Beşar 24, 25, 315, 317, 318, 375, 387, 414
- Esad, Hafız 387
- Esseyid Abdülhakim Arvasî 375
- Evgenikos, Markos 107
- Evin, Mehveş 183
- Evren, Kenan 253, 391, 392, 420
- Eygi, Mehmed Şevket 62
- F**
- Fatih Sultan Mehmet 106, 107
- Fidan, Hakan 347
- Fogg, Karen 377
- Franco, Francisco 20
- Fukuyama, Francis 62
- Fuller, Graham 36, 38
- G**
- Gandi, Mahatma 26
- Gannuşı, Raşid 69
- Garaudy, Roger 253
- Gaulle, Charles de 178
- Geismar, Alain 179
- Gökçek, Melih 302, 402, 403
- Gökçen, Sabiha 375
- Gölpınarlı, Abdülbaki 368
- Gönül, Vecdi 290
- Gül, Abdullah 27, 31, 36, 48, 135, 159, 187, 250, 251, 290, 313, 321, 322, 345, 351, 411, 414,

415, 416, 417, 419, 420, 421,
424
Günay, Ertuğrul 304
Gür, Adil 408
Güran, Sakıp 344
Gürcanlı, Zeynep 69
Gürsel, Cemal 420

H

Hakan, Ahmet 171, 310, 371, 400
Harakani, Hasan 203, 204
Hariri, Ahmed 69
Hasan Sabbah 303, 367
Haşimi, Tarık 69, 70
Haznevî, Abdülgani 182
Hébert, Jacques-René 177
Hitler, Adolf 20, 39, 328, 332
Hollande, François 21, 42, 69
Hoş, Mustafa 332
Hz. Muhammed 153, 182, 200,
203, 221, 241

I

Innocenzo X, 71
Işık, Fikri 367

İ

İbicioğlu, Hasan 158
İlhan, Attila 65
İlknur, Miyase 371
İlsever, Ferit 297, 298
İmam Gazali 241
İnan, Hacı 68
İnce, Muharrem 126
İnce, Ülker 285
İnönü, İsmet 12, 52, 91, 98, 169,
185, 279, 287, 288, 316, 344,

347, 355, 392

İnsel, Ahmet 85, 186

İskilipli Atıf Hoca 29, 79, 375,
413, 414

K

Kabakçı Kul Mustafa 376
Kaçar Bayazıt, Sevede 282
Kansu, Işık 68, 325
Kara Dâvûd Paşa 361
Karakasidou, Anastasia 273
Karakoç, Sezai 71
Karaman, Hayrettin 307
Karamanou, Anna 407
Karatepe, Şükrü 159
Karayılan, Murat 274, 276
Kaya, Burhanettin 260
Kaya, Şükrü 355
Kesici, İlhan 304
Kılıçdaroğlu, Kemal 309, 417
Kılıç, Hasan 68
Kırca, Ali 361
Kırçuval, Yelda 100
Kısakürek, Necip Fazıl 321, 328,
330, 332, 345, 346, 351, 375,
413, 414, 417, 418
Kışlalı, Ahmet Taner 68
Kıvanç, Mehmet 95
Kim, Jong-un 390, 391, 392
Kocaoğlu, Aziz 371
Kocasakal, Ümit 132
Koçi Bey 107, 108
Koç, Mustafa 88
Koraltan, Refik 298
Koru, Fehmi 159, 354, 355, 380
Korutürk, Fahri 420
Köker, Bedri 344

Köprülü Mehmet Paşa 310
Köse Musa Paşa 149
Köseoğlu, Cemal 344
Krivine, Alain 179
Kuban, Doğan 91, 92
Kumrulu, Zeki 344
Kurtulmuş, İsmail Niyazi 97
Kurtulmuş, Numan 97, 98
Kuruç, Bilsay 89
Kutan, Recai 135
Kuzu, Burhan 118, 355, 389
Küçük, Mustafa 401
Küçükömer, İdris 207, 292, 343

L

Lagendijk, Joost 377
Livaneli, Zülfü 304
Lokumcu, Metin 204

M

Macmillan, Margaret 51, 52
Mahmut II, 146, 298
Mata Hari 377
Menderes, Adnan 70, 165, 391, 392
Merkel, Angela 69
Metiner, Mehmet 34
Mevdudi 206
Mevlânâ 105, 214, 215
Milli, Cemil 344
Miraç, Zeynep 183
Miroğlu, Orhan 311
Mittérand, François 178
Mizancı Murat 93
Mugabe, Robert 390
Mumcu, Ahmet 108, 305
Mumcu, Uğur 68, 325
Mursi, Muhammed 69, 70, 193

Mussolini, Benito 20, 392
Mübarek, Hüsnü 194, 224
Münip Efendi 149

N

Napoléon, Louis 364
Nayman, Şükrü 219
Necati, Mustafa 355
Nouma, Pascal 357

O

Obama, Barack 69, 168, 208
Onuş, Sinan 31, 33, 35, 43
Oran, Baskın 217
Oskay, Çınar 177, 179, 180
Osman II, 361
Owen, Lord David 332

Ö

Öcalan, Abdullah 73, 274, 275
Ödemiş, Ömer 26
Önkibar, Sabahattin 398
Öymen, Altan 126, 127
Özal, Turgut 13, 17, 31, 36, 70,
320, 406, 420
Öz, Can 213
Özdalga, Haluk 291, 293, 295
Özdil, Yılmaz 137, 190
Öz, Erdal 214
Özkan, Necdet 304
Özök, Ertuğrul 304
Özkul, İbrahim 201
Öztürk, Yaşar Nuri 183, 265, 336

P

Pamukoğlu, Osman 408
Parsadan, Selçuk 376

Patrona Halil 148, 149, 376
Payzın, Şirin 24, 25
Perinçek, Doğu 36, 377
Piri Reis 105
Publius Cornelius Scipio 424
Putin, Vladimir 69

R

Rabin, İzak 26
Ran, Nâzım Hikmet 238, 375,
383, 417
Rasmussen, Anders Fogh 25
Reagan, Ronald 32
Reşit Galip 355
Rimbaud, Arthur 202
Ruacan, Asım 344
Ruacan, Melahat 344

S

Said Nursi 29, 55, 93, 124, 158,
222, 256, 375, 413, 414
Salazar, António de Oliveira 20
Salman, Vefa 402
Saltoğlu, Seyfi 135
Sanlı, Selçuk 68
Saracoğlu, Rüştü 355
Saraç, Ayşegül Jale 423
Sarisözen, Muzaffer 99
Sarkozy, Nicolas 42
Sartre, Jean-Paul 375, 410
Sauvageot, Jacques 179
Séguy, Georges 178
Selçuk, Münir Nurettin 99
Selçuk, Turhan 193
Selim II, 279, 374
Selim III, 90, 298
Selvi, Abdülkadir 348, 371

Senar, Müzeyyen 99
Serdaroğlu, Rifat 11, 15, 16, 18
Sever, Metin 39, 67, 75, 78, 112,
210, 260, 373
Seyyid Kutub 206, 231, 232
Seyyid Rıza 29, 375
Sezer, Ahmet Necdet 321, 350,
351, 420, 421
Somçağ, Selim 407
Söylemez, Ufuk 18
Stalin, Josef 177
Sultan Vahdettin 185, 392
Sunay, Cevdet 420
Sungur, Zati 6, 315, 387, 390, 393
Süleyman Efendi 375, 414
Sülün Osman 136, 390

Ş

Şaban, Buseyna 24, 25
Şafak, Elif 48
Şahin, İdris Naim 31
Şahin, Mehmet Ali 290
Şaron, Ariel 26
Şeker, Mehmet Ali 68
Şener, Abdüllatif 290, 327
Şerife Bacı 88
Şeyh Esad Efendi 375, 414
Şeyh Said 29, 83, 149, 222, 286,
298, 375, 413, 414

T

Tanrıöver, Hamdullah Suphi 218
Targan, Safiye Ayla, 99
Tarhan, Emine Ülker 245
Tarhan, Nazlı 68
Tavşanoğlu, Leyla 36
Tekelioğlu, Mehmet 322, 416

Tekelioğlu, Sinan 218
Tekin, Mehmet Ali 68
Teziç, Erdoğan 113, 115, 117, 118
Thatcher, Margaret 332
Tokalak, İsmail 148
Topal Ata 149
Tuğ, Salih 302
Tuncer, Murat 245
Türk Ahmet 310
Türk Galib 359, 360
Türkmen, Salih 344

U

Usta, Ayhan 68
Usman, Mazhar Osman 390
Uygun, Oktay 276, 277
Uzun Mehmet 375

Ü

Üçok, Bahriye 68
Üstüvani 310

V

Vâni Mehmet Efendi 157
Voltaire, François-Marie Arouet
109

W

Weber, Max 357

Y

Yalçıntaş, Nevzat 159
Yavaş, Mansur 403
Yayla, Atilla 253, 255
Yayman, Hüseyin 371
Yekebaş, Vehbi 344
Yetkin, Çetin 217

Yıldırım, Binalı 31
Yıldırım, Mehmet Zeki 68
Yıldız, Taner 401
Yılmaz, Durmuş 159
Yunus Emre 105
Yurteri, Nermin 68
Yücekök, Haydar Naci 344

Z

Zahradil, Jan 69
Zaim, Sabahattin 97, 98, 159
Zeybek, Namık Kemal 16, 18
Zileli, Ümit 195
Zola, Émile 375

